ZEYNEP SAHRA

elmalı turta

İlk aşk aslında hep en sonuncu olandır...

Elmalı Turta
Zeynep Sahra

13. Baskı: Temmuz 2018
ISBN: 978-605-814-408-8
Yayınevi Sertifika Numarası: 30492

Copyright © ZEYNEP SAHRA
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Lades Kitap Yayıncılık'a aittir.
Yayınevinden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Baskı:
Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381

Yayına Hazırlayan: Özgür Balpınar
Kapak Tasarımı: Sevil Aydın
Çizimler: Açelya Bazin
Sayfa Tasarımı: Ebru Aydın

Ren, Lades Kitap Yay. Paz. Dağ. San. ve Tic. markasıdır.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. A5 19 Esenler / İstanbul
Tel: 0212 641 34 76
www.renkitap.com

"Binlerce kez beter olsun gece, senin ışığın yoksa..."

William Shakespeare

1. Bölüm

Kurt Adam

Bazı anların hafızanıza kazınması için sadece birkaç saniye yeterlidir. Yıldırım düşmesi, bomba patlaması veya birinin vurulma anı... Buna benzer anları yaşadıysanız, artık beyninizin en ücra köşesinde, isteseniz de kovamayacağınız sonsuz bir kiracıya sahipsiniz demektir. Şimdi ben de, ev sahipliğini yaptığım bu yeni komşu beynimi uyuşturup yerine yerleşirken, öylece bakıyordum.

Barut kokusunu solumaya başladığımda hâlâ kıpırdayamamıştım. Tetiğe basan kişi de silahını hâlâ ileriye doğru tutuyor, şaşırmış gibi olduğu yerde duruyordu. Yerde yatan, siyahlar içindeki iki adam da bir süre hareket etmedi. Yutkundum. Kaç saniye nefes almadım bilmiyorum. Yerdeki kalabalık hareket etti ve sadece biri ayağa kalktı. Öyle afallamıştım ki hangisi olduğunu idrak etmem zamanımı aldı.

Silahı ateşleyen kişi onun kalktığını görünce panik dolu, keskin bir sıçrayışla kaçmaya başladı. Yerden kalkan kişi ise duraksamadan yanıma gelip kollarımdan tuttu. Mavi gözleri yüzümü kendine çevirdi. Dudakları hareket etmeye

başladığında hâlâ koca bir fanusun içinde gibiydi. Sesine ulaşmak için kulaklarımdaki baskıyı yıkmaya çalıştım.

"Benim o adamı yakalamam gerek. Duydun mu beni Sahra? Kendine gel! Ahmet'le ilgilenmelisin!"

Mekanik bir hareketle başımı salladığımda, Emir kollarımı bırakıp hızla kaçan adamın peşine düştü. Onların ayak sesleri uzaklaşırken başımı sallayıp, ne yaptığıma emin olmadan Ahmet'in yanına çöktüm. Yeni almayı becerdiğim nefesimi tuttum yine. Korkarak yan dönmüş bedenini kendime çevirdim. Yüzünü buruşturmuştu. Birkaç saniye sonra gözleri beni bulduğunda dünya tekrar dönmeye başladı. Kulaklarımdaki uğultu azaldı. Yeniden nefes aldım. Ve kendime geldim.

"İyi misin?"

Yutkundu, belli ki canı yanıyordu. Dişlerini sıktığında gözlerimin yandığını hissettim. Bakışları kontrol eder gibi kendi göğsünde dolaştı. Sonra bana baktı ve kendini zorlayıp gülümsedi.

"Korkma, iyiyim..."

O an gözyaşlarım benden izinsiz yanağımdan süzüldü. Ama yine de gülümsemesine karşılık verdim. Başını kaldırıp dizlerime koydum, uzanıp elini avucuma aldım. Acıyla kırışan yüzüne bakarken Emir yanımıza geri döndü. Beklemeden hemen Ahmet'in baş hizasına eğildi.

"Şerefsiz herif, kör biri gibi kötü silah kullanıyor ama bir tavşan kadar hızlı koşuyor!"

Endişe ile yüzüne baktım. "Kaçtı mı?"

Canı sıkılmış şekilde başını salladı. Ve zaman kaybetmeden Ahmet'e döndü. Elini kurşunun yerini biliyormuşçasına omuz hizasında gezdirmeye başladı. Yeterli gelmemiş

olacak ki, acı çeken bedenini fazla sarsmadan Ahmet'in ceketini sıyırdı, bu kez kan rengini saklayan koyu tişörtünde yarasını bulması zor olmadı. Kurşun omzuyla, göğüs hizası arasında bir yerden girmişti. Kısa zaman geçmesine rağmen çok fazla kan olduğunu düşündüm. Emir büyük bir ciddiyetle parmak uçlarını onun göğsüne bastırdı.

"Buranda batma hissi var mı?"

Ahmet başını hayır, der gibi salladı. Emir'in parmakları birkaç santim yana kayıp aynı hareketi yaptı. Yine aynı soruyu sordu. Ahmet yine hayır, dedi. Parmakları kalbinden uzaklaştıkça korkum azaldı, omzuna yakın bir yere bastırdığında Ahmet acıyla inledi. Ama Emir rahat bir nefes aldı.

"Tamam, korkma, zararsız bir yere saplanmış sayılır."

Bu cümleyi Ahmet yerine bana bakarak kurması kendimi tuhaf hissettirdi. Emir bu kez kendi ceketini çıkardı. Sonra duraksamadan kısa kollu tişörtünü de üstünden sıyırıp eline aldı. Onun kaslı ve çıplak göğsüne bakarken ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Ama o ne yaptığını iyi biliyor gibiydi. Kumaşı belli yerlerden zorlanmadan yırtıp istediği şekle soktu. Ahmet'i kendine doğru çevirip, bezi ceketinin altından dikkatlice omzuna sardı. Başka bir parçayı yaranın üstüne sabitleyip tekrar kanayan yeri kapattı. İşi bittiğinde Ahmet'in başını yeniden kucağıma indirdi. Bana baktı. Yüzündeki ifadeden şu an ne hissettiğini anlayamadım.

Benim konuşmama fırsat vermeden "Gitmeliyiz!" dedi.

Ahmet'i yerden kaldırmadan önce çıkardığı ceketi çıplak kollarından geçirip aceleyle giydi. Ahmet'in kolunun altına girerken yarasına dikkat ediyordu. Onlar iki yakın arkadaş gibi yan yana yürürken, etrafta yarı baygın, yarı in-

leyen adamlara kısa bir bakış atıp, şapşal gibi arkalarında onları takip etmekten başka bir şey yapamadım.

Eski fabrika içinde dönüş yolumuzu bulmaya çalışıp, karanlık bölümlerden geçerken Emir onlara ışık tutmam için yavaşladı. Ama garip bir şekilde acele etmeye çalışıyordu. Ne kadar aklı havada davransa da, onun doktorluk konusunda genetik olarak yetenekli olduğunu biliyordum. Babası bir yana, aynı fakülteden mezun olan iki abisinden biri yurt dışında, diğeri de bu ülkede doktorluk yapmaktaydı ve eğer Emir şu an endişeyle hareket ediyorsa, demek ki kurşun söylediği gibi çok da zararsız bir yerde beklemiyordu. Bu ihtimali düşünüp panikledim ve daha da hızlandım. Telefonumun feneri bize yol gösterirken, yerdeki tozlar havada uçuşuyordu. Birkaç dakikadan sonra eski fabrikanın dışına çıktık.

Emir Ahmet'in kolundan ayrıldı. Beni hızlıca yanına çekip onun boşalttığı yeri almam için komut verdi. Çekinsem de dediğini yaptım. Ahmet'in acı çeken vücudu tek başına ayakta duramayacak gibi görünüyordu. Ahmet'in kolunun altına girdiğim an ağırlığı beni tökezletti. İri sayılacak cüssesinin yanında kendimi ufacık hissettim. Şu an uzaktan ondan daha aciz göründüğüme emindim. Kokusunu solumaya başladığımda onun yüzü hâlâ acıyla buruşmuş ve dudaklarından istemsiz inlemeler çıkıyordu. Yasemin'in koşar adım yanımıza geldiğini görünce Emir'in bizimle olmadığını yeni fark ediyordum. Yasemin ağlamaklı bir ifade ile çekinmeden Ahmet'in yüzünü iki avucunun arasına aldı.

Korkuyla bana bakıp, "Ne oldu? İyi mi?" diye sordu.

Onun ellerinin Ahmet'e bu kadar kolay dokunabilmesi bir yana, bu Allah'ın belası yere onun yüzünden geldiğimiz için de sinirlendim.

"O aptal arsan yüzünden vuruldu!" diye tersledim öfkeyle.

Haksız sayılmazdım. Burada olmamız onun suçuydu. Yasemin'in ölen dedesi Çıkmaz'daki kıymetli arazilerden birini ona bırakmıştı, Ahmet'i vuran adam ise bu araziye takıntılıydı. Yasemin'in ailesi aynı adamın tehditlerinden korkmuş ve bu durumdan kurtulmak için Ahmet'ten yardım istemişti. Bunun sebebi Ahmet'in başarılı bir avukat olmasıydı ama bilmedikleri bir şey vardı; Ahmet dünya üzerindeki en inatçı insanlardan biriydi ve sahip olduğu şeyleri başkasıyla paylaşmamak için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu şey bir kurşunun önüne atlamak olsa bile...

Suçlayan öfkeli cevabım yüzüne çarptığında, pişmanlıkla gözünden birkaç damla yaş düştü. Elleri Ahmet'in yüzünü okşar gibi hareket edince yutkunup başımı başka tarafa çevirdim. Ahmet çenesini onun parmaklarından kurtarmaya çalışırcasına başını salladı. Mırıldanır gibi "İyiyim," diyebildi. Ama pek de iyi görünmüyordu. İleriye doğru birkaç adım atmaya çalıştığımda, ya Ahmet'in ağırlığı beni yorduğu için ya da az önceki sevgi gösterisi yüzünden, güçsüzce dizlerim titredi.

Ahmet başını dik tutmaya çalışıp, "Polise haber vermeliyiz," dedi acı çekerek.

Yasemin bana döndü. "Siz içeri girdikten sonra nöbetçi adam geri dönmedi. Silah sesini de duyunca panikleyip az önce polisi aradım."

"Bu kadarını akıl etmen iyi olmuş," dedim şikâyet eder gibi.

Üzüntüyle başını eğdi. Kendini suçlu hissetmesine üzülsem de başka bir şey söylemedim. Ciddi anlamda Ahmet'in şu anki halinden onu sorumlu tutuyordum. Ahmet'in arabasına doğru yürümeye çalışırken Emir'in beyaz

spor arabası büyük bir gürültüyle önümüzde durdu. Camı indirip beklemeden konuştu.

"Juliet sen Ahmet'le arkaya bin. Sarı şeker sen de öne. Hızlı olun!"

Emir'in komutuyla beklemeden arabadaki yerimizi aldık. Ve araba, son kapı kapandığı an uzaya fırlatılan bir roket gibi toz kaldırarak hareketlendi. Ahmet'in başı kucağımda sağa sola yalpalanırken omzundaki kan elbiseme bulaşacak kadar hızlı akıyordu. Emir'in aceleyle sardığı bez, tampon görevi görmeyi çoktan bırakmış gibiydi. Yaraya bakarak kaşlarımı çattım.

"Emir, yarası neden bu kadar çok kanıyor? Bu normal mi?"

Dikiz aynasından bana bakarken yüzündeki ifade hoşuma gitmedi. Arabanın hızını gram azaltmadan konuştu.

"Ahmet'in vücudunu yan çevirip, yaralı omuzunun kalp seviyesinden yukarıda olduğuna emin ol." Sesindeki tını beni endişelendirse de dediğini yapmaya çalıştım. Otoban kenarındaki lambalar Ahmet'in yüzüne vurdukça endişem daha da arttı. *Kısa bir zaman geçmesine rağmen neden böylesine halsiz ve renksiz görünüyordu ki?* Onu yan çevirmek sandığımdan zor oldu. Ahmet bana yardımcı olamayacak kadar acı çekiyordu. Başını kendime doğru döndürdükten sonra yarasının yukarıda kalmasına dikkat ettim. Yasemin'in ağlayan sesini yok saymaya çalışıp bakışlarımı onun güzel yüzüne çevirdim. Öyle sakin ve sahipsiz duruyordu ki. Gecenin karanlığından güç alıp parmak uçlarımla yanağına, gözlerinin etrafındaki ince çizgilere, kirli sakalıyla kaplı çenesine dokundum. Parmaklarım kısa sakallarının arasında gezerken o yeşil gözlerini araladı. Acıyla çoğalan çizgileri yumuşadı. Sanırım gülümsemeye çalışıyordu ama pek

de başarılı olduğu söylenemezdi. Birden o zümrüt gözler kayıyorcasına kapandı. Hemen arkasından vücudu sarsılmaya başladı. Öyle çok titremeye başlamıştı ki, onunla birlikte ben de titriyordum sanki. Korkudan nefesim kesildi. Nefes almayı başardığım ilk an panikle ön tarafa doğru bağırdım.

"Emir! Emir? Ahmet'e bir şey oluyor?"

Emir arkasına dönüp baktı ve sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin! Beklediğimden erken oldu!" dedi kendi kendine konuşur gibi tekrar önüne dönerken. Yutkundum. "Ne oldu?" diye defalarca bağırsam da bana cevap vermedi. Hızını azaltmayıp dikkatli hareketlerle, gözünü yoldan ayırmadan üzerindeki deri ceketi çıkardı. O çıkardığı ceketini bana fırlattığında Yasemin artık hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Al şunu üstüne ört. Hatta kendi ceketini de sar. Kurşun atar damara ya da çevresine denk gelmiş. Çok hızlı kan kaybettiği için şu an şoka girdi." Cümlesi bittiği an ben de şoka girmiş gibi taş kesildim. Yüzüm onu korkutmuş olacak ki, fazla bilgi verdiğine pişman olmuşçasına çenesini sıktı. Bu kez tane tane konuştu. "Ama endişelenme, onu kurtaracağız Sahra."

Dikiz aynasından bana bakan mavi gözler yalan söylüyor olsa bile ona inandım. Kendimi toparlayıp kanlı ellerimle üstümdeki ceketimi sıyırdım. Emir'inkiyle birlikte Ahmet'in titreyen bedenine sardım. Kollarımla sıkı sıkı ona sarıldığımda Yasemin'in hıçkırıkları artık iyice sinirimi bozmaya başlamıştı. Sonunda dayanamadım.

"Şöyle ağlamayı keser misin artık, o ölmedi! Ölmeyecek de!"

Öyle sert söylemiştim ki bunu, sanki yüzüne tokat atmışım gibi aniden sesi kesildi. Bana baktığında kızarmış gözleri korku ve pişmanlıkla doluydu. Ahmet birkaç dakika sonra daha az titrer oldu. Ama hâlâ fazla kan kaybediyordu. Elbisem, hatta arabanın koltuğu bile kan lekesi ile dolmuştu. Çaresizce yine Emir'e döndüm.

"İşe yarar başka bir şeyler yapamaz mıyım?"

Bu kez bana bakmadan, düz bir sesle cevap verdi. "Saçlarını okşayabilirsin. Bende işe yaramıştı." Sesi, söylediği şeyi yapmamı pek istiyormuş gibi durmasa da, yüzümü Ahmet'e çevirdim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Korkma, iyileşeceksin," diye fısıldarken parmaklarım saçlarında gezinmeye başlamıştı.

İşe yaradı mı bilmiyordum ama titremesi hissedilir derecede azaldığında araba güçlü bir frenle durdu. Kapılar peş peşe açıldığında Emir acildeki görevlilere aceleyle seslendi. Sedye geldi, Ahmet'i kucağımdan koparıp, dikkatli ve hızlı şekilde içeri götürdüler. Arabadan inip onlara yetişmeye çalışırken yine aynı yerdeydik. Çıkmaz'da... Evimde... Ama bu dejavu bile bana huzur vermedi bu kez.

Ahmet'i acil odasına alırken, Emir benim bile anlayamadığım tıbbi terimlerle dolu durum raporu veriyordu doktora. Emir'in söyledikleri pek iç açıcı olmasa gerek, Doktor Bülent bana baktığında endişeyle omuzuma dokundu ve Ahmet'in yanına gitti. Kısa süre sonra da onu ameliyathaneye aldılar. Bizse kapıların arkasında beklemekten başka bir şey yapamadık. Gerçi bir an Emir'in de onlarla birlikte ameliyathaneye gireceğini falan sanmıştım. Ama ben kendimi sandalyeye bırakınca sakince yanıma ge-

lip oturmakla yetindi. Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Sadece Yasemin ayakta durmuş, sessizce ağlıyordu. Bize baktığında gözlerini benden kaçırdı.

"Şey... Polis o adamları yakalamış mıdır?" diye sordu çekinerek.

Ben cevap vermedim. Emir ortamı yumuşatmak ister gibi sakin bir sesle yanıtladı.

"Endişelenme sarı şeker, adamlar o kaçan tavşanı yakalayamasa bile içeride benzettiğimiz adamlarını tutuklamışlardır. Hem onlar birkaç soru sonra sahiplerini satacak türde adamlar. Yani korkma, Ahmet'e tekrar zarar veremezler."

Ve Yasemin ikna oldu. Emir böyleydi işte. O konuştuğunda yalan söylese bile karşısındaki insanın tüm sıkıntısını havaya savururmuş gibi yok ediyordu. Yasemin de bu etkiyle ağlamayı kesti ve karşımızdaki koltuklardan birine oturdu.

Sessizce beklerken ben kaçamak bakışlarla arada bir Yasemin'e bakıyordum, o ise aynı şekilde Emir'e bakıp duruyordu. Başta bu hareketini ona kızmamdan dolayı, benden çekindiği için yaptığını düşündüm ama sonra başımı yanımdaki sandalyeye çevirip, Emir'in kaslı vücudunun hali hazırda hâlâ çıplak olduğunu fark ettim. Şımarık herifin öyle bir karnı vardı ki, her sabah bin mekik çekip, boğazı yüzerek geçse ancak bu kadar kasla kaplı olabilirdi. Yetmezmiş gibi geniş omuzları ve kalın kolları ile bu görüntünün çıtasını daha da yükseltmişti. Gözlerimi devirip, kollarımı göğsümde topladım.

Bulunduğumuz kattan geçen hemşirelerin Emir'e olan bakışları Yasemin'inkinden çok daha cömertti. Zira her geçen kızın bir ıslık çalmadığı kalıyordu. Üstelik gecenin bu saatinde bu katta dolaşacak kadar işleri olmadığına da emindim. Emir sırtını arkaya yaslayıp, esnermiş gibi elleri-

ni ensesine koydu. Bu hareketiyle kollarındaki kaslar birer dubleks oluşturacak şekilde belirginleşti. Hemşireler artık geçiyormuş gibi yapmak yerine, karton bardaklardaki kahvelerini Emir'i seyrederek yudumlamaya başlamışlardı ve kendi aralarında konuştuklarını ise az çok tahmin edebiliyordum. Sonunda dayanamayıp Emir'e baktım.

"Üstüne bir şey giymeyi düşünüyor musun?"

Duruşunu bozmadan sadece başını bana çevirdiğinde önce dudağının kenarı yana doğru kıvrıldı, sonra keyifle omuz silkti.

"Böyle rahatım."

Gözlerimi devirdim. "Ama ben değilim. Şuraya baksana, kafesteki aslan gibi seni seyrediyorlar." Bu kez sırıttı. "Ben bu durumdan rahatsız olmuyorum."

Gözlerimi kıstım. "Ben rahatsız oluyorum ama! Ahmet içeride can çekişirken, senin böyle Alacakaranlık'taki kurt adamlar gibi dolaşman, onların da sana salyalarını akıtarak bakması sinirimi bozuyor. Anladın mı?"

Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kollarını ensesinden indirdi ve yüzünü bana yaklaştırdı. Kollarım hâlâ göğsümde bağlı duruyordu ama fısıltıyla konuşan sesi kulağıma değdiğinde kol kaslarım bile gevşedi.

"Biliyor musun Juliet, insan vücudunun yüzde 70'i su, seninki ise kıskançlıkla kaplı."

Benden uzaklaştığında sırıtıyordu. Tam ağzımı yanıldığını söylemek için açacaktım ki, hemşirelerin olduğu yere doğru döndü.

"Kızlar bana bakmaktan vazgeçer misiniz, kız arkadaşım rahatsız oluyor da!"

Onların yüzü düşerken benim ağzım şaşkınlıkla açıldı. Yasemin'in ise tek kaşı havaya kalkmıştı. Sinirlenip Emir'in omzuna sıkı bir yumruk attım. Yüzünü buruştursa da keyfi hâlâ yerindeydi. Öfkeyle ayağa kalktım.

"İçecek bir şeyler almaya gidiyorum. Ve ben senin hiçbir şeyin değilim Hanzade!"

Son cümlemi sesli söylemem Yasemin'in yüz ifadesini bozmasa da koridorda bizi izleyen hemşirelerden birkaçının gülümsemesini sağlamıştı. Kantine gidip onlara kahve aldım, kendime ise bol karamelli bir çikolata. Stres anında yenen çikolatanın beyni uyuşturduğuna dair bir yazı okumuştum. Şu anki stresimi azaltması için koca bir kavanoz çikolatayı bile kaşıklayabilirdim. İki elimde taşıdığım kahve bardaklarıyla geri döndüğümde hemşireler seyirci köşesinden ayrılmıştı. Sebepsiz yere sırıttım. Sonra sırıttığım için başımı sallayıp, kendime kızdım. Tam köşeyi dönüyordum ki Yasemin ile Emir'in sesi geldi kulağıma. İçgüdülerim ayaklarımı durdurunca, kulaklarım dinlemek için dikkat kesildi.

"Sen tam olarak kimsin? Gerçekten Sahra'nın erkek arkadaşı mısın?"

Neredeyse kendimi gösterip Yasemin'in sorusuna cevap vermek için hamle yapacaktım. *Allah bilir Emir şimdi ne yumurtlayacaktı!* Ben bunu düşünürken, "Ben sen'im," dedi Emir.

Kaşlarımı çattım. *Bu da ne demekti?* Yasemin de benden farksız olacak ki; "Anlamadım?" diye sordu. Emir'i göremesem de cümlesine başlarken bilmiş gülüşünü hissedebiliyordum.

"Sen içerideki adama nasıl bakıyorsan, ben de Juliet'ime öyle bakıyorum. Anlayacağın biz seninle aynı takımdayız güzel kız."

Aynı takım mı? Hangi takımmış ki o? Ben tam olarak neyden bahsettiğini anlamamıştım ama Yasemin çözmüş olacak ki keyifli sesiyle Emir'e sordu. "Ne dersin, bizim takım kazanır mı?"

Emir'in kısa gülüşü geldi kulağıma. "Bizi bilmem ama aşk her zaman kazanır sarı şeker," dedi sonra.

Ve ben dayanamayıp saklandığım yerden çıktım. Onlara doğru yürürken ikisi de birbirine bakıp gülümsüyordu. Yavaş adımlarla yürürken ikisi eğer birlikte olsaydı, Angelina Jolie ve Brad Pitt çiftinden sonra dünyanın en uyumlu çifti olabileceklerini düşündüm. Hatta evlendiklerinde, çocuklarıyla tek başlarına ülkenin gen havuzunu bile zenginleştirebilirlerdi. Ama sonra Emir'in Yasemin'e Juliet diye seslendiğini hayal ettim ve sebepsiz yere canım sıkıldı. Emir haklıydı galiba, benim vücudumun yarısı su yerine anlamsız kıskançlıkla doluydu. Ve diğer yarısını da çirkeflik huyum kaplıyorsa pek de sevilesi bir insan olmasam gerekti...

Kafamdaki düşüncelerin etkisiyle elimdeki kahveyi fırlatır gibi Yasemin'e uzattım. O da korkarak uzanıp aldı. Emir ise haylaz bir gülümseme eşliğinde yüzünü korudu bardağa uzanırken. Kendimi Emir'in yanındaki sandalyeye bıraktığımda Yasemin "Hava almalıyım," diyerek kalktı ve gitti. Çikolatamın paketini yırtarak açtım ve koparırcasına ısırdım. Daha ilk lokmamı yutmadan Emir'e döndüm. "Bakıyorum da Yasemin ile baya iyi anlaştınız."

Yana doğru kıvrılan dudakları kahvesinden aldığı yudumla ıslandı. Bana baktığında mavi gözleri parlıyordu.

"Tatlı kız," dedi omuz silkip.

Elimde olmadan gözlerimi devirip dudağımı büktüm ve tekrar çikolatamdan koca bir ısırık aldım. "Ona Çıkmaz'ın en güzel kızı diyorlar."

Bunu söylediğimde ciddi anlamda nasıl böylesine kıskanç biri olup çıktığıma inanmıyordum. *Ne oluyordu bana?* Emir yine bana yaklaştı.

"Sana ne diyorlar? Çıkmaz'ın en kıskanç kızı mı?"

Cevap vermedim ama gözlerimi devirip bir sandalye yana geçmem bile yeterince çocukça bir tepki olmuştu. Kısa bir süre sonra saçmalamayı bırakıp Emir'e baktım.

Gayet ciddi bir şekilde, "Teşekkür ederim..." dedim.

Gözlerime baktı. Bu teşekkürün sebebini anlamıştı. Zorla da olsa gülümsedi.

"Ona bir şey olsaydı kendine gelemeyeceğini biliyordum," dedi sadece. Ve ben cevap ver(e)medim.

Yasemin geri döndü. Yerine otururken Emir'e gülümseyerek selam verdiğinde ben umursamamaya çalıştım ki zaten umursamamalıydım. Emir ayağa kalktı ve bana baktı.

"Üstüme giyecek bir şey bulmaya gidiyorum. Sen de ister misin?"

Hayır dercesine başımı salladım. İlgisiz görünmeye çalışsam da, artık kaslarını izleyen seyirciler olmayacağına sevinmiştim.

"Ben kurt adamlar gibi görünüyor olabilirim. Ama sen de kana bulanmış vampir gibisin. İstersen hemşirelerden senin için de bir şeyler isteyeyim."

İnatçı çocuklar gibi omuz salladım. O da daha fazla üstelemedi. O gittikten birkaç dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı. Doktor Bülent dışarı çıkar çıkmaz bize gülümsedi. Yasemin ile korkuyla onun dudaklarına kilitlendik.

"Endişelenmeyin, korktuğumuz kadar zor olmadı. Kurşunu sorunsuz çıkardık. Kanamayı da kolaylıkla durdur-

duk. Birkaç ünite kan ve iyi bir dinlenme ile kısa zamanda eski haline dönecektir."

Mutluluktan önce doktora sonra Yasemin'e sarıldım. Onun gözleri de en az benim kadar sevinçle bakıyordu. Hatta o birkaç damla yaş bile dökmüştü. İlk kez o an, Ahmet'i gerçekten sevdiğine emin oldum. Ve onu düşman olarak gördüğüm için kendimi kötü hissettim. Ellerim hâlâ kollarına dokunuyorken sessizce "Özür dilerim," diye fısıldadım. Ama o olanları sorun etmeyecek kadar mutluydu. Başını salladı, gözyaşlarını sildi ve tekrar bana sarıldı.

Ahmet'i yerleştirecekleri odanın önüne giderken Emir üstünde doktor önlüğüyle göründü koridorda. Ama önlüğün düğmelerini bağlamamıştı. Ve bu hali de en az yarı çıplak görüntüsü kadar etkileyici görünüyordu. O bana üstündekini havalı şekilde gösterirken, ben gülümseyip başımı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım. Bu çocuk adam olmazdı.

Ahmet'in kurtulduğu haberine sevindiğinde samimi görünüyordu. Hatta kana ihtiyacı olduğunu duyduğu an beklemeden kan vermeye bile gitti. Birkaç dakika içinde Ahmet'i sedyeyle odasına getirdiler. Rengi çok solgun görünüyordu. Boğazım acıdı. Ağlamak istedim ama gözyaşları gözlerime ulaşmadı. Yasemin ikimizin yerine de ağladı.

O odasına girdiğinde bizi dışarıda bıraktılar. Emir'in verdiği birkaç ünite kanla kendine gelmesi saatler aldı. Gece ilerledikçe endişem azaldı. Ne olursa olsun o kurtulmuştu. Bu her şeye bedeldi...

Doktor Bülent yanına girebileceğimizi söylediğinde odanın dışında sadece ben vardım. Etrafıma bakındım, ne

Emir ne de Yasemin görünürdeydi. Saçlarımı düzelttim. Yutkundum ve yavaşça kapıyı açtım. Onun yanına yaklaşırken kalbim bu kez huzurla attı göğsümde. Yeşil gözlerini görmek için sabırsızlandım. Yatağının yanında durup, koluna dokundum. Gözlerini açmadı. Ama rengi normale dönmüş, yüzündeki dövüşten kalan izleri saymazsak eski Ahmet oluvermişti. Üstündeki koyu yeşil hastane elbisesiyle bile yakışıklıydı. Şu an sadece huzurlu bir uykuya dalmış gibiydi. Cesaretimi toplayıp eline dokundum. Parmaklarım korkusuzca saçlarına dokundu sonra. Gülümsedim. Tam o anda göz kapakları aralandı.

"Demek saçlarımı okşaman için vurulmam gerekiyordu," dedi yorgun puslu sesiyle.

Utanıp elimi çektim. Ama gülümseyen yüzüne bakıp karşılık verdim. "İyi misin?" diye sordum, ne konuşacağımı bilemeyerek. Başıyla sakince onayladı. Sonra gülümseyerek, sadece uzun uzun bana baktı. Birkaç saniye sonra bakışlarındaki derinliğe dayanamayıp bu gece olanları anlatmaya başladım panikle. O gülümseyen yüzüyle beni izlerken ben o adamın kaçışını, buraya gelişimizi, Emir'in ona kan verdiğine kadar her şeyi, neredeyse nefes almadan anlattım. Sanırım ilk kez Erva kadar hızlı konuşuyordum. Tam o anda odanın kapısından Emir'in sesi geldi.

"James Bond'umuz uyandı mı?"

Keyifle başımı sallayıp evet, dedim. Emir kapı girişine yaslandığında, birkaç ay önce bu sahnenin tam tersinin yaşanmış olması ikisinin de aklına gelmiş olacak ki, ilk kez birbirlerine bu kadar arkadaşça bakıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Ahmet, damarlarına dolan kan poşetini işaret edip.

Beyaz önlüğüyle havalı şekilde duran Emir başını salladı. "Teşekkür etmene gerek yok. Bana verdiğini sana iade ettim sadece."

İkisi de gülümsedi. Ahmet bana baktı. "Tekrar benzer şeyleri yaşamak pek keyifli olmamıştır senin için."

Sıkıntılı şekilde omuz silktim. "Aynı kâbusu iki kere görmek kadar rahatsız ediciydi."

Uzanıp elimi tuttu. "Ama geçti," dediğinde parmakları elimin üstünü okşuyordu. Nefesim boğazıma fazla gelmeye başladığında Yasemin odaya daldı ve ben elimi çektim. O müjde dağıtan kuş misali coşkuyla yatağın kenarına ulaştığında ben geri çekildim. Hemen Ahmet'in elini avucuna aldı.

"Öyle korktum ki... Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Çok özür dilerim."

Onun gözlerinden yaşlar dökülmeye başlarken, ben arkamı dönüp Emir'in yanına doğru adımladım yavaşça. Ahmet zorla da olsa konuşmaya başladı.

"Korkma. Senin suçun yok ki, ben kendim kalkıştım bu işe. Kendini suçlu hissetme sakın. Hem bak, iyiyim ben."

İlk kez, gerçekten isteyerek onları yalnız bırakıp odanın dışına çıktım. Emir de arkamdan gelip kapıyı kapattı. Hiçbir şey söylemedi. Yorum yapmadı. Sadece benimle birlikte koridordaki sandalyede oturdu.

Birkaç saat içinde Ahmet daha da toparlandı. Çıkmaz'a yakın bir karakola ait polisler ifade almak için yanına girdiğinde şafak söküyordu. Anladığım kadarıyla bu arsa ola-

yından daha önce de haberleri vardı. Giderken Yasemin'i bir şeyler imzalaması için yanlarında götürdüler. Doktor Bülent Ahmet'in eve gidebileceğini söylediğinde ise endişeyle dudaklarımı ısırdım. Evdekiler Ahmet'i böyle gördüğünde muhtemelen kalp krizi geçireceklerdi.

Aynı şeyi Ahmet'te düşünmüş olacak ki; "Eve gidemem," dedi canı sıkkın bir şekilde.

Düşündüm. "Barış abiyi çağırmamı ister misin?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Bu saatte kimseyi ayaklandırmak istemiyorum. Hem Mine yengem hamileymiş, korkmasın şimdi."

Elimde olmadan bu sürpriz habere gülümsedim. Erva'ya bana bu güzel haberden bahsetmediği için kızmayı da aklıma not ettim. O an Yasemin'in burada olmamasına sevindim. Çünkü bu durumda, büyük bir ihtimalle Ahmet'i kendi evine götürürdü.

Ama Ahmet yine içimden geçeni okumuş gibi "Çıkmaz'dan kimse de kalamam. Hakan dönene kadar kalacak bir yer bulmalıyım," dedi. Yüzümdeki endişeli ifadeye bakıp sakince gülümsedi. "Ama merak etme hallederim."

O cümlesini tamamladığı an, Emir ev oturmasına giden teyzeler gibi iç çekerek ellerini dizlerine vurup ayağa kalktı. Üstündeki önlüğünü kenara fırlattıktan sonra Ahmet'i yatağından kaldıracakmış gibi hamle yaptı. Biz anlamaya çalışır gibi ona bakınca sırıttı.

"Ne bakıyorsun Juliet? Gel yardım et, Bond'u benim eve götürüyoruz."

Ahmet'in itirazlarına rağmen, kendimizi dakikalar sonra Emir'in beyaz spor arabasının içinde bulduk. Yorum yapmasam da, onun bu davranışı hoşuma gitmişti. Ona

hâlâ kızgındım. Nişan gecesi olanlardan sonra, *-o gece, onu yalnız bıraktığım için endişelenip evine gittiğimde, onu iki kızla tabir-i caizse basmıştım. Gerçi bu benim umurumda bile değildi-* geçtiğimiz hafta kantinde başlattığı yemek oyunuyla beni ölesiye sinirlendirmişti. Ama her şey bir yana bu gece benim yanımda, daha doğrusu Ahmet'in yanında olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde güven veriyordu bana.

Sabahın ilk ışıklarıyla Emir'in evine ulaştık. Emir Ahmet'in kolunun altına girip dikkatli bir şekilde onu üst kata taşıdı. Kendi odasına girdiğimizde henüz yeteri kadar aydınlanmayan odanın ışığını ben yaktım. Birkaç adım sonra Ahmet acıyla buruşan yüzünü Emir'e çevirdi.

"Bana yatağını vermek zorunda değilsin."

Onun Emir'in yaptıkları altında kalkmak istemediğini biliyordum. Bu yüzden ne kadar az şey alırsa o kadar rahat edecekti. Emir onu yatağın kenarına oturttu. Sonra koca bir yük indirmiş gibi derin bir nefes bırakıp sırtını dikleştirdi ve gülümsedi.

"Evde sadece bu yatak var sayılır. Bir alt kattaki senin rahat edemeyeceğin kadar ufak. Hem endişelenme, oda oldukça hijyeniktir. Yatağıma Juliet dışında dişi sineğin bile dokunmadığına emin olabilirsin."

Daha cümlesi bittiği an gözlerimi kısıp, çıplak göğsüne elimin tersiyle vurdum. Ahmet'in çenesinin gerildiğini görünce aceleyle konuştum.

"Emin ol, bu söyledikleri odasına kimseyi sokmadığı anlamına geliyor. İma ettiği gibi bir durum yok!"

Açıklamam bitince, beni utandırdığı için Emir'i bakışlarımla azarladım. Ama o her zamanki gibi umursamadı. Ahmet'in yatağa yatmasına yardım ettik. Ben ilaç içebilmesi için alt kata koşturup bir bardak su aldım. Geri dön-

düğümde Emir odada yoktu. Dalmak üzere olan Ahmet'in yanına yaklaşıp ilacı içmesine yardım ederken, bıçaklandığı günde olduğu gibi suyun birazını yine üstüne damlattım. Ve o an ikimiz de gülümsedik. Başını tekrar yastığa koydu. Ben tam uzaklaşacaktım ki, elime dokundu. Zümrüt yeşili gözleri bana bakarken yorgundu.

"Uykuya dalana kadar bu kez benim saçlarımı okşar mısın?"

Yanaklarımı gülümsemek için zorladım. Ama aslında soğuk havada kalmış gibi göğsüm acıdı. Ürkerek yatağın kenarına oturdum. Parmak uçlarım başına doğru uzanırken, Emir'in yatağında, ondan başka birinin saçlarını okşamak bana tuhaf geldi. *Bu kişi Ahmet olsa bile...*

Çok geçmeden o uykuya daldı. Ben önce elimi saçından çektim, sonra istemsizce boynumdaki ayçöreği kolyeme dokundum. *Ona baktığımda şu an mutlu olmam gerekirken neden yanlış giden bir şeyler varmış gibi hissediyordum ki?* Kalktım, kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça ışığı kapattım. Odadan çıkmadan önce, göğsümdeki soğuk ağrısı sevdiğim adama son kez bakmamı bile engelledi.

2. Bölüm

Koltuk

Yine aynı yerdeyiz... Aynı fabrika... Ama geçen geceden daha karanlık, daha tozlu, daha sisli ve daha soğuk… Sahi, yine niye buradayız ki?

Ceketimin yakasını kaldırıp etrafa bakıyorum. Neden yalnızım? Nefesimi ısınmak için ellerime üflüyorum. Nargile içerken çıkan dumanlar gibi avucuma doluyor sıcak nefesim. Ama ısınamıyorum. Tam o anda karanlığın içinden aynı ses geliyor. Soğuğu delip bedenimi titreten kurşun sesi! Düşünmeden sesin geldiği yere koşuyorum. Ayak seslerim soluğumun çaresizliğini bastırıyor. Siyahlar içindeki beden yerde yatarken, yine aynı barut kokusu dolduruyor ciğerimi. Bu kez silahı ateşleyen kişi etrafta yok. Çoktan kaçmış olmalı. Koşup yine yere eğiliyorum, usulca tozlu zeminde uzanan bedeni aceleyle çeviriyorum kendime doğru. Yine Ahmet ama bu kez tam göğsünün ortasından, kalbinden vurulmuş! Neden ve nasılları düşünemeden yeşil gözleri kapanıyor. Ve ardından elime çarpan sıcak nefesi kesiliyor. Çaresizce etrafıma bakınıyorum. Düşün, bir şeyler yap Sahra! Panikle derin bir nefes alıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ciğerlerimdeki

tüm havayı onun dudaklarından vücuduna yollarken, elimde olsa damarlarımdaki kanın hepsini ona verebileceğimi düşünüyorum. Doğruluyorum. Ama bana bakan gözler artık zümrüt yeşili değil. Kollarımda yatan adam da artık Ahmet değil... Emir? Emir ve onun mavi gözleri bana bakıyor! Ama nasıl olur?

Kucağımdaki kişi değişse de kurşun aynı yerinde duruyor. Ama artık daha çok kanıyor. Çok daha fazla... Emir'in kalbi onu öldürmeye yemin etmiş gibi hızlıca vücudunu soğuturken, gözlerime bakıp son kez "Juliet..." diyor. Ve başı kucağıma usulca düşüveriyor. Başımı olanlara anlam veremez şekilde sallarken bir el omzuma dokunuyor. Başımı çeviriyorum. Ahmet ayakta durmuş bana "Gitmeliyiz Sahra!" diyor. Düşünmeme fırsat vermeden beni çekiştiriyor. Emir'i de yanımda götürmek için hamle yapıyorum ama Ahmet beni durduruyor. "Onsuz gitmeliyiz Sahra!" Kabul etmiyorum. Beni kollarımdan tutup kaldırmaya çalışan Ahmet'e direniyorum. Emir'in yüzüne bakıp ağlıyorum ve çaresizce yalvarmaya başlıyorum. "Emir? Emir ölme! Bırakma beni, aç gözlerini... Emir?"

"EMİR!"

Hızlı hızlı nefes alıp verirken gözlerimi beyaz tavandan ayıramadım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Yutkundum. Allah'ım, rüyaydı! *Sadece bir kâbus...*

Göğsümü ritmik şekilde oynatan nefesim beynime daha çok oksijen yolladıkça sakinleşmeye başladım. Elimle terlemiş alnımı silip saçlarımı karıştırdım. Hatta uyanmış olduğuma emin olmak ister gibi hafifçe saç diplerimi çektim. Dirseklerimden destek alarak doğrulmuştum ki, odada ki sakin sesle yerimde sıçradım.

"Günaydın Juliet."

Sesin geldiği yer fazla uzakta değildi. Gözlerim yatağımın yanı başına çektiği sandalyeye oturmuş olan Emir'i kolayca buldu. Ona belli etmemeye çalışsam da rüyamdaki kanlı, solgun suratı yerine gülümseyen mavi gözlerini gördüğüm için içim rahatlamıştı. Ama bu kısa sevincimi ona hissettirmeden anında savunmaya geçerek sinirle gözlerimi kıstım.

"Sen beni korkudan öldürmeye mi çalıyorsun? Hem senin benim odamda ne işin var Hanzade?"

Sırıttı. "Buranın benim evim olduğunu düşünecek olursak, her odada hatırı sayılır derecede hakkım olduğunu düşünüyorum."

Somurttum. Ahmet uykuya daldıktan sonra, Emir uyumam için ikinci kattaki küçük odayı hazırladığını söylemişti. Gerçi onunla küçük anlayışımız farklı olsa gerekti, çünkü bu oda mütevazı bir evin salonu kadar büyüktü.

"Ev senin olabilir ama misafirlerinin kendi mahremiyet alanını oluşturmasına izin verecek kadar görgü kurallarına sahip olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedi. Oturduğu sandalyeden kalktı ve hiç konuşmadan kapıya doğru yürüdü. Gözlerimle onu takip ederken bu kadar çabuk pes etmesine şaşırmıştım. Ama şaşkınlığım kısa sürdü, çünkü beyefendi kapıyı açıp durdu. Eliyle odanın girişine hayali bir çizgi çekti, sırıtarak kollarını göğsünde topladı ve kapı eşiğine yaslanıp beni izlemeye kaldığı yerden devam etti. Aklınca odadan çıkıp benim mahremiyet alanıma saygı gösterdiğini söylüyordu. Tepki olarak sadece gözlerimi devirdim. Daha fazlası için henüz gücüm yoktu. Tam hâlâ yorgun olan bedenimi tekrar yatağa bırakıyordum ki; "Sen rüyanda beni mi gördün?" diye sordu sesindeki keyfi saklamaya gerek duymadan.

Şaşırdım. Kollarım kısa bir an tökezledi. *Nereden anlamıştı ki?* Yutkundum. Omuzlarımı savurup dudaklarımı büktüm.

"Ne münasebet!" dedim, kendimi bile inandıracak bir kibirle.

Ama o daha çok sırıttı. "Uykundan benim adımı söyleyerek sıçradın Juliet?"

Bakışları yüzümde dolaşırken kızarmaya başladığımı hissediyordum. Cevap vermek yerine sinirle yorganı üstümden atıp ayağa kalktım. Belimden düşen pijamanın lastiğini çekiştirerek kapıya doğru yürüdüm. Emir uyumadan önce bana kendi pijama ve tişörtlerinden birini vermişti. Ben bu odada yatarken, Emir ise girişteki koltuklarda uyuyacağını söylemişti. Çünkü koca evde başka yataklı yoktu. Bunun sebebini sorduğumda ise hiç utanmadan, "İnsanlar yatak olmayan evde kalmaya çalışmıyorlar ve ben de insanların evimde uyumasını istemiyorum," demişti.

Kapının önüne gelip yüzüne sinirle baktım. Elim kapı kolunu tutup kapatmak için hamle yaptığında, beni durdurmak için güçlü elini yavaşça kapının gövdesine koyması yetti. Onunla kazanamayacağım bir yarışa girmek yerine elini çekmesini söyler gibi ifadesizce yüzüne baktım. Ama o sırıtarak başını bana yaklaştırdı. Sanki gizli bir sır verirmiş gibi fısıldadı.

"Utanmana gerek yok Juliet. Ben de sen üst katımda uyurken uykuya dalamadım. Sonra yattığım yerde seni düşünmek yerine, gelip uyuyan yüzünü seyretmenin daha iyi olacağına karar verdim."

Söylediği şey beni utandırdığı kadar kızdırmıştı da.

"Sen bütün gece beni mi izledin?" diye sordum dişlerimin arasından.

Ama onun gram utanması yoktu. "Güneş doğduktan sonra yatağa yattığımızı düşünecek olursak, tüm sabahı ve öğleni seni izleyerek geçirdim diyebilirim. Ve şunu da söy-

lemeliyim ki Juliet, hâlâ ufak bir kız çocuğu gibi uyuyorsun. Üstünü defalarca örtmeseydim çoktan şifayı kapmış olurdun." Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Sonra sinirle kapıyı kapatmak için kolu çekiştirdim ama eli hâlâ engelliyordu.

"Çık Hanzade!" dedim hiddetle.

Kafası hâlâ yakınımdaydı. Gözlerini kısarak gülümsedi. "Önce beni rüyanda gördüğünü itiraf etmelisin."

Dişlerimi sıktım. "Asla!"

Sırıttı. "Söylesene itiraf edemeyeceğin kadar erotik bir rüya mıydı? Yoksa bana Kedi Kadın kostümüyle güzel bir gösteri mi yapıyordun?"

Edepsizliğine inanamadım. Dün gece o fabrikada ikimizi Batman ve Kedi Kadın'a benzetmekle hata ettiğimi bilmeliydim. Elimi göğsüne koyup hızlıca dışarı ittirdim.

"İçinde senin olduğun her rüya ancak kötü bir kâbus olur Hanzade!"

Ve güçlü şekilde kapıyı yüzüne çarptım. Ama o katılarak gülüyordu. Sinir bozucu kahkahası bittiğinde kapının arkasından bana seslendi.

"Bu arada James Bond'un da uyanmış olmalı. Beni arzulamak yerine rüyanın etkisinden çıkıp, ona yiyecek bir şeyler hazırlasan fena olmaz Kedi Kadın."

Ahmet! Emir'in aptallıkları yüzünden onu unutmuştum. Emir'in kahkahası odamın etrafından uzaklaşırken hızlıca üstümdekileri çıkarıp dün geceki elbisemi giydim. Uyumadan önce elimle lekeli yerlerini yıkamıştım, kan izleri tam çıkmamıştı ama artık eskisi kadar da belli olmuyordu. Kırmızıdan çok, koyu kahverengi izler bırakmıştı sadece. Elbise henüz tam kurumamış olsa da Emir'in birkaç beden büyük pijamasından daha iyiydi.

Saçlarımı atkuyruğu yaparken bir yandan da aceleyle mutfağa doğru koşturdum. Alt kata indiğimde salonu hızla geçip mutfağa girdim, meşhur koltuklara göz ucuyla bile bakmadım. Dakikalar içinde büyükçe bir tepsiye az ama doyurucu bir kahvaltı hazırlamıştım. Aceleyle üst kata götürürken neredeyse tepsiyi deviriyordum. Son basamakları dikkatle çıktığımda Emir'in sesinin Ahmet'in uyuduğu odadan geldiğini fark ettim. Son zamanlarda edindiğim kötü alışkanlık yine kendini belli etti ve içgüdüsel bir rahatlıkla kapının dışında, sessizce onları dinlemeye koyuldum.

"Sana borçlandım."

Ahmet'in sesi sanki Emir'den bir milyon dolar almışçasına sıkıntıyla çıkmıştı. Ona cevap veren Emir ise her zaman ki gibi rahattı. "Dert etme, asıl ben sana olan borcumu geri ödemiş oldum. Ayrıca... Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum ve sen de, eğer onu... Eğer onu üzersen, o kendini beğenmiş suratını ne hale getireceğimi biliyorsun!"

Bir dakika, bunlar neden bahsediyor? Emir pek de keyifli olmayan kısa bir kahkaha attı. Ama Ahmet hâlâ gergindi. "Ona sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Emir.

Kimden bahsettiklerini anlayamamıştım ama konuşmaya başladığında artık Emir'in sesi de en az Ahmet kadar ciddiydi.

"O... O farklı. Çok farklı. Çok doğru hissettiriyor. Hem tilki kadar zeki, hem de bir çocuk kadar da saf. O etrafında olunca her şey, tüm yanlışlar bile güzelleşiyor. O...

Elektrik gibi. Varlığının kıymetini gittiğinde anlıyorsun. O yanındaysa her şey daha parlak, daha canlı. O yoksa... Yeniden karanlıktasın. O..." Durdu. Nefesini dışarı bıraktı. "Nasıl olduğunu sen de biliyorsun." Bir süre bekledi ve sonra daha canlı bir sesle devam etti. "Ve ona sahip olduğum gün bu söylediklerini aklıma getireceğime emin olabilirsin. Çünkü ben de kendini beğenmiş bu şahane suratın dağılmasını istemem."

Kaşlarımı çatıp konuşmalarından mantıklı bir anlam çıkarmaya çalışırken Ahmet sakin bir merakla sordu bu kez.

"Onunla değil misin?"

Emir'in dudaklarından histerik bir gülüş çıktı. "Etrafında sen, mavi mektuplar veya havada uçuşan kurşunlar olmasaydı işim daha kolay olabilirdi. Hem kurşun demişken, o silahın önüne atlamana gerek yoktu. Eğer sen atlamasaydın o aptalın atışı boşa gidecekti, biliyorsun değil mi?"

İşte şimdi dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu kez Ahmet'in gülen sesi geldi kulağıma.

"Boşa gideceğini biliyordum ama ben de senin atladığını düşündüğüm için o yöne doğru hamle yaptım."

Ve artık dayanamadım. Elimdeki tepsiyle odaya daldım. İkisinin sırıtan suratına bakıp kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz bilerek mi o kurşunun önüne atladınız yani?"

İkisi de cevap vermeden sadece bana baktı. Ve bu durumu komik bulmuşçasına dudaklarını birbirine bastırmış, kahkahalarını tutmaya çalışıyorlardı. Elimdeki tepsiyi sertçe yatağa indirdim. Tek elimi belime koyup, evde top oynayan çocukları azarlarmış gibi işaret parmağımı ikisine birden salladım.

"Siz beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Sanki kahramanlık hikâyesi anlatırmış gibi bir de gülerek bahsediyorsunuz yaptığınız şeyden."

İkisi birbirine baktı ve dudaklarındaki basınca daha fazla dayanamayıp koca bir kahkaha kopardılar. Bense gözlerimi devirip başımı iki yanıma salladım. İkisi de ufak bir çocuktan farksızdı. Sonunda gülüşmeleri bittiğinde -ki bu bitişte benim kızgın bakışlarımın da payı vardı- Emir keyifle odadan dışarı çıktı. Bense yatağa bıraktığım tepsiyi alıp Ahmet'in yanına oturdum. Ona elimle kahvaltısını yedirirken heyecanlanmayacak kadar kızgındım. Ahmet ile Emir'in birbirini korumak için kurşunun önüne atlamış olması, Tom ve Jerry'nin ortak olup iş kurması kadar absürt bir şeydi ama beni sinirlendiren, söyledikleri gibi bu saçma hamlenin gereksiz olduğuydu. Eğer kahramanlık yapmak yerine kıpırdamadan dursalardı belki de kimse zarar görmeyecekti.

Ben çatık kaşlarımla ekmeğe reçel sürerken, o kıkırdamamak için ağzındaki lokmayı zorla çiğniyordu. Yorulmuş gibi elimdeki bıçağı tepsiye bıraktım ve hâlâ eğlenen güzel yüzüne baktım.

"Ölebilirdin," dedim keyifsizce.

Gülümsemesi yavaşça silindi. Başını eğdi. Gözleri tek bir noktaya bakarken düz bir sesle konuştu. "Oraya benim yüzümden gitmiştik. Eğer biri vurulacaksa o kişi ben olmalıydım."

Kaşlarımı çattım. Tam bu söylediğinin saçmalık olduğunu söyleyecektim ki aniden başını kaldırıp beklediğimden daha sert şekilde gözlerime baktı.

"Eğer ona bir şey olsaydı, sonsuza kadar beni suçlayacaktın Sahra."

Öylece baktım yüzüne, cevap veremedim. Bu kez ben başımı eğdim. Başımı iki yana salladım. Bu söylediğinde doğruluk payı olup olmadığını düşünmek istemedim. Sürdüğüm reçelli ekmeği ona uzatırken, "Ölebilirdin," diye tekrar ettiğimde, bu ihtimali olabilecek her şeyden daha kötüymüş gibi söylemiştim. Benim gerginliğime aldırmadan gülümsedi.

"Çok mu üzüldün?"

Gözlerimi devirip, dudaklarına uzattığım ekmeği ağzına tıktım. O kıkırdadı, ben dert yanar gibi başımı salladım. Sonra kucağımdaki tepsiyi sabitleştirip, gözlerine bakarak konuşmaya başladım.

"Hatırlıyor musun, hani küçükken sen kızamık olmuştun. Annen kimseye bulaştırmayasın diye odandan çıkmana izin vermiyordu. Camına merdiven dayayıp, seni yatağında öyle mahzun, çaresiz, vücudundaki lekelerle yatarken görünce çok üzülmüştüm. Kendini yalnız hissetmene dayanamamış ve eve gidip kırmızı kalemle tüm vücuduma noktalar yapmıştım. Sonra Barış abiyi 'Bak ben de kızamık oldum, artık Ahmet abimin yanına girebilirim,' diye kandırıp senin odana girmiştim."

Ahmet sesli bir kahkaha attı. "Hatırlıyorum. Hatta sonraki hafta sen gerçekten kızamık olmuştun, tekrar bana bulaşamayacağı için de bu kez ben senin yanından ayrılmamıştım."

İkimizin kıkırdaması bittiğinde yüzüne baktım. "İşte şimdi de ne kadar üzüldüğümü anlaman için, illa silahı alıp kendimi omzumdan vurmam mı gerekiyor?"

Cevap vermedi. Uzun uzun baktı gözlerime. Bakışları yine içinde boğulmaya başlayacağım kadar derindi. Doyduğunu düşünüp tepsiyle birlikte ayağa kalktım. Ben odadan çıkmadan önce sessizce adımı söyledi. Dönüp ona

baktım. Bir süre sadece sakince izledi beni. Sonra sessizce sordu.

"Peki, o kurşun onu vursaydı, daha mı çok üzülürdün?"

Kaşlarımı çattım. *Ne biçim bir soruydu bu?* Rüyam geldi gözümün önüne. Kalbim yine hızla atmaya başladı. Dişlerimi sıktım. Ahmet'le Emir'in kanlı görüntüsü sürekli yer değiştirirken bu sorunun cevabını veremeyeceğimi anladım.

"Bence ilaç saatine kadar uyusan iyi olur, çünkü saçmalamaya başladın Ahmet Abi."

Odanın kapısını kapattığımda tuhaf hissediyordum. Sinirli değildim ama bu iki adamın arasında olanlar beni aptala çevirmişti artık. Hem birbirilerinden nefret ediyorlardı, hem de birbirini korumak için düşünmeden kurşunun önüne atlayabiliyorlardı. *Bir şeyleri kaçırıyordum ama neyi?*

Elimdeki tepsiyle öylece dururken, kafamdaki sesleri kulağıma gelen metal sesleri böldü. Dikkat kesildim. Sesin geldiği yere, birkaç adım ötemdeki odaya doğru yürüdüm. Zaten açık olan kapıyı iyice aralayınca öylece bakakaldım. Emir'in sırtı bana dönüktü. Oturmuş vaziyette kollarını iki yanına açmış, karşı tarafında üst üste konmuş ağırlığı kollarıyla zorlanmadan indirip kaldırıyor ve her hareketinde kolları ve omuzları bir şahinin zarafetiyle göz kamaştırıyordu.

Çekinmeden dudaklarımı büzüştürüp kısa bir ıslık çaldım. Ağırlığı gürültüyle bıraktı, başı ve gövdesiyle bana doğru döndü. Gülümsedi. Onun tüm vücudu terle kaplıydı ve ben bundan rahatsız olacağıma gözlerimle resmen

onu taciz ediyordum. Ona belli etmeden yutkundum ve kendime geldim. Parıldayan tenini umursamamaya çalışıp, onunla eğleniyormuş gibi kucağımdaki tepsiyi sabitledim ve kapının girişine yaslandım.

"Ne o, olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?"

Dudağının tek bir tarafı yukarı kıvrıldığında kusursuz görüntüsüne direnç göstermek için dik durmam gerekti. Şımarık herif gerçekten yakışıklıydı. Ayağa kalktı, havlusuyla alnını kurulayıp yakınıma geldi.

"Bu yakışıklıları ilgisiz bırakmaya gelmez."

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Hangi yakışıklıları?" dedim odaya hızlıca göz gezdirerek.

Elindeki havluyu spor aletinin üstüne attı. Parmaklarıyla göğsünü ve karnını işaret edip, sanki dünyanın sayılı harikalarından birini gösterirmiş gibi gururla, "Bu yakışıklıları," dedi. Hâlâ tam anlamasam da gülümsedim. Ve Emir sanki kukla seslendirir gibi konuşmaya başladı.

"Bu-gün çok gü-zel gö-rü-nü-yor-sun Jül-yet."

Her heceyi söylerken sırasıyla iki göğsündeki kasları oynatmıştı. Elimde olmadan sesli bir kahkaha attım. İtiraf etmek gerekirse etkileyici bir gösteriydi.

"Teşekkür ederim. Açıkçası sahibinizden daha kibarsınız. Eminim sizi sahilde tatlı köpeğini dolaştıran adamlar gibi kullanmaktan çekinmiyordur."

Kıkırdadı. Doğru olduğuna kalıbımı basabilirdim. Tam arkamı dönüyordum ki, "Dur Juliet. Yakışıklıların sana soracağı bir şey varmış," diye seslendi.

Merakla göğsüne baktım. Sanki gerçekten konuşan oymuş gibi.

"Bu ge-ce rü-yan-da bi-zi mi gör-dün?"

Somurttum. Ona sevimsiz bir bakış atıp arkamı dönerken, o arkamdan bağırıyordu.

"Hadi ama bak çocuklar da merak ediyor."

Salondan geçerken yine düşünmek istemediğim şeyleri *-ki bu şeyler o Allah'ın belası uzun koltuklardan başkası değildi-* görmezden geldim. Mutfağa girip tepsiyi bıraktığımda gördüğüm rüyadan da, Ahmet'in saçma sorularından da, Emir'in rüyamı bana hatırlatıp durmasından da yorulmuştum.

Ahmet'in bir dahaki ilaç saatine kadar çorba yapsam fena olmazdı, hem ona iyi gelirdi hem de aklım dağılırdı. Ufak bir atıştırma sonrası çorbayı yaparken telefonumu da elime aldım. Erva sekiz kere, Kenan üç kere ve Su iki kere aramıştı. Ayrıca Su *"Beni ara,"* diye mesaj atmıştı. Bir yandan kaynamasını beklediğim çorbayı karıştırırken, bir yandan da Su'yu aradım.

İlk aradığım kişi Su idi, çünkü Erva büyük ihtimalle klasik bir sebepten aramış olmalıydı. Kesin dünya için önemsiz ama onun için ölüm kalım meselesi olan bir durum vardı ve eminim onunla daha sonra da ilgilenebilirdim. Kenan'la ise konuşmak için pek de hevesli değildim. Son görüşmemizdeki vedamız hâlâ beni huzursuz ediyordu. Bana arkadaş kalmak istediğini söylemişti ve ben bu isteğini kabul etme gafletine düşmüştüm. Bu yüzden ona istemeden de olsa umut vermemek için, onunla arama hissedilir bir mesafe koymaya özen göstermem şarttı. Kısacası birkaç aramasından kaçmam iyi olacaktı.

Su telefonunu açtığında selam vermek yerine direkt olarak "Neredesin sen?" diye giriş yaptı. Gece yurda gelmediğimi anladıklarında korkmuş olmalılardı.

Keyifsiz bir sesle "Emir'deyim," dedim. İmalı nidası kulağımı doldurunca bıkkın bir şekilde, "Ahmet de burada," diye ekledim bastırarak.

Önce kıkırdadı. Sonra eğlenerek konuştu. "Sahra? Ben senin bu kadar açık fikirli ve marjinal olduğunu bilmiyordum?"

Söylediği şeyi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Sonra tiksinerek titredim. Kızdığımı belli ederek, "İğrençleşme Su!" diye bağırdım.

Ama o, birkaç saniye boyunca doyasıya güldü. Sonunda ciddileştiğinde ise ona gece olanların hızlı bir özetini yaptım. Ona anlatırken aynı şeyleri tekrarlamak bile canımı sıkmıştı. O da üzülmüştü ve benim şu an hissettiklerimin de farkındaydı, bu yüzden özet bittiğinde olağan birkaç sorudan fazlasını sormamıştı.

"Aslında seni arama sebebim Kenan'dı," dedi sonra.

Kaşlarımı çattım. "Kenan mı?"

"Evet. Kenan dün kampüse gelmiş. Birkaç kişiye seni sormuş. Ve Damla onu Hobbit Ezgi ile konuşurken görmüş."

Yüzümü buruşturdum. "Hani şu benim sinirimi düzenli olarak bozmaya yemin etmiş Ezgi mi?"

Ezgi gerçekten bu lakabı hakedecek kadar kısa boylu bir kızdı ve gerçekten dünyaya beni sinirlendirmek için gönderildiğini düşüneceğim kadar da sinir bozucuydu. Su önce güldü sonra devam etti.

"Evet, o. Ve Damla'nın söylediğine göre konuşmaları oldukça uzun sürmüş. Senin nerede olduğunu öğrenmek için en yanlış kişiyi seçmişken, sohbetlerinin bu kadar uzamış olması bana tuhaf geldi."

Bana da tuhaf gelmişti. Telefonu kapattıktan sonra ekrana bakarak durdum. Kenan'ı aramam gerekiyordu ama parmaklarım onun adının üstünde tereddütle bekliyordu. Kenan'da beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Mutlu Kelebek iken ondan daha çok hoşlandığım kesindi. Keşke bana uçmasına izin vermeyip mavi zarflarımda saklanmaya devam etseydi.

Omzumun üstünden ekrana bakan kafayı fark ettiğimde başımı ona çevirdim. Deniz mavisi gözler aynı anda bana gülümseyerek baktı. Ekranı saklayıp Emir'in başını geriye doğru ittirdim. Ve onu yok sayıp çorbayı karıştırmaya devam ettim. Ama onun gibi dikkat çekmeyi seven birini yok saymak pek de kolay değildi. Arkamdaki mutfak masasına kalçasını yaslayıp keyifle konuştu.

"Mutlu Kelebek'in seni mi arıyormuş?"

Ateşi kısıp ona döndüm. Anlaşılan yine o hızlı duşlarından birini almıştı. Kısa saçları nemliydi. Koyu renk kotuna yakışan gömleğinin sadece birkaç düğmesini bağlamıştı. Az önce dans eden göğüs kaslarına dikkat etmemeye çalışarak kollarımı göğsümde topladım.

"Telefon konuşmalarını dinlemek ve izinsiz ekrana bakmakta mahremiyet kurallarına aykırıdır beyefendi."

Etkilenmiş gibi dudakları inceldiği sırada asıl konuyu kaçırdığımı fark ettim. "Bir dakika, bir dakika... Sen Mutlu Kelebek'i nereden biliyorsun?"

Benim taklidimi yaparmış gibi kollarını göğsünde topladı, kaşları keyifle havaya kalktı. Tabi benimkiler artık çatılmıştı bile. "Sen benim eşyalarımı mı karıştırdın?"

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Odana girdiğim o gece sen gelene kadar birkaç şeye bakmış olabilirim. Hem benzer şeyi ben uyurken senin yaptığını da düşünecek olursak, sen de bahsettiğin görgü kurallarına fazla düşkün değilsin demektir."

Haklı olması bir yana, ona kızmaktan yorulduğum için de sıkkın şekilde başımı sallamakla yetindim. İki saniye boş bıraktığında ortalığı karıştıran ufak bir çocuktan farksızdı. Tam tencereye dönüyordum ki, "Bu kelebek dergide mi çalışıyormuş?" diye sordu.

Kısa bir an tereddüt ettim. Nedenini bilmesem de gözlerimi kaçırıp "Evet ama gerçekte gazeteci olduğunu söyledi," dedim ve çorbama geri döndüm. Birkaç saniye Emir'in sesi çıkmadı. Konuştuğunda pek de keyifli değildi.

"Sen şimdi benim evime gazeteci mi soktun yani?"

Ona bakarken çekindim. Bu durumun Emir gibi saklayacak çok şeyi olan birinin hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Yüzüne baktığımda sesi keyifsiz olsa da bakışları hâlâ haylaz bir çocuğunkinden farksızdı. Onun eline koz vermek hoşuma gitmediği için umursamaz şekilde cevap verdim.

"Evine giren diğer kişileri düşününce bu durum çok da sorun olmasa gerek."

Merakla kaşını kaldırdı. O keyifle bana bakarken, ben devam ettim. "Evine girmek için ajanlık yapmaya gerek yok. Sadece üç şeye sahip olmak yeterli: Bir çift dolgun göğüs ve koca bir popo! Eğer bunlara sahipseniz Emir Hanzade'nin mülküne kırmızı halı üzerinde giriş yapabilirsiniz." Sesli bir kahkahadan sonra gözleriyle beni süzdü.

"Öyleyse seni evime almamam gerekirdi Juliet."

Gözlerimi kıstım, elbisemi çekiştirip artık kişisel silahım haline gelen mutfak havlusunu ona fırlattım. Kıkır-

dayarak doğruldu ve bana yaklaştı. Onun fazlaca yanıma yaklaşmasını umursamıyormuş gibi ifadesizce yüzüne baktım. Ama o çoktan hedefine kilitlenmiş bir kaplan gibi gözlerime dikkat kesilmişti.

"Demek mülküme girmek için bu üçü yeterli öyle mi?"

Tek kolunu sağ tarafımdan tezgâha yasladı. Teninin hareket alanımı kısıtlaması tuhaf hissetmeme sebep oldu. Tabi bu durumu ona belli etmedim. Önce düşünürmüş gibi dudaklarımı büktüm. Sonra her paniklediğimde yaptığım gibi saçmalamaya devam ettim.

"Evet yeterli. Hatta kaslı bir karından ustalıkla içki içme becerisine de sahipseniz, sadece mülküne değil yatağına da hızlı bir giriş yapabilirsiniz."

Kıskançlığın dudaklarımda can bulmasına lanet ettim! Hâlâ şu saçma olayı unutmamış olmama ise içimden küfür ediyordum. Emir'in o gece, o iki kızla yaptıkları beni ilgilendirmemeliydi. O gece aralarında yaşananların ne olduğunu bilmiyordum ama Damla'nın bana gösterdiği resimden yola çıkarak, o iki kızın bir hayli becerikli elleriyle Emir'i keşfe çıktıklarına emindim. Ama dediğim gibi bu beni ilgilendirmiyordu. *İlgilendirmemeliydi!* Ama salondaki koltukların yanından geçtiğim birkaç seferde bile, koltuklara bakmadığım halde, o gece çekilmiş görüntü ışıklı bir tabela gibi zihnimi tekrar kaplamıştı. Ve tahmin ettiğim gibi, az önce kurduğum cümle Emir'in yüzünde de aynı ışıklı tabelanın yanıp sönmesine neden oldu. *Kahretsin!*

Bakışlarımızın aynı mesafeye gelmesi için biraz eğildi. Kolu artık tenime değecek kadar yakınımdaydı. Nemli saçlarındaki taze şampuan kokusunu alabiliyordum. Bu yakınlık hızlı nefes almama sebep olsa da kuyruğunu dik tutmaya özen gösteren kediler gibi ona bakmayı sürdürdüm. Ama o gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

"Neden o gece neler hissettiğini itiraf etmek yerine hâlâ inatçılık yapıyorsun Juliet?"

Gözlerimi kapatıp burnumun ucundaki varlığını reddetmeye çalıştım ama ukala herifin mavi gözleri ona bakmıyorken bile tenimi yakabiliyordu. Sonunda bütün hafta boyunca oynadığı yemekhane oyunundan, rüya tahminlerinden, düzgün düşünmemi engelleyen vücut hareketlerinden ve bu pahalı parfümünden sıkıldım. Gözlerimi açtım, dişlerimi sıkıp konuşurken dudaklarımdan çıkanlar beni bile şaşırtacaktı.

"Ne duymak istiyorsun Hanzade? O gece seni o kızlarla gördüğümde üzüldüğümü mü? Mideme günlerce geçmeyen saçma bir ağrının saplandığını mı? Yurda gidene kadar zavallılar gibi ağladığımı mı? İnsanlar arkamdan beni aldatmış olduğunu eğlenerek birbirine anlattığında kendimi bir böcek kadar aciz hissettiğimi mi? Beş kuruş etmez kızların beni gördüğünde acıyarak gülmelerini her fark ettiğimde seni yumruklamak istediğimi mi? Birlikte film izleyerek sabahladığımız o koltuklarda kızlarla seviştiğini düşündüğümde senden nefret ettiğimi mi?"

Sustum. Sanırım bunların hepsini tek nefeste söylemiştim. Nefes nefese kaldım. Onun gözlerine bakarken ağlamak üzere olduğumu fark etmedim bile. Yutkunup devam ettim.

"Hayır Hanzade. Üzgünüm ama bunların hiçbiri olmadı. Dünya üzerinde nefes alan her kadınla yatsan bile, umurumda değil! Anladın mı?"

Alt dudağım titrediğinde beni kendine çekti. Sıkı sıkı sarıldı. Dudakları alnıma değdiğinde gözlerimi kapattım. Çenemi ağlamamak için sıktım. *Ne olmuştu benim bu gözlerime? Ben ne ara böyle ağlak bir kız olup çıkmıştım?*

Dudakları alnımdan ayrıldığında, kulağıma eğilip fısıldayarak sakince konuşmaya başladı.

"Seni birkaç gün görmeyince kendimi kötü hissettim. O gece. Nişan gecesi. Yine düşünceler aklımda şekil değiştirdi. Kara bir delik gibi büyüdü. Sen yokken karanlık beni daha kolay etkisine alıyor. Ondan kurtulmak istedim. O histen. Cennet'e uzanmadan ya da kendime yine aptalca şeyler yapmadan atlatmak istedim. Ama beceremedim... Yurdun önüne geldim, defalarca seni aradım ama açmadın. Sonra o adamın koluna girip gittin. Onun sana dokunduğunu düşündükçe daha çok karanlığa gömüldüm. Direndim ama yine beceremedim. Seni aradım. Gel, dedim ama sen gelemem, dedin. Seni son aradığımda da yurdun önündeydim. Ben de kapıdan çıkan ilk kızları arabama aldım. Sırf Cennet'le kendimi öldürmemek için. Ama yemin ediyorum, sen o gece geldiğin an, kapıyı açıp seni gördüğüm an, senin lacivert gözlerine baktığım an kendime geldim. Sen bana bir kere baktın ve ben yine o karanlıktan çıktım Sahra. Ve sen gittikten sonra onlara elimi bile sürmedim. Yemin ederim."

Dudaklarım gülümsemek için incelmek üzereyken durdurdum. Önce gözlerim, şimdi de dudaklarım. Bu adamın yanındayken organlarım bile benden bağımsız hareket etmeye başlıyordu.

Sesimi ifadesiz tutmaya özen gösterip, "Umurumda olmadığını söylemiştim," dedim çatallaşan kısık sesimle.

Yüzüne hissedeceğim kadar geniş bir gülümseme yerleşti. Parmakları nazikçe çeneme dokundu ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Gözlerimin içine bakarken şikâyet eder gibi gülümseyerek söylendi.

"Çok inatçısın Juliet, biliyorsun değil mi?"

Yaslandığım göğsünden ayrılmadan mızmız küçük çocuklar gibi dudaklarımı büküp omuzlarımı yukarı aşağı indirdim. Daha çok gülümsedi. Çenemdeki parmakları yanağıma uzandı. Usulca okşadı. Aynı parmaklar dudağımın

kenarına dokunduğunda ben hipnotize olmuş gibi onun gözlerine bakıyordum.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında avuçlarımın altındaki kalbi daha hızlı atmaya başladı. Benimkinin saniyede kaç kere attığını düşünemiyordum. Sanırım durmuş bile olabilirdi. Geriye doğru adımlamaya çalışsam da yarım adımla bacaklarım ve kalçam mutfak tezgâhını hissedip durdu. Soğuk mermerle, onun sıcak göğsü arasında mahsur kalmıştım. Yüzü her saniye aramızdaki boşluğu biraz daha kapatırken kekeledim.

"Ço-çorba taşıyor."

Aklıma gelen tek kaçış cümlesi buydu. Ama o bir saniye bile duraklamadı. Dudaklarını ıslattıktan sonra fısıldadı.

"Senin yanındayken ev yansa bile umurumda değil..."

Artık aramızda tek nefeslik boşluk kaldığında nefesimi tuttum, aynı anda gözlerimi kapattım. Görmesem de dudakları hissedeceğim kadar yakınımdaydı. Nefesi kuruyan dudaklarıma çarptığında bayılacak gibiydim. Merakla beklenen nötron çarpışması gibi dudaklarımda hissedeceğim baskıyı beklerken, varlığını hissettirmek isteyen ufak bir öksürük sesi yankılandı. Ama bu öksürük Emir'e ait değildi.

Panikle gözlerimi açtım. Emir'in vücudu aynı sesi aramak için arkasını döndüğünde ise gelen sesin sahibinin mutfak kapısından bizi izleyen Ahmet olduğunu anlamış oldum.

3. Bölüm

Hobbit

Emir'in tek adımlık boşluğunu fırsat bilip panikle ondan uzaklaştım. Ahmet'in yüzüne bakmaya cesaretim bile yoktu. Yer yarılsa da içine girsem diye dedikleri bu anlarda kullanılan bir deyim olsa gerekti. Çünkü şu an ölümüne utanıyordum.

Emir yavaş adımlarla mutfak masasına yürürken, ben sonunda başımı Ahmet'e döndürmüş ve onun ifadesiz yüzünü görmüştüm. Kızgın değildi. Nedense kızgınlıkla kaşlarını çatmasını bekliyordum. Ama o sadece bakıyordu. Şaşkın mıydı, umursamaz mı anlayamadım. Boğazımı temizledim. Tam birkaç kelime söylemeye yeltenmiştim.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim. Ben su almak için..."

"Neden sen bu halde indin ki, ben getirirdim," panikle sözünü kestim gücenmiş gibi.

Sağlam tarafıyla omuz silkti. "Sizi daha fazla yormama gerek yoktu, hem kendimi daha iyi hissediyorum."

Sizi mi? Sizi kelimesinin altını öyle bir çizmişti ki kendimi suçlu gibi hissettim. Bakışlarını benden isteyerek kaçırdığını düşüneceğim şekilde rastgele etrafa bakındı.

"Ayrıca Hakan aradı, şehir dışından dönmüş. Yarım saat içinde burada olacak. Sizin keyfinizi daha fazla kaçırmayacağım yani." Bunu söylerken acemice güldü.

Siz kelimesindeki saklı vurguyla benim yüzüm düştü. O ise sadece birkaç saniye yüzüme bakıp arkasını döndü. Merdivenleri çıkan ayak sesleri uzaklaştıkça içime ağlama hissi doldu. *Ne oluyordu bana?* Kendimi halat yarışındaymışçasına iki yanımdan çekiliyormuş gibi hissediyor ama halatı çekiştirenlerin kim olduğunu bile anlayamıyordum. Ellerimi yanaklarıma götürüp yüzümü kapattım. Derin bir nefes alıp parmaklarımı bu kez saçlarıma daldırdım. Çorbanın gerçekten taşmış olduğunu görünce hızlı bir hamleyle uzanıp ateşi kapattım. Ben Emir'in varlığını hatırlayıp ona bakarken, o sessizce mutfaktan çıkmak üzereydi ama son adımında dönüp bana baktı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"Artık kantindeki iğrenç yemeklerine kavuşabilirsin Juliet."

Bana o geceyle ilgili gerçek hislerimi itiraf etmediğim sürece kantindeki açlık oyunlarına devam edeceğini söylemişti. Ve az önce istediğini fazlasıyla almıştı. O ukala sırıtmasıyla mutfaktan çıkarken, ben Emir'e karşı bir kez daha yenildiğim için kendime kızıyordum.

Sonraki yarım saat Emir ortadan kayboldu. İşi olduğunu söyleyip dışarı çıkmıştı. Ahmet ile yalnız kalmak, Erva'nın beni zorla götürdüğü korku filmlerini seyrederken olduğum kadar gerilmeme sebep olmuştu. Sonunda yukarı kata çıkma cesaretini bulduğumda ise çekinerek odanın girişinde durdum. Kapıyı açmadan önce birkaç derin nefes aldım. Ben onu örtülerin altında uyuklarken bulmayı beklerken, Ahmet yatağın yanında ayakta duruyordu. Emir'in

ona giymesi için verdiği kıyafetleri çıkarmış, hatta katlanmış bir şekilde yatağın üstüne koymuştu. Yatağı da milimetrik bir düzenle toplanmıştı. Üstünde sadece kot pantolonu ve yaralı kolu yüzünden tek kolunu giydiği, dikkatli bakınca kurşun deliği belli olan siyah deri ceketi vardı. Benim varlığımı hissedince kapıya doğru kısa bir bakış attı ve yatağın kenarına oturdu. Eğilip çorabını giymeye çalışınca refleksmiş gibi yanına koşturdum. Yaralı omzu yüzünden kolu ve göğsü sarılıydı ve ona rağmen ben bunca şeyi tek başına nasıl yapabildiğini hayal edemedim. Bacaklarının yanına eğildiğimi fark edince soğuk bir sesle, "Ben hallederim!" dedi.

Öyle sertti ki donup kaldım. Usulca doğrulup tek eliyle çorapla boğuşmasını izledim. Bir süre sonra yapamayacağını kabul etmiş olacak ki doğrulup çorabı cebine sokuşturdu. Ve benim yüzüme bile bakmadan ayağa kalkıp odanın dışına yöneldi. Midemdeki ağrıyla, suçlu çocuklar gibi onu takip ettim. Salona indiğinde beklemeden kendini koltuklara bıraktı. Ya tepkisinden çekindiğim için, ya da kendimi o koltuklara oturmaya henüz rahat hissetmediğimden, yemek masasına yaslanıp Ahmet'i izlemeye başladım.

Başını arkasına yaslamış tavanı seyrediyordu. Derin bir iç çekti ve başını kaldırmadan yüzünü bana çevirdi. Gözlerime bakarken yorgun gibiydi. Birkaç saniye bakışları kolyeme kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Hiç konuşmadan kaç dakika baktı bilmiyorum. Sanki tenim ona sessiz bir şarkı söylüyordu da, gözleri ninniymiş gibi usulca beni dinliyordu. Bana baktıkça dinlendiğini hissettim. Ben de konuşmadım. Bana bakan gözlerini izledim sadece. Yaralı kolunu, nefes alan, sargıyla kaplı yarı çıplak göğsünü, arada bir salladığı bacağını, keyifsizce incelen dudaklarını izledim. Mutsuzdu. Nedenini bilmiyordum. Soracak cesaretim mi yoktu yoksa vereceği cevaptan mı korktum bil-

miyorum. Ama soramadım. Birkaç saniye sonra yorgun bir nefes daha aldı. Bıraktığında önce gözlerini kapattı, sonra gözleriyle birlikte dudakları da aralandı.

"O iyi biri..."

Kaşlarımı çattım. Anlamamıştım. Başımı hafif yana eğip yüzüne bakmaya devam edince, histerik bir gülüşle konuştu.

"Allah'ın belası şımarık herif, gerçekten iyi biri..."

Siniri bozulmuş gibi birkaç saniye boyunca gülerken, parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. O an Emir'den bahsettiğini anladım. Bu söylediğini kabullenmek omuzundaki yaradan daha çok canını yakıyor gibiydi. Yutkundum. Bana yeniden baktığında tekrar konuşacak mıydı bilmiyorum ama kapı çaldığında ikimizde sıçradık.

Toparlanıp kapıyı açmaya gittim. Kapının arkasında gözleri kan çanağına dönmüş Erva'yı görünce öylece kaldım. Kızgınlıkla kısılan gözleri bana bakıyordu.

"Abim nerede?" diye sordu hiddetle.

Mahcup bir bakışla salonu gösterdim ve ayaklarını yere vurarak hızla içeri girmesini izledim. Yanında olduğunu yeni fark ettiğim Hakan ise başıyla keyifsiz bir selam verdi. Hatırı sayılır bir sitem işittiği yüzünden bile belli oluyordu. Hakan ile salona girdiğimizde Erva hâlâ abisine sarılmış ağlıyordu. Zorda olsa gözyaşlarıyla ıslattığı göğsünden ayrıldığında omzuna baktı. Baktıkça daha çok ağladı. Ahmet ona iyi olduğunu belli etmek için gülücükler atsa da umursamadı. Sonunda hıçkırıkları kesilince hâlâ ayakta dikilen Hakan'la bana döndü.

"Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsiniz?"

İkimiz de öğretmeninden azar yiyen ilkokul çocukları gibi sessiz kaldık. "Hele sen Sahra! Neden bana söyleme-

din? Yasemin sabahın köründe, telaşla abimin nasıl olduğunu görmek için bize gelmese haberim olmayacaktı!"

Ben ne diyeceğimi bilemeden öylece bakınca, imdadıma Ahmet yetişti.

"Onlara kızma. Ben izin vermedim. Yoksa Sahra ilk seni arayacaktı ama boş yere üzülmenizi istemedim. Hem abartılacak bir durum yok, ufak bir sıyrık sadece."

Erva birkaç saniye bu yalanın doğruluğunu tartar gibi abisinin gözlerine baktı, sonra ikna olmuşçasına sakince göğsüne yaslandı. Onları orada bırakıp mutfağa gittim. Tepsiye bir kâse çorba koyup salona geri döndüm. İçer miydi, bilmiyordum ama gitmeden önce ilaçlarını alması gerekiyordu. Salona döndüğümde Erva baya toparlanmıştı. Bana baktığında özür diler gibi gülümsedi. Ben de ona hiç düşünmeden karşılık verdim. Ahmet dün gece yaşananları hissedilir derecede basitleştirerek özet geçerken, ben usulca çorbasını önündeki ahşap sehpaya bıraktım. Bana bakmadı ama teşekkür etti. Erva artık tatmin olacak kadar sakinleştiğinde abisinin yanağına sesli bir öpücük bıraktı ve benimle birlikte mutfağa geçti. Giderken göz ucuyla Ahmet'e baktığımda çorbasını kaşıkladığını gördüm ve mutlu oldum.

Ben mutfakta dağıttıklarımı toplarken, Erva az önceki davranışından dolayı tekrar tekrar özür diledi. Ben de onu tekrar tekrar affettim. Sonunda Mine yengesinin sürpriz hamileliğinden bahsedecek kadar durumu kabullendiği sırada evin dış kapısının açıldığını duydum. Gelen Emir olmalıydı. Mutfakta Erva'nın anlattıklarına konsantre olmaya çalışıyordum ama bir kulağımda salondan gelen seslerdeydi. Ahmet ve Emir'in yalnız kalması artık beni eskisinden daha çok huzursuz ediyordu. Ahmet'in sesi kibarca Hakan'la Emir'i tanıştırırken Erva'nın sustuğunu fark et-

tim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerini kısmış beni seyrediyordu.

"Sen neden birden al al oldun bakayım?"

Elimi silermiş gibi yanaklarıma götürdüm. Umursamaz şekilde omuz silkmiş olmam onun şüpheci bakışlarını silemedi. Omuzlarını dikleştirip, iz süren bir avcı gibi salona girerken huzursuzluğum iki katına çıktı. Emir'i gördüğü an bana imalı bir bakış attı ve saniyenin milyonda biri hızıyla keyfi yerine geldi. Emir de bizi fark edince tereddüt etmeden yanımıza yaklaştı. Erva ile göz göze geldiklerinde ise dudağının kenarlarını kıvırdığı o baş belası gülüşlerinden biriyle gülümsedi. Erva'nın tam önünde durup bir şövalye gibi hazır duruşa geçti. Deri ceketinin önünü iliklermiş gibi yapıp sırtını dikleştirdi. Bir elini arkasına atıp bel boşluğuna koydu. Diğer elini kibarca ileri uzattı ve oldukça düzgün bir Türkçeyle konuşmaya başladı.

"Sizinle tanışmak benim için bir onurdur Erva Hanım. Sahra sizden bahsederken yüzünüzün böylesine güzel olduğunu söylememişti."

Erva'nın parmakları onun avucuna inerken sesli şekilde kıkırdadı. Emir kendini çoktan 1600'lerdeki centilmen düklerin yerine koymuştu bile. Reverans eşliğinde, kibarca dudaklarını Erva'nın parmaklarına değdirirken, Erva da en az Emir kadar kendini rolüne kaptırmıştı.

"Emin olun, Sahra da sizin yakışıklılığınızdan bahsederken oldukça cimri davranmış."

Emir doğrulurken açığımı yakalamış gibi sırıtarak bana göz kırptı. Ben ise somurtup başımı başka yöne çevirdim. Gözlerim koltukta oturan Hakan'a takılınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Kahverengi gözleriyle Emir'e öyle bir bakışı vardı ki, sanki onu şafak vakti düelloya da-

vet etmek ister gibiydi. Ama ona hak veriyordum. Hiçbir erkek Emir'i sevgilisinin yanına yaklaştırmak istemezdi. Yüzünün kusursuzluğu bir yana, herifte akıl almaz bir şeytan tüyü vardı. Dayanamayıp Erva'yı kibarca dürttüm ve gözlerimle çaktırmadan Hakan'ı işaret ettim. Gözlerini Emir'den alıp o yöne baktığında önce anlamlı şekilde gülümsedi, sonra nişanlısına sevgi dolu bir öpücük yolladı. Anlaşılan o ki sevdiği tarafından bakışla bile olsa kıskanılmak hoşuna gitmişti.

Emir erkeklerin yanına gittiğinde biz de odanın diğer ucundaki masaya yerleştik. Onlar o gece yakalanan adamlar hakkında konuşmaya başladığında biz de duyulmayacak bir sesle fısıldaşmaya başlamıştık. Erva Emir'e kısa bir bakış atıp bana döndü.

"Kızım sen nereden buluyorsun böyle adamları? Doğruyu söyle, tıp fakültesinde yakışıklı çocuk klonlamaya başladılar da bizim mi haberimiz yok?"

Onun kıkırdamasına eşlik ederken, okulda Cennet'ten başka hangi deneylerin yapıldığını hayal bile edemedim. Gülüşü bittiğinde biraz daha ciddiydi. Elime dokundu.

"Peki, Kenan'la aran nasıl?"

Keyifsizce omuzumu salladığımda aslında yeterli cevabı vermiş gibiydim.

"Bilmiyorum. Olmadı. Yani düşüncesi güzeldi ama gerçeklerimle uyuşmadı sanırım."

Erva ondan beklemeyeceğim bir olgunlukla elimi okşadı. Ben üstelemesini falan bekliyordum sanırım ama o anlayışla başını salladı. Ve derin bir nefes aldığında uzun, gerçekten uzun bir konuşma yapacağını anlamıştım.

"Bu hissettiklerin, daha doğrusu hissedemediklerin çok normal... Günümüzde bu durum öyle çok yaşanıyor ki,

yadırgamadım o yüzden. Mesela 7'de oturan Ayla birkaç sene önce bir çocukla internette tanışmış ve uzunca bir süre konuşmuşlar. Çocuk İngiltere'de okuduğu için hiç buluşamamışlar. Birbirlerine sık sık resim ve video gönderiyorlarmış. Ayla sırf onunla konuşmak için geceleri uyumuyormuş, okuldan koştura koştura eve gidip bilgisayar başına oturuyormuş ve saatlerce sıkılmadan konuşuyorlarmış. Kısacası âşık olmuşlar işte. Koca seneyi birbirlerini görmeden, yan yana olan sevgililerden daha çok şey paylaşarak geçirmişler. Sonra çocuk tatil için İstanbul'a gelmiş ve buluşmak için sözleşmişler. Ayla'yı görmen lazım, yerinde duramıyor, içi içine sığmıyor. Ona hediye falan bile almış. Çok âşık işte... Her neyse, ama o gün Ayla buluşmadan geldiğinde yüzü asıkmış. Ne olduğunu sorunca; konuştuğumuzda, yazıştığımızda hissettiklerimi hissedemedim demiş. Çocuk geri dönmeden birkaç kez daha buluşmuşlar ama sonuç hep aynı. Zamanla birbirlerinden uzaklaşıp, usulca bırakıvermişler konuşmayı. Yani demek istiyorum ki, seni çok iyi anlıyorum. Bu şekilde yakınlaşan çoğu kişi senin şu an hissettiklerini yaşıyor."

Daha ben yorum yapamadan odanın diğer ucuna baktı. Tekrar bana dönen yüzü gülüyordu.

"Hem bence senin Mutlu Kelebek'e ihtiyacın da yok. Seni hali hazırda mutlu eden çok yakışıklı bir kelebek dolaşıyor etrafında."

Başımı o tarafa çevirince bana bakan Emir'le göz göze geldim. Hakan'ın anlattıklarını dinliyormuş gibi yapsa da tüm dikkatinin bende olduğuna emindim. Önce bakışlarımı ondan çekip masaya döndüm, sonra parmaklarımı Erva'nın ellerinden alıp sıkkın bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Sen de başlama Erva! Emir... Emir benim sadece arkadaşım."

Yüzüne Su ve Damla'nın bakışlarından biri yerleştiğinde içimden çığlık atmak istedim. Su ve Damla da sürekli Emir hakkında düşünmek istemediğim şeyleri dile getirip duruyorlardı. Ama çocukluk ya da oda arkadaşlarım, hatta tüm dünya bile dile gelse fark etmezdi. Emir benim sadece arkadaşımdı! Nokta. Sabırsızca yerinde doğruldu. Sesini kontrollü tutmaya çalışıp bana yaklaştı. "Tamam, peki öyleyse Emir'in yanında nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Saçma bir soruydu. Cevap vermeyeceğimi anlayınca sorusunun açılımını yaparmış gibi açıkladı. "Yani demek istiyorum ki, Kenan'la Emir'i kıyasladığında, onun yanında nasıl hissediyorsun?"

Kollarımı göğsümde topladım. Başımı sorusunu duymamış gibi yaparak başka yöne çevirince göz ucuyla Emir ve Ahmet'in olduğu tarafa baktım. Emir'le Kenan'ı kıyaslayamazdım ki. Emir'in yanında saçmalamaktan korkmuyordum. Ama Kenan'ın yanındayken konuşmadan önce iki kere düşünecek kadar gergindim. Sanki ona ne söylesem yanlış bir cevap verecekmişim gibiydi ama Emir'in yanında dudaklarımdan çıkan her söz doğruydu. Birden bakışlarım Ahmet'e kayınca canım daha da sıkıldı. Ahmet'in yanında anlamlı cümle kurmaya bile yeni yeni başlamıştım. Tabi o da düzgün nefes alabildiğim zamanlarda...

Bunların hiçbirini Erva'ya söyleyemezdim. O da Su ve Damla gibi aklımı saçma düşüncelerle doldurmaya çalışacaktı. Erva'ya döndüğümde somurtup ona yaklaştım.

"Bu öyle saçma ve gereksiz bir soru ki, cevap bile vermeyeceğim."

Erva önce hoşuna gitmiş gibi sırıttı. Sonra masadan destek alıp kalkarken kulağıma fısıldadı.

"Sen istediğin kadar cevap verme. Emir sana Kadir İnanır'ın Yeşilçam'da Türkan Şoray'a baktığı gibi bakıyor. Ve

dünya üzerinde o bakışlara dayanabilecek bir kadın olduğunu da sanmıyorum."

O yerinden doğrulduğunda sanki omzuma bir çuval kum koymuş gibi kısa bir an yerimden kalkamadım. Ama onun bu halimle eğlenen bakışlarını görünce, gözlerimi kısıp doğruldum. Onunkine benzer bir sırıtmayla karşılık verdim.

"Üzgünüm Erva'cığım ama şu an o kadına bakıyorsun."

Çirkef huyumla ilk kez karşılaşmadığından meydan okumama sesli bir kahkaha patlattı. Önce yanağımı öptü sonra dişlerini göstererek gülümsedi.

"Büyük konuşma Ajan Sahra!" diye fısıldarken göz kırpmayı da ihmal etmedi.

Erva zıplayan ceylanlar gibi keyifle erkeklerin yanına giderken ben bir kez daha yenilmekten korkuyordum. Ahmet'in de söylediği gibi, tüm yaralarına rağmen, Allah'ın belası herif gerçekten iyi biriydi ve ben gözlerinin maviliğine daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

Erva abisinin koluna girdiğinde ben uzaktan onları izlemekle yetindim. Ahmet kendi başına yürüyecek kadar iyi olduğunu söylese de Erva kapıdan çıkana kadar onun yanından ayrılmadı. Gitmeden önce Ahmet Emir'e uzun uzun baktı. O an dudakları oynamadan konuşabildiklerini hissettim. Gözlerinden geçen konuşma neydi bilmiyordum ama bakışlarını ilk kaçıran Ahmet oldu. Onlar gittikten sonra Emir kapıyı kapatıp bana döndü.

"Film izleyelim mi Juliet?"

İfadesizce gülümseyen yüzüne baktım. Az önceki konuşma Emir'e karşı biraz daha savunmaya geçmem gerektiğini hissettirmişti. Başımı salladım.

"Yurda dönmem gerek. Hem ders çalışmalıyım, hem de şu üstümdeki elbiseyi artık çıkarsam fena olmaz."

Ben keyifsizce üzerimde hâlâ belli olan kahverengi lekelere bakarken o keyfinden hiçbir şey kaybetmedi. "Gitmene gerek yok ki, burada da ders çalışabiliriz. Hem istersen sana temiz elbise de verebilirim."

Küçük bir tiksintiyle yüzüne baktım. "Evine aldığın kızların unuttuğu elbiselere dokunmam Hanzade!"

Önce sırıttı. Sonra gayet ciddi bir ifadeyle, "Annemin bir dolap dolusu elbisesi var Juliet. İstediğini giyebilirsin," dedi.

Yüzüm düştü. Kendimi kötü hissettim. Annesinin elbisesini giymemi sorun etmeyecek olması beni garip bir şekilde korkuttu. Ona arkamı dönerken, "Gitsem iyi olur," diye mırıldandım.

Üst kata çıkıp dün gece uyuduğum odadan çantamı aldım. Giriş kata döndüğümde ayakkabısının ucunu yere vurarak keyifsizce beni bekliyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bazen yaşına, uzun boyuna, kaslı vücuduna rağmen gerçekten ufak, güvensiz bir çocuk gibi geliyordu gözüme. Çantamı boynumdan geçirip dolaptan ceketimi aldım. Ceketi yıkamadığım için üzerindeki kanlar kurusa da hâlâ o geceyi hatırlatacak kadar tazeydi. Ters çevirerek katladım ve koluma astım. Tam onunla vedalaşmak için dudaklarımı aralamıştım ki,

"Sana yeni elbise almaya gidelim," diye sordu hevesle aklına yeni gelmiş gibi.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Gerçekten ufak bir çocuk kadar da ısrarcıydı.

"Üzgünüm Hanzade ama o sıkıcı işi Su ve Damla ile yapıyorum. Ve başkasıyla alışverişe çıktığımı duyarlarsa, moda tanrıları tarafından lanetlenebilirim."

Ben kıkırdadım, o keyifsizce başını salladı. Kendime engel olmayıp uzanıp saçını karıştırdım. Havada olan elimi tutup beni kendine çekti. Bana sıkıca sarıldığında çoktan başımı göğsüne yaslamıştım. O nefesini içine çekerek dudaklarını alnıma değdirirken, ben hızla atan kalp atışıyla gözlerimi kapattım. Emir'e karşı kalkanım her geçen gün biraz daha inceliyordu. Erva'nın, Damla'nın, Su'yun attığı tohumlar sadece aklımda değil, göğsümde bir yerlerde de filizlenmeye başlamıştı sanırım. Ama ben o filizin kendi ormanımda yaşayabileceğinden emin değildim. Hali hazırda kalbimin ortasında koca bir ağaç varken, gölgesine yeni bir şeyler ekmek ne kadar gerçekçiydi bilemiyordum. Çekinerek kendimi ondan uzaklaştırdım. Uzanıp kapıyı açtığımda ise öylece kalakaldım. Çünkü karşımda duran uzun boyu ve siyah gözleriyle Kenan'dan başkası değildi.

Sanırım kapıyı çalmak için hazırlanıyordu çünkü eli havadayken yakalamıştım onu. Beni görünce kısa bir an şaşırdı ama hemen sonra gülümsedi. Bense ağzımı açtığımda kekeme olsaydım bile şaşırmazdım.

"Kenan! Ne işin var burada?"

Elini ensesine götürdüğünde yüzünde eğreti duran bir mahcubiyetle konuştu.

"Seni okulun kampüsünde, hatta yurdun bahçesinde bile aradım. Ama kime sorsam seni bulmam için önce

Emir'i bulmam gerektiğini söyledi. Ben de son çare olarak buraya geldim."

"Arayabilirdin?" dedim tek kaşım havada.

Elini cebine soktu. "Aslına bakarsan aramıştım ama ısrarla açmayınca endişelenmeye başladım."

Bu kez gözlerini kaçıran ben oldum. Onun telefonlarını bilerek açmadığımı söyleyemezdim.

"Şey, ailevî bir durum vardı da. O yüzden aramalarına geri dönemedim, kusura bakma."

İmalı şekilde gülümsedi. "Emir'in de aileden olduğunu bilmiyordum."

Emir'in adı geçince arkamı dönüp ona baktım. Yüzündeki ciddi ifadeyle Kenan'ın hareketlerini inceliyordu. Sanki ona bakarken aklından geçen düşünceleri de duymaya çalışır gibi konsantre olmuştu. Tekrar Kenan'a döndüm. "Emir bana yardımcı oldu," diye karşılık verdim sadece.

Kısa bir sessizlik sonrası Kenan'ın bakışları benden Emir'e kaymıştı. Bu kez Kenan'la aralarında benim henüz öğrenemediğim bir bakışma diyalogu geçti. Emir sırıttı. Kolunu benim başımın üstünden kapıya yaslayıp, kapıyı daha çok araladı.

"Mutlu Kelebeğimize bir kahve ikram edebiliriz, değil mi Juliet?"

Kaşlarımı çatıp, afallamış suratımla başımın üstünden ona baktım. *Birkaç saat önce bana evine gazeteci soktuğum için sitem eden kendisi değil miydi? Şimdi ne yapmaya çalışıyordu ki?* Kenan cevap vermeden araya girdim.

"Aslında ben de tam çıkıyordum," diye geveledim, söylediğimin ispatı gibi elimdeki ceketi ve boynumdaki çantamı göstererek.

Ama Kenan hâlâ benim yerime Emir'in gözlerine bakıyordu. Sanki bu ikramının altında yatanları anlamaya çalışıyor gibiydi. O da Emir gibi gülümsedi.

"Aslında bir fincan kahve hiçte fena olmazdı."

Ve yine bakışmalar! Artık başımı ikisinin arasında pinpon topu gibi sallamaktan yorulmuştum. Gözlerimi devirip sırtımı dikleştirdim. Artık sözümü dinletmenin zamanı gelmişti.

Önce Emir'e döndüm. "Birincisi; senin evinde ikram edeceğin kahven yok."

Kenan'a döndüm. "İkincisi; sen kahve değil, çay içmeyi seversin."

Bu kez ikisinin arasında durup sırayla boşluğa parmağımı salladım. "Ve üçüncüsü; benim gerçekten gitmem gerek. Eğer siz bensiz oturup birbirinizin falına bakacaksınız da size iyi eğlenceler."

Hızlıca aralarından çıkıp bahçenin dışına doğru yürümeye başladım. Kısa süren birkaç saniye sonra arkamdan koşan adımları duyup zafer kazanmışçasına istemsizce gülümsedim. Ve hemen sonra Kenan'ın adımı seslenen puslu sesi yankılandı. Ona döndüm. Yanımda durduğunda nefesini hızlıca alıyor olması gülümsememi genişletti.

"Ne o, fal bakmaktan vaz mı geçtin?"

Sesli şekilde güldü. Ardından sakin adımlarla onun arabasına doğru yürüdük. Arabayla beni yurdun önüne getirene kadar Emir hakkında tek soru sormadı. Bu davranışı da bana tuhaf geldi. Kenan'ın her sözünün ve davranışının altında bir sebep aramam normal miydi emin değildim. Sanırım cidden paranoyak olmuştum. Kendi düşüncelerime gözlerimi devirmek istedim.

Arabadan indiğimde samimi ama aynı zamanda mesafeli şekilde vedalaştık. Arabası yurdun bahçesinden çıkarken, neden beni aradığını sormayı unuttuğumu fark ettim. Yol boyunca havadan sudan konuşup durmuş ve neden beni Emir'in evinde aramaya gelecek kadar bulmak istediğini söylememişti. *Belki de bunu bilerek yapmıştı?* Yine başımı salladım. Sanırım ciddi anlamda paranoyaklaşıyordum.

Yurda girip koridoru yürürken uzaktan Hobbit Ezgi'nin geldiğini gördüm. İnsanlara lakap takmak hiç düzgün bir davranış değildi, zaten bu tarz şeyleri hiçbir zaman onaylamazdım. Ama bu bir elli boyundaki kız benim arkamdan, hatta yüzüme karşı öyle ithamlarda bulunuyordu ki, onu anarken söyleyeceğim sayısız edepsiz terim varken, içlerinden en zararsız olanı seçmiş olmam vicdanımı rahatlatıyordu.

Onu görmezden gelmek için başımı eğdim. Ama tam yanımdan geçmek üzereydi ki, başımı kaldırıp onun adını söyledim. Ve evet, başına lakap takmadan seslenmiştim. Henüz onun kadar kötü yürekli değildim. Ama o midesini bulandırmışım gibi yüzünü buruşturup bana baktı. Ve ben içimdeki çirkef Sahra'yı bastırmak için yutkundum.

"Ezgi sana bir şey sormak istiyorum."

Sesimi arkadaşça bir tonda tutmakta zorlandım. Bana döndüğünde saklamaya gerek duymadan dudaklarını uzatıp gözlerini döndürdü. Kollarını göğsünde toplayıp bıkkın bir sesle söylenir gibi konuşmaya başladı.

"Boşuna nefesini harcama. Evet, Bayan Juliet, doğru duymuşsunuz, o çok kıymetli Romeo'nuz kimselere elini

sürmemiş. Birkaç saat önce, o gece birlikte olduğu kızlar gelip Emir'in onları evinden nasıl yaka paça dışarı attığını anlattı."

Kaşlarımı çattım. *Bu neyden bahsediyordu böyle?* "Kim, anlamadım?"

Sesli şekilde sıkılmış nefesini bıraktı. "Emir öğleden sonra gelip onlara, herkese doğruyu anlatmalarını 'rica etmiş'. Kızlar da saatlerdir tek tek odaları dolaşıp işin aslını anlatıyor. Anlayacağın Romeo'n 'henüz' üstüne gül koklamamış."

O, *rica etmiş ve henüz* kelimelerini iki elini havaya kaldırıp tırnak işareti yaparak söylerken -ki bunu yaparken vurgu yapmaktan çok, komik göründüğünden bir haberdi- istemsizce sırıttığımı yanağım ağrıdığında hissettim. Demek ki bugün ortadan kaybolmasının sebebi buydu. Bu durum hoşuma gitse de yüzümdeki gülüşü silip, yürümeye başlayan Ezgi'nin koluna dokunarak benden uzaklaşmasını engelledim. Durduğunda önce ona dokunduğum tenine sonra bana baktı. Ters bir hareketimde üstüme atlayacak sevimsiz bir kedi gibi bakıyordu. Bakışını yok sayıp sakince konuştum.

"Aslında sormak istediğim başka bir şeydi."

Parmaklarımı kolundan çektim. O da meraklı gözlerle bana döndü. "Dün senin yanına gelip beni soran kişi hakkında konuşmak istiyordum."

Düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. "Şu geçen haftalarda arabasına binip gittiğin uzun boylu adamı mı soruyorsun?"

Hemen başımı salladım. Sorduğu soruya bile iğneleyici laf saklama becerisini ise görmezden geldim. "Evet, o. Sana benimle ilgili tam olarak ne sordu?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Yine o sıkkın nefeslerinden birini verdi. Onun gibi boşboğaz biri için bugün fazlasıyla ketumdu. Şu an bu kızı konuşturmak, CIA ajanının ağzından laf almaktan farksızdı.

"Senin hakkında hiçbir şey sormadı demek istiyorum."

"Peki, onca zaman ne konuştunuz?"

Yine umursamaz şekilde cevap verdi. "Bana Emir hakkında birkaç şey sordu."

Kaşlarım bu kez şaşkınlıkla havaya kalktığında bu kızın ona neler söylemiş olduğunu düşünüp paniğe kapıldım. "Ve sen bilmemesi gereken bir şey söylemedin, değil mi?"

Bunu uyarır gibi sormuştum. Şu birkaç ayda anladığım bir şey varsa o da; okuldakilerin sözleşmiş gibi Cennet hakkında tek kelime etmemesiydi. Sanki hepsi gizli bir yemin etmiş gibi Cennet'in varlığını yok sayıyordu. Ezgi'nin dudaklarına kilitlenmişken aynı yemini bozmamış olmasını diledim.

"Hayır söylemedim."

Nefesimi rahatlamış gibi dışarı bıraktığımda devam etti. "Söylemedim, çünkü zaten yeteri kadar şey biliyordu."

Yine kaşlarım eski yerine geri döndü. "Anlamadım?"

Sabrı taşıyormuş gibi homurdandı. "Bir şey söylememe gerek kalmadı. Bana Cennet'i nereden bulabileceğini sordu? Başta neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaptım. Ama sonra bana senin arkadaşın olduğunu ama bu okulda okumadığı için Emir'in ona Cennet'i vermeni istemediğini söyledi. O da kendi kazanmaya karar vermiş. Ve bana yerini sordu."

Yutkundum. "Peki, sen ne dedin?"

Omuz silkti. "Yerini sadece Emir'in bildiğini söyledim."

Hızla odama giderken Ezgi'ye anlattıkları için teşekkür edip etmediğimi bile hatırlamıyordum. Odamın kapısını sertçe açınca Su ve Damla masalarında sıçradı. Beni görünce önce gülümsediler ama sonra yüzleri korkuyla asıldı. Sırayla neyim olduğunu sordular. Ama ben bir yandan çantamı yatağıma fırlatıyor, bir yandan elbisemin fermuarını açmaya çalışıyor, diğer yandan ise aklımdan Ezgi'nin söylediklerini geçiriyordum. Sonunda Damla dayanamayıp elbisemi kalçamdan çıkarıp fırlattığım sırada beni durdurdu.

"Sahra neler oluyor?"

Yutkundum. "Kenan. Kenan sanırım beni kullandı."

İkisi de anlamaz gözlerle bana bakıyordu. Başımı aklımdakiler yerine otursun diye salladım. Bu kez daha sakindim. "Kenan çok büyük bir gazetede çalışıyor. Ve nasıl yaptı bilmiyorum ama Cennet hakkındaki her şeyi öğrenmiş. Emir... Emir'i uyarmam gerek!"

Daha fazla bir şey sormalarına izin vermedim. Hızlıca üstüme bir şeyler geçirip tekrar Emir'in evine doğru yola çıktım. Taksideyken düşünmeye başladım. Anlamıyordum. Kenan'la ben daha okulu kazanmadan önce mektuplaşmaya başlamıştık. *Nasıl? Nasıl olurdu?* Neresinden düşünürsem düşüneyim aklım almıyordu. Sonunda taksi Emir'in evinin önünde durduğunda koşturarak bahçeye girdim. Kapıyı yumruklayarak çaldım. Sanki biraz daha geç kalırsam polisler Emir'i kelepçeleyip götürecekti. Sonunda kapıyı açtığında korkuyla yüzüme baktı.

"Ne oldu Juliet, iyi misin?"

Hemen onun kollarına atladım. Kendimi çok hem de çok suçlu hissediyordum. Kenan benim yüzümden onun

hayatına girmişti. Benim yüzümden onun sırrını öğrenmişti. Neden sarıldığımı bilmese de güçlü kolları tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diye kaç kere tekrar ettim bilmiyorum. Sonunda beni kendin uzaklaştırıp yüzüme baktı.

"Ne olduğunu söyler misin artık?"

Yüzündeki korku kendimi daha da suçlu hissettirdi. "Kenan. Kenan Cennet'i öğrenmiş! Okuldaki herkese seni sormuş. Sora sora her şeyi öğrenmiş olmalı. İnsanlar benim arkadaşım olduğunu sandığı için korkmadan anlatmış olmalılar. Özür dilerim, çok özür dilerim Emir. Ben böyle olacağını tahmin edemezdim."

Ben yüzündeki korkunun genişleyeceğini düşünürken o gülümseyerek tekrar bana sarıldı. Afallamış şekilde kendimi göğsünden ayırıp yüzüne baktım. "Ne yani kızmadın mı, korkmadın mı ya da endişelenmiyor musun?"

Dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. İşaret parmağını burnumun ucuna değdirdi.

"Sen bana o adamın gazeteci olduğunu söylediğin an, onu araştırması için birini ayarladım. Hatta ben de sana geliyordum."

Elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim dosyayı bana uzattı. "O kelebek bütün öğrendiklerini dün kampüs de değil, aylar önce öğrenmiş. Ve muhtemelen dün sadece eksik parçaları tamamlamaya çalışıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Cennet'i zaten uzun zamandır, neredeyse bir yıldır araştırıyormuş. Ve Cennet'e ulaşmak için de her yolu denemeye çalışıyormuş."

Dişlerimi sıktım. "Sanırım o yollardan biri de bendim," dedim hiddetle.

Salona geçip koltuğa kendimi bıraktım. Başımı öfkeyle sağa sola salladım.

"Ama anlayamıyorum. Ben okula başlamadan önce yazışmaya başlamıştık. Seninle tanışmamız tamamen tesadüfken, sadece Cennet için benimle iletişime geçmiş olması çok mantıksız, hatta imkânsız."

Sorumun cevabının yanıtını arar gibi gözlerim onun elindeki dosyaya kayınca keyifsizce dudakları inceldi. "Bunun cevabını henüz ben de bilmiyorum."

Ben derin bir nefes alıp bıraktım ve başımı koltuğa yasladım. Kendimi eşekten düşmüş gibi hissediyordum. Emir gelip yanıma oturdu. "Canını sıkma Juliet, çünkü bir planım var!"

Ona baktığımda gülümsüyordu. Oturduğum yerde doğrulup ona döndüm.

"Bu duruma seni ben soktum ve planın her ne ise senin yanında olacağım. Ama iki şartım var!"

Daha ne olduğunu duymadan kabul etmiş gibi asker ciddiyetiyle başını salladığında işaret parmağımı havaya kaldırdım.

"Birincisi; Cennet'i tamamen bırakacaksın!"

Gözlerime baktı. Tereddüt etmeden başıyla onayladı. Gülümsedim. İkinci parmağımı kaldırdığımda daha sertim.

"İkincisi; bu koltukları derhal değiştireceksin Hanzade!"

Önce oldukça keyifli bir kahkaha attı, sonra havadaki parmaklarımdan tutarak beni kendine çekip sarıldı. Göğsüne yaslanıp gülümserken damarlarımda şimdiden adrenalin dolaşmaya başlamıştı. Emir'in planı neydi bilmiyordum ama Kenan'la ilgili gerçeği öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

4. Bölüm

Shrek

Emir'in planı tam olarak neydi bilmiyordum. Ama anlattığına göre plan iki kısımdan oluşuyordu. Bana söylediği tek şey planın ilk kısmını onun halledeceğiydi. İkinci kısmında ben de yer alacakmışım ama bu süre içinde her şey eskisi gibi görünmek zorundaymış. Yani bu, yine günde iki kere Mahzen'e gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Birincisi öğlen saatlerinde ortadan kaybolduğu anlarda olandı ki onu aksatmasının sorun yaratmayacağını söylemişti. Söylediğine göre; öğlen oyunu final masası için hazırlık turuymuş. Öğlen açılan birkaç oyun, gece oynayacakları seçmek içinmiş. Cennet'i kazanmak zor derken haklılardı. Emir'in anlattığına göre bazı günler öğlen oyunları yirmi masalık tur döndürecek kadar fazla kişiyle oynanıyormuş. Ama kaç kişi olursa olsun gece masasına sayılı kişi oturabiliyormuş. Bu yüzden Emir'in Mahzen'e gece yarısı gidişi neredeyse zorunluydu, çünkü kazanana Cennet'i götüren kişi oydu.

Bu arada bana verdiği iki sözü de tutmuştu. İlk olarak; salonundaki o iğrenç koltuklardan kurtuldu. Bunu istemiş olmayı gururuma yediremesem de ortadan kalkmasına

sevinmiştim. Aynı hızla okuldaki ve yurttaki "aldatılma" dedikoduları da son buldu. Emir o kızlardan nasıl "rica" etmişti bilmiyordum ama bu ricanın pek kibar olmadığını anlayabiliyordum. Bir kızın gece yarısı, yarı çıplak halde sokağa atıldığını itiraf etmesi pek kolay olmasa gerekti. Ama açıkçası o kızlar için üzülemedim, çünkü hayali boynuzlarımdan kurtulduğum için fazlasıyla mutluydum. Verdiği ikinci sözü tutması koltuklardan kurtulması kadar kolay olmadı. En kötüsü ilk geceydi...

Kenan'ın araştırmasını öğrendikten birkaç gün sonra Emir'in evindeydim. O huzursuzca yatağının kenarına oturmuş beni izliyor, bense zaman geçirmek için onun sürprizlerle dolu olan odasını karıştırıyordum. Zaman geçirmeye çalışıyordum çünkü tek yaptığımız beklemekti. Sanki dolunayda kurt adama dönüşmesini beklermiş gibi öylece bekliyorduk. Elimdeki kitabı incelerken Emir'in sesiyle ona döndüm. Yüzünde her zamanki kendine güvenen adamın bakışları yoktu. Aksine huzursuzdu.

"Kolay olmayacak Juliet, biliyorsun değil mi?"

Gülümsedim. "Seninle ilgili hiçbir şey başından beri kolay olmadı ki Emir."

Kısa bir an tebessüm etti ama sonra tekrar huzursuz şekilde dudakları düştü. Yüzü bana döndüğünde endişeli gibiydi.

"Nasıl olacak ben de bilmiyorum. Seni korkutabilirim. Seni tiksindirebilirim. Daha da önemlisi sana zarar bile verebilirim. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

Gerçekten endişeleniyordu. Ama bu endişesinin kendiyle değil de benimle ilgili olması canımı acıtırcasına gülümsememe sebep oldu. Elimdeki kitapla ona doğru yürü-

düm. Yanına oturup, saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim ve onun bana yaptığı gibi işaret parmağımı burnunun ucuna dokundurdum.

"Birincisi; böyle sevimli bir suratın varken beni korkutabilmen imkânsız. İkincisi; midenin içindekileri boşaltırken bağırsaklarına kadar gören birini tiksindirmek için artık gerçekten inanılmaz şeyler yapabilmen gerek. Ve üçüncüsü; sen-bana-zarar-vermezsin-Romeo!"

Üçüncü şıkkı söylerken her hecesinde gözlerinin tam içine baktım. Ve bunu gerçekten inanarak söylemiştim. Sözlerin dudaklarımdan böylesine kararlılıkla çıkması hoşuna gitmiş gibi inceldi dudakları. Ama hâlâ rahatlamamıştı. Başını kucağına eğdi.

"Kimse Cennet'i benim kadar uzun süre kullanmadı. Aşırı doz kullanıp beyin kanaması geçiren, komaya giren, hatta ölen oldu ama benim gibi düzenli ve kontrollü kullanan kimse yoktu. İtiraf etmek hoşuma gitmese de, o adamın en başarılı deneği benim. Ve bıraktığında olanları ise sadece duydum, hayal ettim ve umursamadım. Ama şimdi o duyduklarımı senin yanında yaşama fikri beni huzursuz ediyor."

Dişlerimi sıktım. İçimden Akın denen o herife sövdüm. Emir'in anlattığına göre Cennet tamamen onun eseriydi. Sadece deney için yaptığını söylemiş olsa da, onun yılan bakışlı gözlerini hatırladığımda, bu deneyin iyi niyetli olduğunu düşünemiyordum. Emir'in o yılana güvenip, o zehri üç yıl boyunca içmiş olmasını düşününce ise çıldırıyordum. Sinirlensem de tek kelime etmedim. Çünkü şu an birinin ona akıl vermesine değil, destek olmasına ihtiyacı vardı. Gergin çenemi serbest bırakıp ona döndüm. Bu kez onun pişmanlıkla ağırlaşan çenesine dokunup bana bakmasını sağladım.

"Sen Emir Hanzade'sin unuttun mu? Sen benim yumruklarıma dayanmış, dünyanın en şımarık ve en inatçı baş belasısın. Şimdi ufak bir hapın seni alt etmesinden mi korkuyorsun?"

Dudaklarına yerleşen keyifsiz gülümsemesi ile çenesindeki parmaklarımı kendi avucuyla sardı. "Gördüklerinden sonra benden yine uzaklaşmandan korkuyorum."

Gözlerimi ondan kaçırdım. Böyle şeyler söylediğinde midemdeki boşlukta karıncalar dans ediyormuş gibi hissediyordum. Yüzüm kızarmadan önce bir şeyler geveledim.

"Unutma; ben ya da bir başkasının yanından ayrılmaması için değil, kendi iyiliğin için yapıyorsun bunu."

Ona bakmamı ister gibi elimi sıktı yavaşça. Sözler dudaklarından yine acı çekermiş gibi çıktı. *"İyilik değil, işkence bu. Cennet burada, Juliet'in yaşadığı yerde..."*

Bu kez elimi parmaklarından kurtarıp yanağını okşadım. Gülümsedim. Ne demeliydim ki? Ne yaparsa yapsın, ne durumda olursa sonunda benim baş belam, Romeo'm olmayı başarıyordu.

Birkaç saat sonra önce elleri titremeye başladı. Söylediğine göre zaten bir süredir Cennet'i içmeyi azaltmıştı. Ama birden bırakmak farklıydı. Cennet'in sunduklarından sonra onu geri almak; beynindeki tüm hücrelerin işkence çekmesi gibiydi. Gece yarısından beri tek hap bile almamıştı. Ve artık beyni Cennet'i geri istiyordu. Bedeni de bu isteğe direnemiyordu.

Saatler içinde sadece elleri değil bütün bedeni titremeye başladı. Önce üşüdüğünü söyleyip yorganın altına girdi.

Sonra terlemeye başladı, dakikalar içinde ateşi çıktı. Saatler sonra vücudu elektrik çarpmış gibi kasılmaya başladığında ona sarıldım. Kılağına yanında olduğumu fısıldıyordum. Ama bir süre sonra beni duyduğundan bile şüpheliydim.

Hızlı bir hareketle yataktan çıktı, görünmeyen örümceklerden kaçmaya çalışırcasına duvara sırtını yaslayıp yere oturdu. Çaresiz çocuklar gibi başını ellerinin arasına alıp inlemeye başladı. Kaçtığı böcekler beynini kemiriyormuş gibi saç diplerini çekiyordu. Onu durdurmaya çalıştım. Kendine zarar vermesine dayanamazdım. Bana baktığında gözlerinin içi günlerce ağlamışçasına kızarıktı. Dişlerini öyle sertçe sıkıyordu ki, sesi bana bile geliyordu.

Birden ayağa kalktı. Hipnotize olmuş gibi duvarına doğru yürümeye başladı. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda hızla duvardaki çerçeveye doğru koşturdum. Önüne geçip sırtımla çerçeveyi kapattım. Altında sakladığı hapları almayı planladığını biliyordum. Duvarla arasına girdiğimi görünce durdu. Ama burnundan soluyarak bana bakıyordu. Bu bakışları normalde beni korkutabilirdi ama şu an ondan daha güçlü olmalıydım.

Elini koluma attı. Beni tutup fırlatmasını bekledim. Sanırım onun aklından geçende buydu ama o bu içgüdüye direnmeye çalışırcasına kolumu sıkmaya başladı. Parmakları tenimi acıtacak kadar baskı uyguladığında istemsizce yüzümü buruşturdum. Acı çekmem onu kendine getirmiş olacak ki, parmakları kızgın yağa değmiş gibi benden uzaklaştı. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Açtığında öyle hızlı bir yumruk indi ki duvara, sanırım yanağımın birkaç santim yanından geçen vuruşun sesini bile duymuştum. Küçük bir tablo duvardan yere düştüğünde yutkundu.

"Sanırım beni bu odadan çıkarmalısın," dedi, sanki geriye birkaç nefesi kalmış gibi.

Beline sarılıp onunla birlikte yürümeye başladım. Aşağı inecek kadar güçlü olmadığından banyoya girdik. Onu küvetin içine yatırdım. İşte yine buradaydık. *Her şeyin başladığı yerde...* Aynı şeyi o da düşünmüş olacak ki gözlerime baktı. Gülümsemeye çalışması bile acınasıydı.

"Sence bu küvetten yine sağ çıkabilecek miyim dersin?"

O beceriksiz gülüşünü genişletmeye çalıştı ama ben kaşlarımı çattım. Yüzümü ona yaklaştırdım. Dağılmış saçlarını alnından çekip solgun mavi gözlerine baktım. Her kelimenin üstüne basarak ona cevap verdim.

"Sana o gecede söylemiştim, ne olursa olsun benim yanımdayken ölmene izin vermeyeceğim Hanzade!"

Yüzüme çaresizce uzun uzun bakınca gözlerimin dolduğunu hissettim. Dayanamayıp arkaya doğru ittirdiğim saçlarına uzandım. Ama bu kez o da yeterli gelmedi. Ben de küvetin içine girip ona sıkı sıkı sarıldım. Beni sokakta bulduğu yavru kediymişim gibi sarmaladığında yenilmiş gibi iç çekti. Onun dudakları alnıma değdiğinde ise ağlamaya başladım. Benim ona destek olup güç vermem gerekirken göğsüne sarılmış, aptal gibi ağlıyordum. Öyle çok ağladım ki, sonunda beni yatıştırabilmek için yüzümü göğsünden uzaklaştırmak zorunda kaldı. Gerçi neredeyse tüm göğsünü gözyaşına buladığım için rahatsız olmuş da olabilirdi, emin değilim.

Hafif titreyen parmak uçlarıyla çenemin altına dokunup gözlerimi kendine çevirdi.

"Zavallı yavrum ağlamaktan yüzün bozulmuş.

Büyük bir zafer sayılmaz gözyaşları için."

İstemsiz, zayıf bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Nefesinde kalan son gücünü bana harcıyorsa ben de aynısını yapmalıydım. Burnumu çekip saçımı geriye attım.

"Onlar bozmadan da çirkindi yüzüm zaten."

Acı çektiğini saklamaya çalışan yüzüyle gülümsedi. Ayıplarmış gibi yorgun başını iki yana salladı.

"Bu sözlerle, yaşlardan fazla haksızlık ediyorsun yüzüne."

Omuz salladım. Artık ağlamıyordum.

"Haksızlık değil ki efendim, gerçeğin ta kendisi.

Ne söyledimse, ben yüzüme karşı söyledim."

Parmakları yanağıma indi. Okşamaya çalıştıysa da gücü yetmedi.

"Yüzün benim, sen de ona iftira ettin."

Mavi gözlerine baktım, dişlerimi sıktım. Soğuk mermer ikimizin vücuduyla ısınmıştı. Başımı yeniden göğsüne sakladığımda kaçmaya çalıştığım tek şey gözyaşlarım mıydı, emin değildim.

Her titreme krizi geldiğinde, sanki durdurmaya çalışacakmış gibi ona daha çok sarılıyordum. Ve her krizde onun kolları beni daha çok sarıyordu. Sanırım kaburgalarımdan birini incitmiş olabilirdi ama umursamıyordum. Eğer dayanmasını sağlayacaksa birkaç kemiğimin kırılmasını göze

alabilirdim. Çünkü ciddi anlamda komaya girmesinden ya da en kötüsü, ölmesinden çok korkuyordum.

Birkaç uzun dakika sonunda bedeni titremeyi kesti. Nefesi normale döndü. Başımı yasladığım göğsünde kalp atışı artık kulağıma güvenle vuruyordu. Yüzüne baktım. Mavi gözleri bana döndüğünde gülümsedi. Ona düşünmeden karşılık verdim. Tam kötü kısmı atlattığımızı düşünüyordum ki, kusacakmış gibi öğürmeye başladı. Küvetten hızlıca çıkıp doğrulmasını sağladım. İçindekileri dışarı çıkarken bu kez hiç bitmeyecek gibiydi. Kustu, kustu... Dakikalarca sürdü. Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi kustu. Sonunda artık midesinde bir şey kalmayıp önce safran, ardından kan kusmaya başladığında yutkundum. Panikle olduğum yerde buz kestim. *Düşün Sahra düşün!*

Emir bu gece için en kötü senaryoya hazırlıklı olmamız gerektiğini söyleyip hastaneden bir iğne getirmişti. İçinde güçlü bir yatıştırıcı olduğuna yemin etti. Eğer yapacak bir şey kalmazsa ona bu iğneyi yapmamı söylemişti. İşte bu an o andı!

Hızla odasına koştum. Çekmecesindeki şırıngayı alıp geri dönerken çıplak ayaklarım yine çaresizce yerde ses çıkarıyordu. Banyoya girerken tökezleyip yere düştüm. Küvete doğru eğildiğimde şırınganın ucunu açtım. Ellerim titriyordu. Küvetin içine kanlar sıçramışken, kasılan vücuduna odaklanmaya çalıştım. Perişan görünüyordu. *Neresine vurmalıydım ki?* Şırıngayı yukarı kaldırıp içindeki havayı çıkarmak için yavaşça bastırdım önce, ilacın dışarı fışkıran saydam parlaklığı beni kendime getirdi. *Emir benim yanımda ölemezdi!* Hiç düşünmeden kolunu sertçe tutup iğneyi batırdım ve tüm gücümle şırıngayı bastırdım. Kasları öyle gergindi ki kollarımı titretecek kadar güç uygulamam gerekti. Sonunda ilaç bittiğinde dikkatlice geri çıkardım. Ve

gözlerimi kırpmadan bir şeyler olmasını bekledim. Ama olmadı. O öğürmeye, kan kusmaya, ben de korkmaya devam ettim.

"Emir?!"

Allah'ım! Neden işe yaramamıştı ki? Panikle onu sarsmaya başladım.

"Emir! Başka iğne var mı?"

Ama beni ya duymuyordu ya da öğürmekten cevap veremiyordu. Ben çaresizce dua edip ağlamaya başlamıştım ki, durdu. Boğuk birkaç nefes aldı. Geriye yaslandı. Gözlerini kapattı ve bir daha açmadı. Korkuyla üstüne doğru eğilip kulağımı kalbine koydum. Atıyordu. Bu kez yüzüm dudaklarına eğildi. Nefes alıyordu. Göğsü sakin bir ritimle hareket etmeye başladığında doğruldum. Sanırım uykuya dalmıştı. Derin bir nefes alıp kendimi yere bıraktım. Soğuk fayans bana yumuşak bir halı gibi geldi.

Kendime engel olamayıp aptal aptal gülümsemeye başladım. Emir ölmeyecekti. Bunu atlattıysak yarını da, öbür günü de ve daha kaç gün varsa hepsini de atlatacaktık. O zehir vücudundan çıkana kadar pes etmeyecektim.

Ertesi gün öğlene kadar uyanmadı. Uyandırmak için üstüne soğuk su dökmek gibi insafsızca bir yöntem bile denemiştim ama işe yaramamıştı. Safiye Abla eve gelip beni banyo halısının üstünde otururken gördüğüne şaşırmamıştı. Hatta küvette yarı çıplak yatan Emir'i uyurken izlediğimi fark ettiğinde bile önce gülümsedi ama sonra bir şeylerin ters gittiğini anlamış olacak ki yüzünü buruşturdu. Kilosundan dolayı sağa sola yalpalayarak banyoyu

adımladı ve yanıma yaklaştı. Endişeyle yüzüme bakınca ona "Uyanmıyor," dedim çaresizce.

Birkaç saniye düşündü. Sonra açıklama yapmadan küvetteki iri bedenin kollarını kaldırdı. Bana bacaklarını tutmamı işaret edince panikle verdiği komuta uydum. Koca adamı yatağına taşırken, Safiye Abla'nın işin çoğunu yaptığını itiraf ettim kendime. Ne de olsa eski topraktı, eminim Emir'le aynı kiloya sahip sayısız yük taşımışlığı vardı.

Zorla da olsa yatağına yatırdığımızda beklemeden kararlı şekilde arkasına dönüp gitti. Birkaç dakika sonra elinde bir tas ve mendille geri döndü. Mendili kendinden uzak tutmaya özen göstererek tastaki suya batırdı. Çıkardı, parmak uçlarıyla yavaşça sıktı ve dikkatlice Emir'in burnuna tuttu. Aynı şeyi defalarca tekrarladı. Sonunda Emir önce yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini açtı. Mavi gözleri aralanınca coşkuyla çığlık atıp önce Safiye Abla'ya sonra ona sarıldım. Doğrulmasına yardım ettiğimizde oldukça bitkindi. Safiye Abla onu diriltecek bir çorba yapacağını söyleyip odadan çıktığında, ben yatağın kenarına oturup saçlarını okşamaya başlamıştım bile. Bütün gece uyanacağı anı kaçırmamak için uykusuz kalmıştım ama şu an hiçbir yorgunluk hissetmiyordum. Bana bakıp gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı.

"Başardın," dedim sırıtarak.

Gülmeye çalışınca birkaç kez öksürdü. Boğazına dokunarak bana baktı.

"Direkten döndüm diyelim. Hem henüz başarmış sayılmam. Bugün de zor geçebilir. Sanırım hastaneden bir iğne daha alsak iyi olur."

O on yaş yaşlanmış sesiyle cümlesini kurduğu an, görevli asker gibi başımı sallayıp ayağa kalktım. Safiye Abla buradayken güvende olurdu. Hem acele edersem bir kriz

daha geçirmeden geri dönebilirdim. Lacivert ince paltomu giyip, çantamı boynumdan geçirirken Emir kısık, puslu sesiyle bana seslendi.

"Bu arada Juliet, bir dahakine iğnenin yarısını yapmayı dene. Cennet değil ama sen beni komaya sokacaktın."

Utanarak gülümsedim. Kapıdan çıkmadan önce bana hastanenin acil servisinde çalışan birinin ismini söyledi. Ona *"Merhaba, Ben Juliet,"* demem yeterli olacakmış. Bunu söylediği an hoşnutsuzca yüzümü buruşturdum.

"Cidden kendimi Juliet diye tanıtacağıma inanıyor musun Hanzade?"

Ölümden dönmüş olsa da yorgun yüzüyle sırıttı. "Eğer ölmemi istemiyorsan, Juliet olduğunu kabul etmen gerek."

Bu söylediğini yapmam söz konusu bile değildi. Ona imalı şekilde surat asıp odadan çıktım. Safiye Abla'ya ufak birkaç uyarı yaptıktan sonra -ki uyarılarım Emir'in duvardan mutlaka uzak kalması yönündeydi- hızla okula doğru yola çıktım.

Emir'in verdiği isim acil servisin kırmızı bölgesindeydi ve burası iğne atsan yere düşmeyecek türden bir yerdi. Büyük bir kargaşa vardı. *Üçüncü dünya savaşı çıkmıştı da benim mi haberim yoktu?* İnsanların bağırışları ve inlemelerine rağmen, herkes ne yapması gerektiğine emin bir şekilde, inanılmaz bir uyumla hareket ediyordu. Ben kan kokusunun ağırlığını yok sayıp aradığım isme odaklandım. Bahsi geçen şahsı bulduğumda, hem bana cevap verip hem de önünde acı çeken adamın bacağına dikiş attığını gördüğümde öylece kaldım. Kumraldı, beyaz doktor önlüğü kırışık ama temizdi, genç sayılırdı ama yaşı fazla büyük olmasa da savaştaki bir askerden daha fazla ölüm görmüş gibiydi. Milyon yıl geçse bile ben bunları yapacak kadar yetenekli ve soğukkanlı olamazdım.

"Emir sana istediğin şeyi vermeden önce mutlaka parolayı söyletmemi istedi."

Dikişin düğümünü atarken bu durumdan keyif aldığına yemin edebilirdim. Gözlerimi devirdim. Emir'in arkadaşları da ondan farklı değildi. Uykusuzdum. Yakınımdaki sedyeye düşecek kadar yorgundum. Ve o aksini düşünecek kadar sorumsuz olsa da Emir için endişeliydim.

"İstediğimi verecek misin? Yoksa başka biri tarafından dikilecek kadar sana zarar vermem mi gerekiyor?"

Sesli şekilde kahkaha atarken dikişi tamamladı. Adamın yakınına alması gereken ilaçları anlattıktan sonra önümde durdu.

"Emir'in seni kızdırmamam konusunda beni neden uyardığını şimdi daha iyi anlıyorum," dediğinde ise dudaklarını birbirine bastırdı. Onunla oyun oynayacak zamanım yoktu. Canımın sıkıldığını belli edecek şekilde ona doğru avucumu uzattım. Ve istediğim ilacı avucuma bırakması için onu gözlerimle tehdit ettim. Teslim oluyormuş gibi iki elini birden havaya kaldırıp gülümsedi.

"Yeşil bölgeye gidip Banu'dan sana c11 vermesini iste. Ve emin ol; ona ne kendi adını, ne de Emir'in adını vermene gerek kalmayacak."

Ben nedenini soramadan o başka bir hastanın kanları arasına karışmıştı bile. Hızla yürüyerek renk tonlarına göre ayrılan bölümleri geçmeye başladım. Turuncu bölgede daha az kan ve daha az çığlık vardı. Sarı bölge kansız ama çığlıklıydı. Yeşil bölge ise oldukça sakin ve sessizdi. Birkaç iniltiden fazlası yoktu. Çoğu önündeki kâğıtlarla ilgilenen birkaç önlüklü kişiye Banu ismini sorduğumda bana parmaklarıyla sarışın bir kızı işaret ettiler. Ve o sarışın bana döndüğü an sessizce yutkunmaktan başka bir şey yapamadım.

Zeynep Sahra

Bu; nişan gecesi Emir'in evinde gördüğüm, baygın suratıyla bana 'Okey oynamıyoruz, dördüncüye ihtiyacımız yok,' diyen pembe sutyenli kızın ta kendisiydi! O gecenin aksine şu an giyinik olması bir yana, beyaz önlüğü ve başının üstünde sıkıca topladığı saçlarıyla olabildiğine ciddi görünüyordu. Ve yaşı hatırladığımdan daha büyük duruyordu. Son sınıf olmalıydı. Onun kim olduğunu bilmesem, buradaki deneyimli doktorlardan biri olduğunu bile düşünebilirdim.

Yavaş adımlarla ona yaklaşırken nedense elim saçlarıma gitti, ay kuyruğumu sabitledim ve üstümdeki paltonun kollarını çekiştirip, çantamı düzelttim. Onun önünde durduğumda bana bakışında belli bir duygu aradım ama o ifadesizce bana bakmayı sürdürdü. Beni tanımamış olduğunu düşünüp rahatladım. Yine de temkinli bir sesle konuştum.

"Sizden c11 adında bir..."

Cümlem havada asılı kaldı. Sarı saçlarıyla arkasını dönüp yürümeye başladı. Onun arkasından beyaz önlüğünü seyrederken ne yapacağımı bilemedim. *Gitmeli miydim?* Göz ucuyla omzunun üstünden geriye baktığında beni görememiş olacak ki, bana dönüp gelmemi söylercesine el işareti yaptı. Açıkçası bu pek kibar bir hareket değildi ama yine de yanına doğru yürüdüm.

Sayısız çekmece içinden hiç arama gereği duymadan çıkardığı küçük cam tüpü bana uzattığında, bu yaptığını gizlemek ister gibiydi. Ben de görevime uygun hızlı bir hamleyle eline uzanıp aldım. İlacı çantama koyarken o bana bakmadan konuştu.

"Emir'in daha önce insanların onun hakkındaki düşüncelerini umursadığını görmemiştim." Yutkundum. Tabi ki de beni tanımıştı. O gece kör kütük sarhoş olabilirdi ama hafızasını yitirmemişti. Çantamı kapatıp ona döndüm.

"Hâlâ umursadığını sanmıyorum," dedim mesafeli bir tonla.

Bana döndü. Dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Doğru. Kendi hakkında konuşulanları hâlâ umursamıyor olabilir. Ama senin için söylenenleri umursuyor."

Öylece yüzüne baktım. Ses tonunda kin, nefret ya da kıskançlık aradım ama yok gibiydi. Aksine bu durum onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişe benziyordu. Açtığı çekmeceyi tamamen kapatıp gülümsedi.

"Merak etme, insanlara öyle bir gözdağı verdi ki, artık kimsenin senin hakkında tek kelime edeceğini sanmıyorum."

Ağzımı açıp tepki veremeden sarı saçlarını da alıp yanımdan uzaklaştı. Ve ben yine ne düşünmem gerektiğine karar veremeden öylece kalmıştım.

Eve geri döndüğümde Emir daha iyi görünüyordu. Ona ilacı o gece yanında olan sarışın kızın bana verdiğini söylediğimde tepkisini görmek için dikkatle yüzüne baktım. Önce şaşırdı, sonra kırmızı bölgedeki çocuğa sıkı bir küfür etti. Sanırım o çocuk bunu bilerek yapmıştı. İlacı çalışma masasının çekmecesine koyarken bu sevimsiz tesadüfü umursamadığımı belli edecek şekilde omuz silktim. Sanırım o kızın olgun tavrı bana da geçmişti. Ayrıca artık o gece hiçbir şey yaşanmadığına gerçekten inanıyordum sanırım.

Günün ilerleyen saatlerinde orta şiddetli birkaç kriz daha atlatmıştık. Ama tekrar o iğneyi kullanmaya gerek kalmamıştı. Emir'in söylediğine göre gece krizleri her zaman daha şiddetli olacaktı. Emir odasından, daha doğrusu

duvardaki saklı olan zehirden ne kadar uzakta olursa o kadar güvende olacaktı. Bizde bu arada salona inip oradaki koltuklara yerleştik.

Saat gece yarısına yaklaştığında telefonu çaldı. İzlediğimiz filmi dondurup ekrana baktık. Arayan Akın'dı. Öfkeyle nefesimi bıraktım. Emir de sıkkın şekilde telefona cevap verdi. Ona Mahzen'e gelemeyeceğini, Cennet'i alması için birini yollamasını söylediğinde, onun yılan sesindeki hiddet sessiz salonu doldurdu. Ama Emir umursamadan telefonu kapattı. Benim gergin yüzüme bakınca elime uzandı.

"Az kaldı merak etme."

Bunu söylerken teni bile pişmanlıkla doluydu. Keyifsizce dudak büktüm. Adamın gelmesine az bir zaman kalmıştı ki, Emir'in elleri titremeye başladı. Kolları ve bacakları güçlüce kasılmaya başladığında şiddetli bir kriz geleceği belli oluyordu. Onu yukarı banyoya çıkardık. Küvetteki yerini aldığında kapının zili çaldı. Bir süre birbirimize baktık. Sonra yanağına dokunup

"Ben hallederim," dedim.

Hızla odasına girip duvardaki çerçeveyi kenara ittim. *"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..."* yazısını güçlükle bastırıp elimi içeri attım. Akrep yuvasına elimi sokmuş gibi gergindim. Ben tek şişe beklerken elime çarpan sayısız soğuklukla irkildim. Elime ilk çarpanlardan birini alıp duvardan uzaklaştım. Avucumda tuttuğum şeye tek bakış bile atmadım. Tüm bedenimle bu zehirden nefret ediyordum. Koşar adım aşağı inerken sıkıca tuttuğum küçük şişe her adımımda ağırlaşıyor gibiydi. Sonunda sinirle kapıyı açtığımda, yüzüme çarpan soğukla birlikte karşımdaki devi görünce olduğum yerde tökezledim. Bu; Emir'in beni Mahzen'e götürdüğü gece, orada beni yemek için can atan devdi. Yutkunup ona elimi uzattım sertçe. Ama o bana

doğru hamle yapmak yerine buz kesiği bakışıyla ürpermemi sağladı. Avucumu açıp şişeyi daha iyi görmesini sağladım. Ama hâlâ hareket etmiyordu.

"Akın, Cennet'i Emir'den almamı söyledi," diye kükredi sonunda.

Hece hece çıkan gür sesi gözlerimi kısmama sebep oldu. Ama Emir'in yukarıda iki büklüm acı çektiğini düşününce kendime gelip sırtımı dikleştirdim.

"Ya şu avucumdaki zehri alırsın Shrek, ya da Mahzen'e gelip Akın'a bunu bizzat kendi ellerimle veririm. Ne dersin, sence bu sahibinin hoşuna gider mi?"

Akın denen yılan Mahzen'e kadın girmesinden hoşlanmıyordu. Ve ben hali hazırda Mahzen'e girdiğim için, haliyle benden de hoşlanmıyordu. Gerçi içimden bir ses benden hoşlanmama sebebinin sadece bu olmadığını söylese de şu an bunu umursamıyordum. Karşımdaki Shrek huysuz köpekler gibi hırladı. İri elleri kolumu yutarmışçasına avucumdan şişeyi aldığında titrediğimi ona belli etmedim. O arkasını döndüğü an ise kapıyı çarpıp, sesli şekilde nefesimi dışarı bıraktım. Eğer koca bir deve kafa tutabiliyorsam şu birkaç geceyi de atlatabilirdim. Kendimi motive ederek banyoya koşturdum bu kez. Emir yine kendinden geçene kadar kusarken ben yine sırtını sıvazlamakla yetindim. Ama o geceyi de atlattık. Ve sonrakileri de...

Emir yaklaşık iki haftadır Cennet'i içmiyordu. Sabahlara kadar o titrerken, ben başında bekleyip onu sakinleştirmeye, kendine getirmeye çalışıyordum. Bazen de en ağır içkileriyle uyuşmasını sağlayıp beynini kandırmaya çalışıyorduk.

İlk hafta çok kötüydü. Öyle kötü kriz anları oluyordu ki, duvarına sakladığı hapları alıp, bu kez ben boğazından aşağı göndermek istemiştim. Ama o benden güçlüydü. Titremesi hafiflediğinde ona Romeo ve Juliet repliklerinden söylememi isteyip direnmeye çalışıyordu. Ben de kekeleyerek, saçlarını okşayarak dediğini yapıyordum. Hastaneden getirdiğim ilacı bir kere daha kullanmıştık ama bu kez üçte birini enjekte etmeye dikkat etmiştim. Ve bu da güzel bir gece uykusundan fazlasına sebep olmamıştı.

İkinci hafta daha iyiydi. Krizleri oldukça azalmıştı. Sadece Cennet'i içtiği saatlerde şiddetleniyor ve biz de o saatleri bildiğimizden hazırlıklı oluyorduk. Ben alnındaki teri silerken, o direnmek için tüm kaslarını zorluyordu. Bu yüzden kriz sonunda iğneye gerek kalmadan, yorgunluktan uykuya dalıyordu. Ben de uyanmasını beklerken saçlarını okşuyordum.

Ben yine Emir'in bu haline sebep olan Akın Bey'e içimden bildiğim en ağır küfürleri gönderirken, dizlerimdeki başı kıpırdandı. Yorgun mavi gözleri aralanıp bakışlarıyla beni aradı. Artık daha iyiydi. Birkaç kilo kadar zayıflamıştı. Bu duruma ben üzülsem de, o forma girdiğini söyleyip memnuniyetle sırıtıyordu. Ama bunu sadece beni rahatlatmak için söylediğini biliyordum. Uykulu bakışlarıyla yarı mahcup, yarı huzurlu gülümsemesiyle beni bulduğunda, "Seni yine çok yordum mu Juliet?" diye sordu puslu sesiyle.

Gülümseyerek omuz salladım. "Kendini yorduğun kadar değil."

Zorla da olsa doğruldu. Keyifsizce etrafa göz gezdirdi. Yemek masasında açık olan kitap yığınına bakıp surat astı. "Bugünde programın gerisinde kaldık. Bu gidişle birkaç dersten bütünlemeye kalacaksın."

Uzanıp saçlarını karıştırdım. Sonra gülümseyerek koltuktan kalktığımda uyuşmuş bacaklarımı esnettim. "Endişe etme. Cennet'i bırakmadan önce verdiğin taktiklerle paçayı kurtaracağım."

Ona göz kırpıp kitapların başına geçtim. Dönem bitiyordu. Ve finaller başlamıştı. Bizde Emir'in kriz anları dışında her fırsatta kitaplara gömülüyorduk. Hatta son birkaç gün Su ve Damla da çalışma grubumuza katılmıştı. Ama Emir'in elleri titremeye başladığı an alarm çalmış gibi ortadan kayboluyorlardı. Onlara fazla ayrıntı vermeden durumu anlatmıştım. Su da benzer dönemi yaşadığından anlayışla karşılamıştı. Üstelik o sadece bir hafta kullandığı halde bırakırken zorlanmıştı. Ama Emir neredeyse üç senedir kullanıyordu. Yani Su ile kıyaslandığında işi oldukça zordu. Ama en zor kısmı atlatmıştık. Artık daha iyiydi.

Ben ders çalışırken o Safiye Abla'nın yaptığı çorbayı içmeye başladı. Safiye Abla artık evde olmama iyiden iyiye alışmıştı. Hatta evin eksiklerini bana sorar olmuştu. Emir geceleri daha kötü olduğundan sadece kıyafet değiştirmek için yurda gidip geri dönüyordum. O da bu yüzden ikinci kattaki odayı benim için düzenlemişti. Hoşuma gideceğini düşünüp yatağa çiçekli yatak örtüsü bile örtmüştü. Bu davranışından ben mahcup olsam da, bu durum Emir'in oldukça hoşuna gidiyordu. Bazen Safiye Abla'yla birbirlerine manidar bakışlar attıklarını yakalıyordum. Ve o anlarda daha çok utanıyordum. Safiye Abla masaya, üstüne bol tarçın döktüğü sütlacı koyunca aldığım kokuyla gözlerimi kapattım. Bu koku bana tek bir kişiyi hatırlatıyordu. *Ahmet'i...*

Bu iki hafta içinde onu fırsat buldukça görmeye gitmiştim. O da iyileşmişti ama yanına gittiğim her an beni görmezden gelecek kadar uzak davranıyordu. Vurulduğu

geceden sonra sanki aramıza aşmamı istemediği duvarlar örmüştü. Etrafımızda insanlar varken ben yokmuşum gibi davranıyor, yalnız kaldığımızda ona soru sorsam bile iki kelimeden fazla konuşmuyordu. Sebebini bilmiyordum ama istenmediğim hissiyle evlerinden çıktığım her an burnumun ucu sızlıyordu.

Ama Yasemin için durum farklıydı. Onunla yalnız kaldığında nasıl davranıyordu bilmiyordum ama kalabalık içindeyken o kızın soğuk esprilerine bile gülüyordu. Bu arada mahalledeki herkes arsa olayını öğrenmişti. Ahmet'in Yasemin için kurşunun önüne atlaması ise dilden dile dolaşıyordu. O gece orada olmasam anlatılanlara ben bile inanacaktım. Vurulma anı öyle romantik şekillere bürünüyordu ki... Kiminde kurşun Yasemin'e gelecekken Ahmet önüne atlıyordu. Kiminde adam silahını Yasemin'e doğrulttuğu için Ahmet üstüne atlıyor ve ikisi boğuşurlarken silah patlıyordu. Ama senaryo ne olursa olsun Ahmet ve Yasemin her zaman başroldeydi. O gece Emir ve benim orada olduğumdan bahseden yoktu. Bu hikâyede resmen değersiz iki figüran olmuştuk.

Gözlerimi tekrar açıp başımı salladım. Şu an ki önceliğim plandı. Ve Emir birkaç hafta içinde planı uygulamaya başlayacağımızı söylemişti. Gelip yanıma saçları dağılmış, gözleri kızarmış şekilde oturduğunda sevimli yüzüne bakıp tebessüm etmekten kendimi alamadım. Çalışmayı bitirdiğim kitabı eline alıp incelemeye başladığında ise üzüntüyle dudaklarımı büktüm.

"Tekrar bana biyokimya işkencesini çektirmek istemiyorsun, değil mi?" diye sordum hayıflanarak.

Kitabın kapağına baktığında eli ensesine gitti utanmış gibi. "Bunu bitirmiştik, değil mi?"

Cennet gittiğinden beri hafızası ve dikkati eskisi gibi değildi. Ama toparlanacağını biliyordum. Üzülmesin diye eline dokundum.

"Bu yeni beyninin planı etkilemeyeceğine emin misin?" diye sordum şakayla karışık.

Diğer eliyle o benim parmaklarıma dokundu bu kez."Aptal biri bile Akın'ı alt edebilir. Tek yapmamız gereken ona hissettirmemek. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacağız."

Merakla yüzüne baktım. Plan hakkında bana ayrıntı vermemesi hâlâ sinirimi bozuyordu. Elimi avucuna alıp okşadı. "Hem Kenan'dan, hem de Akın'dan aynı anda kurtulacağız, merak etme. Bana ve bu yeni 'yarım' aklıma güven."

O göz kırptığında ben kıkırdadım. Ama pes etmedim. "Bana hâlâ plan hakkında ayrıntı vermemeye kararlı mısın?"

Bir süre düşündü. Bana baktığında gözleri aklından geçen şeyle ilgili seçim yapıyor gibiydi. "Aslında ben de sana bugün söyleyecektim. Finallerin bittiğinde benimle gelmen gereken bir yer var." Sabırsızca yüzüne baktığımda keyifle devam etti. "Seni baloya götüreceğim."

Afalladım. Dalga geçtiğini düşünüp ufak bir kahkaha bile attım.

"Şaka değil. Seni gerçekten baloya götüreceğim. Tıp balosu. Erkeklerin smokin ve üniforma giydiği, kadınların gösterişli elbiselerine uyan eldivenler taktığı türden bir balo. Bayılacaksın."

Ben hâlâ şaka yaptığını düşünüyordum ama o ciddiydi. Yine de başımı inanmaz şekilde sallayıp elimi avucundan

çekmekle yetindim. Ama yurda gidip Damla ve Su'ya balo şakasını anlattığımda kızların çığlık atmasıyla şakanın gerçekten doğru söylediğini anlamış oldum.

"İnanmıyorum Sahra! Seni resmen tıp balosuna götüreceğini mi söyledi?"

Evet dercesine başımı salladım. Neden bu kadar heyecanlı olduklarını hâlâ anlayamıyordum. Damla karşıma oturup bir çocuğa anlatırmış tane tane konuşmaya başladı.

"Bak benim güzel gözlü şapşalım. Şöyle ki; her yıl devlet düzeyinde yapılan Tıp Balosu oldukça ciddi bir organizasyondur. Baloya rektörler, Sağlık Bakanı, Askeri Tıp Akademisinden komutanlar, omuzlarında sayısız yıldız taşıyan, unvanını bilmediğimiz üniformalılar, hatta Cumhurbaşkanının bile katıldığı olur."

Su, Damla'nın konuşmasını tamamlarcasına araya girdi.

"Düşünsene, ancak dergilerde okuduğumuz, haberlerde gördüğümüz, hatta çalışmaları ders olarak anlatılan başarılı doktorlarla, profesörlerle yüz yüze el sıkışacaksın Sahra! İnsanlar bu balo için yurtdışındaki projelerine ara verip geliyor. Akıllı kişilerin bu tarz yerlerde kendi geleceklerini şekillendirdiği bile oluyor."

Su ne kadar teknik konular konusunda heyecanlıysa, Damla olayın büyülü kısmıyla ilgileniyordu. Tanışabileceğim insanlardan çok giyilen kıyafetlere, çalan müziğe, yapılacak ikram ve danslara yoğunlaşıyordu. İkisinin heyecanının bana geçtiğini belli etmeden ders çalışma bahanesiyle bilgisayarımı açtım. Ama ilk işim şu bahsi geçen baloyu araştırmak olmuştu. Tıp bayramının olduğu gün yapılıyordu. Diğer partilerin hepsi doktorların stres atması için yapılırken bu balo özeldi. Sadece özel ve önemli kişiler davetliydi. Yazdığına göre zamanında Atatürk bile bu Tıp

balosuna katılmıştı. Tarihi resimlere bakarken kendimi Sindrella gibi hissetmiştim. Öyle görkemli duruyordu ki balo salonu, sanki gece yarısı prensimi orada bırakıp cam ayakkabımla koşturmam gerekiyordu.

Kendi kendime kıkırdadım. Telefonumu elime alıp Emir'e mesaj attım.

"Gece yarısı seni baloda bırakıp kaçmam gerekiyor mu?"

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Kaçsan bile bulurdum. Üstelik o aptal prens gibi elimde ayakkabıyla aramazdım seni. Lacivert gözlerine bakmam yeterli olurdu."

Gülümsedim. Emir kendini iyi hissettiğini söylediğinden, hem de artık Mahzen'e gidip görünmesinin şart olduğundan bahsettiği için bu gece onda kalmayacaktım. Günlerdir sadece kıyafet değiştirmeye geldiğim odamı ve hasret kaldığım yatağımı da çok özlemiştim. Başımı yastığa koydum ve zorlanmadan uykuya daldım.

5. Bölüm

Atışma

Alışkanlıklar beyinde yirmi günde oluşur. Yirmi gün boyunca aynı şeyi yapan insan yirmi birinci günde alışkanlık kazanmış olur.

Emir için de durum böyle oldu. Yirmi birinci günden sonra artık çok daha iyiydi. Günler ilerledikçe daha fazla yemek yemeye başlamış, eski kilosuna kolayca dönmüştü. Aklı da eskisi kadar karışık değildi. Cennet'siz geçen ilk günler Romeo ve Juliet repliklerini bile hatırlayamazken şimdi virgül atlamadan, bağıra bağıra bana sesleniyordu.

Onun evinde, artık benim sayılan odada, burada unuttuğum kitaplarımı almak için uğramıştım. Finallerde çoğu dersten paçayı kurtarsam da, sürpriz olmayacak şekilde iki ölümcül dersten bütünlemeye kalmıştım. Bu yüzden dönem tatilinin neredeyse tamamını kütüphanede geçirmiş, eve bile çok nadir gitmiştim. Ama yalnız değildim. Çünkü yurt bütünlemeye kalan kızlarla doluydu. Onların bahanesi neydi bilmiyordum ama koca binada tek kafasız doktor adayı olmadığımı bilmek içimi rahatlatmıştı. Hem teknik olarak gerçekten yalnız da değildim. Emir'in her an yanımda olması bir yana, Erva da birkaç gün arayla gelip

benimle kalmıştı. Damla ve Su'dan boşalan yatağa kurulurken kahkahalarıyla bana eşlik etmişti.

Benim ders çalışmadığım saatlerde sohbet konumuz ise aynıydı. Yaklaşan balo ve Erva'nın yazın gerçekleşecek olan düğünü! Evet, çılgın arkadaşım henüz Hakan'la ilişkisi bir seneyi doldurmadan evlenme kararı alacak kadar gözü karaydı. Ve benim tüm uyarılarıma rağmen, tanışma yıldönümünde evlenmeyi kafasına koyacak kadar da inatçı bir romantik. Başta bu kararının ölümüne yanlış olduğunu düşünsem de, gözlerinden bile belli olan mutluluğuna ortak olmaktan başka çarem kalmamıştı. Kaldı ki, dünyadaki herkes ona karşı çıksa bile o istediğini elde etmekten vazgeçmeyecek biriydi.

Kısacası sonu gelmeyen sınavlarla dolu ara tatil bitmiş ve okul kaldığı yerden tekrar başlamıştı. Tatil boyunca Emir'i sıkça görmüş ama Ahmet'i bir kere bile görememiştim. Benim eve gittiğim günlerde o hep ortalardan kayboluyordu. Başta bunun tesadüf olduğunu sansam da, artık benden kasıtlı olarak kaçtığını biliyordum. Soğuk bir hafta sonu eve gittiğimde onu evinin önünde arabasından inerken gördüm. Siyah paltosu içinde yavaşça inerken tam kapıyı kapatmak üzereydi ki benim geldiğimi fark etti. Bakışlarının yüzüme çarptığı o ilk an da dudağının kenarı istemsizce, refleksmiş gibi yukarı doğru kıvrıldı. Yeşil gözleri küçükken onu okul dönüşü sokağın başında beklediğimi fark ettiğindeki gibi bakıyordu. Ya da pastane dönüşlerimizde, ben bıcır bıcır konuşurken onun sessizce, gülümseyerek beni izlediği anlardaki gibiydi. O andaki gibi sıcacık, huzur dolu ve tanıdık...

Ama sadece birkaç adım sonra aklına vuran düşüncenin sertliği o sıcak bakışını kırdı, kaşlarını çattı, paltosunu savurup yeni indiği arabasına geri girdi ve benim ona yaklaşmama bile fırsat vermeden gürültüyle görüş alanım-

dan da, büyüdüğümüz sokaktan da çıktı. Bu uzaklığının sebebini hâlâ anlayamıyordum ama kabullenmekten başka çarem yoktu. Bu yüzden Emir'in evinde kalan eşyalarımı çantama doldururken, aklıma gelen Ahmet'li düşünceleri başımı sallayıp savurmaktan fazlasını yapamadım.

Unuttuklarımı sırtlayıp odadan çıktığım sırada, üst kattaki spor aletlerinin sesi geldi kulağıma. Demirlerin birbirine vurma sesine yaklaştıkça gülümsedim. İtiraf etmekten hoşlanmasam da, onun spor yapan halini tuhaf bir şekilde sevimli ve eğlenceli buluyordum. Kapı eşiğine yaslandığımda üstümdeki kalın hırkamı geriye itip kollarımı göğsümde topladım. Onun çıplak ve terli vücuduna kısa bir bakış atıp sırıttım.

"Yine yakışıklılarını süslemekle mi meşgulsün?"

Sesim onun yaptığı seriyi bozdu. Bana bakışından aklındaki sayıyı unuttuğuna emindim. Göğsündeki kaslara bakılacak olursa günde bir milyon barfiks falan çekiyor olmalıydı. Alnına yapışan saçları geriye atarken gülümsedi. Havlusuyla kendini kurulayıp bana döndüğünde uzun bir süre ses çıkarmadan beni izledi. Gerçi izlemek kelimesi tam karşılığını veremezdi bu bakışların. Her baktığında ilk kez görüyormuş gibi, ya da yüzümdeki her noktayı ezberlemek ister gibiydi. Öyle alışmıştım ki bu dalıp gitmelerine, artık yüzüm bile kızarmıyordu.

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra yine şair sesine büründü.

"Savaşır gözlerimle gönlüm öldüresiye,

Senin güzelliğinin ganimeti yüzünden,

Gözüm kovar gönlümü seni görmesin diye,

Gönlüm ister gözüme pay vermemek güzel yüzünden..."

O bana gülümserken ben de ona korkusuzca karşılık verdim. Cennet'siz geçen zamanlarda Romeo olamadığı her günün acısını çıkarıyordu. Artık onun sözlerinden kaçmıyordum, çünkü kaçmanın çaresiz olduğunu anlamıştım. Hem belki de çözüm kaçmak değil, üstüne gitmekti!

Ona doğru birkaç adım attım. Adımlarım ona süzülürken bakışlarımdaki farklılık bile onu afallatmaya yetmişti. Bu beni daha çok keyiflendirdi. Madem o Romeo olmak istiyordu, ona Juliet olup karşılık vermek en iyisiydi. Dudaklarım kurnazlıkla incelirken gözlerimi mavi gözlerinden ayırmadım.

"Daha öncede uyarmıştım Romeo,

Unutma; Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar,

Ölümleri olur zaferleri,

Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi...

En tatlı bal bile tadıldıkça bıkkınlık verir,

Aynı tat isteği, iştahı köreltir.

Onun için ölçülü sev ki, uzun sürsün sevgin!"

Kısa bir an durdu ve tereddüt etti. Ama saniyeler içinde keyifle parlayan gözleri bana birkaç adım yaklaştı.

"Aşk tanrısı Cupid'in oku işlemez ona,

Bakire tanrıça Diana'nın zekâsıyla donanmış.

Ve iffetten bir zırh ile korunuyor,

Silahlandırıldığından etkilenmiyor aşkın çocukça oklarından,

Yılmıyor sevgi sözleriyle kuşatılmaktan,

Zeynep Sahra

Saldırgan gözlerin bakışlarından yok hiç çekinmesi.

Çok güzel, çok akıllı, çok akıllıca güzel.

Sevaba girmek için kırıyor umudumu.

Ant içmiş sevmemeye, bu antla yaşayan ölüye döndüm ben de..."

Bu kez ben ona yaklaştım birkaç adım daha ve aramızda kalan ufak bir boşlukla devam ettik dans etmeye.

"Beni dinle ve onu düşünme, unut!"

Öne doğru eğildi merakla; *"Öğret bana, nasıl unutulur düşünmek?"*

Gözlerinin koyulaşan maviliğine daha çok yaklaşırken artık gülümseyemiyordum. Birkaç saniye beklemek zorunda kaldım.

"Kendini boşuna harcamış olur insan,

Dilediğine erer de sevinç duymazsa,

Yıktığın hayat kendininki olsun daha iyi,

Yıkmakla kazandığın şey kuşkulu bir mutluluksa."

Kalan boşluğu kollarıyla doldurup parmaklarıyla omuzlarımdan tuttu. Beni silkeleyip kendime getirmek ister gibi söylendi bu kez.

"Ey kavgacı sevgili! Sevilen nefret!

Ey ağır hafiflik! Ağırbaşlı uçarılık!

Ey hiçten yaratılan her şey!

Ey talih! Bütün insanlar değişken olduğunu söyler.

Madem değişkensin, Juliet'in bana inatla bakan gözlerini aşkla değiştir öyleyse."

Son cümlenin oyunda geçmediğini biliyordum. Ama Sheaskerpear'in Romeo'su talihten Juliet'i geri vermesini isterken, benim Romeo'm talihten sadece aşkı, kendi Juliet'inin sevgisini istiyordu. *Keşke Juliet'i istediğini ona verebilseydi...*

Omuzlarımdaki elleri pes etmiş gibi iki yanına düştü. Olmayacak duasının gerçekleşmesini uman çocuklar gibi dudaklarını büktü. Uzanıp yanağını okşadım. Parmaklarım kısa sakallarında dolaşırken gözlerini kapattı, içini çekti. Bu teslimiyeti beni acı şekilde gülümsetti.

Tekrar aralandığında gözleri anlamaya çalışır gibi yüzümü inceledi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Omuz salladım kendimi gülümsemeye zorlayarak.

"Gözler bakmak içindir, varsın baksınlar.

Yerimden kımıldamam bakışlarının keyfi için.

Hem, sevmek için bakarım ben, bakmak sevgiyi getirirse eğer..."

Gülümsedi. Dudakları aralandı, hangi repliği söyleyecekti bilmiyorum ama son anda vazgeçip, beni kendine doğru çekti. Başım çıplak göğsüne yaslanırken kalbinin engelsiz sesini dinledim. Artık hangi sözüm oyun, hangi sözüm gerçekti ben de bilmiyordum...

Beni kollarından ayırdığında her zaman yaptığı gibi çeneme dokunup yüzümü kendine çevirdi. Artık uzamış olan kâküllerimi kulağımın arkasına sakladı. Yanağımı okşarken huzurla konuştu. "Balo için kıyafet alma. Elbiseni ben getireceğim."

Şımarır gibi dişlerimi göstererek sırıttım. Alışveriş yapmayı sevmemem bir yana, ne giymeliyim sıkıntısını çekmeyeceğim içinde mutlu olmuştum. Gerçi bu haber Damla, Su hatta Erva'nın hiç hoşuna gitmeyecekti. Zira kendileri çoktan üçlü koalisyon oluşturup, beni yeni projeleri yapmaya karar vermişlerdi bile. Ama bana yaşatacakları koşturmacadan kurtulacağım için şikâyetçi değildim.

Aramızdaki çekimi azaltmak için yüzümü hızlı bir hareketle parmaklarından kurtardım.

Uzanıp saçlarını karıştırdığımda şımarık çocuklar gibi, "Anlaştık," dedim yüksek sesle. Havlusunu boynuna asarken yaptığım numaranın onu kandırmadığına emindim ama o yine de gülümsedi.

Ben tam odadan çıkacakken "Yakışıklılarla vedalaşmak istemez misin?" dedi ukala bir bakışla. Ona döndüğümde kıkırdadım. Göğüs ve karın kaslarına övgü dolu bir bakış attım.

"Sizi sevimli bir köpek gibi kullandığını söylemiştim," dedim, sanki gerçekten o kaslarla dertleşir gibi.

Bu kez o kıkırdadı. "İstiyorsan sevebilirsin. Isırmazlar," dediğinde gözleri haylazlıkla parlıyordu. O gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken ben kaşlarımı çattım. Bu kez azarlamaya hazır bir öğretmen gibi topladım kollarımı.

"Eğer yakışıklılarının ağır hasar almasını istiyorsan sevebilirim. Emin ol, tırnaklarım bu hasarı oluşturmak için can atıyor."

Ben onu tehdit ettiğimi düşünürken o utanmaz şekilde sırıttı.

"Çekici bir kedi kadından başka türlü bir sevgi gösterisi bekleyemezdim zaten."

Emir buydu işte. Ya akıl karıştıracak kadar romantik ya da yüz kızartacak kadar edepsiz!

"Ayarsızsın Hanzade! Nerede durman gerektiğini bilmiyorsun!"

Sinirle kapıdan çıkmadan önce elime gelen ilk ağırlığı ona fırlattım. Onu ıskalayan cisim zeminde güçlü tok bir ses çıkarırken, ben sinirle merdivenlerden inmeye başlamıştım. Tabi onun kahkahası bana çoktan kırmızı halı olmuştu bile.

6. Bölüm

Kırmızı Elbise

Birkaç gün sonra destek timim ile birlikte kendi evimdeydim. Ben Erva'nın Su ve Damla'ya mesafeli davranacağını düşünürken, o yıllar önce kaybettiği kardeşlerini bulmuş gibi onları kolayca benimsedi. İnsanlar ortak sevgilerde buluşur derler. Sanırım bu grubun ortak kümesi de bendim. Benim odamda günün planını yaparken, kendimi askeri bir operasyona katılacakmış gibi hissediyordum.

Balo bu gece olacaktı. Kızlara belli etmek istemesem de heyecandan arada sırada ellerim bile titriyordu. Akşama kadar öyle bir bakım yapmışlardı ki bana, vücudumda alınmamış tüy ve kremlenmemiş tek bir alan bile kalmamıştı. Ayrıca Damla'nın sihirli elleri bir kimyager edasıyla adını okuyamadığım, çoğu Fransız marka olan kozmetik şişelerini birbirine karıştırmış ve işlem sonunda saçlarımda en az tenim kadar ipeksi olmuştu. Giydirilmeye hazır bir oyuncak bebek gibi beklerken, ne saçımı ne de makyajımı yapabilmiştik. Çünkü balo saatinin yaklaşmasına rağmen Emir'in giymemi istediği elbise hâlâ ortalarda yoktu. Sana elbiseyi kendim getireceğim derken bu kadar geç kalaca-

ğını düşünmemiştim. Odamdaki aynanın karşısında oturmuş telefonuma bakarken sanırım otuzuncu kez söyleniyordum.

"Öyle sorumsuz ki, kendi davet ettiği baloya bile geç kalacağız."

Evet, bugün Emir'e karşı pek de sevgi beslemiyordum. Nedenini bilmesem de bu gece beni çok geriyordu. Dakikalar sonra yapacağı makyaj için kutusunu dördüncü kez düzenleyen Damla sarı saçlarını yana savurup sırıttı.

"Nazlanarak gittiğini söylediğin balo için pek bir heveslisin bakıyorum."

Ona döndüğümde benzer yüz ifadesiyle bana bakan diğer iki surata da huysuzca bir bakış attım. "Ben balo için değil, Kenan'ın neden etrafımda dolaştığını öğrenmek için hevesliyim."

Aynı suratlar haylazlıkla gülümseye devam ettiğinde onlarla baş edemeyeceğimi kabul edip tekrar aynama döndüm. Giysi dolabımı karıştıran Su, elinde onun boyunda birine asla olmayacak elbisemi üstüne tutarak sordu bu kez.

"Sahi, Kenan kelebeğinden ne haber?"

Sıkkın şekilde dudak büktüm. "Birkaç kez aradı, kibarlık olsun diye buluşalım, dedi. Arada da birkaç tane mesaj attı. Ama ben artık hepsini dikkat çekmemek için yaptığını biliyorum. Sonuçta benimle işi kalmadı ve sessizce uzaklaşıyor. Ben de planı ona hissettirmemek için ondan uzak duruyorum. Yoksa bu sinirle ona ağzıma geleni sayabilirim."

Emir bu gece planımızın tohumlarını atmak için önemli bir gece olacağını söylemişti. Hâlâ plan hakkında en ufak bilgi sahibi değildim ama ona güvenmekten başka çarem yoktu. Çünkü Kenan konusu ciddi anlamda canımı sıkıyordu. Mektuplarımız benim için öyle özeldi ki, hepsinin

bir tuzaktan ibaret olmasını kendime yediremiyordum. Ben fırçamla saçlarımı ellinci kere tararken Damla Erva'ya döndü.

"Erva, Ahmet abin neler yapıyor? Yasemin'le arası nasıl?"

Bunu sorarken sesini öyle ifadesiz tutmuştu ki, ben panikle heykel kesilmiş olsam da o olabildiğine rahattı. Bu rahatlığı Erva'nın da şüphesini çekmemiş olacak ki, elindeki dergiden başını kaldırmadan cevap verdi.

"Abim kolu iyileştikten sonra kendini davalara verdi. Değil Yasemin'i sormak, hal hatır sormak için bile göremez olduk. Eve bile nadir geliyor, arkadaşlarında kalıyormuş."

Damla çaktırmadan imalı şekilde bana bakınca, aynadan ona azarlayıcı bakışlar attım. Erva da en az onlar kadar tilkiydi. Ufacık bir açıkla yıllardır sakladığım sırrı öğrenmesi an meselesi olabilirdi. Ama Damla tehditkâr bakışlarıma aldırmadı. Duruşunu dikleştirip dikkatini makyaj kutusundan Erva'ya verdi.

"Sence Yasemin'le aralarında gerçekten ciddi bir durum var mı?"

Erva başını kaldırıp Damla ve Su'yun meraklı bakışlarını görünce birkaç saniye öylece durdu. Ve aynı anda benim kalbim teklemeye başladı. Fırça saçlarımda asılı kaldı. Önce hafif düşünür gibi kaşlarını çatsa da, sonra düz sesle cevap verirken sorun yok gibiydi.

"Aslında abim geçen hafta anneme 'Sabret, az kaldı,' demişti. Belki de bunu Yasemin'le ilişkisi için söylemiştir."

Su kafasını tekrar dolabıma uzatırken; "Belki de bambaşka biri için söylemiştir, kim bilir," diye mırıldandı eğlenerek. Ve Erva birkaç saniye aynı noktaya bakıp düşünmeye başladı. Bense yutkunup gözlerimi kaçırmakla meşguldüm.

Damla ve Su, annemin fırından yeni çıkan kurabiyelerinin kokusunu alınca koşarak mutfağa gittiler. Bense elimdeki telefonun saatine bakarak söylenmeye devam ediyordum. Erva yatağıma uzanmış artık karıştırmaktan yorulduğu dergileri kenara fırlattı ve oturur pozisyona geçti.

"Bu kadar gecikmesini sağlayacak kıyafeti çok merak ettim doğrusu. Umarım seni komik gösterecek bir şey ile gelmez," dediği an benim kaşlarım korkuyla havaya kalktı.

Aklıma gelen ihtimalle dehşete kapıldım. Hemen rehberden Romeo isminin üstüne gelip arama tuşuna bastım. Tek çalışta açılan telefonda onun sesini bile duymadan, beni görmeyeceğini bilsem de işaret parmağımı havada sallayıp panikle söylenmeye başladım.

"Emir, eğer Kedi Kadın kıyafeti falan getiriyorsan, yemin ederim seninle baloya gelmem!"

Daha cümlem bittiği an kahkahalar atmaya başladı. Şu an karnını tutup katılarak gülmesini gözümde canlandırabiliyordum. Sonunda nefes alabildiğinde konuşmaya başladı ama hâlâ kıkırdıyordu.

"Kedi Kadın mı? Şu fanteziyi düşünmekten artık vazgeçer misin Juliet?"

İşte şimdi benim yanaklarım yarı sinir, yarı utançla kızarmaya başlamıştı bile. Havadaki parmağımı sertçe yumruğumun içine sakladım.

"Fantezi falan düşündüğüm yok Hanzade! Bu kadar gecikince aptal bir kıyafet getireceğin korkusuna kapıldım o kadar!"

Benim hiddetli konuşmam onun keyfini gram etkilememişti. Tekrar konuştuğunda hâlâ eğleniyordu. "Birincisi; beş dakika içinde elbisenle birlikte evinizin önünde olacağım. İkincisi; Kedi Kadın kostümünü giyebileceğin tek yer yatak odamız hayatım."

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında yüzümün aldığı rengi düşünemiyordum bile. Şu an sinir ve utançla pancar gibi kızarmış olmalıydım. Tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapatıp yatağa fırlattım ve aynı anda bana bakan Erva'yla göz göze geldim. "Ne oldu, neden bu kadar sinirlendin? Hem niye birden kıpkırmızı oldun ki sen?"

Yutkundum. Sinirli tarafımın utanan içgüdümü bastırması için seslice söylendim.

"Ayarsız bu çocuk! Yemin ediyorum ayarsız, saygısız, şımarık ve çok, çok, çok..."

Yumruğumu sıkıp yavaşça masaya vurdum. Ama Erva şimdi daha bir merakla yaklaştı yanıma. Bakışlarındaki işgüzarlığı görmemek imkânsızdı.

"Ve çok yakışıklı değil mi?" Sırıtarak cümlemi tamamladı.

Yüzümü buruşturdum. "Ay, tuzlayayım da kokmasın."

Öyle sesli bir kahkaha attı ki, birazdan Damla ve Su'yun merakla odaya gireceğine emindim. Gülüşü bittiğinde yanıma oturdu. Gözlerimin içine baktı.

"Söylesene, sen niye bu çocuğa karşı hep savunma halindesin?"

Kaşlarımı çattım ama gözlerimi de kaçırdım. Öyle miydim ki? Benim kararsız kalmamı fırsat bilip saldırıya geçti. "Sebebini ben söyleyeyim o zaman. Çünkü eğer savunma yapmazsan, ondan etkilendiğini kabul etmek zorunda kalırsın. Ve sen bunu kabul etmeyecek kadar inatçısın Sahra."

Başımı hızla kaldırıp ona baktım. Kendimi savunmak için dudaklarımı araladığımda öylece kaldım. Yine saçmalıyordu. Ondan etkilendiğim falan yoktu! Yoksa var mıydı? Yutkundum. Başımı salladım. Ve yine her paniklediğimde

yaptığım gibi, tek nefese sığacak şekilde saçmalamaya başladım.

"Saçmalama Erva. Tamam, kabul, onun ilgisinden çok az da olsa etkileniyor olabilirim. Sonuçta o çok yakışıklı, komik, eğlenceli, sürprizlerle dolu, ayrıca karın kaslarıyla insanın aklını karıştıracak kadar etkileyici görünüyor olabilir ama..."

Önce kıkırdadı sonra tek kaşı havaya kalktı. "Bir dakika, etkileyici karın kasları mı?"

Düşünmeden kurduğum cümlenin pişmanlığını yaşayamadan korktuğum oldu. Cümlesi bitmeden Damla ve Su ellerindeki kurabiyeleri ısırarak içeri girmişti. Damla hemen; "Kimin etkileyici karın kaslarından söz ediyorsunuz bakayım?" diye merakla sorarken, dudağının kenarından düşen kurabiye parçalarını tutmaya çalıştı.

Erva'dan önce davranıp araya girdim. "Kimsenin!"

Benim panikle çıkan sesim kimseyi inandırmaya yetmemişti. Erva sırıttı. "Sahra Emir'in karın kaslarının ne kadar etkileyici olduğundan bahsediyordu da."

Artık her şey için çok geç olduğunu anlamıştım. Derin bir nefes aldım, çünkü bundan sağ çıkamayacaktım. Tahmin ettiğim gibi Damla ve Su'yun aynı anda gözleri parladı. Bense çoktan surat asmıştım bile.

"Sahra haklı, çocuk karnında bir tepsi baklavayla geziyor."

Su'yun cümlesi ben hariç herkesi güldürdü. Erva hemen beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı.

"O zaman bu geceki görevin; o baklavadan kocaman bir ısırık almak, anlaşıldı mı Ajan Sahra!" Gözlerim ve dudaklarım şaşkınlıkla yarım santim açıldığında onlar katılarak

gülüyordu. Edepsizliklerine tek kelime edemeden kızaran yanaklarımla birlikte hızla odadan çıktım. Onların kahkahaları eşliğinde bahçeye çıktığımda Emir'in arabası evin önüne park ediyordu. Ayağımdaki ev botlarımı sürterek yanına yürürken yanaklarımın normal rengine dönmesi için elimle yüzüme yelpaze yaptım. Şanslıydım ki, hava buz gibiydi. Kalın hırkama sarılıp ona doğru yürürken kızaran yanaklarım kendini bu soğukta kolaylıkla saklardı. Ama Emir'in beni gördüğünde az önce olanları duymuş gibi sırıtması neredeyse tökezlememe sebep olacaktı.

Bagajın kapısını açıp içinde elbise olduğunu düşündüğüm oldukça büyük bir kutu çıkardı. Bana uzatırken sırıttı.

"Eğer Kedi Kadın olmayı gerçekten istiyorsan, kostümü bulmak için hâlâ zamanımız var."

Yüzümü buruşturup sevimsizce elinden kutuyu çektim.

"Eğer baloya yalnız başına gitmek istemiyorsan, sus Hanzade!"

Dudağı keyifle yana kaydı. Ben kutuyu kucağımda sabitlerken; "Sen hazırlan, ben tam kırk dakika sonra burada seni bekliyor olacağım," dedi.

Henüz kendisi de giyinmemişti. Onun gibi pijamayla bile dikkat çekici görünen biri için kırk dakika yeterli bir zaman olabilirdi. Ama beni içeride bekleyen kızların bu süreyi duyduğunda, bombanın patlama anına dakikalar kalmış gibi tepki vereceğine emindim. Yine de başımla onayladım. Ve daha fazla üşümemek için hızla arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra bana seslendi. Ona baktığımda huzurla gülümsüyordu.

"Saçlarını mutlaka açık bırak Juliet..."

Ve benim sebebini sormama izin vermeden beyaz arabasına binip gitti.

Vücudumun yarısını kaplayan koca kutuyla zorla da olsa eve doğru yürüdüm. Odama girdiğimde ise artık görünmezdim. Kızlar yüzüme bile bakmadan kollarımdaki koca kutuyu bir çırpıda aldılar ve çığlıklar eşliğinde içini açtılar. Sonrası sessizlik...

Kutudan çıkan neydi bilmiyordum ama Damla ellerini dudaklarına götürmüştü, Erva ise gözlerini kırpmadan Su'yun havaya kaldırdığı şeye bakıyordu. Onların bedenlerinden kendime uygun boşluğu yaratıp ileriye doğru birkaç adım attım. Ve Su'yun ince parmaklarından aşağı sarkan şahane elbiseyi gördüm.

Kırmızıydı. Ama koyu, çok koyu kırmızı. Öyle koyu bir kırmızıydı ki, sanki bir ressamın tutkulu fırçasından çıkmış gibiydi. Kumaşın kalitesini anlamak için parmaklarınla dokunmana bile gerek yoktu, tek bir bakışla bile yumuşaklığını hissediyordun. Dikişlerindeki incelik ve kusursuzluk muazzamdı. Evet, ben modadan çok anlayan biri değildim ama dünya üzerindeki her kadının bu elbiseye en az on saniyeden fazla bakacağını biliyordum.

"Hemen. Şimdi. Giymelisin," dedi Damla, parmaklarının arasından çıkan hayranlık dolu sesiyle.

Üstümdeki paspal şeylerden kurtulup, tenime değen ipeksi kumaşla yenilendim. Nasıl göründüğümü görmek için boy aynamın önünde durdum. Kızlar hemen arkamda bana eşlik ederken gözlerime inanamadım. Elbise uzundu, topuklarıma kadar geliyor ve sanki benim için dikilmiş gibi tüm bedenimi sımsıkı sarıyordu. Ama içinde kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Kalın askıları vardı. Karnımdan göğsüme doğru uzanan öyle usta bir kesi-

mi vardı ki, göğüs dekoltemi aynı anda hem zarif, hem de seksi göstermeyi başarmıştı. Kalçalarıma kadar beni saran elbise, kalan kısımda kibarca aşağı doğru akıp gidiyordu.

Arkamda durup aynı hayran bakışlarla elbiseyi süzen yüzlere baktım. Önce sırıttım. Sonra ellerimi iyice ortaya çıkan ince bel boşluğuma koydum.

"Acele ettirmek istemem ama yaklaşık kırk dakika içinde hazır olmalıyım. Yoksa bu elbiseye sizden başka kimse bakamayacak."

Ve işte, beklediğim itirazlar, isyanlar ve panik dolu çığlıklar... Annem bile onca sesi duyup korkuyla başını odamın kapısından içeri uzattı. Ama öz kızını sağa sola çekiştiren gözü dönmüş hemcinslerinden korkup geri kaçtı. Ben ne olduğunu anlayamadan Su saçıma, Damla makyajıma girişmiş, Erva ise ameliyattaki profesyonel hemşire edasıyla onların istediklerini avucuna yerleştiriyordu. Sürenin tamamlanıp bombanın patlamasına, yani Emir'in beni almak için bahçe kapımıza yanaşmasına dakikalar kala hazırdım.

Emir düşünceli davranıp kutunun içine elbiseye uygun, oldukça pahalı bir topuklu ayakkabı bile koymuştu. Damla'nın söylediğine göre, tabanı kırmızı olan bu siyah pabuçları haftada bir kere rüyasında görüyor, hatta bazı geceler resmine bakıp uyuyormuş. Sırf onlara kavuşmak için para biriktirebilsin diye akşam yemeği yemediğini söyleyince, balodan sonra ayakkabıları seve seve ona verebileceğimi söyledim. Ve bana sıkı sıkı sarılmasıyla yaklaşık yirmi saniye nefes alamadım.

Emir geldiğini haber verdiğinde son dokunuşlar için aynaya baktım. İlk kez aynada gerçekten ama gerçekten güzel bir kadın görüyordum. Emir'in istediği gibi siyah saçlarım, kusursuz bir fönle omuzlarımdan elbiseme kadar dokunuyordu. Artık adını hak etmeyen kâküllerimi

başımın üstünde zarif bir kabartıyla arkaya atmışlardı. Ve bu gözlerimi daha çok ön plana çıkarmıştı. Makyajımı ise anlatacak bir kelime yoktu. Damla yine sihirli parmaklarını konuşturmuştu. Ona teşekkür dolu bakışımdan içimden geçenleri anladı, parmaklarıyla hayali bir silah yapıp gururla ucunu üfledi. Görünmeyen silahını havalı şekilde beline taktığında hepimiz sesli şekilde kıkırdadık.

Aynayla vedalaşıp bana gülümseyerek bakan kızlara döndüm. Öyle duygulanmıştım ki, ağlamamak için önce yutkundum. Tam dudaklarımı aralayıp teşekkür konuşmamı yapacaktım ki, Erva beni böldü.

"Gelin olsan ancak bu kadar nazlanırdın Sahra. Hadi acele et, çocuk bu soğukta dışarıda ağaç oldu. Hem o gözlerden tek damla yaş düşerse, seni Damla'nın elinden değil ben, polis gelse kurtaramaz."

Damla onaylarmış gibi belini yoklayıp hayali silahıyla gözümü korkuttu. Ve gülüşmeler eşliğinde evden çıktık. Dışarıya attığım ilk adımımda, yüzüme çarpan soğuk rüzgârla birlikte omuzlarımı kendime çektim. Ne kadar uğraşsak da bu elbiseye uygun palto bulamamış ve nezaket için omuzlarıma örttüğüm ince siyah şalımda karar kılmıştık. Bu halde on dakika bile dışardaki ayazda kalsam hasta olurdum. Ama önemli değildi, çünkü kızlar için güzellik her şeyden önce gelirdi. Yüz kaslarımı geren soğuğu yok sayıp adımlamaya başlamıştım ki, birkaç adım sonra gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde kalakaldım. Tökezlememe sebep olan şey; Emir'in karşı konulmaz şekilde yakışıklı görünmesi miydi, yoksa yanı başında durup onunla birlikte bana bakan Ahmet miydi, karar veremedim! Ben nefes almayı yeni akıl etmişken, arkamdaki ses beni kendime getirdi.

"İşte bu sahne görülmeye değer!"

Bunu söyleyen Su'ydu. Ve Erva'nın yanında olduğunu unutmuş gibiydi. Omuzumun üstünden dönüp baktığımda Erva çoktan kaşlarını çatmıştı. Su'yun kurduğu cümlenin anlamını çözmeye çalışırcasına bahçe kapısının önünde, beyaz arabanın yanında duran erkeklere bakıyordu. Su'ya sitem dolu bir bakış attım. Ama o bunu pek umursamışa benzemiyordu. Keyifli bir şekilde, Erva ile aynı noktaya dikkat kesilmişti.

Yutkunup önüme döndüm. İleriye doğru zorla da olsa adımlamaya başladım. Ya hava soğuk olduğu için, ya da her adımımı dikkatle izleyen iki erkeğe doğru yürüdüğümden bacaklarım titriyordu. Onların yanına ulaşmama birkaç adım kala yüzlerine bakma cesareti gösterdim. Gözlerin biri yeşil, diğerinin mavi olması dışında bakışlarında bir fark göremedim. İkisi de dünyada başka bir şey kalmamış gibi, sadece bana bakıyordu. İkisi de gülümsüyordu. Ve ben hangi bakışa karşılık vereceğimi bilemeden, tekrar ayakkabılarımla ezmemek için uğraştığım elbisemin eteğine indirdim bakışlarımı.

İkisinin arasında bir yerde durdum. Beni ısıtmayacağını bildiğim siyah şalıma sarıldım. Yutkundum. Arabanın farı sokak lambasının işini kolaylaştırıyor, önünde durduğum iki adamı öyle bir aydınlatıyordu ki, nefes bile almakta zorlandım.

Emir üstündeki siyah uzun ceketli kaliteli takımıyla -ki sanırım bu bir smokindi- masal kitaplarından fırlamışçasına büyüleyici görünüyordu. Ahmet de siyahlar içindeydi. Sanki bu gecelik rolleri değiştirmişler gibi üstünde ilk kez gördüğüm siyah deri ceketi ve siyah kotuyla, bu kez onun yüzünde Emir'inkine benzer şımarık gülümsemelerden biri vardı.

Emir tam dudaklarını aralamıştı ki, Ahmet iki elini de ceplerine sokup bana baktı.

"Elbisen kolyene yakışmış," dedi imalı bir keyifle.

Refleksmiş gibi ben parmaklarımı, Emir ise bakışlarını köprücük kemiğimin ortasında asılı duran gümüşe götürdü. Kızlar takmamam için ısrar etse de, ben kendime verdiğim sözü tutmuş ve bu gece bile ayçöreği kolyemi çıkarmamıştım. Emir Ahmet'e döndü. Az önceki kadar sıcak olmasa da gülümsemeye devam etti.

"Tam tersini söylemek istedin sanırım," dedi, basit bir dilbilgisi uyarısı yapar gibi.

Ahmet tüm vücuduyla ona doğru döndü. O da gülümsüyordu ama bu gülümsemeler bana pek de samimi gelmedi.

"Hayır, tam da düşündüğüm şeyi söyledim. Onun üstündeki elbiseler değişebilir Romeo, ama göğsündeki kolyesi asla değişmeyecek!"

İkisi de birbirine doğru birer adım attı. Bense kaşlarımı çatmış bu anlamsız sahneyi izliyordum. "Öyle değil mi Sahra?"

Ahmet bunu sorduğunda bana bakmıyordu bile. Emir artık gülümsemiyor, Ahmet'in dudaklarındaki sahtekâr gülüş ise gururla yerini koruyordu. Evet, soru teknik olarak bana sorulmuştu ama sanırım sorunun cevabıyla ikisi de ilgilenmiyordu. Çünkü gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıp, yine bakışlarıyla konuştukları o bilmediğim dile geçmişlerdi. Başımı göğsüme eğip tekrar kolyeme baktım. Ne yani, bu adamlar şimdi de ciddi ciddi elbisem ve kolyem hakkında mı tartışıyorlardı?

Kaşlarım hâlâ çatıkken başımı iki yanıma salladım. Omuzlarımda süs olarak asılan şalıma daha çok sarılıp ikisine doğru seslendim.

"Bu saçma moda sohbetiniz bittiyse gidebilir miyiz lütfen? Yoksa balodan önce hastaneye gitmem gerekebilir."

Bana baktıklarında titreyen bedenimle ne demek istediğimi kolayca anladılar. Emir hızlı adımlarla yanımdan geçip arabanın kapısını açtı, ben Ahmet'e başımla acemice bir selam verip, benim için açılan kapıdan içeri giriyordum ki, adım sokakta yankılandı.

"Sahra..."

Ahmet'e baktım. Önce gülümsedi. Sonra hissettirecek şekilde gözlerimin içine bakıp konuştu.

"Bu gece onunla git ve eğlen. Ama unutma, yarın ben burada olacağım. Bugüne kadar her gün olduğum gibi..."

Bana gülümseyen gözlerine baktım anlamaz şekilde. Ama o başka bir şey söylemedi. Sadece gülümsemeye devam etti. Gözlerime kilitlenen bakışlarında söylemek istediğinden çok daha fazlası vardı. Bakışları daha önce hiç görmediğim kadar farklıydı. Çok farklı... Kaşlarımı söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışır gibi büktüm ve yavaşça arabanın sıcak koltuğuna oturdum. Emir birkaç saniye daha kapımı tuttu. Sonra yavaşça kapatıp, küçük adımlarla kendi tarafına geçip oturdu.

Arabanın farı Ahmet'e vuruyordu. İki elini de ceplerine sokmuş, keyifle ve gözü pek bir tavırla arabanın içini seyrediyordu. Bakışlarımı arabayı çalıştıran Emir'e çevirdim. Direksiyonu gergince tutan parmaklarıyla, gözlerini kırpmadan huzursuzca Ahmet'e bakıyordu. İkisinin arasında yine sadece bakışmalardan oluşan o konuşma geçti. Ama bu kez bakışlarını ilk kaçıran Emir oldu. Arabayı yavaşça sürmeye başladığında son gördüğüm şey, evimin önünde bana gülümseyen Ahmet oldu...

7. Bölüm

Romeo ve Juliet

Sessiz geçen dakikalardan sonra başımı camdan arabanın içine çevirdim. Kaşlarımı düşünmekten ağrıyacak kadar çatmıştım. Parmak uçlarımı alnımda gezdirdim. Gözlerimi kapatıp alnımı ve düşüncelerimi yumuşattım. Emir'e döndüğümde benden farklı değildi. Onu ikinci kez böyle huzursuz görüyordum. İlki Cennet'i bıraktığı o ilk gecenin başlangıcındaydı. Ve o zaman beni kaybetmekten korktuğu için böyle bakıyordu. Şu an ki korkusunun ne olduğunu anlayamadım. Koluna dokundum. Bana baktı. Saçları ve saten yakalı smokini öyle gösterişliydi ki, 1950'lerde yaşayan zengin iş adamlarına benzemişti. Ve bu haliyle oldukça çekici görünüyordu.

"Üstümdeki elbise hayal edebileceğimden bile daha güzel," dedim.

Onun olduğu kadar kendi aklımdakileri de dağıtmak istiyordum. Hem Ahmet ne demişti: *"Bu gece eğlen. Ben yarın yine burada olacağım."* Söylemek istediği tam olarak neydi bilmiyorum ama o ve onunla ilgili mutsuzluklarım, hayal kırıklıklarım bu gecelik Çıkmaz'da kalsın istiyordum. De-

diği gibi; o yarın yine orada olacaktı, onunla ilgili her şeye yarın kaldığım yerden devam edebilirdim. Bu yüzden elimi elbisemde gezdirdim.

"Başta korkmuştum ama itiraf etmeliyim ki, gerçekten çok zevklisin."

Bana tekrar baktığında gözü birkaç saniye kolyeme takıldı ama sonra hızlı bir bakışla elbiseme göz gezdirip gülümsemeye yakın bir ifadeye geçti.

"Sahibi zevkli biriydi," dedi tekrar yola dönerken.

Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktı. "Sahibi mi?" diye sordum.

İkinci el elbise giymeyi beklemiyordum sanırım. Bana cevap vermek yerine bacaklarıma doğru hamle yaptı. Ben içgüdüsel olarak kendimi koltuğa yapıştırdım. Onu potansiyel tacizci yerine koymam onu kırmak yerine eğlendirdi, gülüşü tüm yüzüne yayıldığında önümdeki torpido gözünü açıyordu. Ve ben aptallığıma gözlerime döndürdüm.

Birkaç saniye gözünü yoldan ayırmadan eliyle bir şeyler aradı. Sonra parmakları memnuniyetle kapağı kapatıp, elindeki şeyi bana uzattı. Şaşkın ifademi silip elime aldığım şeye baktım. Bu bir fotoğraftı. Ama oldukça eski bir fotoğraf. Resimdekileri seçebilmek için elimdeki kağıdı gözlerime daha çok yaklaştırıp odaklandım.

Fotoğrafta bir kadın, bir adam ve etrafına dizilmiş üç küçük erkek çocuğu vardı. Bol ışıklı ve gösterişli bir yerde çekilmişti. Bu karede tanıdığım ilk şey kadının ince bedenini saran koyu kan kırmızısı elbise oldu. Bu şu an benim üzerimde olan elbiseyle aynı gibiydi. Birkaç ufak değişikliği vardı ama resmen oydu işte. Soru sorar gibi Emir'e döndüm. O önce gülümsedi, sonra "Annem," dedi sadece.

Ve benim kaşlarım yine yer çekimini unutup alnımdaki yerini aldı. Tekrar resime döndü bakışlarım. Kadının

saçları da benim gibi koyu siyahtı ve yine şu an benimkinin olduğu gibi engelsiz bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Net olarak göremesem de onunda gözleri renkliydi sanırım. Ama yüzünde benim asla sahip olmayacağım kadar güzel bir gülüş ve yanağında bu gülüşü daha da mükemmel hale getiren gamzesi ile göz alıcıydı. Yüzünün geri kalanı ise bu resmi daha da ulaşılmaz kılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Elbise, belirgin hatlı vücudunu öylesine zarifçe sarmıştı ki, onda durduğunun ondan biri kadar bana yakıştıysa bile şanslıydım. Elbisenin kalın askıları bu resimde daha farklıydı. Aynı askılar onun omuzlarına düşmüş ve uçlarında sallanan taşlarla daha gösterişli bir hale girmişti. Bir diğer fark ki bu görülmemesi imkânsız bir değişiklikti, o da elbisenin sağ tarafından inen cesur yırtmaçtı! Şu an üstümdeki elbise o yırtmaca sahip değildi ama olsaydı da onu taşıyabilecek kadar cesur olmadığıma emindim. Ben bunları düşünürken Emir aklımı okumuş gibi açıklama yapmaya başladı.

"Elbiseyi geç getirme sebebim kıyafet üzerinde birkaç değişiklik yapmaktı. Kolları bu döneme uygun değildi. Senin bu gece kusursuz görünmeni istediğim için, elbiseyi bazı moda kurallarına uygun hale getirmem gerekiyordu."

Beklemeden lafını kestim. "Askıları bence bu resimdeki haliyle de çok hoş görünüyor."

Moda bilgim sıfırdı ama gözüm kör değildi. Bu kadın bir prenses kadar zarif görünüyordu. Emir başını salladı.

"Senin yaşın için uygun değildi Juliet."

Bunu öyle bir söylemişti ki, kendimi moda yarışmasında düşük not alan yarışmacı gibi hissettim. Oturuyor olmamı umursamadan elimi belime koyup ona doğru döndüm.

"Öyle mi beyefendi? Peki ya yırtmaç, o hangi moda kuralına uymuyordu?"

Hesap soran halime göz ucuyla bakıp sırıttı. "O da benim şahsi kurallarıma uymuyordu."

Kollarımı göğsümde topladım. "Hmm... Neymiş o kurallar?"

Bana döndü. Gözlerimin içine bakarken mavi gözleriyle önce gülümsedi, sonra havalı şekilde göz kırptı.

"Sevdiğin kadının bacaklarını sadece kendine sakla."

Cevap vermedim. Yorum yapmadım. Kollarım kucağıma düştü. Önüme döndüm. Ve belli etmeden, yavaşça camımı indirip şubat soğuğunun yüzüme vurmasını bekledim. Çünkü yanaklarım elbiseyle aynı renk olmak üzereydi.

Yol boyunca elimdeki fotoğrafı inceledim. Annesinin etrafını sarmış üç smokinli çocuğa dikkatle baktım. En küçükleri Emir olmalıydı. Ona dikkat kesildiğimde elimde olmadan gülümsedim. İnsanın kalbini eritecek kadar sevimli görünüyordu. Resmin çekildiği ana gidebilseydim, son zamanlarda sıkça yaptığım gibi yine elimi saçlarına daldırıp karıştırmak isterdim. Gözleri hiç değişmemişti. O zaman bile sadece bakışlarını kullanarak bir sürü kızın şekerini aldığına emindim. Ondan dört ya da beş yaş büyük duran diğer iki çocukta abileri olmalıydı. Bu kadının genleri kesinlikle kusursuzdu. Çünkü diğer çocuklarda kartpostala basılacak kadar tatlı görünüyordu. Ben resimdeki gösterişli mekânın neresi olabileceğini düşünürken Emir yine anlatmaya başladı. "Annemin sağlıklı olarak gittiği son baloydu. O geceden sonra her yıl biraz daha yorgundu. Biraz daha hasta..."

Gözlerine yine hüzün çöktü. Yol çizgilerini takip eden yüzüne çarpan her ışıkla hüznü daha da derinleşti sanki.

Aynı anda hem on yaş büyümüş, hem de resimdeki o küçük çocuk haline dönmüştü. Resmi kucağıma indirdim. Bu o anlardandı. Emir'in kabuğundaki çatlaktan içeri girebildiğin nadir anlardan biri.

"Annen neden öldü?" diye sordum sesim titreyerek.

Cevap vermeyeceğini düşüneceğim kadar uzun bir zaman sonra; "Kanser," dedi sadece.

Başka bir şey soramadım. Tek kelimeye tahmin edemeyeceğim kadar acı saklamıştı. Hüzünlü yüzüne dayanamayıp uzanarak elini tuttum. Birkaç saniye sonra parmakları parmaklarıma karıştı. O an sadece yanımda oturan yakışıklı, şımarık Emir'in değil de, annesini özleyen o küçük Emir'in de eline, kalbine dokunuyordum sanki.

Yolun kalan kısmını konuşmadan tamamladık ama arabadan indiğimizde Emir sihirli bir değnek dokunmuş gibi yenilenmişti. Arabayı alan valeye samimi bir selam verip, gülümseyerek koluna girmem için uzandı. Diğer elini ceketinin önüne yerleştirip yine yakışıklı bir dük edasıyla yürümeme yardım ediyordu. Bu haline kıkırdamadan edemedim. Açıkçası heyecanımı bastırmanın başka bir yolu da yoktu.

Başımı yakışıklı yüzünden alabildiğim bir anda, bakışlarımı balonun yapılacağı yere çevirdim. Sıra sıra merdivenleri çıkan konukların ardına baktığımda nerede olduğumuzun yeni farkına vardım. Gözlerime inanamadım. Ben olduğum yerde kalınca Emir'de benimle birlikte durdu. Yüzüme soru sorar gibi baktığını biliyordum ama şu an konuşamayacak kadar büyülenmiştim. Bana kısa, Emir'e uzun geldiğini düşündüğüm birkaç saniye sonunda ona döndüm.

"Neden bana balonun Çırağan'da olduğunu söylemedin?" Hâlâ ağzımı kapatamamıştım.

Omuz silkti. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

Umursamaz tavrına inanamadım. "Önemli olduğunu düşünmedin mi? Emir, burası saray. Üstelik her kızın düğününü yapmak için hayalini kurduğu bir saray. Ve sen bunu söylemenin önemli olmadığını mı düşündün?"

Daha cümlem bitmeden gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı bile. Parmakları yanağımı okşadı. "Seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim, emin ol çok önceden söylerdim."

Utanarak da olsa gülümsedim. Bakışlarımı tekrar saraya çevirdiğimde bu kez eğlenerek sordu.

"Sen de her kız gibi burada mı evlenmek istiyorsun yoksa?"

Gözlerimi ihtişamlı saraydan alamayarak cevap verdim.

"Emin ol bu ana kadar istemiyordum. Hatta burada yapacakları düğününden bahseden kızları dinlerken gözlerimi deviriyordum. Sonuçta geçmişte bu saraya hapsedilip ölen insanlar vardı. Ben burayı bir saraydan çok; abartılmış, süslenmiş bir hapishane olarak düşünüyordum."

Gülümseyen yüzünü iki yana salladı. "Tam senlik bir düşünce. E, peki şimdi ne düşünüyorsun?"

Derin, oldukça derin, nefesimin sıcak buharı havaya karışacak kadar derin bir iç çektim. "Şu an kendimi gelinlikle en çok buraya yakıştırıyorum."

Ben şımarık çocuklar gibi dişlerimi göstererek sırıtırken onun dudakları bana yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı yanağım-

dan geçip kulağıma dokunduğunda istemsizce gözlerimi kapattım.

"Ben de sen gelinlikle bu merdivenleri çıkarken, aynen şimdiki gibi kolunda olmayı hayal ediyorum."

Yutkundum. Gözlerimi açtığımda nefes almakta zorlandım. Yüzümü ona çevirip mavi gözlerine baktım. Şu an tamamen lacivert görünüyorlardı. Ve bu rengiyle beni daha çok içine çekiyordu. Sanırım savunma yeleğimi takmam için doğru bir zamandı.

"Hayalleri bırakıp gerçek dünyaya dönsek iyi olur sanırım. Çünkü uygulamamız gereken bir planımız var."

Artık Cennet'i kullanmıyor olabilirdi. Ama bu cümleyle onun etkisinden kaçmaya çalıştığımı anlayacak kadar zekiydi hâlâ. Nefesi ve yüzü benden uzaklaşırken anlamlı şekilde inceldi dudakları. Başıyla binayı işaret etti ve ışıkların zarif dansıyla daha da ihtişamlı görünen sarayın merdivenlerinden gülümseyerek çıkmaya başladık. Hava belki de eksilerdeydi ama ben ilk kez üşümüyordum. Şalımın omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim. Çünkü ben de bu saray kadar kusursuz görünmek istiyordum.

Davetli listesinde adımız onaylanıp içeri adımımızı attığımızda heyecanlı bir turist gibi gözümün değebildiği her şeye bakmaya çalıştım. Ama sonra başımı saniyede elli kere oynatmamın beni sara krizi tutmuş gibi göstereceğini düşünüp sakinleştim. Yanımızdan geçen insanların yaptığı gibi, sanki haftada bir kere burada bir davete katılıyormuş gibi davranmanın daha normal olacağına karar verdim. Bu şapşal halimin Emir'i eğlendirdiğini biliyordum, çünkü o saraya bakmaktan çok beni seyrederek gülümsüyordu.

Gözlerimin içine baktığında yüzündeki ifade beni de gülümsetti. Yanında olmamdan mutluydu. İtiraf etmeliydim ki, ben de onun yanında olmaktan mutluydum.

Şalımı omuzlarımdan aldı ve ana salona girmeden önce fuayedeki kıyafet sorumlusuna bıraktı. Oldukça geniş olan giriş salonunun tam ortasından iki taraflı yukarı doğru uzanan uzun merdivenleri, kocaman altın varaklı kapıları geçip ana salona girmek üzereyken Emir birden bire bana döndü.

"Bu gece gerçekten Juliet olur musun?"

Anlamadım. Kaşlarımı söylediğini anlamak ister gibi çatınca kendiyle dalga geçer gibi güldü. Kolunu kolumdan çıkardı, derin bir nefes aldı.

"Demek istiyorum ki, bu gece Sahra ve Emir olmayalım. Sadece bir gece için, gerçekten Romeo ve Juliet olalım. Olmaz mı?"

Mavi gözlerine bakarken birkaç saniye sadece kirpiklerimi oynattım. Hevesle gözlerimin içine bakan güzel yüzüne gülümsemekten başka bir şey yapamazdım. Başımla ana salonun kapısını işaret ettim.

"Hadi gidelim oraya,

Bulanmamış gözlerle bak da,

Karşılaştır sevdiğinin yüzünü sana göstereceğim yüzlerle.

O zaman karga gibi göreceksin

O çok sevdiğini söylediğin kuğunu."

Sesli bir kahkaha attı. Yüzü beni bulduğunda mutluluktan şimdiden sarhoş olmuş gibiydi.

"Sevgilimden daha güzel biri ha?

Her şeyi gören güneş bile onun benzerini görmedi dünya üzerinde."

Önce rol yapar gibi gözlerimi devirdim. Sonra ona yarım adım yaklaştım.

"Yanında başkası olmadığından güzel gördün onu.
Hele sevgilinin güzelliği bir başka kızın ki ile tartılsın,
O zaman pek de güzel gelmeyecek şimdi en güzel görünen."

Yine yarım bir kahkaha atıp bana iyice yaklaştı. Mutluydu. Kolumu tutup kendi koluna sardı. Sonra mavi gözleriyle sıcacık gülümsedi.

"Seninle geleceğim ama
Böyle birini görmek için değil.
Sevdiğimin güzelliğinden kendimden geçmek için."

Bu kez ben de onun gülüşüne eşlik ettim. Müzik sesinin dışarıdan duyulduğu salona girerken bu sihirli gece de Juliet olmamda bir sorun görmedim. Eğer Külkedisi bile bir gece için farklı biri olabiliyorsa, ben de olabilirdim. Hem o kendine prens bulmaya gidiyordu, bense masallara yakışacak kadar yakışıklı olan prensle baloya gelmiştim zaten. Kendimi ikna edip başımı salladım. Evet, evet, bir gece için herkes olabilirdim...

Müziğin insan davranışlarında kanıtlanmış etkileri vardır. Anne karnında dinletilen klasik müzikle doğacak çocuğun karakterine müdahale edebilirsiniz. Bir film sahnesinde yaşanan olay kadar arka fondaki müzikte sizi ağlatabilir.

Zeynep Sahra

Sevgilinizden ayrıldıktan sonra dinlediğiniz müzik türüne göre aşk acınız şekil değiştirir. Eğer odanıza kapanıp dinlediğiniz bir rock müzik ise içinizdeki öfkeyi küfürler eşliğinde evrene yollayabilir, ya da duygusal parçalarla onunla geçirdiğiniz iyi günler hatırına mutlu olmasını dileyebilirsiniz. Kısacası müziğin davranışları etkilediği bilimsel bir gerçektir.

Gittiğiniz mekânlarda da bu yöntem kullanılır. Sizin o ortamda nasıl davranmanız gerektiğini size çaldıkları müzik ile söylerler. Tıpkı bu gece olduğu gibi... Ve şu an çalan valsin bize söylediği şeyler ise şunlardı; Birbirinizle mesafeli bir samimiyet kurup, çeneniz ağrıyana kadar konuştuğunuz herkese sırıtmalısınız. Size uzatılan ikramlardan her seferinde sadece bir tanesini almalısınız. Sunulan şampanyalardan sarhoş olacak kadar içmemelisiniz. Zira kimse sizin ceketinizi sıyırıp yalpalayarak yürümenizi izlemek istemez. Ve evet, korsesi patlayacakmış gibi duran basenli hanımefendilere ve göğüs dekoltesinden taşan etlerine rağmen her kadına, "Bu gece çok şık ve zarif görünüyorsunuz," diyerek iltifat etmek zorundasınız.

Tamam, belki de şu an en az yirmi kişilik orkestra tarafından çalınan bu vals bunların hiçbirini söylemiyordu. Belki de zarif dans hareketlerinin masalsı uyumuna dair bir balattı sadece. Ama benim duyduğum buydu. Tek gecelik zorlama iltifatlar, süslü yalanlarla çevrili koca bir salon. Ama itiraf etmek gerekirse, bu gördüğüm en güzel yalandı.

Salon ışıl ışıldı. Onca kalabalığa rağmen masalsı etkisini kaybetmemişti. İçerisi duvarlara asılan taze çiçekler kadar, pahalı parfüm de kokuyordu. Şuh kahkahalar derin sohbetlere, birbirine çarpan kristal bardak seslerine karışırken kendimi bu resim içinde pek de eğreti hissetmedim. Salona girdikten birkaç saniye sonra beni süzen bakışların rast-

lantı olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Aynı şeyi fark eden Emir de her göz göze geldiğimizde bana imalı şekilde hafifçe göz kırpıyordu. Aklı sıra içeri girerken yaptığımız konuşmayı hatırlatıyordu.

Salonun iç kısımlarına doğru ilerlerken, smokinli, üniformalı erkekleri, rengârenk elbiseler, abiyeler giyen kadınları bir bir geçtik. Nereye doğru gittiğimizi bilmiyordum ama görmek için sabırsızlandığım salonun her bir köşesini adımlamaktan şikâyetçi olacağımı düşünmüyordum. Ama çok fazla ilerleyemeden Emir birden bire durdu. Gülüşü silindi. Ciddileşti. Sevimli yüzü şu an olabildiğine sert ve erkeksi görünüyordu. Gözlerinin kilitlendiği yeri takip etmeye çalıştım. Ama onca insan içinden onu durduran şeyin ne olduğunu anlayamadım. Sırtını dikleştirdi ve anlayamadığım birkaç şey mırıldandıktan sonra hızlanarak yürümeye devam etti. Ben de onun yanında sürüklenmekten başka bir şey yapamadım.

Sonunda uzun bacaklı, ufak sehpaların etrafında sohbet eden küçük bir topluluğa yaklaştığımızda yavaşlayıp durdu. Ufak bir öksürük ile sohbeti böldüğünde tüm yüzler bize döndü. Bize bakan çoğu orta yaşlı suratlardan biri bana oldukça tanıdık geldi. Koluna kıvrak bir eda ile sarılmış genç, sarışın kadın eşliğinde bize bakan adamı daha önce nerede gördüğümü düşürken, başımı Emir'e çevirdiğimde onun da aynı yüze sertçe baktığını fark ettim. İki yüzü karşılaştırmak kolaydı. Aynı mavi gözler, aynı elmacık kemikler, aynı burun, aynı bakışlar... Karşımdaki adamı Emir'den ayıran en bariz özellik boyunun Emir'den birkaç santim kısa oluşu ve kırlaşmış saçlarıydı.

Adamın yüzünde ona bakan gencin aksine şaşkınlıkla karışık memnun bir ifade vardı. Dudaklarını ayırıp bir şey söyleyecekken, Emir ondan duymayı asla beklemediğim

bir soğuklukla adamdan önce davranarak, "İyi eğlenceler efendim," dedi, başıyla mesafeli bir selam verirken.

Ama bunun selam değil de, veda olduğunu hızlı bir hareketle arkasını dönüp yürürken anladım. Bu arada benim de elimden çekip ona eşlik etmemi sağlamıştı tabi. Dans pistine yakın bir yerde durduğumuzda ikram için tepsilerle ortalarda dolaşan bardaklardan birini kapıp hızla dudaklarına götürdü. Parmaklarımı saran elini öylesine sıkıyordu ki, şu an o bardağı içinde tek bir damla bırakmadan tek seferde içmemek için kendini frenlediğini anlayabiliyordum. Neden kendini ufak yudumlar almaya zorladığına emin değildim. Ya balonun görgü kurallarına aykırı olacağını düşündüğünden ya da az önceki adamdan etkilendiğini belli etmeyecek kadar güçlü olduğunu kendine ispatlamak içindi. Varlığımı hatırlatmak için avcumdaki gergin elini sıktım.

"Babandı değil mi?"

Başıyla onaylayıp, elindeki bardağı en yakınındaki masaya indirdi. Keyifsiz yüzü bana döndüğünde sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. Tereddüt etsem de "Neden onunla konuşmadın?" diye sordum.

Oldukça uzağımızda kalan küçük gruba göz ucuyla baktı. Babası az önceki olay yaşanmamış gibi, yanındaki sarışın kadınla beraber etrafındakilerle samimi şekilde sohbet ediyordu. Bu manzara onu kızdırmış gibi dişlerini sıktı. Sonra "Denedim," dedi keyifsizce.

Gerginliğini azaltmak için gülümsedim. "Bu denemiş halin miydi yani?"

Başını sallayarak histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. "Emin ol, az önceki bu yıl içinde kurduğum en uzun cümlemdi."

Sesindeki sahte keyif gözlerinde sakladığı duyguyu bastırmaya yetmedi. O an ona sıkıca sarılmak, şu an içinden geçen tüm sözleri duymak istedim ama anlatmazdı. Bu yüzden sormak istediğim şeyin etrafından dolaşmaya çalışmak en iyisiydi. Kısa bir an düşündükten sonra ufak bir tebessümle gergin yüzüne baktım.

"Abilerine de ufak bir selam verecek misin?" Başımı çevirip etrafıma göz gezdirdim. "Diğer Hanzade'ler de buralarda mı acaba?"

Masaya bıraktığı bardağa uzanır gibi oldu ama sonra ipek masa örtüsüne dokunmakla yetindi. Yapmacık bir sırıtmayla ileriye baktı.

"Biri; hamile bıraktığı için evlendiği hemşire karısının süslenmesini beklediğinden gecikmiştir. Diğeri ise neşter tutmak yerine sayfalara gömülüp profesör olmaya çalıştığından, Amerika'daki değerli vaktini bu tarz partilerde harcamaktan hoşlanmaz."

Örtüde gezinen parmakları ilerleyip kadehin sapına dokundu. Birkaç saniye durduktan sonra bana baktı. Gözlerinde sakladığı küçük Emir bakışlarının arkasından başını uzatmaya çalışırken o gülümseyerek başını salladı.

"Sen bana bakma, aslında ikisi de iyi adamdır." Zoraki olduğunu bildiğim yarım kahkahasından sonra "En azından en son gördüğümde öylelerdi," dedi.

Onları en son ne zaman gördüğünü ya da neden onlarla görüşmediğini sormak istedim. Ama onun yerine "Babana neden kızgınsın?" diye sordum cesaret ederek.

Sadece gözlerime baktı. İçindeki terazide hangi sözleri tarttı bilmiyorum ama cevap vermek yerine masaya indirdiği bardağı tekrar eline alıp, bu kez düşünmeden tek di-

kişte bitirdi. İndirirken birinin görmediğine emin olmak için göz ucuyla etrafına bakındı. Sonra gülümseyerek bana dönüp, ceketinin önünü tuttu ve hafif eğilerek elini bana uzattı.

"Bu kadersiz aşığa en azından dansta eşlik eder misiniz?"

Bu soruyla onun yeniden kabuğunun arkasına saklandığını anlamış oldum. Üstüne gitmedim, hazır olduğunda anlatmasına alışmıştım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve gülümseyerek tekrar rolüme büründüm.

Dans hafif ayakkabı ister.

Benim ruhum kurşun gibi ağır."

Gülümsedi. Soruları bırakıp Juliet olmam onu da memnun etmişti.

"Sen bir âşıksın.

Aşkın kanatlarını alınca

Dans eden herkese tepeden bakarsın."

Acemice dudak büktüm.

"Aşkın oklarıyla öyle derinden yaralandım ki,

O hafif kanatları beni uçurmaya yetmez artık."

Düşünürmüş gibi yaptı.

"Ama uçman için onun üste olması gerek.

Diğer türlüsü ağır gelir ona,

Fazla dayanmaz narin şey."

Başımı salladım.

"Aşk narin bir şey mi sence?
Aşk kabadır, serttir, hoyrattır.
Öyle hırçındır ki; diken gibi batar."

Yüzünü bana yaklaştırdı. Gizli bir sır verirmiş gibi fısıldadı.

"Aşk hoyratsa, sende hoyrat ol.
Dikene dikenle karşılık ver.
Ser onu yere."

Ringe çıkmaya hazır bir boksör gibi kıstım gözlerimi ve kendimden emin şekilde bana uzattığı eline karşılık verdim. Parmaklarım avucuna dokunduğu an gülümseyerek piste yürüdük ve uygun boşluğu bulduğumuzda sabırsız parmakları belimdeki yerini buldu. Diğer elini havaya kaldırıp avucunu açtığında heyecanla parmaklarımı içine bıraktım.

Vals yapmayı bilmiyordum. Etrafımdaki çoğu insanın da bildiğini sanmıyordum. Ama bu müzik sihirli gibiydi, ayaklarımın çaresizce sağa sola gittiğini bilsem de kendimi onun kollarında uçuyormuş gibi hissediyordum. Başımı göğsüne yaslama içgüdüsüne direndim. Bakışları tenimi yakacak duruma gelene kadar yüzüne bakmadım. Sonunda artık lacivert olan gözlerine dönebildiğimde gülümsüyordu. Her zaman ki gibi...

Gülümseme işini gözlerine bırakıp dudaklarını ıslattı. Sonra aynı dudaklar bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama tek kelime etmeden çaresizce geri kapandı. Başını iki yana sallayıp yüzünü şakağıma değecek kadar eğdi. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattığını tenime dokunan kirpiklerinden anladım. Sonra kulağıma yaklaşıp fısıldadı.

"Öyle güzelsin ki, şu an Shakespeare bile yetersiz kalıyor. Mezarından çıkıp seni görmesini isterdim. Belki o zaman birkaç havalı cümle kurmam için kulağıma bir şeyler fısıldayabilirdi."

Sakin kalmaya çalışıp kıkırdamaya çalıştım ama dudaklarımdan zorla aldığım nefesimden başka birşey çıkmadı.

"Bazen yanında nefes almakta zorlanıyorum."

Öyle fısıltıyla derinden söyledi ki bunu, gerçekliğiyle gözlerimi kapattım. Sadece ona ait olan cümlelere alışık değildim. Zaten dans edemeyen bacaklarım çaresizce yalpalanmaya başladı.

"Teninden uzak kalma ihtimalini düşününce ölüyorum."

Yutkundum. Direncimi sağlamakta zorlandım. Artık hissetmediğim ayaklarım ritim kaçırırken titrediğimi belli etmemeye çalıştım.

"Seninleyken gerçeklik duygumu yitiriyorum."

Sesindeki titreşim nefesimi kesmeye başladığında, yüzü tenimden uzaklaştı. Gözlerimi kapalı görmesinden çekindim, panikle araladım göz kapaklarımı. Ama geç kalmıştım. Bakışları çoktan yüzüme kilitlenmişti. Dudağı yana doğru kıvrılıp tam konuşacaktı ki, mavi gözleri beni es geçip omzumun üstünden arkama doğru kaydı ve anında suratı asıldı.

"Ama şunun gibi adamlar yüzünden, her seferinde gerçek dünyaya dönmek zorunda kalıyorum."

Bakışlarını takip ettiğimde bacaklarım beceremediğim dansımı yarıda kesmişti. Ayakta dikilmiş gelen kişiye izlerken kaşlarımı çattım.

"Akın'ın ne işi var burada?" Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kalmıştım.

Yüzünü buruşturdu. "Babamın olduğu her yerde o da vardır."

Ve saniyeler içinde gözümüzle takip ettiğimiz adam, Emir'e imalı bir bakış atıp balkonların olduğu tarafa doğru yılan gibi süzülmeye başladı. Gerçek bir ajan değildim ama tüm aksiyon filmlerinden öğrendiğim bir şey varsa o da bu bakışın; hemen konuşmalıyız, bakışı olmasıydı. Pisten ayrıldığımızda Emir onun yanına gitmek için benden izin isteyecek gibi oldu ama hızlı adımlarla Akın'ın gittiği noktaya doğru yürümeye başladığımı farkettiğinde kısa bir şaşkınlık sonrası yanımda belirdi. Zoraki nezakete bulanmış gülümsemelerle aştığımız sayısız bedenden sonra surat asıp balkona ulaştık.

Akın beni gördüğünde şaşırmadı bile. Sadece sırıtmakla yetindi. Bense dişlerimi sıktım. Fazla geniş olmayan balkonda iki üç kişi daha vardı. Anladığım kadarıyla siyasi bir şeyler konuşuyorlardı. Ama bizim geldiğimizi fark ettiklerinde hoşnutsuz bakışlarla daha tenha bir yer bulmak üzere salona geri girdiler. Onlar gidince Akın rahatlamış gibi elini cebine attı ve olabilecek en itici şekilde konuşmaya başladı.

"Bu kız sandığımdan daha akıllı çıktı Hanzade. Önce yatağına, sonra Mahzen'e, şimdi de baloya girmeyi başarmış. Sanırım yakında seni nikâh masasına bile oturtacak. Dikkatli olmalısın."

O rahatsız edici kahkahasını atarken, Emir ve ben sinirden elimizi sıktık. Balkonun salona açılan kapısı aralandığında Shrek varlığını hissettirip, bizi gözleriyle tehdit etti. Emir'in bu cüceyi koruyan devden korktuğu için değil de, planını bozmamak için sesini çıkarmadığını biliyordum.

"Sözlerini bu kez daha dikkatli seç Akın, bu gece geçen seferki kadar hoşgörülü olamayabilirim!" diye uyardı dişlerinin arasından.

Yılan keyifle Emir'e doğru birkaç adım attı. Elini Emir'in yakasındaki mendile götürüp insanın tenine batan soğuk gülüşüyle ipek kumaşı düzeltti. Bu hareket uzaktan dostça bir temas gibi durabilirdi. Ama o, tıpkı bir hokkabaz

ustalığıyla avucundaki küçük şişeyi usulca Emir'in cebine yerleştiriverdi. Korkuyla etrafıma bakındım. O şişedeki şeyin ne olduğunu biliyordum. Ve şu an bu baloda ülkenin Sağlık Bakan'ı da dâhil, sayısız diplomat vardı. Bu, karakoldaki kasayı çalmaya çalışmakla aynı şey sayılırdı. Benim endişemi o da fark etmiş olacak ki, keyifli bir kahkaha attı. Sonra kehribar bakışları gözlerimi buldu.

"Endişelenme Juliet. Romeo'n bunu ilk kez yapmıyor."

Kızgınlıkla sıktığım dişlerimle istemsizce Akın'dan Emir'e kaydı bakışlarım. O ise aynı sinirle karşısındaki adama bakmaktaydı. Akın içeri girmeden önce Emir'in omzuna sadık kölesiymiş gibi hafifçe dokundu. Emir öfkesini sadece yumruğunu sıkacak kadar dışarı bıraktı.

Akın içeri girdiğinde Emir'in yanından uzaklaştım. Balkonun diğer ucunda nefesimi kontrol etmeye çalışırken, Emir koluma dokundu. Son sinirli nefesimi de bırakıp ona döndüm. Özür dileyeceğini biliyordum. Ona baktığımda o konuşmadan lafa girdim.

"Şu lanet plan her ne ise, sen hapse girmeden önce başlayabilir miyiz artık?"

Mahcup şekilde başını salladı. Geçmişini o adamın ilaçlarıyla zehirlemiş olabilirdi ama geleceğini onun pisliği yüzünden tehlikeye atmasına izin veremezdim. Şu plan her ise hemen başlamak istiyordum. Soğuk havaya daha fazla dayanamayıp içeri girdik. Birkaç adım sonra Emir bana döndü. "Benim konuşmam gereken birisi var. Eğer istediklerimi bulduysa bir hafta sonra bu işi bitirebileceğiz."

Elimi avucuna alıp mahcup ama sıcak bir öpücük bıraktı. Ve hızlı adımlarla aradığı kişiyi bulmak için yanımdan uzaklaştı.

Emir'in gitmesi bana balodakilerle kaynaşma fırsatı verdi. Ayaküstü sohbet ettiğim Kardiyolog ile verimli bir konuşma yaptım. Yaşına göre oldukça eğlenceli biriydi. Bana mezun olduğumda görüşebilmem için birkaç isim bile tavsiye etti. Sonra çocuk felci konusunda yurt dışında araştırma yapan bir kadın doktorla kısa ama ilham verici şeyler hakkında konuştuk. O da stajımı geçireceğim yerler hakkında birkaç öneride bulundu. Kadın hastalıklarında devrim sayılacak bir yöntem bulmuş olan profesörle tanıştığım an ise Su'yun dediklerinin ne kadar doğru olduğunu anladım. Bu balo baktığın yere göre şekil değiştiriyordu. Damla'nın söylediği gibi masalsı ama Su'yun uyardığı kadar da gerçekti. Tanıştığım her insanın adının önünde bir unvanı vardı. Ve o unvanın en gösterişsiz olanına sahip olmak için bile yıllarca okul okuman gerekiyordu.

Yanıma gelen genç, oldukça genç ve yakışıklı bir doktor bana kendini tanıttığında içimdeki dürtüye kulak verdim. Bana adımı sorduğunda elini kibarca sıkıp, "Juliet," diye karşılık verdim. Onun yüzündeki şaşkın ifade benim yüzümdeki keyifle yarışamazdı bile. Bu gece olduğum kişiyle mutluydum. Ve aylardır sayısız insanın bana seslendiği için şikâyet ettiğim kelimeyi sesli söylemek bana yabancı gelmekten çok, iyi hissettirmişti. Parmaklarımı onun elinden aldığım an arkamdan gelen tok sesle başımı çevirdim.

"Demek meşhur Juliet sensin."

Okulumuzun rektörü Toygar Hanzade, daha da önemlisi Emir'in babası gülümseyerek bana bakmaktaydı ve ben şaşkın ördek gibi dikilmekten başka bir şey yapamadım. Karşımdaki varlığını çoktan unuttuğum kişiden başıyla izin isteyip yalnız kalmamızı sağladı. Kolundaki gösterişli sarışına dönüp keyifle konuşmaya başladı.

"İşte Emir'i okul sınırları içine sokmayı başaran o kız."

Ve genç kadın sanki beni hatırlamış gibi kaşlarını kaldırıp gülümseyerek bana elini uzattı. Kukla edasıyla bakımlı parmaklarına uzandım. Kadın parlak taşlarla kaplı, koyu

mavi, oldukça ihtişamlı bir elbise giymişti. Doğal olamayacak kadar sarı saçları ve bakışlarımı çekmekte zorlandığım inanılmaz bir göğüs dekoltesi vardı.

"Tanıştığıma sevindim Juliet," dedi zarif bir edayla.

"Aslında adım..." diyebilmiştim ki, Emir'in babası gülümseyerek başını salladı.

"Adın ne önemi var? Gülün adı değişse bile kokmaz mıydı aynı güzellikte?"

Ne gözleri, ne bakışları, işte şimdi karşımdakinin Emir'in babası olduğuna emin olmuştum. Romeo ve Juliet bu aile için gerçekten vazgeçilmezdi anlaşılan. Yumuşak ses tonuyla süslediği mısralardan sonra koluna sarılmış olan sarışının parmaklarını ufak bir öpücükle kendinden uzaklaştırdı. Ve elini bana uzattığında bunun bir dans teklifi olduğunu anlamam yaklaşık sekiz saniye sürdü. Utanarak da olsa havada duran parmaklarına uzandım. Ve samimi şekilde piste doğru yürümeye başladık. Etrafa bakındım ama Emir'i göremedim. Karşılıklı durduğumuzda bu dansta usta olduğunu hissettirecek kadar centilmen bir şekilde bedenimi uygun pozisyona getirdi. Adımlarımın yönünü kendi belirledi. Başta bocalasam da tekrar eden ritmi ayaklarım ezberledi. O ana kadar onun ayakkabılarına bakıyor olacağım ki başımı kaldırdığımda bana içtenlikle gülümseyen mavi gözleriyle karşılaştım. Utandım. "Özür dilerim. Pek de iyi bir dansçı değilim," dedim mahcup şekilde.

Sesli şekilde güldü. "Bence oldukça iyisin. Melisa ile gittiğim üçüncü davet sonrası parmak uçlarım morarmaya başlamıştı."

Göz ucuyla geride bıraktığımız sarışını işaret edince Melisa'nın kim olduğunu anlamış oldum. Samimi gülüşüne karşılık verdim. Bu gülüş öyle tanıdıktı ki, sanki zamanda yolculuk yapıp Emir'in otuz yıl sonraki haliyle dans

ediyormuş gibiydim. Birkaç saniye sessizce dans ettikten sonra yüzüme kilitlendi tekrar. "Emir sana aramızdaki sorunlardan bahsetmiştir."

Yutkundum. Keyifsiz yüzü bana bakarken kendimi gizemli bir kapıyı aralıyormuş gibi hissettim. Doğru cümleyi kurmak için düşündüm. Belki de böylece Emir'in kabuğunu tek tek kaldırmasını beklemektense, saklanmasının sebebini öğrenip tek hamleyle o kabuğu kırabilirdim.

"Sorunlarında ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bazen beni engelliyor."

Huzursuz bir nefes verdi. Birkaç saniye gözleri düşüncelerinde sabitlendi. Ve konuşmaya başladığında ben onun dudaklarına kilitlendim.

"Annesinin ölümü yüzünden hep beni suçladı. Hâlâ da suçlamaya devam ediyor."

"Ama bu çok saçma. Annesini öldüren şey kanser değil miydi?" diye araya girdim.

"Öyleydi..."

Sıkkın bir nefes aldı ve devam etti. "Kendimi bildim bileli işime âşık biriyimdir. Ve eşim, işimden çok sevdiğim tek kişiydi. Emir annesini kaybettiğinde çok ufaktı. Daha ilkokulu yeni bitiriyordu. Ve onun gözünde ben tüm hastalıkları iyileştirebilen bir babaydım. Uluslararası alanda bir düzine ödül kazanmış araştırma laboratuvarlarımız var. Dünyanın yarısı gibi biz de kanser tedavisi için sayısız deney yapıyorduk. Annesi hastalandığında tüm ekiplerimi bu alana yönlendirdim. Ama bu hastalık çok... Çok zor."

Artık müziğin ritmine göre dans etmeyi bırakmış, sadece sağa sola sallanıyorduk. "Emir'e göre eğer gerçekten isteseydim onu kurtarabilirdim. O inanmasa da, ben istedim... Hem de çok. Ama olmadı... Onu kaybettikten sonra Emir benden ve abilerinden, ben de bana annesini hatırlatan her şeyden uzaklaştım. O annesinin boşluğunu

hiçbir şeyle dolduramadı. Ben de acı çektiğini bilsem de onu teselli edemedim. Şimdi de beni kendince cezalandırıyor. Ve sanırım haklı."

Sanki dans etmeye başladığımızdan beri saçları daha çok beyazlaşmıştı. Hüzünlü yüzü yakışıklılığını etkilemese de, gözleri sakallı bir ihtiyar kadar yorgundu. Emir'in gözlerinde saklanan çocukluğu gibi, onun gözlerinde de pişman bir baba saklanıyordu. Oğlunu özlüyordu. Bunu bakışlarından bile anlayabiliyordum. "Zamanla her şey düzelir," diyebildim sessizce. Bu gibi durumlarda nasıl teselli verilir bilmiyordum.

Gözleri bana döndüğünde gülümsedi. "Senin yanındayken artık o kaybolmuş çocuk değil. Üstündeki bu elbiseyle onun kollarındayken, oğlumun yüzünde yıllar önce benim aynada gördüğüm o mutlu adamı gördüm. Yıllar önce ben bu elbiseyi giyen kadına nasıl baktıysam, o da sana şu an öyle bakıyor."

Bedenimi saran elbisenin asıl sahibinden izin almamış gibi rahatsız hissettim kendimi. Ama o, bu görüntünün ona hatırlattıklarından memnun gibiydi. Yeniden gülümsedi.

"Sen ona iyi geliyorsun Juliet."

Gözlerimi kaçırdım. "Aslında adım..." diyebildiğimde parmak uçlarıyla çeneme dokundu. Ona bakmamı sağladığında bu kez minnetle gülümsüyordu.

"Kim olduğunu biliyorum. Sen oğlumu kurtaran kişisin."

Hiçbir şey söyleyemeden öylece baktım yüzüne.

Dansımız bittiğinde Melisa'nın yanına döndük. Ben onun, tıpkı saçları gibi doğal olamayacak kadar dolgun gö-

güslerine bakmamaya gayret ederken, o beni bakışlarıyla süzüyordu. Sanırım bu benden hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Açıkçası bu kadın Emir'in babası için fazla genç ti. Eminim onları yan yana gören herkes aynı şeyi içinden geçiriyordur. Çünkü aralarında en az yirmi yaş varmış gibi duruyordu.

Birkaç dakika sonra yanımıza gelen kişiyle bütün kanım dondu. Akın onda görmeye alışık olmadığım bir bakışla bizi selamladı. Emir'in babasıyla samimi şekilde tokalaşması dişlerimi sıkmama sebep oldu. Toygar Bey keyifli şekilde bana döndü.

"Seni benim sağ kolum, ikinci gözüm, yardımcım Akın Yılmazer ile tanıştırayım."

Bana elini uzattığında oyunculuğuna hayran kaldım. Yüzünde ona yakıştırılan sıfatlardan dolayı gram vicdan azabı yoktu. Olabildiğine rahat şekilde bana elini uzattığında, parmaklarını sertçe sıktım. Gözlerimi kısıp yılan bakışlarına karşılık verdim.

"Tanıştığıma çok sevindim Akın Bey, ben de Juliet."

İlk kez bu kelimeyi söylerken hazla doluydum. Elimi avucundan çekip arkasından iş çevirdiği kişiye döndüm.

"İnsanın güvenle arkasını dönebileceği biri olması ne kadar önemli değil mi?" diye sordum, oscarlık bir gülüş eşliğinde.

Toygar Bey yanındaki içkiye uzanıp başıyla onayladı. "Aynen öyle. Ona ikinci gözüm derken haksız değildim. Sana bahsettiğim araştırma grubuyla bana hatırlattıkları yüzünden artık eskisi kadar ilgili olamıyorum. Ama gözüm arkada değil. Şimdiden Akın sayesinde yeni ödüller kapıda. Fakültenin ve benim göğsümü kabartacak kadar güzel işler çıkarıyor."

Elini Akın'ın sırtına atıp, sırtını sıvazladı. Bu hareketiyle Akın'ın dudakları sinsi bir keyifle inceldi, benim çenem ise ağrımaya başladı. Kendimi tutamadım.

"Ama siz yine de dikkat edin efendim. İnsan her zaman, en çok güven duyduğu an da ihanete uğrarmış."

O an iki adamın da bana bakarken farklı şeyler düşündüğüne emindim. Emir'in babası Toygar Bey elini Akın'ın sırtından indirirken huzursuzdu. Akın ise gözlerinin içinden bana ateşli oklar atıyordu. Saniyeler içinde toparlanıp, ne kadar şakacı biri olduğumu söyleyip sahte kahkahalar attığında, benim sahici gülüşüm yüzümde dans etti. Belki uygulayacağımız plan için bu sözler tehlikeli olabilirdi ama benim şu an aldığım keyif paha biçilemezdi.

Emir'in nerede kaldığını anlamak için sağa sola bakınmaya başladım. Konuşması gerektiğini söylediği kişiyi bulamamış mıydı yoksa? *Ya planları iptal olmuşsa?* Karşımda duran adamı alt etmeyi artık öyle çok istiyordum ki, bu ihtimali kaybetmek bile beni kahrederdi. Emir'i arayan gözlerim kalabalık içinde denk geldiğim bir çift siyah gözle çarpışınca öylece kaldı. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında gördüğüm kişiyle afalladım. Kenan yanındaki kadınla beraber bize doğru yaklaşıyordu.

8. Bölüm

B Planı

Her zaman, hatta istemediğiniz anlarda bile yanınızda olan insanların, onlara gerçekten ihtiyacınız olduğunuz zamanlarda ortadan kaybolma gibi özellikleri vardır. Tıpkı Emir gibi! Kenan bize adım adım yaklaşırken çaresizce etrafıma bakındım. Ama onca smokinli ve üniformalı erkek arasında benim baş belamı göremiyordum. Tamam, zeki biri sayılırım, şu son birkaç aydır yalan söyleme becerimi oldukça geliştirmişte olabilirim. Ama Kenan bize doğru yaklaşırken, Akın ve Toygar Hanzade'nin yanında ajanlık yeteneklerimi kullanabileceğimden pek de emin değildim. Ben panik atak sınırlarında dolanırken Kenan yanımızda durup samimi bir ifadeyle selam verdi ve ben kendimi Bermuda şeytan üçgeninin içinde gibi hissettim.

"Sahra, seni bu gece burada görmek ne güzel bir sürpriz..."

Zorlama bir gülümseme halini aldı dudaklarım. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim," dedim geveleyerek. Ben ciddiydim ama o gülerek elimi sıktı ve parmaklarıma gereksiz bir öpücük bıraktı. Yanındaki kızı göstererek "İş

arkadaşım Serap," dedi özensizce. Ben de aynı özenle başımı salladım. Birkaç saniye süren sessizlikte Kenan'ın yüzü gülümsemekten gerildi, gözleri bir bana bir Emir'in babasına kayıyordu. Bu gergin anı benden önce Toygar Bey anlamış olacak ki, önce gülümsedi sonra kibar bir öksürük sonrası konuşmaya başladı. "Sanırım tam bu kısımda beni arkadaşınla tanıştırman gerekiyor Juliet."

O bana sıcacık gülümserken ben mahcup şekilde elimi saçlarımın altına kalan enseme götürdüm. Evet, gerçekten çok aptaldım. "Kusura bakmayın. Imm... Bu Kenan. Kendisi gazetecidir." Kelimeler ağzımdan zorla çıktığında Kenan omuzlarını dikleştirip elini ona uzattı. Akın ise kaşlarını çatlamaya başlamıştı bile.

"Memnun oldum Toygar Bey. Sizinle yüz yüze tanışmak benim için bir onur. Çalışmalarınızı yakından takip ediyorum. Aslında bu gece vakit ayırabilirseniz bu konu ile ilgili birkaç soru da sormak isterim."

Daha elini geri almadan kibarca sorulan bu isteğe gülümseyerek başını salladı Toygar Bey. Sanırım bu bir onaydı. Tam o esnada Akın tek kaşını kaldırıp bana baktı. Beceriksiz bir ajan olsam da bunun uyarı bakışı olduğunu anlamıştım. Panikle aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Kenancım, eminim Toygar Bey bu gece sadece eğlenmek istiyordur. Hem yanlış hatırlamıyorsam benim de sana bir dans borcum vardı. Ve burası o borcu ödemek için mükemmel bir yer." Tepkisini beklemeden, yanındaki kızın kolundan çekip aldım Kenan'ı. Arkamı dönmeden önce Emir'in babasına baktım. "Kusura bakmayın Toygar Bey, borçlu kalmayı sevmem de."

Emir'in babası samimi şekilde kahkaha atarken ben Kenan'ı piste doğru neredeyse çekiştirmek üzereydim. Sonunda kibarca dans eden birkaç bedene çarpıp durdum. Ve Kenan'a dönüp nefesimi bıraktım. Şimdilik tehlikeyi atlatmıştım.

O elini belime koyarken, ben stresten üşüyen parmaklarımı avucuna indirdim. Ve geliştirmekte olduğum dansımla müziğe eşlik ettim. Bir süre yüzüne bakmadım. Ama yüzümü inceleyen bakışlarına dayanamayıp başımı ona çevirmek zorunda kaldım. Siyah gözleri memnuniyetle gülümsüyordu. Onun konuşmasına fırsat vermeden; "Toygar Hanzade'yi tanıyorsun?" dedim, soru sorarcasına.

Doğal bir tepkiyle omuz silkti. "Evet tanıyorum. Çoğu kişi gibi..."

Yüzündeki rahatlık sinirime dokundu. Onun bana söylediği yalanları ve açık açık beni kullanmaya çalışmasını hâlâ hazmedememiştim. Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Onu bu kadar iyi tanırken, Emir'i tanımıyor olmana şaşırdım."

Kısa bir şaşkınlık yaşadığını hissettim. Ama yine de rahat ses tonuyla cevap vermeye devam etti. "Tanımadığımı söylemedim ki sana. İsmen biliyordum ama yüzünü hiç görmemiştim. İlk kez seninle buluştuğumuz gün gördüm onu."

Dişlerimi sıktım. Yeminimi bozmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Zira planı bozmak istemezdim. Başımı Toygar Bey'in olduğu yere çevirdiğim sırada o, Kenan'ın geceye birlikte geldiği kızın yanından ayrılıyordu. O gidince bakışlarımı yalnız kalan kıza çevirdim. Gözlerini kırpmadan bizi seyrediyordu. "Birlikte geldiğin kız kim?"

Sorduğum soruyu anlamamış gibi önce kaşlarını çattı ama sonra gözlerimi takip edip kimi kastettiğimi anladı. Omuz salladı.

"Bu gece buraya girebilmemi sağlayan kişi," diye cevap verdiğinde, ses tonu en az onu benimle tanıştırırken olduğu kadar özensizdi.

Bizi izleyen kıza kısa bir bakış daha attım. "Hoş kızmış," dediğimde bu da bu gece söylemek zorunda oldu-

ğum yalanlardan biriydi. Aslında pek de hoş görünmüyordu. Burnu fazla kemikliydi, saçlarına yaptığı topuz oldukça demodeydi ve üstündeki abiyeyi de muhtemelen geçen ay kuzeninin düğününde giymişti.

"Sanırım bu gece ondan hoşlanıyormuş gibi davranmam gerekebilir."

Bunu söylerken sanki zekice bir espiri yapmış gibi sırıttı. Başımı indirip dişlerimi sıktım tekrar. "Sen işini halletmek için hep aynı taktiği uyguluyorsun sanırım," diye mırıldandım sinirle.

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimdeki siniri saklamakta zorlandım. İfadesizce cevap verdim. "Bu gece buraya girebilmen çok mu önemliydi diyorum?"

Yine omuz silkti. "İşim için evet. Peşinde koşmamı gerektirmeden birçok önemli kişiyle kolayca konuşabilirim."

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemedim. Her cümlesi beni planı bozmam için kışkırtıyor gibiydi. İradeli davranabilmem için konuyu değiştirmeliydim. Kenan'la gelen kız yanından geçen ince şampanya bardağını kavrayıp keskin bakışlarla yudumlamaya başladığında, aradığım konuyu bulmuştum.

"Sanırım benimle dans etmenden hoşlanmadı," dedim gözümle aynı kızı işaret ederek.

Sesli şekilde gülüp başını salladı. "Sen buraya gelmeden önce aynaya bakmadın sanırım. Bu salondaki hangi adamla dans etsen aynı bakışlara sebep olursun. Çünkü şu an buradaki tüm kadınları kıskandıracak kadar güzel görünüyorsun."

Gözlerimin içine bakması tüm bedenimi rahatsız etti. Bakışlarımı ondan kaçırıp ümitsizce bizi izleyen kıza baktım tekrar. "Ondan hoşlanabilirsin. Bence bir şans vermeni hak edecek kadar sana değer veriyormuş gibi görünüyor."

Cevap vermek için ona bakmamı bekledi. Siyah gözleri gözlerimi bulduğunda gülümsedi.

"Hiç sormuşlar mıdır kelebeğe, bir günde kaç kişiye âşık olabilirsin diye?"

Yine kaçtım bakışlarından. Göğsündeki elimi saçlarıma götürdüm. Bu dansın bitmesi gerekiyordu. Hem Toygar Bey de yeterince uzaklaşmıştı. Cennet tehlikesini uzaklaştırırken, başka tehlikeli konulara girmek istemiyordum. Zorla da olsa gülümseyerek ona baktım.

"Sanırım borcumu ödedim. Hem arkadaşını daha fazla yalnız bırakmasan iyi olur."

Tam elimi avucundan çekiyordum ki, bırakmadı.

"Beni kendinden bilerek uzaklaştırdığının farkındayım Sahra."

Yutkundum. Anlaşılan dansımız henüz bitmemişti. Bakışlarımı yüzüne sabitlemeden konuştum sessizce. "Seni kırmak istememiştim. Özür dilerim..."

Sesim çalan valsın içinde kaybolup gitti. Durdu. Dans etmeyi bıraktık. Parmakları çeneme dokundu. Bu yakınlık hoşuma gitmese de ona bakmak zorunda kaldım. Gülümsüyordu.

"Ne demişler, *'bir kelebeğin kalbini kırma, çünkü ertesi gün ondan özür dileyemezsin.'* Ama endişelenme kırılmadım. Ben daha ilk gün mağlup olmuştum ama şansımı zorladım, hepsi bu. Bu yüzden kırılmaya hakkım yok."

Onu teselli edecek bir şeyler söylemek istedim. Ama ona üzgün bir özürden fazlasını veremezdim. Hele bana kasıtlı olarak yaklaştığını öğrenmişken. Ben çaresizce onun yüzüne bakarken, belime dokunan parmaklarla irkildim.

"Sanırım Juliet'imi fazla yalnız bıraktım."

Emir yüzündeki gülümsemesiyle geri gelmişti. Ve beni belimden tutup kibarca Kenan'ın kollarından aldı. Kenan

gülümseyerek bir adım geri çekildi. Pistte dans eden insanları engellemeyecek bir köşede dikilmiş birbirine gülümseyen bu iki adamı izlemeye başladım ben de. Kenan elini Emir'e uzattı. "Seni gördüğüme sevindim Emir."

Emir havadaki eline havalı bir karşılık verdi. "Ben de seni gördüğüme hiç şaşırdım Kelebek. Nedense içimden bir ses bu gece burada olacağını söylüyordu."

Kenan söylemek istediğini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattığında Emir çoktan elini ondan alıp benim belime indirmişti bile. Onun karşılık vermesine fırsat vermeden lafa girdi.

"Seninle sohbet etmeyi isterdim ama bu geceyi sadece Juliet'imle geçirmek istiyorum. Bu yüzden şimdi izninle..."

Başıyla centilmence selamını verip, Kenan'la vedalaşmama fırsat vermeden beni pistin içine doğru çekti. Şaşkın bakışlarıma aldırmadan dans pozisyonumuzu almıştık bile. Sevimli yüzüne bakıp başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Ne olursa olsun sonunda ortaya çıktığı için mutluydum.

"Seni beş dakika yalnız bırakıyorum ve sen, seni tavlamaya çalışan iki erkekle dans etmeye başlıyorsun."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Birincisi o iki erkekten biri babandı. Ve onun beni tavlama gibi bir niyeti olmadığına da eminim."

Başını bana katılmadığını belli edecek şekilde salladı. "Kolundaki kızın yaşını düşünecek olursak, bu ihtimali aklından geçirmelisin Juliet."

İma ettiği şeyin şaka olduğunu bilsem de omuzuna küçük bir yumruk attım. O ise gülümseyerek beni kendine daha çok çekti.

"Kenan'ın burada olmasına inanamıyorum," dedim sıkkın şekilde.

"Bu geceyi kaçırmayacağını biliyordum."

İkimizde uzakta resmi giyimli biriyle konuşmakta olan Kenan'a baktık.

"Sence planı uygulayamadan yakalanma ihtimalin var mı?" diye sordum.

Birkaç saniye düşündü. "Üç gün sonra istediğim şeyler hazır. Sanırım üç gün daha dayanabiliriz."

Sonra umursamaz şekilde önüne döndü. Mavi gözleri bana baktığında istemsizce gülümsedim. Elimde değildi, sanki ona baktığımda dudaklarım başımın üstünde mıknatıs varmış gibi yukarı doğru çekiliyordu. Sonra aklıma gelen şeyle bakışlarımı yüzüne sabitledim. Biraz düşündüm. Bunu doğru şekilde, onun kaçmasına izin vermeden yapmam gerekiyordu.

"Baban onu cezalandırmanı gerektirecek kadar kötü bir adam değil, biliyorsun değil mi?"

Sanırım bu soruyu beklemiyordu. Önce gülüşü, sonra bakışları kaçtı gözlerimden.

"Seni onunla beş dakika yalnız bıraktım ve hemen onun tarafını seçtin, öyle mi?" diye söylendi keyifsizce.

Gözlerimi devirdim. "Bence taraf seçmeyi gerektirecek bir durum yok ortada."

Sustu. Koca bir dakikayı bana tepki vermesini bekleyerek geçirdim. Boş boş sallanmaktan ileriye gitmeyeceğini anladığımda aklıma yeni bir fikir geldi. O cevap vermek istemediği sorulardan hep Romeo olarak kaçardı. Belki ona yine bu fırsatı verirsem direncini kırmayı başarabilirdim.

"O kendine saklıyor bütün duygularını,

Doğru mu yapıyor bilemem, öğrenmek çok zor.

Zeynep Sahra

Öylesine kapalı, bir şey söylemekten öylesine sakınıyor,
Sorgulardan, araştırmalardan uzak tutuyor kendini.
Ama nereden geldiğini bilseydik kederinin
Seve seve bulurduk devasını derdinin."

Ne gözlerini, ne de yüzünü çevirdi bana. Dudakları kararsızlıkla aralansa da, bir şey söylemekten son anda vazgeçti. Cümleleriyle kaçamayacağını anlamış olacak ki, dansı yarıda kesip arkasını dönüp yürümeye başladı birden bire. O salonu adımlarken, ben onun arkasından gitmekten başka bir şey yapamadım.

Ana salondan çıkıp merdivenlere ulaştığında durdu. Aşağı inmeden önce koluna girmem için bekledi. Parmaklarım bedenine tam oturan kaliteli takımına dokunduğunda göz ucuyla bana baktı. Hâlâ konuşmak için hazır değildi belki ama beni arkasında bırakacak kadar uzaklaşamayacağını biliyordum. Görkemine alışamadığım merdivenleri inip konuşmadan bahçeye çıktık. Ve gördüğüm manzarayla kısa süreli nefesim kesildi. Gördüklerim anlatılamayacak kadar güzeldi. Fotoğrafını çekmek bile yetmezdi. Tuvale boyamak ise yetersiz kalırdı. Bu görüntü için şiir yazılmalı, şarkı bestelenmeliydi.

Uzun, devasa ve bakımlı bahçede; göze kalabalık gelmeyen zarif ama yaşlı ağaçlar, kusursuz kesilmiş çimenler, nadide çiçekler, tarihi sütunlar... Hepsi masalsı bir resmin parçası gibiydi. Bahçe bitimindeki deniz ise şehrin ve saraya yansıyan ışığın ihtişamıyla öyle derindi ki, insan gözlerini alamıyordu. Emir'in kolundayken sessizce yürüdük. Topuklularım pahalı bahçe taşlarında yankılanırken huzurla titredim. Evet, huzurluydum ama yok sayamaya-

çağım kadar da üşüyordum. Kışı sinsice içinde saklayan aylardaydık. Kendisi görünmese de soğuğu iliklere kadar hissediliyordu. Havada öyle keskin bir soğuk vardı ki, sanki yumuşamak için kente kar yağ yağmasını bekliyor gibiydi.

Ben denizi seyrederken Emir kolunu benden ayırdı. Ben de boşta kalan kollarımı ısıtmak için, parmaklarımı hızlıca tenime sürttüm. Birkaç saniye sonra omuzlarım sıcak bir kumaşla kapandı. Başımı çevirdim. Emir smokininin ceketiyle omuzlarımı örtüyordu. Ondan kalan sıcaklıkla daha hızlı ısındım. Ona minnetle bakınca dudakları kıvrıldı. Gülüşünü yeniden görmek daha da ısıttı içimi.

Bahçe içinde birkaç dakika yürümüştük ki, Emir birden durdu. Önce gökyüzüne kısa bir bakış attı sonra hiç düşünmeden en yakınındaki çimlere yürüyüp yere uzandı. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o gülümseyerek yıldızları seyretmeye başlamıştı bile. Yüzündeki keyfi yok sayamadım, başımı iki yanıma salladıktan sonra dikkatlice adımlayarak yanına uzandım. Kış gününe yakışmayacak kadar temizdi gökyüzü, ufak bulutlar parlayan ayı ve yıldızları saklayamıyordu. Seslice iç çektim. Emir'e başımı çevirdiğimde düşünüyor gibiydi. Arabada gördüğüm küçük Emir'in bakışları vardı yine yüzünde.

"Herkes acısını farklı yaşar Emir. Baban yasını senin gibi tutmuyor diye ona kızamazsın," dedim hiç düşünmeden. Artık saklandığı kabuklardan sıkılmıştım.

Söylediğim şey onu şaşırtmamıştı. Bu işin peşini kolaylıkla bırakmayacağımı anlamış olmalıydı. Bana bakmadı. Canı sıkkın şekilde yüzünü buruşturdu.

"Eğer yas tutma şekli; annem öldükten sadece bir sene sonra, kızı yaşındaki çakma sarışının silikonlu göğüsleri arasına başını yaslamaksa, evet bu yüzden ona kızabilirim."

Yutkundum. Bu konuda ona hak verdim ama yine de bu katı tepkisini azaltması şarttı.

"Sen anneni kaybettin. Ama o da sevdiği kadını kaybetti Emir. Gerçekten üzülmediğini mi sanıyorsun?"

Sinirle bana döndü. Bir an cevap vermek yerine kalkıp gideceğini bile düşündüm.

"Eğer gerçekten üzülseydi, onu kaybetmemek için daha fazla çabalardı. Üstelik bahsettiğin üzüntüsünü her sene farklı göğüslerde yaşarken, insanın buna pek de inanası gelmiyor."

Bana bakan sinirli yüzüne karşılık verirken temkinliydim.

"Belki ona anneni hatırlatacak şeylerden kaçmak için böyle bir yol bulmuştur, olamaz mı?"

Histerik bir gülüşle gökyüzüne döndü. Derin bir nefes verdim.

"Herkes acısını gerçekten farklı yaşar Emir. Kimi o ölmemiş gibi yaşar, kimi hiç yaşamamış gibi. Kimi ona ait olan her şeyi saklar, kimi onu hatırlatan her şeyden uzaklaşır. Birinin acısını belli etmemesi onun yarası olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca sen de biliyorsun ki, herkesin yarası aynı hızda kapanmaz. Bunun tıpta bir adı olduğuna ve senin de o adı bildiğine eminim."

Ondan tepki beklediğimi anlaması için ayakkabımın ucuyla ayağını dürttüm. Ama o küçük, inatçı çocuklar gibi omuz silkti. Huysuzluğuna söylenmek istesem de sustum ama bu kadar kolay pes edemezdim.

"Belki anneni hatırlamak öyle canını yakıyordur ki, sana yakın olmak bile zor gelmiştir. Eğer ona biraz yaklaşırsan, belki o da acısını seninle paylaşmanın bir yolu bulur. Belki de..."

Başını hızla bana çevirdi. "Değil ona yaklaşmak, anneme verdiğim söz olmasa o adamın hastanesine adımımı bile atmam ben."

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden onun okulunda okuyup doktor oldun ki?"

Yine gözleri yıldızlara döndü. Sustu. Ama bir süre sonra dudaklarına acıyla karışık bir gülümsemeye yerleşti.

"Hani her anne kızını beyaz gelinlik içinde hayal eder ya. Annem bizi, yani abilerimle beni hep beyaz önlükle hayal ederdi. Daha ufacıkken bizim için diktirdiği önlükleri giydirir, boynumuza stetoskopumuzu takar ve onlarca resim çekerdi. Oğullarım babası gibi başarılı birer doktor olacak, deyip övünürdü. Biz de ona öpücükler eşliğinde söz verirdik."

Durdu. Tekrar konuşurken pek de keyifli değildi. "Abilerim sözünü tuttu. İkisi de şu an kendi alanında oldukça başarılı birer doktor. Bense sadece sözümü tutmak için okulun bitmesini bekleyen biriyim işte. Bu, çok sigara içen birini dik bir yokuştan yukarı çıkarmaya benziyor. Bana kalsa dünyayı dolaşıp, karnını doyuracak kadar para kazanan basit bir fotoğrafçı olmayı tercih ederdim."

Daha fazla yorum yapmadım. Bu savaşı kazanmam imkânsızdı. Henüz babasını affetmeye hazır değildi. Zorlamam gereksizdi. Fırsatını bulmuşken aklıma takılan başka bir şeyi sormak istedim bu kez.

"Bana 'bazen karanlık beni içine çekiyor,' demiştin. O zaman ne demek istedin Emir?"

Yine bana bakmadan konuştu. "Annesiyle birlikte babasını da kaybeden bir çocuktum ben. Küçüktüm. Korktuğumda bana sarılan kollar olmadı, düştüğümde beni yerden kaldıran biri yoktu. Biri canımı yaktığında koşup ağlayarak anlatacağım biri, beni teselli edip, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen biri de yoktu. Sadece ben vardım. Yalnızlığım karanlığım oldu sonra. Büyüdükçe karanlığımda büyüdü. Bazen o karanlık onu durduramayacağım kadar bedenimi sarıyor. Düşünemiyorum. Nefes alamıyo-

rum. Direnemiyorum... Senin geldiğin gece de onlardan biriydi."

Bana baktı, yavaşça gülümsedi.

"Sen benim hayatımı kurtardın Juliet. Üstünde seksi bir kostüm ya da kırmızı pelerinin yoktu. Ama o gece beni sadece o küvetten çıkarmadın, kendi karanlığımdan da kurtardın. Ve sen geldiğinden beri karanlığım eskisi kadar bana yaklaşamıyor. İşte bu yüzden Juliet, sen benim hikâyemin kahramanısın. Eğer hayatım bir kitap, bir film ya da bir dizi olsaydı, ilk bölüm seni gördüğüm an başlıyor olurdu. Sen benim hikâyemin esas kızısın."

Yanaklarım kızardı. Alt dudağımı ısırdım, utanarak gülümsedim. Uzanıp eline dokunurken hak etmesem de kendimle gurur duydum. Ve tekrar gökyüzüne döndük. Birkaç dakika sonra sessizce sordu.

"Ahmet haklı mı? O kolye boynundan hiç çıkmayacak mı?"

Ona döndü başım. Ama o bana bakmıyordu. Yutkundum. Kucağındaki elimi yavaşça geri çektim. Parmaklarım ayçöreği kolyeme dokundu. Kolyeme baktım, kalbimin üstünde sessizce dururken, gümüşün soğukluğunun parmak uçlarımı yaktığını hissettim. Bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Ben de gökyüzüne döndüm. Koyu bulutlar sakince yer değiştirirken elimi kolyemden alıp düşündüm. Yorgun nefesimi bıraktım dışarı.

"İlk aşk hiç unutulmaz mı gerçekten?"

Belki de onun cevabı da bu sorunun içinde gizliydi. Bana çevirdi başını ve düşünmeden cevap verdi.

"Bir kitaptaki adam der ki: *'İlk aşk aslında hep en sonuncusu olur.'* "

Dudaklarımı buruşturdum. Fazla imalı olan bu cevabı duymazlıktan geldim. Gözlerine baktım.

"Sen hiç âşık olmadın mı?" diye sordum merakla.

Hafifçe gülümsedi. *"Ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmezsin Juliet.* Ayrıca 'daha önce' kendimden daha çok seveceğim kimseyi tanımamıştım."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce?"

Bana baktı. Gece gözlerinin mavisini saklarken, "Senden önce," diye cevap verdi sessizce. Gözlerimi bile kırpamadım. Daha önce hiç bu kadar açık olmamıştı. Belki de hislerini sakladığı kabuğu kırmak içinde kalan her şeyi de dışarı çıkarmıştı. Ne olursa olsun, gözlerimin içine bakarak bu kadar cesur konuşan birine hazırlıklı değildim. Ben yutkundum, o ise devam etti.

"Benim geçmişimde hüzünlü bir aşk hikâyesi yok Juliet. Yaralı bir çocukluk, sorunlu bir gençlik var ama unutamadığım bir aşk hikâyem olmadı. Benim hikâyem seninle başladı. Sen benim hüzünlü aşk hikâyemsin. Yıllar sonra seni anlatacağım tanıştığım insanlara. Hayatıma giren kadınlar senin açtığın yaraları sarmaya çalışacak. Seni hiç tanımadan senden nefret edecek hepsi ve ben hep sana benzettiğim kadınlarla birlikte olacağım. Senin gözlerine benzettiğim kadınlara bakacağım. Senin ellerine benzeyen parmaklara dokunacağım. Senin dudaklarına benzettiğim dudakları öpeceğim. Ve hep seni düşünerek sevişeceğim. Çünkü ya bir kere çok seversin ya da hiç sevmezsin Juliet."

Nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Göz kapaklarım şaşkınlıkla birbirine vurdu. Mideme koca bir yumruk yemiş gibiydim. Afallamıştım. Ben şaşkınlığımı atamadan o yattığı yerden hırsla doğruldu. Oturur vaziyete geçince ben de şuursuzca onu taklit ettim. Belki de ilk kez gerçek

anlamda öfkelendiğini hissetmiştim. Elini kısa saçlarının içinde gezdirirken kendini tutmaya çalışır gibi dişlerini sıktı.

"Bu beni öldürüyor tamam mı?"

Afallamış yüzümle ona bakmaya devam ettim. Bakışlarını gözbebeklerime sabitledi.

"Buna dayanamıyorum Sahra! Sana bu kadar yakın olup dokunamamak beni öldürüyor. Yarından sonra seni biraz daha kaybedeceğim ve ben buna dayanamam!"

Yarından sonra mı? Ben kaşlarımı çatıp söylediklerini anlamaya çalışırken yüzünü bana yaklaştırdı. Öfkeli nefesi tenime çarptığında dengemi sağlamak için elimin altındaki çimenleri çektim.

"O çocuktan başkasına âşık olamayacağına kendini öyle şartlandırmışsın ki, birlikte olmadığınız halde ona ihanet edecekmişsin gibi davranıyorsun. Benden hoşlanıyorsun Sahra. Benim yanımda mutlusun. Gülüyorsun. Gerçekten gülüyorsun, gözlerinle. O kızlarla yattığımı düşündüğünde yüzünün aldığı şekli görmeliydin. Yanımda sadece bana acıdığın ya da şefkat göstermek için olduğuna inandıramazsın. Odana girdiğim o gece ya da Ahmet'in vurulduğu gün mutfakta seni öpseydim, bana karşılık verecektin. Vereceğini sen de biliyorsun, hissettim... Seni öpmeme izin verebilecek kadar benden hoşlanırken, o çocuğa hâlâ âşık olduğuna kendini inandırmaya çalışıyorsun. Sen çocukluğuna, eski anılara, kafanda mükemmelleştirdiğin korkak bir adama âşıksın! Cennet olayını seni benden uzak tutması için bahane edip, o gazeteci çocuktan hoşlanmaya kendini zorladığını anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Biraz daha yaklaştı. Öfkesini bastırıp parmakları yanağıma dokunduğunda, tenime değen elektrikle yutkundum. "Yok sayamazsın Juliet. Sana baktığımda, sana dokunduğumda hissettiklerini yok sayamazsın. O kelebek bozun-

tusuna verdiğin şansı bana vermeye neden cesaret edemiyorsun? Ahmet'i unutturacağını düşündüğün kişi o değil, benim. Hem benim yanımda zaten onu unutuyorsun. Bu gerçeği o güzel kafan ne zaman anlayacak?"

Yanağımdaki parmakları dudağımın kenarına dokunduğunda nefesimi tuttum. Yüzü ve nefesi kalp atışımı hızlandıracak kadar yakındı. Söylediklerini düşünebilecek kadar bile oksijen gitmiyordu beynime. Tek görebildiğim bana bakan güzel, mükemmel mavi gözleriydi.

O an her şeyi unuttum. Dudaklarını ıslattığında tek merak ettiğim aynı dudakların bana nasıl hissettireceğiydi. İlk kez onu gerçekten öpmek istediğimi hissettim. Her şeyi, herkesi unuttum. Yutkundum ve gözlerimi kapattım. Bana doğru gelmesi için ona doğru eğilerek cesaret verdim. Nefesinin sıcaklığını yanaklarımda hissediyordum ki, gözlerime vuran ışıkla kaşlarımı çatıp geri çekildim. Emir de elini gözüne siper edip aynı ışığın kaynağını aramaya başladı. Bize doğrultulan fener hafif sağa kaydığında arkasındaki kişi kibar bir sesle konuşmaya başladı.

"Efendim rahatsız etmek istemezdim ama çimlere zarar vermek yasak. Çok özür diliyorum ama sizi bu tarafa alabilirsem çok sevinirim."

Bizimle çekinerek konuşan adamın işini yapmaya çalıştığı ortadaydı. Belli ki bu durum onu zor durumda bırakacaktı. Benim yüzüm kulaklarıma kadar kızarmaya başlamışken, Emir tek hamleyle yerden kalktı. Bana uzattığı eline uzandığımda az önceki an yüzünden ölümüne utanıyordum. Sırtımdaki ceketi silkeleyip omuzumda sabitleştirdim. Topuklarımı dikkatle çimlerden kurtardım. Sonunda bahçe taşlarına bastığımızda Emir sırıtıyordu. Onun gülen yüzünü görünce ben de utancımı bastırdım. Görevli özür dileyerek yanımızdan ayrıldığında kulağıma yaklaştı.

"Ne zaman öpüşmeye kalksak bir şekilde engelleniyor, farkında mısın?"

Sesli şekilde kıkırdadım. "Sanırım evren bize bir mesaj yolluyor."

Korkuyla bakışlarını gökyüzüne çevirip "Hayır, bu kadar kötü olamazsın!" diyerek başını iki yanına salladı.

Saraya doğru yürümeye başladığımızda keyifle konuştum. "Hem bir kitaptaki başka bir adam der ki: *'En güzel şiir henüz yazılmamış olandır. En büyük aşklar hiç yaşanmamış olanlardır. Ve hayali öpüşmeler de en ateşli olanlardır.'*"

O tek kaşını havaya kaldırıp bana baktığında, söylediğim şeyi fark edip utandım. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda o eğlenerek gülümsedi.

"Eğer yarına kadar seni öpemezsem, o öpücük hep hayalimde kalacak sanırım."

Başımı ona çevirip kaşlarımı çattım. Tam yarın derken neyi kastettiğini soracaktım ki, eliyle dudaklarımı kapattı. Ve ben tepki veremeden, elbisemi ve beni en yakınımızdaki ağacın arkasına doğru çekiştirdi. Nefes alamaz hale geldiğimde Emir'in parmaklarını dudağımdan yırtar gibi çektim. Ama o konuşmamı engellemek için, bu kez işaret parmağını tekrar dudağıma bastırıp sessizce *"Şşhhh,"* diye uyardı. Ona bağırmamı engellemek için hızla başıyla bahçe kapısının yakınını işaret etti.

Gösterdiği yere dönünce iki adamın konuştuğunu gördüm. Ve adamlardan birinin Kenan olduğunu anlamamla tüm dikkatimi o konuşmaya verdim. Net duyamayacağımız kadar uzağımızdalardı. Ama Emir'in ciddiyetle kaşlarını çattığını görünce korkuyla dikkat kesildim.

"Efendim haklısınız ama elimdeki deliller çok kuvvetli olmasa bile, dava açmak için yeterli olduğuna eminim."

Kenan belli ki karşısındaki beyaz saçlı adamı ikna etmeye çalışıyordu. Adam yarı ciddi, yarı alaycı bir tonla ona cevap verdi.

"Bana açık açık ülkenin en eski, en prestijli, en saygın, en donanımlı, en başarılı ve ülkedeki cerrahların yarısının mezun olduğu tıp fakültesine soruşturma açılması gerektiğini söylüyorsan, elinde sözlü iddialardan daha fazlası olması gerek evlat."

Kenan kabullenemez şekilde başını salladı. "Anlamıyorsunuz. O araştırma laboratuvarlarında sandığımız gibi hayat kurtaran ilaçlar değil, çok güçlü uyuşturucular üretiliyor. Ayrıca elimde insanları zehirleyen o ilacın pazarlandığına dair gerçekçi ve güçlü deliller var efendim."

Karşısındaki adam Kenan'ın kararlılıkla bakan gözlerini bir süre izledi. Söylediklerinin doğruluğunu tartar gibi kısa bir süre düşündü. Sonra elini Kenan'a uzattı.

"Eğer söylediklerinizde gerçekten haklıysanız Kenan Bey, bu işte arkanızda olacağıma emin olabilirsiniz. Yarın elinizdeki o güçlü delilleri görmek için ofisimde sizi bekliyor olacağım."

Kenan büyük bir heyecanla ona uzatılan eli sıktı. Ve iki adam saraya geri dönüp görüş açımızdan uzaklaştılar. Onlar gittikten sonra bizde saklandığımız yerden çıktık. Emir düşünerek artık göremediği o iki adama bakmayı sürdürdü. Korkuyla koluna dokundum.

"Kenan'ın konuştuğu o adam kimdi?"

Bakışlarını sabitlediği yerden çekmeden cevap verdi. "Değil beni, babamı bile hapise gönderebilecek kadar güçlü biri."

Bunu söylerken oldukça endişeliydi. Çenesini sıktı. "O adam işe yaramaz bir baba olabilir ama bu işte gerçekten bir suçu yok. Ne olursa olsun benim hatam yüzünden başının derde girmesini istemem. Ona borçlu kalamam!"

Sakinleşmesi için uzanıp eline dokundum. Birkaç dakika o düşündü, ben de susup onun düşünceli yüzünü izledim. Birden bana döndü, önce gülümsedi sonra, "Sanırım iş bize düştü," dedi keyifle.

Yüzümü buruşturdum. "Bu da ne demek?"

Sırıttı. "Bu, B planına geçmemiz gerekiyor demek."

"Yani?"

Yüzünü bana yaklaştırdı. Sır verir gibi fısıldadı.

"Yani hazırlan, planın tamamını bu gece ikimiz yapacağız. Ve gecenin devamında artık Romeo ve Juliet değil, Batman ve Kedi Kadın olacağız."

Ben afallamış şekilde onun yüzüne bakarken, o yüzündeki keskin gülüş eşliğinde parmaklarımı sardı. Ve tepki vermeme müsaade bile etmeden beni planımıza doğru sürüklemeye başladı.

9. Bölüm

Ceket

James Bond, Görevimiz Tehlike'nin ajan Hunt'ı, Mr. and Mrs. Smith çifti ya da Ocean's Eleven ekibindekiler ajan olmak için kaç yıl vermişlerdi bilmiyorum ama ben resmen ajanlık konusundaki mastırımı bu gece yapmak için hızlı adımlarla Emir'in arabasına doğru yürüyordum. Gerçi Ocean's ekibi ajanlık değil hırsızlık yapıyordu, öyleyse onları listemden çıkarabilirdim. Sonuçta bu gece hırsızlık yapacak halimiz yoktu. *Yoktu değil mi?*

Elbisemin izin verdiği hızla bahçe merdivenlerini inerken aklıma gelen şeyle Emir'in elini çekiştirdim.

"Şalımı almayı unuttuk!"

Gözlerini devirip tekrar beni çekiştirmeye başladı. "O bez parçasının seni ısıtmadığını ikimizde biliyoruz Juliet. Ayrıca üstündeki ceket sana benden daha çok yakıştı."

Doğru söylüyordu. Her ne kadar beni keskin soğuktan koruyan bu ceketten memnun olsam da, bu Emir'in tüm geceyi üstündeki ince beyaz gömlekle tamamlayacak olması anlamına geliyordu. Tamam, bu haliyle olabildiği-

ne çekici görünüyordu ama bünyesi henüz tam anlamıyla toparlanamamışken benim yüzümden hasta olmasını da istemezdim. İçimden geçeni okumuş gibi gülümseyerek bana baktı.

"Endişelenme, arabada yedek ceket var."

Valenin arabamızı getirmesini beklerken arkamı dönüp ışıl ışıl parlayan, gösterişli saraya baktım. Sebepsizce içimi çektim. Bu güzellikte daha fazla zaman geçirmek şahane olabilirdi.

"Böyle birden bire baloyu terk etmemiz uygun mu sence?"

Ona bakmadan sordum, o da arkasını bile dönmeden cevap verdi. "Merak etme, sevgili babam yokluğumu fark etmez. Yıllardır ilk kez gidiyorum ve bence fazla bile kaldım."

Sesindeki tını rahatsız ediciydi. Bana güzel şeyler hissettiren bu yer, ona üzücü anıları hatırlatıyordu sanırım. Son kez saraya baktım, sonra yavaşça başımı çevirip benim için açılan kapıdan içeri girip arabaya oturdum. Emir arabaya bindiği an telefonunu eline alıp tuşlara bastı ve hızlı hareketlerle kulağına götürdü. Karşısındaki kişinin sesini beklerken sabırsızdı. Bu, kalan zamanımızın kıymetli olduğunu gösteriyordu. Beklediği ses kulağına geldiğinde o konuşmaya başladı, ben de dikkatlice onu dinlemeye koyuldum.

"Senden istediğim şeylere hemen ihtiyacım var."

"Evet, doğru duydun, hemen."

"Sadece adres, anahtarlar ve doğru sayılar yeterli. Adam ayarlamana gerek yok. Bu gece hepsini kendim halledeceğim."

"Endişelenme, yanımda çok dişli bir ortağım var."

Son cümlesinde başını bana çevirip göz kırptı. Anlaşılan bahsettiği dişli ortak bendim. Keşke buna titreyen bacaklarımda inanabilseydi!

"Sen istediklerimi bul, ben yarım saat içinde yanına geleceğim. Önce halletmem gereken başka bir iş var."

Ve telefonu kapattı. Yüzüne bakarken ne sormam gerektiğine karar veremedim. Filmlerde ortak olan ajanlar tek bakışla bile anlaşırlardı ama ben şu an acemice deli gibi soru sormak istiyordum. Karar değiştirip sakince önüme döndüm. Kendimi olayın akışına bırakmanın en iyisi olduğunu düşünürken, bu kararımı dakikalar sonra okul kampüsüne giriş yaparken bozdum. Oturduğum yerden doğrulup önce etrafıma baktım. Burası eğitim değil, idari kısıma ait binaların olduğu bölgeydi. Araba sessizce rektörlük binasına yaklaştığında dayanamayıp Emir'e döndüm.

"Burada ne işimiz var?"

Sinsice gülümsedi. "Planımızın ilk aşaması başlıyor Kedi Kadın."

Bunu söylerken oldukça eğleniyordu. Arabayı uygun yere park ettiğinde daha fazla açıklama yapmadan arabadan indi. Ben de panikle onu takip ettim tabi. Binaya yaklaşırken ona yetiştim ve koluna girdim. Yüzüne baktığımda hâlâ sırıtıyordu. Dayanamayıp sarıldığım koluna orta hızla vurdum.

"Ortağını arkanda bırakmaman gerektiğini öğretmediler mi sana Batman?"

Önce sessiz bir kahkaha attı, sonra eğlenerek cevap verdi. "Ben de Kedi Kadın'ım tırnaklarını ne zaman çıkaracak diye merak ediyordum."

Bu cümlesinden sonra tam ilkinden daha güçlü şekilde ona vuracaktım ki yumruğum havada asılı kaldı. Kapı girişindeki güvenlik görevlisi bize doğru yaklaşıyordu. Ve

evet, ben anında değil Kedi Kadın olmak, yavru bir sokak kedisi kadar korkuyla Emir'in koluna yapıştım. Ama o sakindi. Bize yaklaşan iri adama gülümseyerek selam verdi.

"Kolay gelsin Necip abi."

Kaşlarını çatarak bize bakan adam Emir'in dostane sesiyle saniyeler içinde yumuşadı.

"Siz miydiniz Emir Bey? Ben de gece gece kim bunlar diyordum."

Yanımızda duran orta yaşlı adam sevecen bakışlarla Emir'e bakarken gerginliğim azaldı. Sıktığım kolunu bırakıp sakince ikisi arasındaki konuşmayı dinlemeye başladım.

"Hayrola bir durum yok değil mi?"

"Yok, Necip abi, endişelenme. Babamın odasından bir belgeyi almam gerekiyordu da."

"Bu saatte?"

Adamın kaşları şüpheyle çatıldı. Ben yutkundum, Emir ise başıyla onaylayarak gülümsedi. Adam kendinden emin, "Toygar Bey bana böyle bir şeyden söz etmedi," dediğinde ise rengimin birkaç ton açıldığına emindim. Ama Emir hâlâ rahattı. En az karşımdaki adam kadar ben de merakla dudaklarına kilitlendim.

"Acil imzalanması gereken bir dosya varmış. Onu babama götürmem gerekiyor."

Cümlesini oldukça sakin kurmasına rağmen, adam ikna olmuşa benzemiyordu.

"Neden kendisi gelmedi peki?"

Emir tek elini cebine attı. "Eminim Sağlık Bakanıyla sohbet ederken baloyu bırakıp buralara kadar gelmenin saygısızlık olacağını düşünmüştür."

Ve adam anlayışla kaşlarını kaldırıp başını salladı. Sonra özür dileyerek bizi binadan içeri aldı. Emir binaya girdiğimiz an adımlarını hızlandırdı ve ona ayak uydurabilmem için uzanıp elimi tuttu. Ya az önceki gergin konuşmadan ya da bahsettiği yedek ceketini hâlâ giymediği için elleri buz gibiydi. Karanlık koridorları geçip, sonunda babasının odasını bulduğumuzda cebinden anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Babasıyla görüşmeyen bir çocuk olduğu için bu duruma şaşırsam da soru sormadım. İçeriye girer girmez ışığı yaktı. Ve benim gözlerim ışığın varlığına alışıp etrafa baktığında sonuna kadar açıldı.

Lisede otuz kadar öğretmenin, çok da büyük olmayan öğretmenler odasında bir arada otururken, müdürün devasa odasında tek başına keyif çatmasına sinir olurdum. Üstelik tek yaptığı şeyin; okula girerken öğrencilerin kıyafetlerine müdahale edip onlara eziyet etmek ve arada sırada önemli belgeleri imzalamaktan ibaret olduğunu düşünüyordum. Ama bu odaya bakarken müdürümüzün hakkını yediğimi anlıyorum. Tamam, burası lise ya da ilkokul değildi. Burası bir Rektörünün şahsi odasıydı. Ama yine de böyle bir odayı hayal edemezdim. Makam odasını andırıyordu. Devasa odada her şey tarihi eser gibiydi. Gösterişli oyma dolaplar, ayağımızın altında serilmiş pahalı ve oldukça eski bir dokuma halı, duvarlarda kaç yılında yapıldığını tahmin edemeyeceğim tablolar, tuğralar, oldukça büyük bir masa, hatta altın varaklı sandalyesi bile vardır. Burası ülkenin ilk üniversitesiydi. Kuruluşu Osmanlı dönemine uzanıyor ve sanırım bu oda yapıldığı ilk halinin değiştirilmemesi için özenle korunuyordu. Emir hızlı hareketlerle etrafı karıştırmaya başladığında, ben hâlâ olduğum yerde dikiliyordum.

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye sordum.

Gözleri ve elleri dolaptan çıkardığı dosyada dolaşırken; "Babamın araştırma laboratuvarlarının tüm kontrolünü

Akın'a verdiğini gösteren izin belgesini. Şanslıysak kasayı açmaya uğraşmadan buralarda buluruz," dedi.

Bu bilgiden sonra ben de acemice en yakınımdaki dolaba elimi attım. Her dolapta sayısız dosya ve anlayamadığım şeyler yazıyordu. Aramaya başladıktan -ki bence bu yaptığımız samanlıkta iğne aramaktan farksızdı- yaklaşık on dakika sonra Emir pes etti.

"Sanırım o boktan belgeyi kasaya koymuş," dedi canı sıkılmış şekilde. Sonra çalışma masasının arkasında kalan dolabı açtı. Oradaki büyük sayılabilecek kasayı görünce bu gece ajanlık değil hırsızlık yaptığımız hissine kapıldım. Emir aklına gelen sayıları hızlıca şifre kısmına yazdı ama her seferinde kırmızı ışık yandı. Eli çenesine gitti ve düşünerek kirli sakallarını karıştırdı. Birden aklıma gelen şeyle yanına gidip koluna dokundum.

"Annenin ölüm yılını denesene..."

Tepki olarak gözlerini devirdi. "O senin düşündüğün kadar duygusal bir adam değil Juliet."

Saatler önce dans ettiğim adamın gözlerinden geçen şeyler yalan olamazdı. Pekâlâ, fakat karısı onun için özeldi. Ve bu söylediğim denemeye değer bir ihtimaldi. Kararlılıkla ona baktığımı görünce bakışlarıyla söylendi ama yine de kasanın güvenlik kısmındaki sayılara bastı ama yine aynı kırmızı ışık yandı. Ukala yüzü bana döndü, "Gördün mü, sana söylemiştim!" dedi. Ama gözlerindeki hayal kırıklığını saklayamadı.

O sessizce düşünürken ben etrafa göz gezdirdim. Devasa masada şahsi zevk olarak konulmuş birkaç eşya vardı. Onlardan biri de ufak çerçeve içindeki rüzgâra karşı kollarını açmış bir kadın ve ona sarılan bir adamın resmiydi. Resim eskiydi ama elime aldığımda bunun Emir'in anne ve babası olduğunu anladım. Dans ederken karısını ona

hatırlatacak kötü şeylerden kaçmak istediğini söylemişti. Belki de ölüm yılı da onun kaçtığı şeylerden biriydi. Emire döndüm.

"Annenle babanın hangi yıl tanıştığını biliyor musun?"

Bu çabamın gereksiz olduğunu söylemek istediğini biliyordum ama başka şansı olmadığından umutsuzca tuşlara bastı ve yeşil ışık! Kasa ince bir tık sesiyle açılırken ikimiz de şaşırmıştık. Emir bana bakınca aynı ukalalıkla gülümsedim.

"Gördün mü, sandığın kadar duygusuz bir adam değilmiş!"

O gözlerini devirse de ben gururla omuzlarımı dikleştirdim. Elimdeki çerçeveyi gülümseyerek yerine bırakırken Emir çoktan kasadaki dosyalara göz atmaya başlamıştı bile. Benim başım koca odada gezerken gözlerimi kısıp sinsice Emir'e sordum.

"Sınav sorularının bu odada olma ihtimali yoktur, değil mi?"

Bunu söylerken fısıldamıştım. Ama o sesli bir kahkaha attı. Bakışları tekrar önündeki dosyaya dönmeden önce bana baktı.

"Endişelenme, sen kopya çekmeye gerek duymayacak kadar zekisin Juliet. Hem doktorluk kitaplar ya da sınavlarla değil, sedyede öğrenilir."

Göz kırptı ve kâğıtlarına geri döndü. Aldığım iltifat beni gülümsetti. Odayı seyretmek sıkıcı olduğunda başım tekrar masaya döndü. Bu çalışma masasından çok, bir düzine insanın sığacağı yemek masasını andırıyordu. Bence bir Rektör için bile fazlaydı. Elimi ahşap masadan çekmeden dudak büktüm.

"Bir insan neden bu kadar büyük bir çalışma masasına ihtiyaç duyar ki?" Sorduğum şeyi anlamak için başını kal-

dırdı sonra yine güldü. "Gülme. Baksana koca bir yemek masasına benziyor."

"Belki masasının üstünde dosyalar kadar ilgilendiği başka şeyler de vardır ve bu yüzden de olabildiğince fazla alana ihtiyaç duyuyordur."

Elindeki kâğıdı katlayıp cebine koyarken bana imalı bir bakış attı. O çıkardığı dosyaları kasaya geri koyarken benim bakışının altındaki imayı anlamam biraz zaman aldı. Anında gözlerim kocaman oldu. Elimin altındaki masayı işaret ettim.

"Yani burada... 'şey' yaptığını mı ima ediyorsun?" dedim fısıldayarak. Kasayı kapatırken bana onaylayan bir göz kırptı. Şok oldum. "Ama bu, bu çok yanlış!"

Bu tepkim Emir'in hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı. "Ama emin ol bir yatak kadar rahat," dedi edepsiz bir bakışla.

Yüzümü buruşturdum. "Bir dakika, yoksa sen de mi?"

Omuzlarını dikleştirip sırıtınca tiksinerek titredim. "İğrençsin Hanzade!"

Ama o umursamaz şekilde omuz silkti.

"Kıskanmana gerek yok. Babamı sinirlendirmek için yardımcısıyla biraz samimi oldum diyelim."

Elimi sinirle masadan çektim. "Kıskanmadım. Tiksindim!"

Bu kez onun ukala yüzü buruştu. "Haklısın. O kızın bir haftalık geçici biri olduğunu öğrendiğimde ben de tiksinmiştim."

O utanmaz şekilde sırıtırken ben başımı iki yana sallayıp gözümde canlanan görüntüleri etrafa savurdum. Emir dudaklarını aralamaya hazırlandığında, elimi havaya kal-

dırıp daha fazla ayrıntıya girmemesi için; "Sus Hanzade!" diye uyardım. Hayal gücümün daha gerçekçi şekillere bürünmesine ihtiyacım yoktu. Ona azarlayan bir bakış atıp odanın kapısını açarken mideme nişan gecesini hatırlatan bir ağrı yerlesmisti bile.

Hızla giden arabada sıradaki görevimizin ne olduğunu bilmeden oturuyordum. Sorunsuz şekilde Rektörlük binasından çıkmıştık ama dakikalar sonra oldukça kalabalık bir mekânın önünde durduğumuzda huzursuzca kaşlarımı çatmıştım. Sahil yolu üzerinde, adını magazin haberlerinden duyduğum yerlere benziyordu.

"Burası neresi?" dedim rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak.

"Burası, neden her sene o sıkıcı baloya gitmediğimin cevabı."

Bunu söylerken bana yine o sinir bozucu göz kırpmalarından birini attı ve arabadan indi. Gözlerimi devirip, inmem için açılan kapıdan dışarı çıktım. Beni abartılı şekilde selamlayan adam Emir'e dönüp; "Hoş geldiniz Emir Bey," dedi.

Emir arabanın etrafını dönüp yanıma geldiğinde aynı adam şoför koltuğuna oturdu. Tam gaza basmaya hazırlanıyordu ki, Emir cama dokunup onu durdurdu. Arka kapıyı açıp içeriden bir ceket çıkardı ve giydi. Bu benim üstümdekinden daha kısa bir ceketti. Onu kollarından geçirdiği an, balodakinden daha az resmi ama daha fazla yakışıklı görünmüştü. Kaşlarımı çattım.

"Neden şimdi giyme gereği duydun ki?"

Koluma girmek için hamle yaptığında gülümsedi. "Burası şık görünmem gereken bir yer," diye cevap verdiğinde

sanırım ciddi değildi. Ama ben babasının odasında yaptığımız konuşma yüzünden ona hâlâ sebepsizce kızgındım. Birden içimdeki çirkef yanım harekete geçti ya da onun deyimiyle Kedi Kadın tarafım kendini belli etti. Bana uzanan elini es geçip kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. Ve arabamız hareket etmeden önce bu kez ben cama dokundum. Sonra indiğim kapıyı açıp keskin soğuğa aldırmadan üstümdeki ceketi çıkardım ve arabanın koltuğuna atıp kapıyı hızlıca geri kapattım. Tekrar Emir'e döndüğümde ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Keyifle ona yaklaştım. Şaşkın yüzüne bakıp sırıttım.

"Şimdi ben de bu yer için yeterince şık görünüyorum, öyle değil mi Batman?"

Gerekmediği halde göğüs dekoltemi düzelttim. Ve onu taklit eden göz kırpmam eşliğinde mekânın girişine doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra kolumu tutup kendine çevirdi. Yüzü gergindi.

"Sahra çıkardığın şeyi giyer misin lütfen?"

Bana adımla hitap etmesini duymazlıktan geldim. Yapmacık bir merakla kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

Mekân girişindeki kalabalıktan henüz uzakta olduğumuzdan abartılı şekilde omuzlarımı dikleştirdim. Bu hareketimle bakışları göğüslerime kaydığında sırıtmadan edemedim. Şu an lazer ışığını takip eden küçük bir kedi gibiydi. Tekrar gözlerime baktığında keyifsizdi.

"Böyle çok şey görünüyorsun. Şey..."

"Ney?" dedim merakla.

"Güzel," dedi şikâyet eden çocuklar gibi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yanlış hatırlamıyorsam, bu gece güzel görünmem için bana bu elbiseyi getirmiştin."

Gözlerini devirdikten sonra bana baktı. Yüzünü bana yaklaştırdığında çenesini sıktı.

"O durum o lanet balo için geçerliydi. Orada, buradaki gibi kafası güzel gençler değil; orta yaşlı, eğitimli adamlar vardı. Onlar sana baktığında keşke daha genç olabilseydim diye iç çekerler ama buradakiler ilk fırsatta seni fantezilerine ortak ederler Sahra!"

Yutkundum. Çirkefliğim Kedi Kadın'ın koluna girip vücudumu terk etti. Birden kendimi kötü hissettim. Omuzlarım düştü. Başımı arkaya çevirip baktığımda arabamızın gitmiş olduğunu anladım. Özür diler gibi gözlerine dönünce, sitem eder gibi parmaklarıma sarıldı. İşaret parmağını bana uzatıp; "Ne olursa olsun yanımdan ayrılmıyorsun!" dedi gayet ciddi bir şekilde. Uslu çocuklar gibi başımla onaylayınca girişe doğru yürümeye başladık.

Giriş kapısında bekleyen insanları umursamadan kapıya doğru hamle yaptı. Ve kapıdaki iri adam sert yüzünde eğreti duran bir gülümsemeyle selam verip kenara çekildi. Girişin arkasında aynalardan oluşan koridor bastırılmış uğultuya doğru uzanıyordu. Kadife yolu geçerken yansımama baktım. En son lunaparkta kamikazeye binmeden önce böyle korkuyordum. Beni bekleyen şeyin ne olduğunu bilmediğimde huzursuz olurum. Bu sessiz koridoru bitirirken de aynı huzursuzluk iliklerime kadar benimleydi.

Sonunda yol bitti ve biz uzun merdivenlerin başında aşağıdaki kalabalığa bakmak için durduk. Yüzüme çarpan gürültülü müzik mi yoksa alışık olmadığım alkol kokusu yüzümü buruşturdu anlayamadım ama rengârenk dönen ışıkların aydınlattığı coşkulu kalabalık bu durumdan pek de şikâyetçi görünmüyordu.

Emir aradığı kişiyi bulmuş olacak ki aşağı inmemiz için beni yönlendirdi. Kalabalığa yaklaştıkça her şey az öncekinden daha karışık ve korkutucu geldi. İnsanların tenine

çarparak ilerlemeye çalıştık. Kendimi zücaciye dükkânına girmiş fil gibi hissettim. Onlar gülüp dans ederken ben Emir'in koluna sarılmıştım. Sonunda barın tenha olan kenarında durduk. Emir karşısındaki adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Adam ona sesli şekilde, "Henüz gelmedi," diye bağırdığında bu yerde biraz daha kalacağımızı anladım.

Adam Emir'in önüne kısa bardakta koyu renkli bir içki bıraktı ve başıyla selam verip uzaklaştı. Emir bakışlarıyla oturmam için sandalyeyi işaret ettiğinde o da benim kadar huzursuz görünüyordu. Benim bu gibi yerlere alışık olmadığımı bildiğinden gözleriyle özür diler gibi baktı. Sorun olmadığını söylercesine gülümsedim. Ama o yine de rahatlamadı. Keyifsizce telefonunu çıkarıp, tahminen beklediği kişiye acele etmesi için bir şeyler yazdı.

Sandalyede dönüp mekânın içine göz gezdirdim. Karanlık ortamı sırasıyla renk değiştiren ışıklar renklendirirken, mekânın her yerinde belli aralıklarla kurulmuş ufak sahneler olduğunu fark ettim. Ortada dans edenlerden daha yukarıda kalan bu sahnelerde tek başına dans eden kadınlar vardı. Sanırım görevleri insanların daha çok dans etmesini sağlamaktı. Bütün mekân deli gibi dans edenlerle doluyken buna pek de gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bahsettiğim küçük sahnelere dikkat kesildiğimde gözlerim büyüdü. Ben hayatımda hiçbir kadını bu kadar çıplak görmemiştim. Kendim dâhil! Üstündekileri annem temizlik bezi bile yapmazdı. O kadar ufaktı ki görünmüyordu. Ama o halinden memnundu. İnsanları üstündeki kıyafetlere göre yargılamamayı öğreneli uzun zaman olmuştu, bu yüzden keyifsizce önüme dönmekle yetindim.

Emir'e baktığımda bardağına dokunmadığını anladım. Yüzüme ne tepki vereceğimi merak eder gibi bakınca zoraki gülümsedim. Ona yaklaştım. Kulağına eğildiğim de o da sandalyesini bana yaklaştırdı.

"Değişik bir yermiş."

Söyleyebileceğim daha olumlu bir sıfat bulamadım. Ben bunu söylerken gözlerim Emir'in arkasında kalan pistte dans eden insanlara kaydı. Kadınların birinin üstünde göğüslerini neredeyse açıkta bırakacak bir hemşire kostümü vardı, kostümdü çünkü dünyanın hiçbir yerinde o iki parça kumaş üniformadan sayılamazdı. Bunu görünce şaşkınlığımı gizleyerek Emir'e baktım tekrar. "Baya değişik!" dedim yeniden vurgulayarak.

Bu kez o kulağıma eğildi. "Burası karanlığımı aydınlatmaya çalıştığım yerdi."

Bunu söylerken eski haline acıyor gibiydi. Önce yüzüne çevirdim başımı. Birkaç santim uzağımdaki mavi gözlere baktım kısa bir süre.

"Hâlâ geliyor musun?" diye sorduğumda gerçekten cevabı merak ediyordum. Başını olumsuz anlamda sallayınca "Neden?" dedim bu kez.

Sıcacık gülümsedi. "Çünkü artık sen varsın," diye cevap verdi düşünmeden.Kaşlarımı çattım, anlamamıştım. Bakışlarımı fark edince tüm vücuduyla bana yaklaştı.

"Sen o kadar parlaksın ki, artık bu acınası şeylerin hiç birine ihtiyacım yok."

Yüzümü teninden uzaklaştırırken, aynı cümlede ona hem acıdım, hem de hayatındaki yerimi kavrayıp kendimi tuhaf hissettim. Ama ne olursa gözlerimin içine bakan bu mavi gözlere gülümsedim.

Birkaç dakika sonra az önce konuştuğu adam Emir'e başıyla bir yeri işaret etti. Ben göremesem de beklediğimiz kişi gelmiş olmalıydı ki Emir ayaklandı. Daha oturduğum yerden kalkmadan elime uzandı. Dudakları tekrar kulağımı bulduğunda tedirgindi.

"Sakın elimi bırakma. Buradaki herkes kanla uğraşmaktan bir vampirden farksızdır ve taze kanın kokusunu hemen alırlar."

Cümlesi bittiğinde oturduğum yerden inmeme yardım etti. Yine dans eden vücutlara çarparak ilerlerken, daha dikkatli bakınca buradaki çoğu kişinin Tıp bayramını doyasıya kutlamaya gelen tıbbiyeliler ya da onları eğlendirmek için görevlendirilmiş gibi duran insanlardan oluştuğunu anlamam uzun sürmedi. Zaten dans pistinde çarptığımız en az beş kadın abartılı bir hemşire ve doktor kıyafetiyle dans ediyordu. Kiminin boynunda stetoskop olduğunu fark ettiğimde de Emir'in kurduğu cümleyi anlamam zor olmadı.

Gürültülü müziğin yoğun dalgasıyla zor da olsa, pistin uzak köşesinde koltukların olduğu yere gittik. Emir'i gördüğü an ayağa kalkan erkek gülümseyerek yanımıza yaklaştı. Emir'de ondan farksız değildi ama o daha çok rahatlamış gibiydi. Havalı bir şekilde el sıkıştılar. Ya da ikisi de öyle havalıydı ki ne yapsalar öyle görünüyordu. Çocuk Emir'le yaşıt görünüyordu. Belki birkaç büyük bile olabilirdi. Onunda gözleri renkliydi ve üstünde gerçekten güzel bir takım elbise vardı. Kalktığı koltukta oturan, ona hayran gözlerle bakan iki kızın da bu durumun farkında olduğuna emindim.

Emir zaman kaybetmeden; "Hazır mı?" diye sordu. Çocuğun gözleri huzursuzca bana kayınca; "Endişelenme, benimle," diye ekledi. Az önce bıraktığı elimi yeniden tuttu. Çocuk ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Emir'e uzattığında dikkatliydi.

"Tüm istediklerin içinde... Ama yine de dikkatli olmalısın."

Bunu söylerken arkadaşça göz kırptı. Emir başıyla teşekkür edip zarfı aldı ve kendi ceketinin iç cebine koyar-

ken, karşısındaki çocuğun bakışları iştahla beni süzmeye başladı. Bu beni öylesine rahatsız etti ki, arabada bıraktığım ceketime sarılmayı istedim. Emir ona baktığında bile çekinmeden gözlerini üzerimde dolaştırıyordu ve sonra beni işaret etti.

"Güzelmiş."

Emir genel olarak sert mizaçlı bir yapıya sahip değildi. Artık her köşe başında bulabileceğiniz basit, kavgacı, kötü çocuk denilen erkeklerden ise hiç değildi. Yüksek standartlara, düşük toleransa sahipti. Daha çok şımarık bir erkek sayılırdı. Ama en nihayetinde erkekti. Ve bir erkek içgüdüsel olarak sahip olduklarını korumakla kodlanmıştı. Bu yüzden karşısındaki adam tehlikeli kelimeler kullanmaya başladığı an şımarık yüzü gerildi. Yüz çizgileri sertleşti. Çenesini hafif yukarı kaldırıp karşısındaki gözlere kilitlendi.

Ama karşısındaki kişi onun bu değişiminin farkında değildi, bu yüzden tek elini pahalı pantolonunun cebine atıp, yüzündeki rahatsız edici gülümsemesiyle devam etti.

"Senden sonra ilgilenmeyi dert etmeyeceğim kadar güzel. Bu gecelik mi?"

Bunu sorarken iştahla alt dudağını ısırdı. Emir'in sinirlendiğini sıktığı çenesinden anlamıştım. Elimi daha sıkı sardı.

"Hayır, ömürlük!"

Sesindeki öfkeyi arkadaşının yüzüne savurdu. Çocuk gevşek duruşunu düzeltti. Bakışlarını kızgın ateşe değmiş gibi üzerimden çekti. Özür diler gibi baktı bu kez Emir'e. Ama Emir hâlâ gergindi. Çocuğun gözbebeklerine öyle sert bakıyordu ki, o an gözleriyle konuşma işini bütün erkeklerin kullanabildiğini fark ettim.

"Bu o bahsettikleri kız değil mi?" diye sordu gerginliği azaltmak için gülümsemeye çalışarak.

Ama Emir cevap vermedi. Ona sırtını dönmeden önce tükürür gibi; "Ödeşmiş olduk," dedi sadece. Ve beni neredeyse çekiştirerek çıkışa doğru hızla yürümeye başladı. Koridora girdiğimizde yavaşladı. Ama hâlâ gergindi. Söylenerek dudaklarını oynatıyordu. Duyamıyordum ama küfür ettiğine emindim. Sonunda arabaya bindiğimizde biraz daha sakindi. O arabayı çalıştırmadan önce koltuğumdaki ceketi tekrar çıplak kollarımdan geçirdim. Göz ucuyla bana baktı. Sonra "Özür dilerim," dedi keyifsizce. Önemli olmadığını belli eder gibi omuz silktim. Arabayı sürmeye başladığında; "Arkadaşın mıydı?" diye sordum. Çenesini sıktı. "Artık değil," dedi. Başka bir şey sormadım.

Gece gittikçe ilerliyordu. Bu kez uzun bir yol gittikten sonra sayısız villanın bulunduğu bir bölgeye geldik. Emir belli bir noktadan sonra yavaşladı. Farları kapattı. Yüksek duvarlarla çevrili olan bahçe etrafında sessizce ilerlerken birkaç kez cebindeki zarfa bakmıştı. Başını camdan uzatıp bahçe duvarında bir şey arıyor gibi kaşlarını çattı. Ben de ona eşlik ediyordum ama karanlıkta neyi görmeye çalıştığını anlayamadım. "Ne arıyoruz?" dedim dayanamayıp.

Bana bakmadan; "Sekizinci kamerayı," dedi.

"Peki, neden sekizinci kamerayı arıyoruz?"

"Çünkü bizim içeri girebilmemiz için kapatılan kamera o."

Kaşlarımı çattım. "İçeri girmemiz için neden kameranın kapatılmasına ihtiyacımız var ki?"

"Çünkü Akın, evine girdiğimizi en azından yarından önce öğrenmemeli."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Akın'ın evine mi gireceğiz?"

"Şu kahrolası sekizinci kamerayı bulabilirsek, evet," dedi şikâyet ederek.

Yutkundum. Ama bu saatten sonra itiraz etmenin faydası yoktu. Madem bu işe girmiştim, plan neyi gerektiriyorsa onu yapacaktım.

"İşte burada," dediğinde arabayı yavaşça durdurdu. Ses çıkarmamaya dikkat ediyordu. Ben de ona uyup yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktım. Topuklu ayakkabım çakıllı yolda ses çıkarmasın diye parmak uçlarımla adımladım. Bahçe duvarına yaklaşıp, bahsettiği kameranın altında durunca etrafıma bakındım.

"Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordum korkarak.

Ceketin içine biraz daha gömüldüm. Ya hava birden buz kesmişti ya da benim korkudan kanım çekilmişti. Emir cevap olarak etrafına bakındı ve aradığı şeyi bulmuşçasına yere uzanıp tahta merdiveni kaldırdı. Sonra beni kenara itip merdiveni duvara yasladı. Tahta bacakları toprağa iyice saplayınca bana döndü ve gülümsedi.

"Bayanlar önden."

Basamakları işaret ederek sırıtıyordu. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

Benim dehşete düşmem onu sadece keyiflendirdi.

"Hadi Ked i Kadın'ım zamanımız kısıtlı. Yaklaşık yarım saat içinde bu kamera tekrar çalışacak. Ve eğer güvenlik görevlisine yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz."

Sesli şekilde oflayıp elbisenin etek kısmını topladım. Ve onun sırıtan suratına söylenerek basamakları çıkmaya başladım. Ama bu rahatsız topuklularla pek de kolay ol-

muyordu. Yukarı doğru yavaş adımlarla birkaç basamak çıkmıştım ki, Emir'in keyifli sesi geldi.

"Her ne kadar bu görüntüden çok memnun olsam da, biraz daha acele etmelisin Juliet."

Ona dönüp yüzümü buruşturdum ve biraz daha hızlanıp duvarın sonuna ulaştım. Emir de birkaç saniye sonra arkamda belirdi.

"Senin gibi narin bir kız için zor olacak ama duvarın üstüne çıkmalısın Juliet, aşağı inmen için merdiveni duvarın diğer tarafına almalıyım."

Kaşlarımı çattım. Dediğini yapmak için ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım. İşte şimdi ona çıt kırıldım kızlardan olmadığımı ispatlayabilirdim. Elbiseyi toplayıp hızlı hareketle duvarın üstüne çıkmakla kalmadım, ona döndüm; "Aşağıda görüşürüz Batman," dedim ve duvardan aşağı kendimi bıraktım.

Emir'in korkarak adımı söyleyen kısık sesi kulağıma geldiğinde çoktan yumuşak toprağa inmiştim bile. Eteğime bulaşan kumları silerken önce merdivenin ayakları, ardından Emir yanıma indi.

"İyi misin?" diye sorarken gerçekten korkmuş görünüyordu.

Gururla sırıttım. "Unuttun mu, kediler her zaman dört ayağının üstüne düşer."

Bu kez başını gülerek iki yana sallayan o oldu. Hızlı hareketlerle elimdeki ayakkabılarımla Emir'i takip ettim. Oldukça büyük olan gösterişli villanın kapısına geldiğimizde Emir zarfın içinden ufak bir anahtar çıkardı. Ve vakit kaybetmeden kilidi çevirip kapıyı açtı. Beni geride bırakıp karanlık evde sesli şekilde adımlarını saydı, sonra sağına dönüp el yordamıyla bulduğu kutuya peş peşe sayıları girdi.

Ve kısık sesli bir sinyalden sonra nefesini rahatça bıraktı. Sanırım o an güvenlik alarmını devre dışı bırakmıştı.

Sakin adımlarla önce önüne gelen ilk ışığı yaktı, sonra içeri girmem için kapıyı iyice araladı. Ayaklarım zorla içeri adımlarken yüzümü buruşturdum.

"Neden yılanın yuvasına giriyormuş gibi hissediyorum," dedim sesli düşünerek.

Emir'in dudaklarından histerik bir gülüş çıktı. Eminim o da aynı şeyi düşünüyordu. Emir üst kata çıkmamızı işaret edince evin içine hızlıca göz gezdirerek onu takip ettim. Her yeni ışık açıldığında anladığım şey şuydu; bu ev birinin kendi sevdiği şekilde değil de, insanları etkilemek üzere dekor edilmişti. Her köşe abartılı süs ve antikalarla doluydu. Duvarlar birbiriyle alakası olmayan pahalı tablolarla donatılmıştı. Ve tüm mobilyalar rahatsız edici soğuklukta olan gri renkti. Tam da Akın'a göre.

Emir bir kaç kapı sonra aradığı odayı buldu. Sanırım Akın'ın çalışma odasıydı. Yine bir dolaptan gizlenmiş kasa çıktı. Ama bu kez doğru sayıları biliyordu. Zarfın içinde yazan sayılar sayesinde kolayca kasayı açtı. Ve içinden aradığı dosyaları aldı. Bu kez aldıkları oldukça çoktu.

Ayrıca kasadan ufak şeffaf bir pakete konmuş Cennet'i de almıştı. Pakette tek bir tane hap vardı ve öyle dururken öylesine zararsız görünüyordu ki, bunca plana sebep olamayacak kadar sevimliydi. Paket dedektiflerin delil toplarken kullandığı poşetlere benziyordu. Emir o paketi dosyanın içine koymadan önce zehre kısa bir bakış atması bile aklıma kötü anıları getirdi. Ama bana dönüp baktığında gözleri endişe etme der gibiydi. Ona olan özlemi bitmişti, en azından ben öyle düşünmek istiyordum.

Kasayı tekrar kapattığında saatine bakıp "Acele etmeliyiz," dedi. Girerken yaptıklarını çıkarken tekrarladı. Işık-

ları kapattı, alarmı kurdu, kapıyı kilitledi. Bizim bu eve girdiğimize dair bir delil yoktu. En azından kamera çalışmadan duvarın öbür tarafına geçebilirsek.

Koşar adım merdivenin olduğu yere gittik. Yine önden ben çıktım. Ama bu kez duvarın üstüne geldiğimde beklemek zorundaydım. Sonuçta duvarın diğer tarafı çakıl taşlarıyla doluydu ve ben artık kendimi ispatlamıştım, boş yere aşağı atlayıp kendimi sakatlamamın gereği yoktu. Ne de olsa kedilerin bile dokuz canı vardı.

Emir merdiveni duvarın diğer tarafına geçirdiğinde önce o indi. İlk önce ayakkabılarımı aşağı attım. Sonra yüzümü merdiven basamaklarına dönüp yavaş adımlarla inmeye başladım. Ama merdivenin ortasında ayağım tökezledi ve son anda merdivene sarıldım. Emir endişeyle bana seslendiğinde ona "İyiyim," demiştim. Ama sıradaki adımımı attığımda elbise eteğinin merdivenin çivisine takıldığını gördüm. Eğer bir basamak daha aşağı inersem elbise büyük ihtimalle yırtılacaktı. Başka zaman olsa bunu sorun etmezdim ama bu Emir'in annesinin elbisesiydi ve uzun yıllar boyunca saklanmalıydı. Başımı aşağı indirip Emir'e baktım.

"Ben iyiyim ama elbise çiviye takılmış. Merdiveni sıkı tut uzanman gerek."

O itiraz edemeden dediğimi yaptım ama uzanırken yine ayağım basamaktan kaydı. Ufak bir çığlık attığımda Emir'in elleri tam zamanında beni tuttu. Tam ona teşekkür edecekken ellerinin olduğu yeri fark ettim. Ona dönüp kaşlarımı çattım.

"Emir ellerini kalçamdan çeker misin?"

Sırıttı. "Ne yapayım, düşmemen için seni bir yerinden tutmam gerekiyordu. Ve elime gelen ilk yerinde burası. Ayrıca belirtmeliyim bu açıdan bakınca anladım ki, sandığımdan çok daha güzel görünüyorlar."

Dişlerimi sıktım. "Emir beni aşağı getirtme!"

Kıkırdadı. "Bence de şu an gelmesen iyi olur. Önce sakinleşmem gerek."

Ayağımla ona vurdum ve elleri bedenimden uzaklaştı. Ona en sinirli bakışımı attım.

"Saçmalamayı kes ve merdiveni düzgün tut!"

O edepsiz gülümsemesi eşliğinde eliyle asker selamı verince başımı tekrar kaldırıp kumaşa uzandım ve takıldığı yerden çıkardım. Sonunda merdivenden indiğimde Emir'in omzuna sıkı bir yumruk attım. Öyle sert vurdum ki soğuğunda etkisiyle elimin eklem yerleri acıdı. İşaret parmağımı ona uzattım. "Hak ettin!"

Memnuniyetle bana baktı. "Her saniyesine değdi," dediğinde mest olmuş gibi başını geriye attı.

"O merdiveni duvardan alıp yere indirirken ben kaşlarımı çatmakla meşguldüm. Ama birden bir ışığın bize doğru yaklaştığını fark ettim. Emir hâlâ merdivenle uğraşırken ışığın bir fenere, gelen kişinin ise karanlıkta parlayan kıyafetiyle güvenlik görevlisine ait olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Panikle Emir'i arkasından çekiştirip ayağa kaldırdım. O ışığa bakıp ne olduğunu anladığında, bakışlarından yaptığı planda böyle bir şey beklemediğini anladım. Korkudan nefesim kesildi. Resmen yakalanmıştık!

Birden bilinçaltım bana bir sinyal yolladı. Tüm filmlerde böyle bir basılma anında yapılan tek bir şey vardı. Planın sonu olan ışık bize yaklaşırken hiç düşünmeden Emir'i yakalarından tutup kendime çevirdim. Ve parmak uçlarıma kalkıp hızlıca dudaklarımı Emir'in dudaklarına bastırdım.

10. Bölüm
İlk Öpücük

Dudaklarım kaç saniye Emir'in dudaklarında kaldı bilmiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatmış kıpırdamadan dururken Emir de benden farklı değildi. Ama onun şaşkınlıktan kıpırdayamadığını biliyordum. Elleri bile hâlâ havada askılı kalmıştı.

Işığın sahibi hoşnutsuz bir öksürük ile varlığını hissettirirken, fenerini ustalıkla gözlerimize tutmayı da ihmal etmiyordu. Ben dudaklarımı Emir'den ayırıp tekrar çıplak topuklarımın üstüne indiğimde, farkında olmadan sendeledim. Ellerimi Emir'in yakasından çekmeden önce dengemi onun bedenine tutunarak sağladım. Ama ona bakacak kadar cesur değildim. Bu yüzden yutkunup adama doğru döndüm.

Bize doğru tuttuğu ışığın rahatsız ettiğini belli etmek için elimi gözlerime götürdüm. Havaya kalkan elim titriyordu. Bunun sebebi, korku muydu, soğuk muydu yoksa ilk öpücüğümü almış olmam mıydı karar veremedim. *Bir dakika. Ben. Az önce. Resmen. İlk kez. Öpüşmüştüm! Üstelik ben öpmüştüm!*

Adamın sinirli kalın sesi beni kızartan düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Siz bu saatte ne yapıyorsunuz burada!"

Yutkundum. Başımı çaresizce Emir'e çevirdim ama o ifadesizce adama bakıyordu. Üstelik cevap vermeye niyeti de yok gibiydi. Gözlerim adamı net olarak seçemiyordu. Fenerin ışığı tahminen kırklarında olan bu adamın ancak hafif göbeğini ve ince bir bıyığını belli ediyordu. Emir suskun kaldıkça ben de cevap vermedim. Bu durum adamın hoşuna gitmemiş olacak ki bu kez daha sesli sordu.

"Size soruyorum, burada ne işiniz var!"

Korkutan sesiyle irkildim. Ama Emir hâlâ öylece bakıyordu. Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Sonra Ahmet'i kurtardığımız gece, Emir'in adamların dikkatini dağıtmak için söyledikleri geldi aklıma. O cümleler eli silahlı adamların dikkatini dağıtabiliyorsa, elinde fener tutan birinde de pekala işe yarayabilirdi. Bu yüzden yapmacık bir şirinlikle düşünmeden konuşmaya başladım.

"Kusura bakmayın efendim, erkek arkadaşımla yiyişecek tenha bir yer arıyorduk da, farkında olmadan buraya kadar gelmişiz. Anlarsınız ya?"

Allah'ım! Neler söyledim ben! Şu an karşımdaki adam fener yerine silah tutuyor olsa ve beni tek kurşunla yere serse dur yapma demezdim! Daha sözler dudaklarımı terk ettiği an pişman olmuştum. Sanırım bu replik sadece bir erkeğin ağzından çıktığında işe yarayabilirdi. Emir'in o gece kurduğu cümlenin aynısını söylemiştim. Kelimesi kelimesine. Ama böyle bir cümleyi erkek kurduğunda çapkın, bir kadın kullandığında ise hafif olarak görüldüğü, adaletsiz bir dünyada yaşıyorduk. İşte bu yüzden, şu an karşımdaki adamın gözünde bir tüyden daha hafiftim. Öylesine hafiftim ki, bana bakmak bile istemedi. İç sesinde, bana ya

da ebeveynlerime acıyormuş gibi başını sallıyordu. Göz ucuyla Emir'e baktım. Beni bu düştüğüm konumdan kurtaracağına, az önceki donmuş halinden kahkahasını tutmaya çalışırcasına dudaklarını birbirine bastırdığı haline geçiş yapmıştı.

Adam feneri üstümüzde gezdirdi. Ne görmeyi beklediğini düşünmek bile istemedim.

"Burası özel mülk. Ne yapmak istiyorsanız başka yerde yapın küçük hanım!" dedi rahatsız bir sesle tiksinirmiş gibi.

Ben utançla başımı eğdim. O da ışığını da alarak arkasını dönüp yürümeye başladı. Adımlarını gözlerimle takip ederken, o başını sallayarak ve söylenerek uzaklaşıyordu. Artık bizi duyamayacak kadar uzaklaştığı an Emir sesli şekilde kahkaha atmaya başladı. Ben de yanı başımdaki bedenini hızlıca geriye ittirdim. Hatta birkaç kere göğsüne vurdum. Ben utançtan yerin dibine girmişken o resmen bu durumdan zevk alıyordu.

"Niye adamın yanında tek kelime etmedin?" dedim öfkeyle.

Kahkahasını zorla durdurabildi. "Ortağımın bu durumu kurtarabileceğini düşündüm."

Dişlerimi sıkıp işaret parmağımı sırıtan suratına uzattım.

"Eğer seninle gerçekten ortak olsaydık çoktan hapsi boylamıştık!"

İki kolunu birden açarak başladı cümleye. "Hadi ama... Eğer sen kollarıma atlamasaydın da bizi buradan kurtaracak elli tane yol bulabilirdim."

Kollarına atladığım kısmı duymazlıktan gelip kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Öyle mi Batman? Mesela?"

Omuz silkip dudak büktü. "Adama kaybolduğumuzu söyleyebilirdim. Ya da burada yaşayan birini ziyarete geldiğimizi... Eğer çok sıkıştırırsa Akın Bey'e geldik derdim, o da onun bu gece evde olmadığını söyler ve bizi geri yollardı."

Çıplak ayağımı sinirli bir ritimle yere vurarak kaşlarımı çattım. Mantıklıydı ama gururum için bu kadar kolay pes etmemeliydim.

"Peki, adam elindeki feneri yerde duran dosyalara ya da az önce kullandığımız merdivene çevirseydi?"

Yine umursamaz şekilde salladı omuzlarını. "Ona susması için para verebilirdik. Ya da en son çare olarak arabaya atlar, gaza basıp kaçardık."

Dudaklarımı araladım ama sinirli şekilde başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Utançtan kızarmamı saymazsam tabi...

"Tamam, öyleyse, bir dahakine birbirimizin kollarına atlamak yerine bu yöntemlerden birini deneriz," dedim ve hızlıca yere eğilip ayakkabılarımı aramaya başladım. Emir hemen ellerini kaldırdı.

"Yoo yooo, ben senin yönteminden çok memnunum. Hatta bu yöntemi daha profesyonel hale getirmek için sık sık pratik yapmalıyız. Ben sadece ne durumda olursa olsun ortağımı hapisten kurtarmanın bir yolunu bulacağımı anlatmaya çalışıyordum."

O panik ve muzip şekilde açıklama yaparken ben kulaklarıma kadar kızarmıştım. Ayakkabının iki tekini de bulduktan sonra arabaya doğru adımladım.

"Her neyse... Üşüdüm. Dosyanı al ve arabaya bin Hanzade."

Özellikle rahat davranmaya çalışsam da arabaya bindiğim an tuttuğum nefesimi sertçe dışarı bıraktım. O içeri gelmeden sakinleşmeliydim. Ona belli etmeden hızlıca nefes alıp verdim. Burundan al, ağızdan ver!

Allah'ım, ilk öpücüğüm böyle mi olmalıydı? Öpülen taraf ben olmalıydım. Bir erkeğin yakasına yapışıp onu zorla öpmemem gerekiyordu! Oldu olacak beni geri itip *"Ben senin bildiğin erkeklerden değilim,"* de deseydi de tam rezil olsaydım.

Emir direksiyon başına geçtiğinde daha sakindim. En azından dışarıdan bakıldığında sakin bir imaj çiziyordum ama Emir arabayı hareket ettirdiğinde içimde hâlâ organlarım yer değiştiriyordu. Uzun süre ikimizde konuşmadık. Bir zaman sonra bana baktı. Yüzüne bakmasam da bana gülümsediğini hissedebiliyordum. Belki de bu olayı fazla abartıyordum. Sonuçta Emir sayısız kızla, fazlaca samimi olmuştu. Belki de az önce yaşanan şeyi öpücükten bile saymıyor olabilirdi. Madem o olmamış gibi davranıyordu, pekâlâ ben de öyle davranabilirdim. Ayrıca bu olayı tamamen ajanlık içgüdülerimle yapmıştım, görev icabı yani. Evet, evet. Bu olayı kesinlikle bir oyuncu olgunluğuyla karşılamalıyım. Sonuçta sanat için sınırlarını zorlayan insanlar vardı. *Ben bir öpücük vermişim çok mu?*

İç sesimin beni gaza getirmesiyle ona döndüm. Anlamlı gülüşüne olağan bakışla karşılık verdim. Tam dudaklarımı muhtemelen saçmalamak için aralamıştım ki; "Az önceki-nin ilk öpücüğün olma ihtimali var mı Juliet?" diye sordu.

Yutkundum. Kısa bir duraksamadan sonra omuzlarımı silktim.

"Ben ilk öpücüğümü sekiz yaşımda almıştım," dedim kendimden emin bir şekilde.

Aslında yalan sayılmazdı. Sekiz yaşımdayken 6. Sokak'taki Niyazi amca bahçesine keçi bağlamıştı. Bizde mahalledeki tüm arkadaşlarımla gidip keçiyi yakalamaya çalışırdık. Bir gün, elimdeki şekeri henüz bitirmediğim için keçiyi yakalamaya çalışan arkadaşlarımı gülerek izliyordum. İçlerinden biri benim keçiden korktuğumu ima edince hırs yapıp tüm vücudumla keçinin üstüne atladım. Onu yakaladım. Ama keçi dudaklarımda kalan şekeri yalamaya başladığında tüm arkadaşlarım gülmeye başladı. Böylece ilk öpücüğümü de almış sayıldım. Ama Emir'e bir keçi tarafından öpüldüğümü tabii ki itiraf edemezdim!

Etkilenmiş şekilde dudaklarını büktü.

"Hmm... Bir profesyonelle çalışıyorum desene. Ben bile 16 yaşıma kadar bir kızı öpmeye cesaret edememiştim."

Başı tekrar yola döndüğünde bu söylediğinin doğru olup olmadığını merak ettim. Bana kalsa doğar doğmaz diğer beşikteki kız bebeklerle flörtleşmeye bile başlamıştır. Ben bunu düşünürken, onun dudakları aşağı doğru düştü. Nefesini üzgün şekilde dışarı bıraktı.

"İlk öpücüğün olmasını dilerdim..."

Kaşlarımı çattım. Sessizce "Neden?" dedim.

Gözlerini yol çizgisinden ayırmadan konuştu. "Böylece beni unutmaman için bir sebep olurdu. Çünkü ne olursa olsun ilk öpücük unutulmazdır."

Hüzünlü yüzüne bakarken az öncekinin ilk öpücüğüm olduğunu bilmesini istedim. Ama onun yerine koltuğun kenarında duran eline uzanıp parmaklarına dokunduğumda başka şeyler söylemeyi seçtim.

"Seni hatırlamak için ilk öpücüğe ihtiyacım yok Emir Hanzade. Hayatıma öyle bir girdin ki, seni unutabilmem

için beyin nakline ihtiyacım olacak." Ben gülümsedim. O sadece tebessüm etti. Sonra muzip şekilde uzanıp elini sıktım. "Üstelik ilk hırsızlığında kolay kolay unutulacağını sanmıyorum."

Tebessümü biraz daha yayıldı yüzüne ama sonra parmaklarını yavaşça elimden çekip direksiyonu sardı.

"Yarından sonra da aynı şeyleri düşünecek misin merak ediyorum," dedi birden bire.

Gülüşüm soldu. Kaşlarımı çattım tekrar. "Yarını bu kadar önemli yapan ne?"

"Bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır," diye cevap verdi keyifsizce.

Yüzü öyle karışıktı ki, bu cümledeki anlamı çözmem imkânsızdı. Zaten bir şeyleri çözmeye çalışmaktan da yorulmuştum. Kendimi zamanın akışına bırakan tarafım kararlı şekilde onun yüzüne baktı ve omuz silktim.

"Yarınları düşünerek yaşamak istemiyorum artık. Ve bugün, yanımda sen varsın."

Bu söylediğim benim için önemliydi. Ama o bana bakmadı. İfadesiz yüzü yol çizgilerini takip ederken, ilk kez yarın için endişelenmeye başladım.

Saat bir hayli ilerlemişti. Hava daha da soğumuştu. Ben ceketime daha çok sarılırken, Emir zarftaki adrese son kez baktı ve Cihangir'de eski ama bakımlı bir apartmanın önünde durdu.

"Eee bu kez nereyi soyuyoruz?"

Bana bakıp gülümsedi. En iyi gülümsemelerinden değildi ama yine de dakikalar sonra gülen gözlerini görmek güzeldi.

"Bu kez soymayacağız. Aldıklarımızı teslim etme vakti."

Arabadan aynı anda inip kapıları kapattık.

"Yani bu kez davetliyiz öyle mi?"

Elini cebine attı. Çıkardığı anahtarları bana gösterirken sinsice gülümsedi.

"İçeri girerken zorlanmayacağız diyelim."

Başımı iki yana salladım ve elindeki dosyalarla apartmana doğru yürümeye başladık. O kapıyı açarken ben artık gecenin başındaki kadar gergin değildim. Yavaşça merdivenleri çıktık. İkinci kata geldiğimizde, Emir anahtarla 6 numaralı kapıyı açtı. Refleks olarak etrafıma bakındım. Ve hırsızlık içgüdüsüyle aceleyle aralanan kapıdan içeri süzüldüm.

Emir ışığı yakmadan önce bir süre bekledi. Evin içinden ses gelmediğine emin olunca rahat bir tavırla düğmeye bastı ve ardından derin bir nefes verdi. Uzun koridoru geçip salona girdiğimizde aydınlanan oda bana Akın'ın evinden daha samimi geldi. En azından abartılı mobilyalar yoktu. Sıradan ama rahat görünen bir koltuk takımı, büyük bir çalışma masası ve iki duvarı birden kaplayan şahane bir kütüphane. Sayısız kitaba bakarken onlara dokunma arzusuyla raflara yürüdüm. Elimi uzattığım kitapların tarihlerini gördükçe hayranlığım daha da arttı. Çoğu eskiydi ama hepsi çok kıymetliydi. Yakın tarihli olanlardan elime aldığım kitaplarda yazarlara ait imzalarla karşılaştım. Bu kitaplığın sahibi her kim ise gerçekten çok şanslıydı. Büyülenmiş gözlerimi kitaplardan çekmeden sordum.

"Kimin evindeyiz?"

Çalışma masasını çoktan karıştırmaya başlayan Emir cevap vermeden önce ona bakmamı bekledi. Ona döndüğümde ise sadece iki kelime söyledi.

"Mutlu Kelebek..."

Kısa bir an öylece yüzüne baktım. Elimdeki kitabı yerine koydum. Masaya doğru yürüdüm.

"Neden buradayız?"

Boğazını temizledi. "Eğer Cennet ile ilgili soruşturma başlatmak istiyorsa, bunu doğru şekilde yapmalı ve yarın o adamın ofisine götüreceği dosyada babamı etkileyecek bir şey olmamalı. Dediğim gibi onun bu işte gerçekten suçu yok."

Önünde açmış olduğu dosyayı işaret etti. "Hakkını yememek gerek, iyi yol kat etmiş. Ama sürekli yanlış şeylerin etrafında dönüp durmuş. Küçük ayrıntılara takılmış ama büyük resmi görememiş." Benim anlamadığımı yüzümden anlamış olacak ki; "Hanzade ismine öylesine takılmış ki, Akın'ı bulamamış ya da bulmak istememiş," dedi basitleştirerek.

Hanzade ismine öylesine takılmış ki... Hanzade ismi için benim etrafımda dolaşması gibi...

Emir daha fazla dinlemek istemediğimi anlayıp tekrar dosyaya döndü. Ben de onun arkasında kalan dosya dolabına yürüdüm. Birkaç rafa göz gezdirirken, mavi bir dosya üzerindeki "S" harfi dikkatimi çekti. Dosyayı raftan çektiğim an içindeki kâğıtlar etrafa saçıldı. Sayfalara daha dokunmadan ne olduklarını biliyordum. Havada süzülürken bile el yazımı tanımıştım. Bunlar benim mektuplarımdı!

Yere eğildim. Elime aldığım mektubuma baktım. Cümlelerim bana öyle yabancı geldi ki... Aylar önce yazarken elimi titreten, bazen gözyaşı döktüğüm, bazen gülümsediğim kelimeler, şimdi bir yabancının iş dosyalarıyla yan yana duruyordu. *Bu muydu kalbimden geçenlerin kıymeti, bir davada delil olacakmış gibi dosyalanacak kadar değersiz miydi*

yazdıklarım? Aylarca mektuplarıyla beni gülümseten kelebek için sadece "S" dosyası mıydım? Sayfadaki el yazım buğulandı. Gözümden süzülen damla elimdeki kâğıda düştü.

"İstiyorsan hepsini yanımızda götürebiliriz."

Emir okşarmış gibi konuştuğunda elimin tersiyle yanağıma süzülen yaşı sildim. Ayağa kalktım. Endişeli yüzüne bakıp başımı salladım.

"Ben bunları var olmayan birine yazdım. Suya yazar gibi, yıldızlara fısıldar gibi ya da bir kuşun kanadına bağlarmış gibi. Yazdım ve gökyüzüne gönderdim. Nereye gittiği umurumda değil. İçimde saklayamadıklarımdı onlar. Söyledim ve bitti. Şimdi bir dosya olması ya da çöpe gitmesi bir şeyi değiştirmez."

Elimdeki sayfayı masaya bırakıp lavaboyu bulmak için koridora doğru yürüdüm. İçeri girip aynada kendime bakarken ona kızmak istedim, Mutlu kelebeğe, Kenan'a... Ama yapamadım. Beni kullanmış olması, mektuplarımı önemsizmiş gibi dosyalaması bir şeyi değiştirmedi. Ona yazdıklarımla, onun yazdıklarıyla farkında olmadan değişmiştim. Kendime bile söyleyemediğim hisleri ona söylerken hafifledim. Tüm bunları neden yapmış olursa olsun, onun sayesinde yüküm azaldı. Bu yüzden, çok istesem de ona kızamadım.

Salona geri döndüğümde Emir yine dosya başındaydı. Ama bu kez önünde açık olan dosya mavi kaplıydı. Benim geldiğimi fark edince kapatıp aldığım yere geri koydu. Yüzünü raflardan alıp bana doğru çevirmeden önce biraz bekledi. Gözleri beni bulduğunda ise gülümsemeye çalıştı. Ama gülüşü hüzünlüydü. Okuduğu sayfalarda kimden bahsettiğimi biliyordu. Yanıma geldi. Eli önce yanağımı okşadı. Zorla da olsa gülümsedim. Zorla da olsa gülümsedi.

"Sana benim kahramanım olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Her süper kahramanın bir zayıf noktası vardır. Süpermen'in yeşil taştan etkilendiği gibi. Senin kriptonit taşının da Ahmet olduğunu biliyorum. Ama emin ol, bu umurumda bile değil."

Öyle derin, gözlerimin tam içine, kalbimi görüyormuş gibi bakıyordu ki, tek kelime çıkamadı dudaklarımdan. Yanağımdaki elini avucuma aldım. Ağlamamak için çenemi sıktım.

"Artık buradan gidebilir miyiz?" dedim sessizce.

Dudakları anlayışla yukarı kıvrıldı. Başını salladı. Parmakları sıcak bir güvenle avucuma karışırken daireden çıktık.

Bir kat aşağı inmiştik ki, alt merdivenlerden biri yukarı doğru çıkmaya başladı. Emir'e korkuyla baktım. Kulağına doğru eğildim. "Ya Kenan ise?"

Başını salladı. "O hâlâ baloda olmalı. Bu işi bu gece yapmamızın sebebi buydu. Henüz hiçbiri dönmüş olamaz," dedi, beni sakinleştirmeye çalışır gibi fısıldarken.

Birkaç saniye sonra gelen kişi bizi görünce durdu ve kaşlarını çatıp, şüpheyle yüzümüze baktı. "Kime bakmıştınız?"

Belli ki apartman görevlisiydi. Birden omuzlarımı dikleştirdim. Emir'den önce davranıp adama doğru bir adım attım.

"Kusura bakmayın, biz bu apartmanda oturan bir arkadaşımıza sürpriz yapmak için gelmiştik."

Adam aynı bakışla bakmaya devam etti. "Arkadaşınız?"

"Kenan Bey. Altı numarada oturuyor." Elimle bir üst katı işaret ettim.

Adamın yüzündeki şüphe dağılırken kaşları olması gereken yerine kaydı. "Kenan Bey bu akşam eve gelmedi."

Bunu söylerken bu kez yardımcı olmaya çalışır gibiydi. Sahte bir üzüntüyle dudaklarımı büktüm. "Evet, az önce konuştuk. Kendisi bir davetteymiş. Biz de buralardaki bir partiden çıkınca uğramak istemiştik ama kısmet değilmiş."

Adam üzgün bakışıyla kısmetsizliğimize ortak oldu. Sonra iyi geceler dileyip üst katlara doğru yol aldı. Apartman girişine indiğimizde neredeyse zafer dansı yapacaktım. Emir etkilenmiş bakışıyla beni süzdü.

"Bakıyorum da yeni bir tarz deniyorsun Kedi Kadın."

Sırıttım. "Evet, bu kez senin taktiğini uygulayayım dedim."

Şekeri elinden alınmış çocuklar gibi dudak büktü. "Hâlbuki ben senin yöntemini daha çok beğenmiştim."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Üzgünüm Batman ama o yöntemi başka çarem kalmadığı sürece tekrarlayacağımı sanmıyorum."

Şımarık kız çocukları gibi saçımı savurup dış kapıya doğru yürürken, onun "Demek öyle?" diye soran sesine sadece gülümsedim. Dışarı adımımı attığım an kırmızı elbisem rüzgârda dalgalandı. Ceketimin önü arkaya doğru savrulurken, kendimi işte şimdi süper kahraman gibi hissetmiştim. Bir görev daha başarıyla tamamlanmıştı. Ve ben hayali pelerinimi savurarak kendimle gurur duyan adımlarla arabaya yaklaştım.

Arabanın yanına geldiğimiz an Emir panikle adımı söyledi.

"Sahra dur!"

Korkuyla ona döndüm ama o aceleyle bana yaklaşıp elini yüzüme uzattı. Yanağım avucunu doldururken ben ne

olduğunu anlayamadan dudakları dudaklarımı örttü. Benim gözlerim şaşkınlıkla açıldığında sokağın başında bir araba farı göründü. Sanırım işte şimdi, ciddi anlamda yakalanmıştık. Korku ve heyecanla gözlerimi kapattım ve artık tek hissettiğim Emir'in yumuşak dokunuşuydu.

İlk seferinde şaşkınlıktan kıpırdamayan dudakları şimdi çılgın ve soluksuz bir keşfe çıkmıştı. İşin garibi bu keşfe saniyeler sonra benim de ortak olmamdı. Sanki elimde bir fener vardı da, ona ben yol gösteriyordum. Görünen o ki, benim Türkan Şoray kanunlarım yoktu. Kendimi rolüme öyle bir kaptırmıştım ki, durmam için birinin "Kestik!" diye bağırması gerekiyordu. Ve itiraf etmek gerekirse, bu sahnenin oscarlık olmasını istermiş gibi doğal davranıyordum.

Elleri saçlarımdan sırtıma, oradan da ceketin içinden belime kayıp beni kendine daha çok çektiğinde, çoktan hiç görmediğim nehirlerde sürüklenmeye başlamıştım. *Sahi ne vardı bu adamın dudaklarında?* Sanki güçlü bir mıknatıs ondan ayrılmamı engelliyormuş gibi bitmeyen bir öpücüğe tutulmuştum. *Şu zıt kutupların birbirini çekme olayı bu muydu yoksa?* Bu çekimden kurtulmak için tek hamle yetecekken, ellerim o hamleyi yapmak yerine onun sırtında, geniş omuzlarında, hatta bozmaya kıyamadığım kısa saçlarında tuhaf bir gezintiye çıkmıştı. Şu an bizi izleyen kişi kimdi bilmiyordum ama bu sahneye seyirci olduktan sonra çoktan yolunu değiştirmiş olduğuna emindim.

Oksijen tüpüne ihtiyaç duyacağımız kadar uzun bir zaman sonunda ayrıldık. Alnını alnıma dayadığında gözlerim kapalıydı. Gözlerimi açmak için nefesimin kalp ritmimle aynı hıza ulaşması gerekiyordu. Tekrar konuşabilmem içinse alfabeyi yeniden öğrenmem...

Sahi biz neredeydik?

Gözlerimi açmadan önce onun bakışlarına bu yakınlıkta yakalanmamak için kendimi birkaç santim geriye çektim. Sadece bu hareket bile başımın dönmesine yetmişti. Yutkundum. Gözlerim aralandığında ise çoktan mavi gözlerin hapsine girmiştim. Maraton koşmuş gibi düzensiz çıkan nefesiyle önce dudaklarını ıslattı sonra aynı dudaklar keyifle yana doğru kaydı. Konuştuğunda ise nefesinin sıcaklığı soğuk havada kendini belli etti.

"Haklıymışsın, tam bir profesyonelle çalışıyormuşum. Aklımı başımdan aldın."

Yüzünde öyle bir bakış vardı ki, bu bile beni kızartmaya yetmişti. Eli çeneme gittiğinde ondan kaçmaya çalışan bakışlarımı kendine çevirdi.

"Hâlâ hayali öpücüklerin en ateşlisi olduğunu düşünüyor musun?"

Bunu sorduğunda utanarak alt dudağımı ısırdım. Sanırım ajanlık sınırlarımı fazlasıyla zorlamıştım. Yüzümü çekinerek elinden kurtardığımda kekeleyerek de olsa; "Eee kimi gördün? Güvenlik mi, polis mi yoksa Kenan mıydı?" diye sorarken gözlerine bir kere bile bakamadım. Ve bu kadar kısa bir soruda bile iki kez yutkunmak zorunda kalmıştım. Ama o keyifle gülümsedi.

"Kimse yoktu ki."

Anlamadım. Ondan bir adım uzaklaştığımda sendelediğimi görmediğini umut ettim. Birini arar gibi etrafa bakındım.

"Eee, niye beni öptün o zaman?"

Bu kez saklamaya gerek duymayacak şekilde dudakları yüzünde dans etti. İşte bu en keyifli gülüşlerinden biriydi.

"Ben sadece senin yöntemini daha kusursuz hale getirmek için pratik yapmak istemiştim."

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. Sonra başımı iki yana sallayıp pes ettim. Şu an bir cümle daha kurabilecek kadar bile gücüm kalmamıştı. Hızlıca arabaya attım kendimi. Daha koltuğa oturduğum an tansiyonum düşmüş gibi gözlerimi kapattım. Hayatımdaki en derin nefeslerden birini bıraktım dışarı. *Sanırım o unutulmayan ilk öpücükler böyle bir şeydi...*

Dakikalar önce olanlardan sonra ikimiz de konuşmuyorduk. Öylesine garip hissediyordum ki düşüncelerim bile sessizleşmişti. Elimi dudağıma götürme içgüdümü defalarca bastırdım. Ama nabzım sanki hâlâ dudaklarımda atıyordu. Ve her atışında da dudağım biraz daha kızarıp şişiyor gibi hissediyordum. Bu yüzden parmaklarımla gizlenme dürtüsü içimi kemiriyordu. Sessizlikten kafayı yiyeceğim kadar uzun bir zaman sonra çevre yolundaydık. Orta hızla giden arabada artık biri konuşmalıydı.

"Baloya mı dönüyoruz?"

Sesim bana yabancıymış gibi çıktı. Kendi tonunu bulması için hafif şekilde öksürdüm. Başını salladı.

"Balo bitmiş olmalı. Seni yurda bırakacağım." diye cevap verdiğinde sesinde tuhaf bir tını vardı. Sakindi, durgundu ve düşünceli gibiydi. Arabaya bindiğinden beri, bana bir kez bile o muzip gülümsemesiyle bakmamıştı. Hatta hiç bakmamıştı. Sadece sessizce arabayı sürüyordu. Ve bu, Emir için fazla normal bir hareketti. Dayanamadım.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerinin bana dönmesi için bekledim. Durgun yüzü yolu takip ederken, deli gibi beyninden geçenleri duymak istedim. Sonunda bana baktı. Göz kırpmadan gözlerime dikkat kesildi. Bu kez huzursuzdu. Elimde olmadan ge-

rildim. Sadece kısa bir an dudaklarını aralar gibi oldu ama sonra vazgeçti. Tekrar yola döndü. İfadesiz şekilde "İyiyim..." dedi.

İnanmadım. "Yine şu yarın saçmalığı mı?"

Cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Önüme döndüm. Bakışlarım kucağımdaki ellerime kaydığında ceketin kollarını çekiştirmekten kumaşı yıprattığımı fark ettim. Tam bu sırada Emir sesli şekilde söylendi.

"Bir bu eksikti!"

Başımı kaldırıp yola baktım. Birkaç metre uzakta yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklara yaklaştığımızı fark etmemle seslice yutkundum. Bu gece sayısız yere izinsiz girip, hırsızlık yapmışken şu an polisleri görmek pek de iyi değildi. *Henüz polislerin yüzüne bakarken soğukkanlı davranacak kadar deneyimli ajan olamamıştım ki!*

Araba yavaşladı. Öndeki aracın kontrolü yapılırken korkuyla Emir'e döndüm.

"Şimdi ne yapacağız? Bizi bu durumdan kurtaracak bir planın var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Şu an elbiselerini çıkarıp üstüme atlasan bile bu kontrolden kaçamayız Juliet." Ben dehşete kapılmak üzereyken bana baktı. Yüzümün aldığı şekil fazlasıyla abartı olsa gerek sonunda gülümsemeleri geri gelmişti. "Korkma, bu gece için olağan bir durum. Onlar hırsız değil sarhoş şoför arıyor sadece, endişelenme."

Yine de yutkunarak önümdeki araçtan çıkıp üstü aranan üç kişiye baktım. Daha hızlı nefes alıp verirken yeniden acemi ajan hallerime dönmüştüm bile. Emir'in elinin sıcaklığı titreyen parmaklarımı sardı.

"Şu surat ifadesiyle bakmaya devam edersen adam öldürdüğünü düşünecekler. Sakin ol Juliet, bu sadece basit

bir çevirme. Üstelik bize ceza yazabilecekleri kadar bile içki içmedim. Endişe edecek bir durum yok."

Haklıydı. Sonuçta yüzümüzde bu gece boyunca yaptıklarımız yazmıyordu. Onlar olağan şekilde kontrolünü yapacak, sonra biz de sakince yolumuza devam edecektik. *İşte bu kadar basit.*

Sıra bize geldiğinde kırmızı mavi ışıklar arabanın içini aydınlattı. Orta yaşlı bir polis memuru Emir'in camına yanaştı. Emir de tüm gülen yüzüyle camı açtı.

"İyi geceler gençler. Ehliyet ruhsat lütfen."

Olağan cümle sakince karşılığını buldu. Emirden aldıklarına sıradan bir bakış atıp geri uzattı. Emir'in vücudundaki alkol oranını ölçen cihaz sabit bir ses çıkardı. Adam bu durumdan memnun oldu. Sanırım her şey yolundaydı. Polis son bir nezaketle başını eğip bize baktı.

"Ufak bir ihbar aldık da, sizi birkaç saniyeliğine dışarı alalım gençler."

Emir gözlerime 'sakin ol, sorun yok' bakışını atıp dışarı çıktığında ben de elim titreyerek kapıyı açtım. Yüzüme çarpan soğuk beni titretti. Ceketime sarıldım. Bizimle konuşan memur Emir'in üstünde elini gezdirirken, varlığını yeni fark ettiğim kadın polis yanımda belirdi. İfadesiz bir yüzle bana dokunmaya başladığında ürktüm. Birkaç kere hareketlerini tekrar etti. Tam elleri benden uzaklaşıyordu ki, göğüs hizama daha sert dokunmaya başladı. Beni kendine çevirip ceketi daha sert yokladı. Mendil cebinden içeri elini attı ve parmakları tekrar dışarı çıktığında ufak şişe soğuk gecede parladı. Gözlerim korkuyla açıldı. *Akın'ın baloda Emir'in cebine koyduğu şişe!*

Şeffaf cam içinde parlayan üç siyah hap bana planımı bozduğunu söylermiş gibi göz kırpıyordu sanki. Kadın kaşlarını çattı. Şişedekilerin ne olduğunu anlamak için bir-

kaç saniye inceledi. Bir kadına ait olamayacak kadar kalın ve sert bir sesle; "Bunlar ne?" diye sordu. Artık sadece soğuktan değil korkudan da titriyordum.

"Bu şişedekiler ne?" diye tekrarladı.

Yutkundum. Tam konuşacaktım ki; "Ona ait değil!" diye araya girdi Emir.

Cümlesiyle birlikte yüzüm ona döndü. Kararlı şekilde kadına bakıyordu. Yanındaki erkek polis kolunu tuttu.

"Size mi ait?" dediğinde bu kez soru ve gözler Emir'e yönelmişti. Cevap vermeden önce düşündü. Bana dönüp gözlerime baktı. Dudakları aralanmıştı ki kolunu tutan polis onu çekiştirmeye başladı. "Anlaşıldı. Sanırım bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor."

İtiraz etmek için hamle yaptığımda bu kez engellenen kol benimkiydi.

"Endişelenme küçük hanım, sen de geliyorsun. Sanırım avukatınızı aramanız gerekebilir."

Sırıtan yüzü bu durumdan keyif alıyor gibiydi.

"Avukat mı?" diye sordum ayaklarımı sürükleyerek yürürken. Emir'i bindirdikleri polis arabasına girmeden önce yüzüme baktı.

"Eminim tanıdığınız iyi bir avukat vardır," dedi bıkkın sesiyle.

Gözlerim korku ve şaşkınlıkla açılırken aklıma gelen isimle iliklerime kadar titredim. *Evet, tanıdığım iyi bir avukat vardı!*

11. Bölüm

Yarın

Hayatımda iki kere karakola gitmiştim. Birincisinde 6, ikicisinde 9 yaşındaydım. İlkinde Erva'nın yeni aldığı bisikleti çalınmıştı, ikicisinde ise mahallede sevdiğimiz köpeğimiz kaybolmuştu. İki gidişimde de semt karakolumuzdaki polisler benimle gülümseyerek ilgilenmiş ve şeker verip evime yollamışlardı. Evet, ne bisikleti ne de köpeğimizi bir daha görmemiştik ama polislerin güler yüzlü, iyi insanlar olduğuna hep inanmıştım.

Şu an 9 yaşında, sevimli bir kız çocuğu değildim. Etrafımdaki polislerin bana şeker verip evime yollamayacağını bilecek kadar büyümüştüm. Ama içimden ufak bir çocuk gibi ağlamak geliyordu. Karakola girerken dizi ve filmlerde gördüklerimden dolayı, beni demir parmaklıklar ardına koyup, ağlayarak "Ben suçsuzum!" diye bağırdığım sahneler geliyordu gözümün önüne. Ama öyle olmadı.

Emir'i ve beni farklı odalara aldılar. Yanımdaki kadın polis beni masa başında bekleyen üniformalı başka bir polise emanet etti. Dışarı çıkarken de "İfadesini alınca bana haber verirsin, gelip teste götürürüm," demişti. Yutkun-

dum. *Test mi? Doğruluk testi mi yapacaklardı yoksa?* Hani şu kablolara bağlanıp yalan söyleyip söylemediğini anlayan alet! Eğer öyle bir test ise kesin yakalanırdım.

Ben korkuyla titremeye başlarken, masadaki polis "Oturun lütfen," deyip önündeki sandalyeyi işaret etti. Sessizce oturdum. İyi tarafından bakmaya çalıştım. En azından ellerim kelepçeli değildi. Demir parmaklıklar arkasında ya da sallanan bir ışık altında sorgulanmıyordum.

Başımı utanarak görevli polise çevirdim. Orta yaşlı bile değildi. Daha çok yeni mezun olmuş deneyimsiz biri gibi duruyordu. Ama klavyenin üstünde dans eden parmakları, onun uzman olduğu konunun farklı olduğunu anlamamı sağladı. Ekranda bir şeylere tıkladı hızlıca. Sonra bana dönüp; "Evet, sizi dinliyorum," dedi. Genç ya da deneyimsiz olabilirdi ama bakışları yeterince sorgulayıcıydı.

Boğazımı temizledim. "Ne söylemeliyim?" diye kekeledim. Gerçek anlamda kekeledim hem de.

Kaşlarını çattı. "Cebinizden çıkan, muhtemelen uyuşturucu sınıfına giren maddeyi nereden ve kimden temin ettiğinizden bahsedebilirsiniz mesela!"

Küçük odayı dolduran sert sesi ağlama dürtümü tetikledi. Ama dudağımı ısırıp kendimi tuttum.

"Bana ait değil!"

Sesimin titrememesine özen göstermiştim. Ama karşımdaki adamın yüzüne alaycı bir bakış yerleşti. "Hep öyledir zaten," dedi bıkkın sesiyle.

Tekrar ekrana döndüğünde parmakları anlatmaya başlamamı söyler gibi hazır ola geçti. Saniyeler sonra ise hâlâ konuşmayan yüzüme baktı.

"Sizi bekliyorum küçük hanım! Yoksa söylediklerimi anlamayacak kadar kafanız mı güzel?"

Dişlerimi sıktım. Dalga geçen yüzü çirkef huyumu ateşe verdiğinde ağlama dürtüm çoktan derinlere inmişti. Az önce korkudan titreyen kollarımı göğsümde topladım. Omuzlarımı dikleştirdim. Üstümde hâlâ Emir'in ceketi vardı, bu yüzden bu hareketimle kumaş kaba şekilde göğsümde toplandı. Ama yine de kararlı yüz ifademi bozmadım.

"Birincisi kafam güzel falan değil. İkincisi avukatım gelmeden tek kelime daha etmeyeceğim."

Öyle kendimden emin kurmuştum ki cümlelerimi, böyle bir hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama sanırım şanslıydım ki, filmlerde geçen bazı şeyler gerçekten işe yarıyordu. Genç polis hoşnutsuz şekilde yüzünü buruşturdu. Sonra elini klavyeden alıp yanındaki telefona uzandı. Telefonu yerinden kaldırıp benim ulaşabileceğim kadar yakına koydu.

"Buyurun küçük hanım, avukatınızı arayabilirsiniz."

Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, işler yolunda gitmezse seve seve idamımı bile kayıtlara geçerdi. Kararlı ve gururlu duruşumu bozmadan telefona uzandım. Ama kulağıma götürürken kalbim deli gibi atmaya başladı. Parmaklarım Ahmet'in numarasını tuşlarken titredi. Kısa bir an Ahmet yerine Barış abiyi aramayı bile düşündüm. Ama buraya kim gelirse gelsin utancım katlanacaktı, en azından Ahmet'in bu olayı gizli tutacağına emindim. Emindim, çünkü küçüklüğümüzden beri tüm yaramazlıklarımın üstünü ustalıkla örterdi. Bu kez de farklı olmayacağını biliyordum. Tabi bu durumdan kurtulabilirsem!

Telefon üçüncü kere çaldığında gözüm duvardaki saate takıldı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu saatte uyuyor olmalıydı. Kısa bir an kapatmayı bile düşündüm ama Emir'e ne olduğunu bile bilemezken beni bu durumdan

ondan başkası kurtaramazdı. Birkaç saniye sonra uykulu sesi geldi kulağıma. Cevap vermek için yutkunmak zorunda kaldım.

"Ahmet... Ahmet Abi. Benim Sa..."

"Sahra! Ne oldu, iyi misin?"

Uykulu sesi bir anda buzun çözülmesi gibi parçalanıp dağıldı. Korktuğunu anlayınca iyi olduğumu belli edercesine güçlü cevap verdim.

"Endişelenme iyiyim. Yani fiziki olarak oldukça iyiyim ama şey..."

Beni göz ucuyla seyreden polise kaydı bakışlarım. Avukatım yerine başkasını aradığımı düşünüyor olmalıydı.

"Yine neler oluyor Sahra?"

Yine?! Onu arama sebebim sadece olağanüstü durumlarda olurken bu sorusuna şaşırma, alınma ya da utanma hakkım yoktu.

"Ben şu an gerçekten zor bir durumdayım. Şey... Sanırım iyi bir avukata ihtiyacım var ve tanıdığım tek iyi avukat sensin. Gerçi Barış abi de var ama onun senin kadar iyi olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden seni aramak zorun-"

"Sahra şu an neredesin?"

Alt dudağımı ısırdım. Her zaman ki gibi saçmalıyordum. Göremeyeceğini bilsem de gözlerimi kaçırıp başımı eğdim.

"Karakoldayım..."

Kedi mırıltısı gibi çıkan sesim onun kısa şaşkınlığına karıştı. Ama sonra kulağıma gelecek kadar gürültülü şekilde harekete geçti. Ona bulunduğum karakolun ismini

söyleyip kapattım. Başım eğik şekilde kollarımı kucağıma koymuşken, az önceki kararlı halimden eser yoktu. Karşımdaki polis de bendeki değişimi fark etmiş olacak ki, sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Keyifli bir sesle konuştuğunda ona baktım.

"Sevgili avukatınız gelene kadar içecek bir şey alır mıydınız küçük hanım?"

Benimle böyle dalga geçmesi için ne yapmıştım bilmiyordum ama bu tavrı gerçekten sinir bozucuydu.

"Su!" dedim sertçe.

Ayağa kalkarken sırıttı. "Bence de şu an ki durumunun üstüne soğuk bir su içmen iyi fikir."

Odanın içindeki su sebilinden bir bardak doldurduğunda içimde bastırdığım ağlama hissi geri geldi. Belki de imalarında haklıydı, Ahmet gelse bile buradan kurtulamayacaktım. Gözümün önüne, hapishanedeki ranzama uzanmış ağlarken ki görüntüm geldi. Bana suyu uzattığında aklımdaki resmi silmesi için gözlerimi sıkıca kapattım ve tek seferden suyu içtim. Ben sessizce ona teşekkür ederken, o çoktan masasına kurulup umursamaz şekilde ekranına dönmüştü bile.

Karakolun Çıkmaz'a uzaklığını düşününce Ahmet'in kısa zamanda geleceğini düşünmemiştim ama o beni şaşırttı. Işınlandığını düşüneceğim kadar kısa bir zaman sonra kapı açıldı ve yanındaki üniformalı adamla birlikte gözleri beni buldu.

İşte o an dakikalardır bastırdığım yalnızlık ve korku burnumun ucunu sızlattı. Gözlerimin içine bakan bakışları bana yaklaştıkça gözyaşlarımı tutmam daha da zor oldu.

Sanki ona doğru adımlamam bile yasakmış gibi onun bana ulaşmasını bekledim. Ayağa kalktım, yanıma geldiği an ona öyle sıkı sarıldım ki ağlamaya başladığımı saniyeler sonra fark ettim.

Onun kokusu tanıdıktı, ev gibiydi, güvenliydi... Kollarından ayrıldığımda panikle yüzüne baktım. Yanağımı elimin tersiyle silerken; "Yemin ediyorum onlar bana ait değil!" dedim başımı sallayarak sayıklarmış gibi. Neyden bahsettiğimi bilmese bile parmakları yanağımda kalan yaşları sildi. "Tamam, ben sana inanıyorum ama önce sakin olmalısın."

Uslu çocuklar gibi başımı salladım. Bana bakışını masa başındaki polis böldü.

"Avukatınızın geleceğini sanıyordum."

İkimiz birden ona döndük. Ukala yüzü hoşnutsuz şekilde buruşmuştu. Ahmet kollarını benden uzaklaştırıp evrak çantasına uzandı. Çantadan çıkardığı belgeyi adama uzatırken ben de onu inceleme fırsatı buldum. Aceleyle giyildiği belli olan siyah kumaş pantolonu ve beyaz gömleğiyle kararlı şekilde polisin tepkisini bekliyordu. Ceketini giymemişti, hatta saçları da yataktan kalktığı gibiydi ama bu hali bile beni kurtarmaya yetecek güçte görünüyordu.

"Gördüğünüz gibi gerçek bir avukatım. Ve şimdi izin verirseniz, ifadesini vermeden önce Sahra Hanım'la özel olarak görüşmek istiyorum."

Polis dışarı çıkmadan önce bana rahatsız bir bakış atmayı ihmal etmedi. Ona göre şımarık bir suçluydum. Ama Ahmet'in böyle düşünmesini istemiyordum. Adam kapıyı kapattığı an Ahmet'e döndüm.

"Yemin ediyorum doğru söylüyorum. O şişe bana ait değil!"

Ahmet sakinleştirir gibi yine başını salladı. Beni kollarımdan tutup sandalyeye oturttu. Sonra yavaşça karşıma oturup sandalyesini bana yaklaştırdı.

"Küçükken her yıldırım düştüğünde çığlık atardın hatırlıyor musun?" Yanağımdan süzülmeye başlayan yaşları yine sildikten sonra başımla onayladım. "Peki sonra ben sana ne derdim, onu hatırlıyor musun?"

Burnumu çektim. Yüzümü son kez silip ona baktım. Gözlerine baktığımda gülümsüyordu.

"Korkma ben yanındayım derdin..." dedim sessizce.

Uzanıp elimi tuttu. Gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

"Bak, ben yine burada, yanındayım. Şimdi korkmayı bırak ve kocaman bir nefes al. Sonra bana her şeyi, en başından anlat."

Önce yeşil gözlerine baktım. Sonra başımı eğip, avucumun içindeki parmaklarına baktım. Öyle sıkı tutuyordu ki, bir anda korkum geçti. Gözlerimi kapattım ve çok büyük bir nefes aldım. Tekrar gözlerim aralandığında hâlâ gülümsüyordu. Ellerini çekti ve dikkatle dinlemeye başladı. Nereden başlayacağımı bilmediğimden aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Üstümdeki ceketin cebinde bir şişe hap buldular."

"Ama sen onların ne olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerimi kaçırdım. "Aslında biliyorum. Okulun laboratuvarında üretilen bir ilaç. Ama çok yüksek ihtimalle uyuşturucu sınıfına giriyordur."

Kaşlarını çattı. "Peki, sen bunu nerden biliyorsun? Ya da dur, o şişe senin cebine nasıl girdi önce onu söyle?"

Kuruyan dudaklarımı kemirdim. "Baloda."

"Baloda mı?"

Gözlerinden kafasının karıştığı belli oluyordu. Bu yüzden dik oturup ilkinden daha derin bir nefes aldım.

"Emir'in babasının okulun rektörü olduğunu biliyorsun. Ama özel sebeplerden dolayı, yıllardır araştırma laboratuvarının kontrolünü yardımcısına bırakmış. Yardımcısı da bu gücü kötüye kullanıp orada bahsettiğim bu uyuşturucuyu üretmeye başlamış. Hatta Emir'i de kendine aracı yapmış."

Tam bu cümlede kaşları anlamlı şekilde havaya kalktı. Hemen devam ettim. "Ama Emir şu an her şeyi bıraktı. Tabi adamın henüz bundan haberi yok. Bu yüzden balodа Emir'in cebine o şişeyi koydu. Gece ben üşüdüğümde Emir ceketini bana giydirdi."

"O ceket, yani şu an üstünde olan bu ceket onun mu?"

Başımı salladım. Kaşlarıyla birlikte çenesi de gerildi. Ama ben yok sayıp devam ettim.

"Bu ilaç konusunu benim yüzümden bir gazeteci öğrendi. Balodayken aynı kişinin bu konuyla ilgili geniş bir soruşturma başlatmak üzere olduğunu öğrendik. Söylediğine göre yarın sabah çok güçlü birine bu konuyla ilgili yaptığı araştırma dosyasını verecekti. Bu yüzden bizde Emir ile bu gece için bir plan yaptık."

"Plan?"

Ahmet'in yüzü artık ifadesizdi. Sanırım tepki vermek için hikâyenin sonunu bekliyordu. Sorusuna karşılık başımı salladım.

"Gece boyunca bu ilaç olayının gerçek sorumlusunun kim olduğuna dair bütün belgeleri topladık ve o gazete-

cinin evine bıraktık. Madem soruşturma başlatacaktı, en azından bunu doğru şekilde yapmasını sağlamalıydık."

Kaşları bu kez düşünür gibi kıvrıldı. "O belgeleri izinle aldınız, değil mi?" diye sorduğunda yine alt dudağımı ısırdım.

"İstediğinde verilebilecek belgeler değillerdi. Üstelik bahsettiğim adamın bu soruşturma olayından haberi olsaydı, çoktan paçayı sıyırmanın bir yolunu bulurdu. Bu yüzden gizlice ofislere ve evlere girip almak zorunda kaldık."

Hâlâ ifadesiz ama temkinliydi. "Ama bahsettiğin gazeteciye o belgeleri kendiniz verdiniz, değil mi?"

Gözlerimi kaçırdım yine. "Evet, biz verdik ama o henüz bunu bilmiyor. Sanırım evine gidip çalışma masasına baktığında dosyayı görecektir."

Cevap ya da tepki vermedi. Sadece düşünüyordu. Konuşmadığımı fark edince bana baktı.

"Bitti mi?" diye sordu sakince.

Düşündüm. "Gazetecinin evinden dönerken polis çevirme yaptı. Üstümüzü arayınca bu ceketin cebinde varlığını bile unuttuğumuz o şişeyi buldular."

Bittiğini belli etmek için yorulmuş gibi omuzlarımı düşürdüm. Ahmet konuşmak için bir süre bekledi. Sonra ayağa kalktı. Odanın içinde birkaç adım attı. Dudakları aralanmadan önce üstümdeki cekete baktı. Bu öyle bir bakıştı ki, bir an ceketin alev alacağını sandım.

"Sahra bu söylediklerini kulakların duyuyor mu? Şu anlattıklarını bu odanın dışındaki herhangi birine söylediğinde başına neler gelebileceğini biliyor musun?" Parmakları hiddetle saçlarına gitti. Başını sallayıp öfkeyle bana baktı. "O şımarık herife uyup hırsızlık yaptığına, cebinde uyuşturucu taşıdığına inanamıyorum!" Başımı eğdim. Üs-

tümdeki ceketin içinde kaybolmak istedim. "Kullanıyor musun?" dedi birden.

Sorusuyla ona döndüm tekrar. Bakışları beni korkuttu. Panikle başımı salladım.

"Tabi ki kullanmıyorum."

Şükredermiş gibi kısa bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtığında dişlerini sıktı.

"Peki ya o?"

Emir'den bahsettiğini biliyordum. Yine salladım başımı.

"Artık kullanmıyor..."

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. Odanın içinde sinirle adımlarken öfkesini bastırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Bu yaptıklarına inanamıyorum Sahra! Gerçekten inanamıyorum. O adamın seni böylesine kullanmasına nasıl izin verebiliyorsun, anlamıyorum!"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Haklısın, kulağa kötü geliyor biliyorum ama inan sandığın gibi değil. Üstelik bu işi sonlandırmayı ben istedim. Bu soruşturma işi biraz da benim yüzümden oldu. Bu yüzden bunu yapmaya mecburdum. O benden en ufak bir şey istemedi."

Bana doğru sertçe birkaç adım attı. "Hâlâ onu koruduğuna inanamıyorum. Onun yüzünden hapse girebilirsin Sahra!"

Bu kez bakışlarından kaçmadım. "Onu korumuyorum. Benim yüzümden zarar görmesine izin veremezdim. Üstelik bu işte gerçekten suçlu olduğunu düşünseydim ona yardım etmezdim. Hataları var ama suçlu diyemem. Ve emin ol, beni hiçbir şey için zorlamadı ve kullanmadı."

Delirmişim gibi yüzüme baktı. Dişlerini sıktı. Başını bu durumu ve söylediklerimi kabullenemiyormuş gibi salladı. Sonra bana arkasını döndü. Birkaç kere yumruğunu sıktı. Sonra saatine baktı. Yüzü bana döndüğünde artık gözlerime bakmıyordu.

"Balodan çıktıktan sonra bir eğlence mekânına gittiğinizi, orada tanımadığın birinin ceketini giydiğini ve cebinden çıkan şişenin ne olduğunu bilmediğini söyle. Gerisini ben halledeceğim."

Ve çantasını alıp yüzüme bile bakmadan odadan çıktı. Kapıyı açtığında dışarıda bekleyen görevliye "Emir Hanzade ile konuşmam gerek. Onun da avukatıyım," dedi. Ama ses tonu bu durumdan hoşnut olmadığını belli ediyordu. O gitti, dışarıda bekleyen polis yeniden içeri girdi. Kapanan kapının arkasından bakarken kendimi artık gerçekten yalnız hissediyordum.

Ahmet'in söylememi istediği şeyleri kelimesi kelimesine tekrarladım. İfademi alan kişi söylediklerimden tatmin olmamıştı. Bana inanmadığını yüzündeki bütün mimiklerden anlayabiliyordum. Ama sanırım işi beni sorgulamak değil, sadece söylediklerimi yazmaktı.

İfade verme işi bittiğinde beni karakola getiren kadın polis geri geldi ve koluma girip odadan dışarı çıkardı. Nereye gittiğimizi sorunca "Verdiğin ifadenin ne kadarı doğru, şimdi onu anlayacağız!" dedi. Ben korkudan buz keserken, düşündüğüm gibi beni yalan makinasına değil, kan ve idrar tahlili vermeye götürdü.

Geri dönerken başka bir odadan çıkan Ahmet ve bir polisin kolunda yürümeye çalışan Emir'i gördüm. Muhtemelen onu da tahlil için götürüyorlardı. Birkaç adım sonra

ikisinin gözleri de beni buldu. Ahmet'in bakışları hâlâ kızgındı, Emir'in gözleri ise suçlulukla doluydu. İkisine de iyi olduğumu, daha doğrusu güçlü olduğumu göstermek için gülümsemeye çalıştım. Sanırım pek başarılı olamamıştım ki, ikisi de benzer gözlerle benim odaya girişimi seyretti.

Birkaç dakika sonrası ise eziyet, daha doğrusu işkence gibiydi. Sert yüzlü iki polis memuru beni odada sorgulamaya başladı. Aynı soruları defalarca sorarken sadece yalanımı değil, sabrımı da sınıyorlardı.

"O haplar sana mı, yoksa erkek arkadaşına mı ait?"

"O uyuşturucuları kimden aldınız?"

"Kullanmak için mi, yoksa satmak için mi üstünde taşıyordun?"

Bunlara benzer sayısız soruyla aklımı karıştırmaya çalışsalar da, ben sabırla hepsine "Hayır" ve "Bilmiyorum," cevaplarını verdim. İradem koruduğum uzun dakikalar sonrası ağlamaya başladığımda ise soruları yumuşadı. Bu kez cebimden çıkanların benim değil de, Emir'e ait olduğunu itiraf ettirmeye çalıştılar. Onlara göre ben, erkek arkadaşını korumaya çalışan saf bir kız olmuştum birden bire. Ama farklı yollardan deneseler de benim cevaplarım değişmedi. Sonunda ya pes ettiler ya da Ahmet'in içeri girmesiyle üstüme gelmekten vazgeçtiler.

Ahmet beni gördüğü an endişeyle suratı asıldı. Yüzüm düşündüğümden daha kötü görünüyor olmalıydı. En resmi sesiyle kadın polise elimi yüzümü yıkamam için lavaboya götürülmemi rica etti. Benden daha fazlasını alamayacaklarını düşünüyor olsa gerek, Ahmet'in teklifini kabul ettiler. Koluna girdiğim kadın bu kez daha kibardı. Belki de bana inanmıştı, kim bilir.

Ellerim titreyerek suya dokundum. Aynaya baktığımda ise yeniden ağlamak istedim. Gece başında bakmaya doyamadığım makyajımın çoğu yanağımdan çoktan akmıştı bile. Gözlerimin içindeki kırmızı çizgilere bakarken karakolun içinden gelen sesleri dinledim. Tutuklanmaktan hoşlanmayan insanların isyan ve küfür sesleri duyuluyordu. Kimi yalvarıyordu, kimi karşı çıkıyor, kimi de sessizce kaderine razı olmuştu. *Acaba ben hangi gruba girecektim?*

Odaya geri döndüğümde içeride sadece Ahmet ve masa başındaki memur kalmıştı. Onların yanına gidince Ahmet eliyle omzuma dokundu. Yüzüne baktım, gülümsedi. Gözleriyle masayı işaret etti. "Hadi şu kâğıtları imzala da, eve gidelim."

Şaşkınlıkla birkaç saniye boş gözlerle önce Ahmet'e sonra kâğıtlara baktım. Gece boyunca her halime şahit olan polisin keyifli sesi geldi kulağıma.

"Anlaşılan küçük hanım bizi bırakmak istemiyor."

Onun cümlesiyle kendime gelip hızlıca imzaladım kâğıtları. Odadan çıkmadan önce Ahmet'e baktım. Gülüşünü sileceğini bilsem de sordum.

"Peki ya Emir?"

O beklediğim tepkisini verirken sorduğum kişinin sesi kulaklarımda çınladı.

"Batman asla ortağını yalnız bırakmaz."

Başım hızlıca sesin geldiği yöne çevrildi. Emir kapının dışında gülümseyerek bize bakıyordu. Hızlı adımlarla, artık üstüme ağır gelen elbisemi savurup yanına gittim ve ona sarıldım. Şükürler olsun ki o da iyiydi. Beni kollarından ayırdığında arkamda duran kişiye baktı.

"İtiraf etmekten hoşlanmasam da, bu gecenin kahramanı yine James Bond oldu. Kendisi kurşunların önüne atlamakla kalmıyor, aynı zamanda bir iyilik meleği gibi yardıma da koşuyor."

Ahmet'e döndüğümde, Emir'e samimiyetten uzak kısa bir tebessümden fazlasını vermedi. Birkaç dakika sonra karakolun bahçesine çıkmıştık. Dışarı attığım ilk adımdan sonra yıllardır hapis yatmış mahkûmlar gibi abartıyla temiz havayı içime çektim. Hava hatırladığımdan daha soğuktu. Ya da içeride yaşadıklarımdan dolayı daha da korunmasız hissediyordum. Bu gecenin sorumlusu olan ceketime daha çok sarıldım. Ahmet bize döndü.

"Yarın sabaha kadar arabanı alamayacaksın. Tedbir amaçlı kontrolü yapılacak."

Emir keyifsizce yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu, bizi eve bırakman gerektiği anlamına geliyor sevgili avukat dostum."

Ahmet gözlerini devirdi. Arabasının anahtarını eline aldığında Emir'e ters bir bakış atmayı ihmal etmedi. Sert esen rüzgâr eşliğinde Ahmet'in siyah arabasına bindik. Ben öne, Emir arka koltuğa oturdu. Ahmet arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda dayanamayıp sordum.

"Neden bizi serbest bıraktılar?"

Ahmet bana dönmeden ifadesizce cevap verdi. "Tahlilleriniz temiz çıktı."

Şaşırdım. *Bu kadar kolay mıydı yani?* Ahmet şaşkınlığımı fark etmiş gibi devam etti.

"Ayrıca senin üstündeki ceket sizi yakalatırken, Romeo'nun üstündeki de sizin serbest kalmanızı sağladı."

Emir'le aynı anda kaşlarımızı çattık. Anlamamıştık. En azından ben anlamadım. Ahmet dikiz aynasından Emir'e baktı. "İki ceket birden giyemeyeceğine göre, biri başkasına ait olmalıydı. Bu yüzden ifadelerinize inandılar. Ayrıca bu gece gittiğiniz gece kulübüne ait vale fişi de oldukça işinize yaradı."

Emir etkilenmiş gibi kısa bir ıslık çaldı. "Gerçekten iyi bir avukatmışsın Bond."

Ahmet aynadan sertçe ona baktı. "Sadece şanslıydınız Romeo! Ve emin ol, Sahra yanında olmasaydı yeteneğimi seve seve karşı taraf için kullanırdım."

Birkaç saniye yine göz kırpmadan bakışlarıyla konuştular. Benim gözlerim korkuyla ikisini seyrederken, Emir birden gülümseyip sırtını dikleştirdi.

"Biliyor musun, tam şu an aklıma bir sahne geldi."

Panikle arka koltuğa döndüm. "Emir bence bu gece yeterince Romeo ve Juliet olduk."

Gözlerimle ona susmasını söylemeye çalışıyordum. Zira Ahmet dakikalar önce öğrendiklerinden sonra Emir'e karşı pek de sevgi beslemiyordu. Ama Emir uyarımı umursamadı.

"Hayır, hayır, bu sahne şu an çok gerekli."

Beni yok sayıp Ahmet'e çevirdi bakışlarını. İkisi de birbirine dikiz aynasından sinirle bakarken, Emir gülümsedi ve konuşmaya başladı.

"Bu sahnede iki kişi konuşuyor, bu yüzden diğer kişiyi sen seslendir olur mu Juliet?"

Özür diler gibi Ahmet'e baktım ama o yola dikkat etse de gözünü kırpmadan Emir'i seyrediyordu. Emir kibar bir şekilde boğazını temizledi.

"Sahip olduğun her şeyi gösterme.

Bildiğin her şeyi söyleme.

Varını yoğunu dağıtma.

Ata bin, yürüme.

Kendin öğren, akıl dağıtma.

Kazandığının hepsini kumara yatırma.

Ve evinde otur.

Böylece huzura erersin."

Sıradaki repliği söylemem için bana kısa bir bakış attı. Ama ben ağzımı açmadım. Çünkü lafı nereye getireceğini anlamıştım. Tam ona susmasını söyleyecekken, Emir'in beklediği cümle Ahmet'in dudaklarından döküldü.

"Boyundan büyük laflar ediyorsun!"

Bu bir rastlantı mıydı? Ahmet de Romeo ve Juliet'i ezbere biliyor olamazdı değil mi? Emir kısa bir an şaşırsa da bu fırsatı kaçırmadı.

"Tıpkı karnı aç dolaşan bir avukat gibi, değil mi?"

Emirin yüzündeki sinsi gülüşe bakıp panikle Ahmet'e döndüm. Ama onun dudakları da keyifle kıvrıldı.

"Romeo, sana karşı katlandığım saygı, şu sözlerden başkasını bulamıyor senin için.

Sen alçağın birisin!"

Kısa bir an sessizlik oldu. Ben nefesimi tuttum, onlar göz kırpmadan birbirlerine baktı. Sonra ikisi de aynı anda kahkaha atmaya başladı! Ve ben ciddi anlamda ikisinin de kafayı yediğini düşündüm.

Emir'in evinin önünde durduğumuzda yaklaşık yirmi dakikadır kimse konuşmamıştı. Emir arabadan inmeden önce Ahmet'e baktı. Başıyla havalı bir veda selamı verdi.

"Tybalt," dedi resmi bir sesle.

Ahmet'in dudağının kenarı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Emir'in hareketine benzer şekilde başını salladı. *"Romeo."*

Bu kez gülümseyen Emir idi. Yakalarını kaldırıp arabanın kapısını açtığında ben küçük dilimi yutmak üzereydim. *Ne yani, şimdi de iki düşman aile çocukları mı olmuşlardı?* İkisi arasındaki kavgayı çözemeyeceğimi kabul edip başımı salladım. Ve Emir'in arkasından arabadan indim.

Onunla vedalaşmamın Ahmet'in keskin bakışları eşliğinde olacağını bilsem de birkaç şey söylemem şarttı. Yolculuk boyunca gözlerini kaçırmasından gecenin sonu için hâlâ mahcup olduğunu biliyordum. Arabadan birkaç uzun adım uzaklaşıp bahçe kapısının önünde durduk. Arabanın farı üzerimize yansıyordu. Parlaklıktan arkasını göremesem de, Ahmet'in göz kırpmadan bizi izlediğine emindim. Emir'in mavi gözleri kısa süre sonra beni buldu. Gülümsedim. Ama o suçlu çocuklar gibi dudak büktü.

"Ortağımı koruyamadım," dedi keyifsizce.

Omzuna samimi bir yumruk dokundurdum. "Kendini kötü hissetme. O an kıyafetlerini çıkarıp üstüme atlasaydın bile bizi o yere girmekten kurtaramazdın Batman." Kısa bir kahkaha attı. Ben de ona eşlik ettim. "Hem yaptıklarımızdan sonra biraz olsun cezalandırılmış olmak iyi oldu. Eğer hiçbir şey yaşanmamış gibi eve gelseydim, yastığa başımı koyduğumda suçluluktan uyuyamazdım. Ama şu an bebekler gibi rahat uyuyacağım, çünkü kefaretimi ödedim."

Ben kıkırdadım. Onun dudakları yana kayarak gülümsedi. Sonra eli ensesine gitti.

"Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmakta üstüme yoktur ama bu gece hâlâ zor uyuyacağımı biliyorum. Olmamış gibi davranamayacağım şeyler oldu."

Yutkundum. *Öpüşmemizden mi bahsediyordu yoksa?* İstemsizce bakışlarım ışığın arkasındaki kişiye kaydı. Onu göremedim ama varlığı kurşun kadar ağırdı. Sert esen rüzgâr titreyen dudaklarımı okşadı. Tam konuşacaktım ki, sadece cümlemi değil geceyi de bölen bir korna çaldı. Ahmet konuşmanın uzamasını istemiyordu anlaşılan. Aslında bu garip enerjiyi böldüğü için memnun sayılırdım.

İkimizin bakışları bize vuran ışıktan tekrar birbirimize dönünce Emir zaman geçirmeden beni kendine çekti. Artık bu hareketi onunla el sıkışmak kadar doğal geliyordu. Başımın yeri göğsünde hazırdı, benim alnımda da onun dudakları için yer ayrılmış gibiydi. Kolları beni ısıttığında yapbozun uygun parçasını bulmuş gibi hissetmiştim. Yine de bu kez, diğerlerinden daha garipti... Kulağıma *"Binlerce kez iyi geceler Juliet..."* dediğinde göğsünden ayrıldım. Gözlerim yüzüne baktığında canım sıkıldı. *Bakışları neden bu kadar hüzünlüydü ki?* Sanki bu kez cümlesine bir değil, birkaç veda saklamış gibiydi.

Bu tuhaflığının sebebini soramadan hızla çarpan bir kapı sesi geldi. Refleks olarak Emir'in göğsünden bir adım uzaklaşıp arabaya döndüm. Ahmet hızlı birkaç adımla yakınımıza geldi. Arabanın sağ farını örtecek şekilde arabaya yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışları yine sertti. Bu yaşıma kadar onu sinirli gördüğüm anlar bir elin parmağını geçmezken, son zamanlarda artık gözlerine öfke yerleşmiş bir adam olup çıkmıştı. Alaycı sesi böldü düşüncelerimi. "Vedalaşmanız bittiyse Romeo'nun emanetini artık ona geri verebilirsin Sahra."

Kaşlarımı çatıp düşündüm. *Emaneti mi?* Anlamadığımı belli ederek yüzüne baktım. Bakışlarıyla işaret ettiği yere bakınca üzerimdeki ceketten bahsettiğini anlamıştım. Par-

maklarım yavaş hareketlerle ceketin yakasına gittiğinde Emir elimi durdurdu.

"Vermene gerek yok, o sende kalabilir Sahra!"

Cümle içinde adım geçse de ne sesinin, ne de bakışlarının muhatabı bendim. Keskinleşen yüz hatları ve gergin çenesiyle Ahmet'e odaklanmıştı. Ahmet yaslandığı yerden doğruldu. Birkaç adım sonra o da diğer tarafımdaydı artık. Sebebini bilmesem de kalp atışlarım hızlandı. Bu, fırtınayı koklamak gibiydi. Yağmurun yağacağını hissediyormuşçasına kötü bir şeylerin olacağını hissediyordum.

Emir elini geri çekti. Parmaklarım usulca iki yanıma düştü. Bu kez Ahmet omzuma dokundu.

"Sana ait olan şeylerin ona zarardan başka bir şey vermediğini ne zaman anlayacaksın?"

Emir bu soruya cevap vermek yerine onu küçümsermiş gibi bir bakış attı. Bu kez çenesini sıkan Ahmet'ti. Ben ne olduğunu anlamadan Ahmet omuzlarımdan ceketi söküp aldı. Kollarım havada asılı kaldığında saf soğukla baş başa kaldım. Ama kalbim öylesine hızlı kan pompalamaya başlamıştı ki, soğuk tenime işlemedi.

Şaşkın bakışlarım ikisi arasında mekik dokuyordu. Aralarındaki gerginlik elle tutulabilir kıvama geldiğinden müdahale etmem gerektiğini biliyordum ama sanki orada değildim de, uzaktan olanları izliyor gibiydi. Zaten onlar da ben orada yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ahmet elindeki ceketi tiksinirmiş gibi Emir'e fırlattı. Ceket Emir'in kaslı göğsüne çarpıp ayaklarının dibine düştü.

"Zehirli ellerini onun üzerinden çek!"

Ahmet'in cümlesi gecenin karanlığında yankılandı. Emir yerdeki kumaş yığınına baktı. Yumruğunu sıktı. Başını kaldırdığında ise kızgın bakışları aynaya bakıyor gibiy-

di. Çünkü Ahmet de en az onun kadar öfkeliydi. Ve saniyeler sonra beklediğim fırtına aniden koptu!

Gözümün önünden geçen ilk yumruk kime aitti bilmiyordum ama beni kenara savuracak kadar güçlü bir itişme başlamıştı. Parmaklarım istemsizce dudaklarımı örttü. İki adam birbirine acımasızca yumruk savururken arabanın farı sanki onları takip ediyormuş gibi tüm ayrıntıyı görmemi sağlıyordu. Peş peşe inen yumrukların çoğu hedefini buluyordu. Kimin canı daha çok yanıyordu tahmin bile edemedim. Şoku atlatmam uzun zamanımı aldı. Öyle uzun zaman geçmişti ki, artık ayakta değil yerde birbirinin üstüne çıkmaya çalışan iki bedendiler. Belki de sadece saniyeler geçmişti ama ikisini ayırmak için hamle yaptığımda bile, o birkaç adımlık mesafe bana metrelerce uzak gelmişti.

İnce kollarım, bu güçlü iki adamı ayırmaya yetmeyecekti elbette ama onları durduran benim varlığımı hatırlamak olacaktı, buna emindim. Sert şekilde onları çekiştirip ikisinin adını da sesli söyledim. Sokak bu kez benim sesimle yankılandığında bakışları bana kaydı. Elbisemle aynı renkte olan yaraları içimi acıttı. *Bu adamların derdi neydi?*

"Amacınız ne sizin? Birbirinizi gerçekten öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Korkuyla karışık çıkan sinirli sesim dikkatlerini çekmeye yetti. İkisi de kısa bir an duraksadıktan sonra ayağa kalktı. Üstlerini düzelttiklerinde bile gözlerini birbirinden ayırmıyorlardı. Tekrar yüz yüze gelecek şekilde yakınlaştıklarında, ben yine görünmez olmuştum. Emir önce yumruğunu sıktı. Ahmet'in gözlerinin içine bakarak; "Benim kadar cesur olamadığın için böylesine öfkelisin, öyle değil mi?" dedi.

Ahmet patlamış dudaklarını birbirine bastırdı öfkeyle.

"Cesur olmakla, fırsatları değerlendirmek arasında fark vardır. Senin yaptığında bundan fazlası değil." Bir adım daha yaklaştı Emir'e. Gözlerini kıstığında yüzüne farklı bir bakış yerleşti. "Hem asıl sen itiraf et, yarından sonra yeniden basit bir figüran olacağın için böylesine telaşlandın, değil mi?"

Yarın kelimesi geçtiği an kaşlarımı çattım. *Yarın?* Şu geçen dakikalar, yumruklar ve kurulan cümlelerden sonra mantıklı hiçbir mana çıkaramıyordum. Emir cevap vermedi. Sadece dişlerini sıktı. Burnundan aldığı nefes beyninden geçenleri söndüremiyor gibiydi. Öfkeyle baksa da acı çekiyor gibiydi. Öne doğru hamle yaptığında yeniden Ahmet'e vuracağını zannettim. Ama o sadece yerdeki ceketine uzandı. Asfaltı söker gibi çekip aldığında parmaklarını sıkıca kumaşa bastırıyordu. Önce bana, sonra Ahmet'e baktı. Ve tek kelime etmeden arkasını dönüp bahçe kapısından içeri girdi. Daha birkaç adım uzaklaşmıştı ki Ahmet duygusuzca ona seslendi.

"Binlerce kez iyi geceler Romeo!"

Şaşkın bakışlarım kurduğu cümlenin soğukluğuyla Ahmet'e döndü. O ise zafer kazanmış gibi evinin dış kapısını sertçe kapatan Emir'e bakıyordu hâlâ. Aklım durmuştu. *Az önce neler olmuştu?* Soğuk hava artık bedenimi ele geçirdiğinde titredim. Parmalarım kollarıma uzanıp çıplak tenimi örtmeye çalıştı. Ahmet'in yeşil gözleri beni bulduğunda artık daha sakindi.

"Hadi gidelim buradan," dedi sessizce.

Uyuşmuş şekilde itaat ederek başımı salladım. Üşüyen bedenimi arabaya doğru ittirdim. Arabanın kapısını açtığımda binmeden önce Emir'in evine döndüm. Hiçbir ışık yanmıyordu. Koca ev ilk kez bana bu kadar yalnız gelmişti.

Beni göremediğini bilsem de, elimi havaya kaldırıp el sallarmış gibi yavaşça parmaklarımı oynattım. İçimden ona iyi geceler dilerken, orta katta, benim uyuduğum odanın perdesi kıpırdadı. Orada mıydı bilmiyordum ama yalnız olmadığını hissettirmek için o perdeye doğru baktım. Ve tüm kalbimle gülümsemeye çalıştım.

Arabanın içi sessizdi. Artık günün aydınlanmasına belki de sadece dakikalar kalmıştı. Tek geceye sığdırdıklarım aklıma geldiğine inanamadım. *İlk balom, ilk hırsızlığım, ilk öpücüğüm, ilk tutuklanışım...* Bunların hepsini tek geceye sığdırmıştım. Sanırım bir gecede beş yaş büyüdüm derken böyle zamanları kastediyorlardı. Üstümde öyle bir ağırlık vardı ki, değil beş, yirmi yılımı tek adımla geçmiş gibi hissediyordum.

Ahmet beni Çıkmaz'a götürmeyi teklif ettiğinde reddettim. Annem beni bu halde görürse bir terslik olduğunu mutlaka anlardı. Yüzüm ağlamaktan şekil değiştirmişti. Ayrıca şu an fazlasıyla geç bir saatti ve bu saatte döndüğümü bilmesine gerek yoktu. O şu an yurtta, sıcak yatağımda uyuyor olduğumu düşünüyordu ve böyle düşünmesi daha iyiydi. Bu yüzden yurda gitmek mantıklıydı. Ayrıca Damla ve Su sabah soracağı bir milyon maddeden oluşan sorularını çoktan hazırlamış olmalıydılar. O soruları telefon yerine yüz yüze atlatmak daha sağlıklı olacaktı.

Ahmet'in arabası yurt bahçesine girdiğinde oldukça sessizdi. Binaya yakın bir yerde sakince durduk. Yol boyunca kaçamak bakışlarla yaralı yüzüne baksam da tek kelime etmemiştim. O da konuşmamıştı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yine derinleşmişti. Belli ki düşünüyordu. Aklındakileri duymayı çok isterdim.

Elim kapının koluna gittiğinde benden önce o indi arabadan. Ben de onu takip ettim. Keskin soğuğu yok sayıp kollarımı göğsümde topladım. Yanıma geldiğinde yüzüme

baktı. Ben de onunkine. Alt dudağı şişmişti. Elmacık kemiği kızarmıştı. Ama gözleri hâlâ yeşilin en güzel tonuydu. Gözlerime baktığında gülümsedi. İlk kez gözlerine yerleşen öfkenin kaybolduğunu hissettim. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Yarın güzel bir gün olacak..." dedi gülümseyerek.

Ama benim kaşlarım bu kelimeye tepki göstermeyi çoktan öğrenmişti. *Yarın!* Canım yok sayamayacağım şekilde sıkıldı. Omuzlarımı dikleştirdim.

"Yarın ne olacak?" diye sorduğumda soğuktan sesim titredi.

Nefesini dışarı bıraktı. Sıcak nefesi havada süzülürken cevap vermedi. Sadece tebessüm etti. Sebebini bilmesem de sinirle elbisemin eteğini toplayıp arkamı dönmek için hamle yaptım.

"Biliyor musun, yarınları beklemekten çok sıkıldım! Eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa hemen şimdi duymak isterim. Ama eğer yoksa artık yarınlarla ilgilenmiyorum!"

Ve sırtımı ona dönüp yürümek için ilk adımımı attım. Ama ayağım havada kaldı. Parmakları soğuk tenime dokunduğunda durdum. Kolumdan çekip beni kendine döndürdü. Ona baktığımda artık gülümsemiyordu ama kızgın veya öfkeli de değildi. Öylece bakıyordu.

Tam karşımda durdu. Parmakları kolumdan dirseğime, oradan da avucuma kaydı. Sıcak teni elimi kapladığında yutkundum. Gözlerim şaşkın şekilde parmaklarının hareketini izlerken ne yapacağımı bilemedim. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda

"Bu gece olmaz," dedi. Neden demek istedim. Ama dudaklarıma kelimeler gitmedi. Ama o aklımdan geçeni duydu. "Üstünde onun elbisesi, teninde onun kokusu varken olmaz..."

Elimi bıraktı. Ama hâlâ gözlerime bakıyordu. Tekrar konuşmadan önce boynumdaki ayçöreği kolyeme takıldı gözleri. Sanırım ters dönmüştü. Uzanıp parmak uçlarıyla düzeltti. Parmaklarının sıcaklığı tenime değdiğinde irkildim. Elini indirdi, tekrar gözlerime baktı ve fısıldadı.

"Yarın... Yarın çok güzel olacak Sahra..."

Son kez gülümsedi ve arkasını döndü. Tekrar arabasına bindiğinde ben şapşal gibi onun arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Onun arabası gözden kaybolana kadar orada asılı kaldım. Söyledikleri kulağımda çınladı. *Yarın... Yarın... Yarın çok güzel olacak... Yarın güzel bir gün olacak...*

Rüzgârın elbisemi savuracak kadar sert esmeye başladığını fark ettiğimde, gün ışığı koyu maviliğiyle gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Yarın olmuştu işte. *Peki, neden ben yeni güne bakarken böylesine korkuyordum?*

12. Bölüm

İtiraflar

Rüyaları bilinçaltımız mı, yoksa geleceğimiz mi şekillendirir?

Hiç bilmediğim, tanımadığım, daha önce gitmediğim ufak bir dairenin balkonundayım. Dışarısı çok sıcak... Turuncu iklimi olan bir yerdeyim. Resimlerini, fotoğraflarını gördüğüm Avrupa şehirlerinden birine benziyor. Küçük ama sevimli... Turuncu güneş doğmak üzere... Ilık rüzgâr saçlarımla birlikte uzun perdeleri de savuruyor. Başımı dairenin içine doğru uzatıyorum. Küçük bir yemek masasının üstünde birkaç dilim pizza ve iki kadeh var.

Neredeyim ben?

Kaşlarımı çatıp üstümdeki daha önce giymediğim, kan kırmızısı salaş elbiseme bakıyorum. Sonra anlamlı bir şey aramak ister gibi parmaklarımı boynuma götürüyorum. Parmak uçlarım kolyeme dokunduğu an zinciri kopup avucuma düşüyor. Şaşkın şekilde avucumdaki gümüş ayçöreğine bakarken dairenin kapısı açılıyor. Gıcırdayan parke sesiyle başımı çevirip, yavaş adımlarla içeri giren kişinin kim olduğunu görmeye çalıştığımda rüzgâr perdeyi önüme savuruyor. Bu kez esinti çok gerçekçi, öyle ki tenimde hissedebiliyo-

rum. İçeri giren, masamı ve rüyamı paylaştığım kişiyi görebilmek için direnSem de esinti beni o daireden, balkondan ve rüyamdan koparıyor...

Rüyamı bölen esinti yüzüme vurduğunda gözlerimi açmayı reddettim. Kulağıma, burnuma, yanağıma değdiğinde ise uykudan sıyrılmaya başlayan bedenimi durdurmaya çalıştım. Ama nafile... Kulaklarım fısıltıyla konuşulanları seçmeye başlamıştı bile.

"Ben üstüne su dökme konusunda ısrar ediyorum!"

"Saçmalama Su! Kızın korkudan felç geçirmesini mi istiyorsun?"

"İyi de senin nazikçe üflemelerinde bir işe yaramıyor. Baksana hâlâ hareket bile etmedi."

Bahsettiği nazik üflemeleri yeniden tenimde hissettiğimde Su sabırsızca nefesini dışarı bıraktı. "Yeter artık ben sürahiyi getiriyorum!"

Korkudan zorlanarak da olsa göz kapaklarımı hareket ettirdim. Deli gibi merak etsem de, belli ki rüyama geri dönmem imkânsızdı. Yaşadığım son geceden sonra Avatar tadında bir rüya görsem bile yadırgamazdım aslında. Ama bu, çok gerçekçiydi...

Su'yun adımları yataktan uzaklaşamadan bir kez daha hareket etmeye çalıştım. Damla haklıydı felç geçirmek istemiyordum. Ama yataktan değil doğrulmak, kıpırdamak için tek hamle yaptığımda bile bütün kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Sanırım soğuk suya ihtiyaç kalmadan bile felç geçirmiş olabilirdim. Hareketlendiğimi fark etmiş olacaklar ki Su sırıtır gibi konuştu.

"Sana numara yaptığını söylemiştim."

Yüzümü buruşturup homurdandım. "Numara yapmıyordum ama senin su dökecek kadar zalim olduğunu bildiğimden ayıldım."

Milimetrik açtığım gözlerim sırıtan yüzüne somurtarak bakarken, o keyfinden bir şey kaybetmemişti. Ben gözlerimi ovuşturdum, Damla vakit kaybetmeden yatağımın kenarına tünedi. "Artık uyandığına göre Külkedisi, bize gece olanları anlatabilirsin."

İki kolumu yana doğru gerdim ve uzun bir esneme eşliğinde gözlerimi açtım. Gece giydiğim kırmızı elbisem dolabımın kapağında asılıydı ve o da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Kederli bir suratla ikisine baktım.

"Gece yaşadıklarımı bilseydiniz, akşama kadar uyumama izin verirdiniz."

Bu sözüm onları daha da meraklandırdı. Ben zorla da olsa doğrulup sırtımı başlığa yaslarken, Su heyecanla yatağıma zıplayıp Damla'nın yanında bağdaş kurdu. İkisi de ufak çocuklar gibi hevesle bana bakıyordu. Kendimi masal anlatmaya hazırlanan yaşlı dedeler gibi hissettim. Sevimli hallerine önce gülümsedim. Sonra derin bir nefes aldım.

"Nerden başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım geceyi dörde ayırabilirim. Önce balo."

İkisi de sabırsızca alkışladı. "Balo şahaneydi... Kendimi modern bir masalın içinde gibi hissettim. Saray, müzik, ikramlar, konuklar, her şey ama her şey müthişti."

Damla araya girdi. "Emir'le dans ettiniz mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Hatta babasıyla bile dans ettim."

Önce şaşırdılar sonra sesli şekilde tezahürat kopardılar. Ben utandım ama belli etmeden devam ettim. "Evet, her şey çok güzeldi, ta ki Kenan geceye gelene kadar!"

Ben surat astım, onlar şok oldu. "O kelebeğin ne işi varmış ki orada?"

Omuz silktim. "Gecenin ikinci kısmı da onun gelmesiyle başladı zaten. Cennet hakkında soruşturma başlatmak için üst düzey biriyle konuşabilmek için gelmiş."

Damla parmaklarıyla dudaklarını örttü, Su ise kaşlarını çatmıştı.

"Ve başardı da. Onun bahsettiğim kişiyle konuşmalarını duyduk ve harekete geçtik. Emir'le Cennet mevzusuyla ilgili belgeleri toplayıp Kenan'ın evine bıraktık. Böylece Emir'in babasının zarar görmesini engelleyebilecektik." Şaşkınlıkları daha da arttığında ben daha fazla surat asmıştım. "Ve emin olun bunlar gecenin eğlenceli kısımlarıydı."

Damla sonunda konuşabildiğinde, "Dahası da mı var?" diye sordu.

Üzüntüyle başımı salladım. "Kenan'ın evinden dönerken yolda polis arama yaptı ve üstümüzde Cennet'i buldu."

İkisi de sesli bir çığlık kopardı. Soru sormalarına fırsat vermeden devam ettim. "Ahmet gelip bizi kurtarmasaydı, belki de bu sabah beni cezaevine ziyarete gelebilirdiniz."

Damla kötü olaydan korkanlar gibi kulağını çekip, çalışma masama uzandı ve birkaç kere vurdu. Su'yun hâlâ kaşları çatıktı. Keyifsizce devam ettim.

"Son ve en can sıkan kısma gelecek olursak, gecenin finalinde Ahmet bizi eve bırakırken Emir'le kavga etti."

İkisi aynı anda, "Neden?" diye sorduğunda keyifsizce omuz silktim.

"Bilmiyorum. Ahmet karakolda öğrendiklerinden sonra Emir'e sinirliydi zaten." Yorulmuş gibi nefesimi dışarı bıraktım. "Aslına bakarsanız aralarındaki öfkenin sebebini hâlâ anlayamıyorum. O an bakışları öyle korkutucuydu

ki... Ben ayırmasam birbirlerini hastanelik edeceklerdi. Belki de daha kötüsü!"

Damla ve Su anlamlı şekilde bakıştılar. Su sonunda konuşmaya karar vermiş gibi oturuşunu dikleştirdi. "Tüm gece yaşadıkların da değil ama son kısımda senin de payın var Sahra."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

Damla Su'yu engellemek ister gibi onun bacağına dokundu. Ama Su, kabul etmediğini belli ederek başını salladı ve bana döndü. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde uzanıp elimi tuttu.

"Sana birazdan söyleyeceklerimden sonra beni sevmeye devam edeceğine söz ver," dedi yumuşak bir şekilde.

Neyi kastettiğini anlamasam da başımla onayladım. Çünkü ne olursa olsun, bu uzun boylu sarışının beni gerçekten sevdiğine emindim. Parmaklarını tenimden uzaklaştırıp derin bir nefes aldı. Gözlerime baktığında artık daha sertti.

"İkisi arasındaki öfkenin tek sebebi sensin! Ve ikisinin sana kör kütük âşık olduğunu göremeyecek kadar da körsün! Ve bunu anlamadığın için bazen gerçekten aptal olduğunu düşünüyorum. Adamlar gözünün önünde acı çekiyor ama sen bunun farkında bile değilsin!"

Daha söyleyecekleri vardı ama Damla koluna vurup onu durdurdu. Bense nefes bile alamadım. Göz kırpmadan ifadesizce Su'yun yüzüne bakıyordum. Birkaç saniye kimse konuşmadı. Ben de belli aralıkla nefes almaya çalıştım. Sonunda Su, başını eğip, "Özür dilerim," dedi.

Yutkundum. Bakışlarımı Damla'ya çevirdim.

"Sende böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum sessizce.

Çekinerek omuz silkti. "İkisi de senin gözlerinin içine bakıyor Sahra. Ve sen bir karar vermediğin sürece ikisi de hırçınlaşmaya devam edecek."

Söylediklerini idrak etmek için gözlerimi iyice açtım. "Bir karar vermek mi?"

Bunlar neler söylüyordu böyle? Sanırım ben hâlâ rüya görüyordum. Panikle yataktan çıkıp ayağa kalktım. Ellerimi saçlarıma götürüp çekiştirdim. Afallamış şekilde onlara döndüğümde tepki vermeden beni izliyorlardı.

"Kızlar siz kafayı mı yediniz? Bu... Bu söylediklerinizi saçmalık!"

Cevap vermediler. Birkaç dakika boyunca odanın içinde volta atmamı izlediler. Sinirlenmiştim. Ama sanırım onlara değil kendimeydi öfkem. Çünkü her adımda söylediklerinin doğru olma ihtimali beynime işliyordu. Ama yine de yerli yerine oturmayan bir şeyler vardı. Durdum. Hızla aldığım nefesimi tuttum. Sakinleşince kızlara döndüm. Bu kez biraz da suçlulukla izliyorlardı beni. Yavaşça yanlarına gidip yatağımda boş kalan bir yere çöktüm. Konuşmadan önce kolyeme dokundum. Sonra duvarda asılı olan Emir'in hediyesine baktım. Korkarak kızlara döndüm.

"Onun, *gerçekten* beni sevdiğini mi düşünüyorsunuz?"

İkisi de cevap vermedi. Ama Ahmet'i kastettiğimi ikisi de anladı. Çünkü şu hayattaki her şeyi kabul edebilirdim ama Ahmet'in kalbinde bana ayrılmış bir yer olduğuna ikna olamazdım. Bunun doğru olma düşüncesi eskiden içimi bayram yerine çevirirken, şimdi... Şimdi korkuyordum... *Peki, korkumun sebebi neydi?* Damla elime uzandı. Gözlerime baktı.

"Bazen kimin seni sevdiği değil, senin *gerçekten* kimi sevdiğin önemlidir Sahra."

Aylar önce bu soruya haykırarak onun adını söyleyebilecekken, neden şimdi içimden ağlamak geliyordu ki?

Öğlene doğru kızların zoruyla da olsa birkaç şey atıştırıp kendimi yurdun dışına, soğuk havaya attım. Kalın paltoma saklanmış, ıslak bahçede adımlarımı izleyerek yürürken sersem gibiydim. Az önce konuşulanları düşünmek istemesem bile ihtimaller ve acabalar beynimde dönüp duruyordu. Birkaç adım sonra önümü kesen siyahlar içindeki kişiyle durdum. Başımı kaldırdığımda siyah gözler beni karşıladı. Afalladım.

"Kenan? Senin ne işin var burada?"

Yüzündeki bütün kasları gergindi. Elindeki şeyi gösterip gözlerime baktı.

"Bu dosyanın evime nasıl girdiğini öğrenmeye geldim!"

İşte bunu tamamen unutmuştum! İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

"Ha-Hangi dosya?" diye kekelediğim de kesinlikle inandırıcı değildim.

Alaycı bir gülüş çıktı dudaklarından. Dosyayı tekrar kaldırıp yüzüme yaklaştırdı.

"Cennet'le ilgili her şeyi anlatan bu dosya! Bana sakın haberin yokmuş gibi davranma. Çünkü sen ve Hanzade'nin bu işin içinde olduğunu adım gibi biliyorum. Her ne kadar dosya bunun aksini söylese bile."

Çekinerek de olsa yüzüne bakmaya devam ettim. Ama sonra içimde bir şeyler ters döndü. Su'yun yüzüme vurduğu gibi aptal ve kör olmaktan çok sıkılmıştım. Geri attığım adımımla beraber omuzlarımı dikleştirdim. Siyah gözlerine bakarken bu kez korkmuyordum.

"Bence ikimizin de öğrenmesi gereken şeyler var!"

Kararlı ifadem gözlerindeki sertliği kırdı. Soru sorar gibi yüzüme baktığında sakinleşip aklımı toparlamaya çalıştım.

"Benim etrafımda sadece Cennet için dolaştığını biliyorum Kenan. Ama anlayamadığım bunu nasıl ayarlamış olman? Seninle mektuplaşmamız okula kayıt olmadan başlamışken nasıl yapabildin?"

Sorumu bekliyor muydu, şaşırmış mıydı, korkmuş muydu ya da üzülmüş müydü anlayamadım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki çözemedim. Elindeki dosyayla birlikte kolları iki yanına düştü. Omuzlarıyla birlikte başı da eğildi. Birkaç saniye gözlerini kapattı. Tekrar açtığında siyah gözleri çok, hem de çok yorgundu. Sanki taktığı maskeden kurtulduğu için rahatlamış gibiydi. Soğuk havada kendini belli edecek şekilde derin bir nefes aldı.

"Senden hoşlandım Sahra. Sen artık inanmayacak olsan bile senden gerçekten hoşlandım. Seninle yazışmaya başladığımda Cennet'ten haberim vardı. Ama seninle yazışmamızın Cennet'le hiç bir ilgisi yoktu, olamazdı da. Söylediğin gibi biz yazışmaya başladığımızda seni Cennet'e bağlayan hiçbir şey yoktu." Ufak bir tebessümle gözlerimin içine baktı. "Senin mektuplarını okurken içimde engelleyemediğim bir duygu oluşuyordu. Hem tanıdık, hem çok yabancı. Her yeni mektubunu okuduğumda bir sonraki için heyecanlanıyordum. Cevabın geç geldiğinde seni özlüyordum. Hiç görmediğin birini özlemek çok tuhaf biliyorum. Ama kelimelerini özlüyordum. Se..."

"Cennetten nasıl haberin oldu?"

Sözünü kesmek istedim. Çünkü daha fazla anlatırsa ona karşı yumuşayacağımı biliyordum. Ayrıca o mektupların bana neler hissettirdiğini de artık hatırlamak istemiyordum. Sorumla birlikte vermek istediğim mesajı anlamışça-

sına hüzünlü şekilde zor da olsa gülümsedi. Başını kaldırıp uzakta görünen eğitim binasına baktı.

"Kardeşim bu okulda okuyordu." Şaşırdım. *Bana memlekette annesiyle yaşayan tek bir kardeşi olduğunu söylememiş miydi?* "Ölmeden önce burada okuyordu," diye eklediğinde donup kaldım.

Gözlerimi kaçırdım. "Ben... Ben çok üzüldüm," diyebildim.

Metanetli şekilde başını salladı. "Ben de üzülmüştüm. Ama ölüm sebebini öğrendiğimde tek hissettiğim şey öfke oldu." Tekrar siyah gözlerine baktığımda öfkesinin hâlâ taze olduğunu fark ettim. "Doktorlar aşırı dozdan öldüğünü söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Her yıl dereceye girecek kadar derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Dikkatliydi. Titizdi. Enerjik ve hayat doluydu. Hiç o bağımlı insanlara benzemiyordu. O öldüğünde şu anki gazetemde yeni işe alınmıştım. Kardeşimin ölümü altında yatan başka şeyler olduğunu biliyordum ve bunu ortaya çıkarmaya kendime söz verdim. Herkes gizlemeye çalışsa da gerçeği öğrendim, kardeşimi öldüren buydu!"

Paltosunun cebinden çıkardığı şeyi bana uzattı. Avucundaki siyah hapı tanıyordum. Hatta onu evine biz bırakmıştık. Ağzıma acı bir tat gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. Tek kelime edemedim. İlacı tekrar cebine koydu. Birkaç dakika ikimizde ne konuştuk, ne de birbirimize baktık.

"Bana 'Bu gece beni fark etmeleri için ilk adımı atıyorum!' dediğin mektubu hatırlıyor musun?" diye sordu sakince. Gözlerine bakarken zorlandım. Yavaşça başımı salladım. Hatırlıyordum. Emir'in partisine gittiğim gece yazmıştım. Belki de hayatımı değiştiren geceye başlamadan hemen önceydi...

"İşte o mektubunu okuduğumda senin için endişelendim. Bir sonraki cevabın olması gerekenden geç geldiğinde

ise içimdeki dürtüye engel olamayıp birkaç gün sonra seni bulmaya geldim." Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Okuluna gelip her yerde seni aradım. Açıkçası seni bulmam çok zor oldu diyebilirim. Ama seni gördüğüm an olduğum yerde kalakaldım. Bunun sebebi hâlâ hayran olduğum güzelliğin değildi. Yanında o vardı. Kardeşimin ölmesine sebep olan Hanzade'den biri!"

O dişlerini sıkarken ben yutkundum. Nefes almaya bile korkuyordum. "Sana Emir'i ilk kez seninle buluştuğumuz gün gördüğümü söylediğimde yalan söyledim. Onu tanıyordum. Hanzade'lerin hepsini tanıyorum." Gözlerini kapatıp, o soyadına olan öfkesini aklından uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. Tekrar bana baktığında daha sakindi. "Bütün gün izledim sizi. Her anında yanındaydı. Konuşmuyordunuz ama birlikteydiniz."

Partiden sonra Emir'in benimle derslere girdiği, inatla yanımdan ayrılmadığı günleri kastediyor olmalıydı. "Yıllardır beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Bu kaderdi. Başka nasıl açıklanabilir ki? Seni kullanmak değildi niyetim ama bu fırsatı kaçıramazdım Sahra, beni anlamalısın. Cennet'e ilk kez o an yaklaştığımı hissetmiştim." Başını özür diler gibi salladı. "Ve bu yüzden bir sonraki mektupta da buluşmayı teklif ettim."

Duyduklarım beni afallatmıştı. Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece kalmışken bakışları tekrar gözlerimi buldu. "Yaptığım yanlıştı, biliyorum. Ama yemin ederim, senden hoşlandım Sahra. Buluştuğumuz gün benimle aynı şeyleri hissetmediğini anladığım halde üstelememin tek sebebi Cennet değildi. Sana dokunup yanmama izin vermeni de ümit ettim."

"Ben... Ben..."

"Sen Ahmet'i seviyorsun biliyorum."

Şaşkınlıkla gözlerine baktığımda gülümsedi.

"Gönlünde biri varken kafana başkasını sokmaya çalışırsan, o beden o yükü taşımaz. Cennet olmasaydı da gönlüne giremeyeceğimi biliyordum. Ben sadece şansımı denedim."

Ne ara Cennet'i aşıp bu konuya gelmiştik ki? Başımı salladım. Dikkatimi konuşmamızın ana konusuna vermeye çalıştım. Önce yutkundum. Sonra onunkine benzer bir nefes aldım.

"Sandığının aksine Toygar Hanzade'nin Cennet olayında suçu yok. Hatta onun böyle bir haptan haberi bile yok. Her şeyi yardımcısı yaptı. Onun tek suçu yardımcısına güvenmek."

Daha Hanzade ismi geçtiği an sertleşen yüz hatlarına bakarken ses tonumu ayarlamakta zorlandım. Onun gerçeği anlamasını istiyordum.

"Balo da soruşturma başlatmak istediğini duyduk. Niyetimiz seni engellemek değildi, aksine doğru kişiyi hapse göndermeni sağlamaktı. Bu yüzden o dosyayı evine bıraktık. İhtiyacın olan her şey içinde... Umarım doğru şeyi yaparsın."

Kısa bir süre düşündü. Kaşlarını çattı.

"Bu dosyanın sadece Toygar Hanzade'yi akladığının farkındasın, değil mi?" Ben anlamadım. O devam etti. "Ne olursa olsun Emir Hanzade bu işin içinde!" Kalbim korkuyla hızlı atmaya başladı. "Ama Emir..."

"Üzgünüm Sahra ama Emir'in vicdan azabı çekip, bana bu dosyayı getirmesi onu ceza almaktan kurtaramayacak!"

Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, ayaklarına kapanıp yalvarsam bile kararından vazgeçmeyecekti. "Ama o suçsuz..." diyebildim sadece.

Acımazsızca omuz silkti. "Eğer gerçekten suçsuzsa bu anlaşılır. Onun için endişelenme."

Ama endişeleniyordum. Onu uyarmalıydım.

"Dosyayı ne zaman vereceksin?" Ne kadar zamanı kaldığını öğrenmek istiyordum.

Saatine baktı. "Eğer her şey tahmin ettiğim gibi giderse, yarın sabah Cennet ile ilgisi olan herkesi tek tek toplayacaklardır."

O keyifle gülümsedi, bense endişeyle yutkundum. Tek düşündüğüm hemen gidip Emir'i uyarmam gerektiğiydi. Aklımdakileri uzaklaştıran onun sakinleşmiş sesi oldu.

"Bir kelebeğin tek gününü harcamak istediği bir kızdın Sahra. Ve ben bu günü seninle yaşamış olmaktan hiç pişman değilim."

Aramızdaki mesafeyi uzun bacaklarıyla iki adımla kapattı. Parmakları koluma dokunduğunda gözlerine bakıyordum. Siyahtı. İntikam kadar siyah... Ama ilk kez bu siyahlığın arkasına saklanmıyordu. Gülümsediğinde ilk kez gülüşünün yüzüne yakıştığını hissettim. Dudakları bana yaklaşırken kıpırdayamadım. Yanağımla dudağımın buluştuğu yere dokunduğunda ise şaşkındım. Ama hareket etmedim. Tepki vermedim. Sadece bitmesini bekleyip, öylece kaldım. Birkaç saniye sonra yabancı teni, parmaklarıyla birlikte hareketsiz bedenimden uzaklaştı. Gözlerime bakıp gülümsedi.

"İşte ateşe dokundum. Şimdi huzurla ölebilirim..."

Benden uzaklaşan adımları tam arkasını dönmüştü ki, tekrar yüzüme baktı.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? *'Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın.'* Senin ateşinde ona dokunman için bekliyor Sahra. Tek yapman gereken

ona doğru uçmak." Ve anlamlı bir göz kırpma sonrası arkasını dönüp yürümeye başladı. Bense öylece siyah paltosu gözden kaybolana kadar onu izledim.

"Gönlünde olanı gizleme ki, onun gönlündeki de ortaya çıksın..."

Önce kızlar, şimdi de Kenan... *Gerçekten haklı olabilirler mi? Ahmet gerçekten beni seviyor olabilir mi?*

Belki de en başında ona hissettiklerimi söyleseydim onca acıyı çekmeyecektim. Belki de Çıkmaz'dan kaçmama, ondan uzaklaşmama gerek bile yoktu. Belki de tek yapmam gereken iki kelimelik bir kanat çırpmaktı. Belki de gerçekten haklılardı, Ahmet beni seviyordu. Bu düşünce göğüs boşluğumda bir yeri titretti. Yutkunduğumda aynı nokta acıyla yandı. *Neden onun beni seviyor olmasını düşündüğümde canım yanıyor?* Sevmediğinde yanmasını anlarım ama şimdi... *Neden nefes almakta zorlanıyorum ki?* Belki de uzun süre hayalini kurduğun şey gerçekleştiğinde yaşanan o panik duygusudur bu. Evet, evet o olmalı...

Sonuçta ben onun aşkından kurtulmak için buralara gelmemiş miydim? Yuvam dediğim Çıkmaz'dan onun aşkı yüzünden kaçmamış mıydım? *Şimdi istediğim, küçüklüğümden beri hayalini kurduğum şey gerçekleşmişken neden üzülüyordum ki?* Damla haklı, Su haklı, Kenan haklı. Belki de ben de ateşime dokunmalıyım. Belki o da bunu bekliyordur... İç sesimi onaylayıp başımı salladım. Ayaklarım beni yurt bahçesinden dışarı çıkarırken nereye gideceğimi biliyordum. Kanatlarımı yakmaya gidiyordum. Ben de kelebek gibi mutlu şekilde ölmeye gidiyordum...

Çıkmaz'a girene kadar defalarca vazgeçmiştim. Her seferinde içimde beni engelleyen bir huzursuzluk baş gös-

terse de onu görmezden geldim. Yıllarımı, hayalini kurarak geçirdiğim kişiye bu kadar yaklaşmışken bu anlamsız korkuyu yok saydım.

Sonunda evlerimizin olduğu sokağa girdiğimde tüm gücümü hafızama verdim. Her adımda onunla ilgili anılarımı düşünerek kararımı güçlendirdim. Bana bisiklete binmeyi öğrettiği yere baktım, ilk sallanan dişimi çektiği kaldırımda gülümsedim, asılı kaldığım ağaçtan beni kurtarmasını düşündüm, ağladığımda yanaklarımı silmesini ve bana her sabah ayçöreği almasını hatırladım.

Ben Ahmet'i çok sevmiştim. Onun aşkını içimden alabilecek *hiçbir korku* ya da *hiç kimse* olamazdı.

Olmamalıydı. Doğrusu buydu. Olması gereken buydu! Ahmetlerin kapısına vururken kalbim deli gibi atıyordu. Kapıyı hafif çıkmış minik göbeği ile Mine Abla açtı. Beni gördüğünde önce şaşırdı, sonra kaşlarını çattı.

"Sahra, senin ne işin var burada?"

Dakikalardır tuttuğum nefesimi gülümseyerek dışarı bıraktım. "Ahmet ile konuşmam gerek!"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ahmet'le mi?"

Başımı gurur ve kararlılıkla salladım. "Evet, Ahmet'le."

Ahmet kelimesini vurguladığımı duyduğu an saniyeler içinde gözbebeklerine kadar gülümsedi. "Sonunda birinizin aklının başına gelmesine sevindim."

O an, başından beri bildiğini anladım. İçeri girerken onun gülümsemesi bana da geçmişti. Salona girdiğimizde evde kimse yoktu ve buna daha çok sevindim.

"Ahmet şu an evde değil ama gelir birazdan."

Sorun olmadığını belli ederek başımı salladım. Koltuğa oturduğumda hâlâ bacaklarım titriyordu. Mine Abla karşımdaki koltuğa yerleşirken düşünür gibi kaşlarını çattı.

"Ahmet bana bugün seninle buluşacağını söylemişti?" dedi soru sorar gibi.

Dudaklarımı büküp başımı salladım. "Beni aramadı," diyebildim.

Birkaç saniye düşündü. Sonra omuz silkti. "Ben günleri karıştırıyor olabilirim, malum hamilelik halleri," dedi gülerek.

Ve sonraki yarım saati onun hamileliğini, Barış abinin baba olmak için sabırsızlanmalarını, bulantılarını, şişen ayak bileklerini dinleyerek geçirdim. Heyecanımı biraz olsun bastırmıştım ki, çalan zil ile tekrar bütün kanım kalbime hücum etti. Mine Abla en az benim kadar heyecanlı şekilde kapıyı açmaya gittiğinde ben bayılmamak için dua ediyordum.

Kulaklarım girişten gelen sesleri seçemeyecek kadar uğulduyordu. Ama salona giren kişiyle birlikte ayağa kalkmayı başardım. Ahmet'in gözleri beni bulduğunda ben ona kalbimden geçen her şeyi hissettirecek şekilde gülümsedim. Ona bakmaya korktuğum her gün için, işe gidişini izlemek için erken uyandığım her sabah için, yokluğunda ağladığım her an için korkusuzca gülümsüyordum... Birkaç adımla ona yaklaştım. Zümrüt yeşili gözlerinin içine bakarken ilk kez korkmuyordum. "Ahmet, seninle konuşmalıyım," dedim fısıldar gibi.

Evet, ben gülümsüyordum. Ama onun bakışlarında aradığım şey yoktu. Bakışı farklıydı. Sertti. Kırılmış ya da yorulmuş gibiydi. Ama içinde sevgiye dair bir ışıltı yoktu. Korkuyla yutkundum. Bakışlarım gözlerinden yüzüne

döndüğünde çenesinin gerildiğini fark ettim. Gözlerim yumruğunu sıkan ellerini fark ettiğinde kaşlarımı çattım. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Tekrar yüzüne baktım.

"Ahmet?" dedim soru sorar gibi.

Ama sesimi ben bile duyamamıştım. Gözlerini sıkıca kapattı. Nefesini içine çekip çenesini tekrar sıktığında salona şen sesiyle giren kişi ile başım o yöne döndü. Mine Abla ifadesiz şekilde kolundaki kıza bakıyordu. Belli ki neler olduğunu o da henüz çözememişti. Ve o beni fark etti. Mine Abla'nın yanından ayrılıp, tam karşımda duran adamın koluna coşkuyla girdi.

"Sahracım, iyi ki buradasın. Güzel haberi ilk duyanlardan olacaksın."

Öyle çok gülümsüyordu ki yanakları bile gerilmişti. Ben onun beyaz dişlerine bakarken o sağ elini bana uzattı.

"Ahmet az önce bana evlenme teklif etti!"

O yüksek sesle bağırdığında ben hâlâ Yasemin'in parmağında parıldayan yüzüğe bakıyordum.

13. Bölüm

Boşluk

İçimde açıklanamaz bir boşluk oluştu. Göğsümün altına, midemin hemen üstüne yerleşen tuhaf bir boşluk... Sanki biri elini içime sokup bedenimi dolu hissettiren o hissi çekip almış gibiydi. Nefes alıyordum. Göz kırpabiliyordum. Ama bedenim milyonlarca uyuşturucu iğneyle vurulmuş gibi hissizdi. Şu an onların karşısında ayakta durduğumu biliyordum. Ama bedenimi hissedemiyordum. Bu, dişçiden çıktıktan sonra dudağında oluşan tuhaf hissizlik gibiydi. Sanki tüm bedenimin sinirleri alınmıştı. Bana doğru uzatılan parıltılı taşa bakarken defalarca yutkundum. Ama o taştan daha büyük bir şey boğazıma takılmıştı sanki.

"Eee, bir şey söylemeyecek misin?"

Zarif elin sahibi, ince parmaklarını hayali bir piyanoya tuşlar gibi havada sıraladı. Bu hareketiyle yüzük daha çok parladı. Ve ben sonunda boğazımdaki şeyi yuttum. Aşağı inerken boğazımı yırtmış olacak ki konuşmaya başladığımda ağzımda acı bir tat oluştu. Yüzümü buruşturmamaya dikkat ettim.

"Ben... Ben tebrik ederim. Çok, çok şaşırdım."

Gözlerimi yüzükten alıp Yasemin'in yüzüne bakmayı başardığımda, o çoktan parmaklarını kendine çevirmiş taştaki yansımasına gülümsüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse ben de şaşırdım. Ahmet kapımda belirip onunla evlenmeyi isteyip istemediğimi sorduğunda üstümde mutfak önlüğüm vardı." Kısa bir kahkahadan sonra kolundaki adama daha çok sokuldu. Sonra gülümseyen yüzü taşın sahibine döndü. "Ama ona defalarca *'istiyorum'* derken fırında yaktığım kekimi bile dert etmedim."

Yasemin Ahmet'e sıcacık gülümsedi. Bense sadece onun kıskandığım güzel yüzünü izledim. Sonunda parmaklarımı hissetmeye başladığımda, hepsini avucumda toplayıp kalan gücümle sıktım. Yumruk yaptığım ellerimden cesaret alıp Ahmet'e baktım. Ama o kasıtlı olduğunu düşündüğüm şekilde gözlerini benden kaçırıp, yanındaki sarışına nezaket dolu bir gülümseme verdi. Hemen arkalarında duran ve bu manzara karşısında en az benim kadar şaşkın görünen Mine Abla'yla göz göze geldim. Yüzünde aniden beni teselli etmeye çalışan ifade oluştu. Neler olduğunu anlamıyor olabilirdi ama benim hissettiklerimi tahmin etmiş gibi bakışlarıyla beni sarmaya çalışıyordu.

Ahmet'e baktım tekrar. Başı yere eğildi. Kolundaki parmaklardan sıyrılmak ister gibi hamle yaptığında, parmak uçları yanındaki kıza verdiği yüzüğe dokundu. Dişlerimi sıktım.

Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etmişti!

Omuzlarımı dikleştirdim. Büyük bir güçle sıktığım avuç içlerim ateşe sokmuşum gibi acımaya başladığında, yüzüme en sahici gülümsememi takındım.

"Tebrik ederim Ahmet Abi. Umarım çok, çok, çok mutlu olursunuz. Sana Yasemin'den daha uygun birini düşünemezdim. Hem Çıkmaz'ın en yakışıklısına da, Çıkmaz'ın en güzel kızı yakışırdı, öyle değil mi?"

Yasemin yaptığım iltifatla onore oldu. Ahmet ise sonunda başını bana döndürme cesaretini gösterdi. Zümrüt yeşili gözleri bakışlarımı bulduğu an yer altımdan çekilmeye başladı. Omuzlarımı dik tutmakta zorlandım. Boğazımdaki şey tekrar yukarı yükseldi. Burnumun ucu acıdı. Gözlerimin yanmaya başlamasını hissettiğimde yanaklarımı acıtacak kadar gülümsemeye devam ettim. Gözlerinin tam içine, zümrüdün kalbine gözlerimi diktim.

"Senin de söylediğin gibi; sonunda hem yanına, hem de gönlüne yakışan birini bulmana sevindim."

Bedenimdeki boşluk hissi onun yüzüne yerleşti. Bir şey söyleyecek miydi bilmiyorum ama ben daha fazla beklemeden onların yanından geçip salondan çıktım. Dış kapıya yaklaştığımda Mine Abla bana yetişti. Ayakkabılarımı giymeye çalışırken görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Doğrulmam için sırtıma dokundu parmakları. Ama ben sinirle topuksuz çizmelerimi bacağıma geçirmeye devam ettim. Sonunda ayağa kalktığımda elim zaman kaybetmeden kapı koluna gitti. Ama beni durdurdu. Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Gözleri mahcuptu, özür diler gibiydi, en önemlisi üzgündü.

"Ben... Ben neler oldu inan anlayamıyorum."

Şaşkındı. Benden bile şaşkın. Ama gülümseyerek omuz silktim. Gözlerimden süzülmeyi bekleyen yaşlarımı geri ittim.

"Umarım çok mutlu olurlar," diyebildim titreyen gülümsememle. Ve daha fazla kapalı alanda kalmaya dayanamayarak kendimi dışarı attım.

Çıkmaz'dan çıkalı ne kadar oluyordu bilmiyorum. Yürüyerek geldiğim yeri tanıyabilmek için etrafıma baktım. Aradığı adresi bulmaya çalışan biri gibi tanıdık bir tabela aradım. Ama sinirli ayaklarımın beni bilmediğim bir yere getirmiş olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sahil yakındı. Sesi değil ama rüzgârı ve soğuğu yakında olduğunu hissettiriyordu. Ayaklarım yine benden izinsiz adımlamaya başladığında ciğerlerim acıdı. Buraya kadar gerçekten hızlı yürümüş olmalıydım. Hatta belki de koşmuş bile olabilirdim. Sonunda sahile vuran dalgaları izleyebileceğim bir banka oturduğumda, üstümdeki paltomun yakalarını kaldırıp yüzümün yarısını sakladım. Kendi nefesimi dinleyerek düşünmeye zorladım beynimi.

İçimdeki ses, *"Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etti!"* dedi. Birkaç saniye sonra, "Ahmet Yasemin'e evlenme teklif etti!" diye sesli şekilde mırıldandım.

Bu cümleyi sanırım beş kere daha tekrarladım. Ve her seferinde sesim biraz daha yükseldi. Beynimin algılamasını değil, kalbimin anlamasını istiyordum. Ama bedenimdeki boşluk hissi hâlâ yerinde duruyordu. İçim soğumuştu sanki. Ben hıçkırarak ağlamayı beklerken tek gözyaşı düşmemişti gözlerimden. *Neden? Neden ağlayamıyorum?* Belki ağlarsam bu anlamsız his kaybolurdu. Gözlerimden akan yaşlar belki tekrar içimi ısıtırdı. Öfkelenmek istiyordum. Üzülmek. Ya da yıllardır olduğu gibi acı çekmek istiyordum. *Hangi his olursa olsun, tek istediğim bu tuhaf boşluk hissinden kurtulmaktı...*

Önümdeki su birikintisine basıp ayağa kalktım. Hızlı adımlarla akan trafiğe yaklaşıp kendimi bulabildiğim ilk taksiye atıp adresi söyledim. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Taksi Emir'in evinin önünde durduğunda hava kararmıştı. Gökyüzü siyah ve gri rengine boyanmış, bulutlarda

benimle aynı hissi taşıyor gibi duruyordu. Elimin içiyle vurdum sert kapıyı. Dakikalar sonra Safiye Abla çıktı diğer taraftan. Beni görür görmez gülümsedi.

"Hoş geldin Jülyet kızım."

Şiveli sesinde Juliet kelimesi çok daha farklı çıkıyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Bu tepkimi yanaklarım garipsemiş gibi acıdı. Ya da o kadar çok soğuk havada kalmıştım ki tenim kurumuştu. Samimi şekilde başımı sallayarak selam verdim. Ben konuşamadan o aceleyle lafa girdi.

"Emir evde değil kızım, geç gelirim demişti. Hem bana senin geleceğini de söylemedi. Bilseydim sevdiğin çorbadan yapardım."

Onun için dünyadaki en büyük ayıp, evine giren kişinin karnını yeterince dolduramamaktı. Bu yüzden canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. Ben yine içtenlikle gülümsedim.

"Üzülme Safiye Abla, çok kalmayacağım. Benim yattığım odada dersle ilgili birkaç notum kalmış da, onu almak için uğradım sadece."

Gülüşümün karşılığını fazlasıyla alırken beni içeri doğru çekti. Sıcak hava saniyeler içinde tenimi acıttı. Karıncalanan ellerimi birkaç kez sıkıp üst kata doğru çıktım. Benim odam sayılan kapıya geldiğimde durdum. Kapı kolunu çevirmeden önce aşağıdan gelen sesleri dinledim. Safiye Abla'nın başka bir işe giriştiğini anladığım an kolu bırakıp bir üst kata koştum. Ayaklarımın ses yapmamasına özen gösterdim. Emir'in odasına girdiğimde hızlı hareketlerle kendi çektiği resimlerin olduğu geniş duvarın önünde durdum. Ufak çerçeveyi kenara ittim.

"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..."

Birkaç saniye bu sözü okudum tekrar ve tekrar... Vazgeçmeme sebep olacak kadar beklemeden elimi duvara

bastırdım. Gizli bölme geriye doğru kaydı, elim açılan boşluktan içeri girdi. Parmaklarımı korkarak oynattığımda nefesimi bile sayıyla alıyordum sanki. Soğuk şişeye ilk dokunduğumda ürkerek geri çekildim. Sanki bir yılana dokunmuş gibi reflekslerim devreye girmişti. Ama zaman kaybetmeden elimi tekrar boşluğa uzatıp ürktüğüm soğukluğa dokundum. Avucuma alıp elimi geri çıkarırken elime bir şişe daha çarptı. Düşünmeden iki şişeyi de duvarın dışına çıkardım. İki şişede tek avucuma sığacak kadar küçüktü. Ben gözlerimi kırpmadan elimdekilere bakarken duvardaki bölme güç uygulamayı kestiğim için yavaşça kapandı. Yutkundum. O kadar sık ve kısa nefes alıyordum ki dudaklarım kurumuştu. *Düşündüğüm şeyi gerçekten yapmak istiyor muydum?*

Gözlerimi kapattım. Emir'in bana Cennet'i ilk anlattığı gece söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

"Cennetten bir tane içersen canını sıkan her şeyi unutursun ve algıların hiç olmadığı kadar açık olur. İki tane içersen dünyanın sırrını bulmuş gibi mutlu olursun. Üç tane içersen uçtuğunu hissedersin. Ama dördüncü seni yere serer. Değil etrafında olanları, kendini bile unutursun."

Gözlerimi açtım. İstediğim zaten buydu. *Unutmak...*

Şişelerden birini açtım. Avucuma siyah, şeffaf hapları boşalttım. Üçüne de baktım uzun uzun. Birini işaret ve başparmağımla tutup havaya kaldırdım. Işıkta öyle güzel parlıyordu ki, saydam karanlığı bile ışıltılıydı. Cezbediciydi.

O an Cennet'in kötü taraflarını umursamadım. Kulağıma Emir'in sesi geldi yine.

"Eğer ölmeyecek kadar şanslıysan, günler sonra kendine geldiğinde, kendini dünyanın en zavallı insanı gibi hissedersin."

Bundan daha zavallı hissedemezdim değil mi? Hem tek istediğim; içimdeki karanlık hissin, bu hissizliğin kaybolmasıydı. Omuz silktim ve ilk hapı dudaklarımdan içeri ittirdim. Gözlerimi kapatıp güçlüce yutkundum. Yüzümü buruşturup boğazımdan aşağı inmesini hissettim. Gözlerimi açmadan öylece bekledim. Kaç dakika o pozisyonda kaldım bilmiyorum. Ama sonunda pes edip gözlerimi araladım. *Neden hâlâ bir şey olmuyordu?*

Kaşlarımı çattım. Elindeki bombanın patlamamasına üzülen psikopatlar gibi avucumdaki haplara baktım. Acaba Emir kendi iradesini korumak için Cennet yerine, vitamin falan mı koymuştu bu şişelere?

"Jülyet kızım, sen ne yapıyorsun burada?"

Safiye Abla'nın sesiyle yerimde sıçradım. Avucumu sıktım, elimdekileri arkama saklayıp panikle ona döndüm.

"Şey... Aradığım notları bulamadım da, acaba Emir almış olabilir mi, diye onun odasına bakmaya geldim. Ama galiba, yani sanırım burada da yokmuş. Ben de şimdi çıkıyordum."

Daha fazla gevelemeden, kendimi onun omuzlarını sıyırarak odanın dışına attım ve aceleyle merdivenleri indim. İçtiğim şey kesinlikle Cennet değildi. Eğer öyle olsaydı en azından yalan söyleyebilecek kadar beynimi kullanabilirdim. Bahçe dışında beni beklemesini söylediğim taksiye attım kendimi. Bu kez hüsran dolu bir sesle yurdun adresini söyledim. Başımı koltuğa yaslayıp, derin bir iç çektim. Avucumda deli gibi sıktığımı yeni fark ettiğim hapları, dolu olan diğer şişeye ekleyip çantama attım. Öyle boş hissediyordum ki, demek ki Cennet'in gücü bile beni doldurmaya yetmemişti...

Yurt odama girdim. Kızların boş yataklarını es geçip kendimi anlamsız desenlerle dolu yatak örtümün üstüne

bıraktım. Sırtüstü yatmış ve gözlerimi kapatmıştım. Aklım bana Ahmet ve Yasemin'in kol kola görüntüsünün otuzuncu tekrarını yaşatırken göğsüme keskin bir ağrı saplandı. Öyle keskindi ki boğazımda hissettim. Nefesim kesildi. İstemsizce göz kapaklarım aniden açıldı ve olduğum yerde hızla doğruldum. Elimi kalbimin üstüne koydum. Vuruşunu avucumun içinde hissedeceğim kadar güçlü atmaya başlamıştı. *Kalp krizi mi geçiriyordum yoksa!*

Ayağa kalktım, panikle üstümdeki paltoyu sıyırıp attım. Avuç içlerim karıncalanmaya başladı. Vücuduma daha fazla kan pompalanıyormuş gibi her damarım hareket ediyordu sanki. Isınmaya başladım. Öyle ki, hasta olacakmışım elim alnıma gitti. Tenim sıcacıktı. Ama kendimi hasta olmaktan çok, hem de çok uzak hissediyordum.

Etrafıma baktım. Aylardır kaldığım oda bana daha farklı gelmeye başladı. Sanki uzun süre elektrikler yoktu da, aniden her yer aydınlanmış gibiydi. Damla'nın açık kalmış oje şişesinden yayılan kokuyu fark ettim. Yan odada şarkı söyleyen kızın detone sesini arada duvar yokmuşçasına net işitebiliyordum. Odanın tam kapatılmamış camından içeri hissettirmeden dolan rüzgârı hissedebiliyordum. Sebepsizce gülümsedim. Şişedekiler vitamin değildi. Dünyayı bu kadar renkli gösterebilecek bir vitamin olduğunu sanmıyordum. İçimdeki dürtüyü bastıramadım. Yatağın üstündeki çantama uzanıp içinden küçük şişeyi çıkardım. Bu kez fazla beklemeden ikinciyi gönderdim mideme. Ve dakikalar sonra sebepsizce gülmeye başladım. Sadece benim beynimde çalan müzikle vals yapar gibi döndüm odanın içinde. Ve bu halime daha çok güldüm. Sonra durdum ve aynaya baktım. Acınası görünüyordum. Evet, güzel bir yüzüm vardı. Ama güzel bir manzaranın, acemi ressamın tuvalindeki ucuz görüntüsü gibi basit duruyordum.

Odanın diğer ucuna yürüdüm. Damla'nın gardırobunu açıp içine göz gezdirdim. Ufacık alana bu kadar çok elbise

sığdırdığı için kesinlikle bir madalyayı hak ediyordu. Askılara hızlı şekilde baktım. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama dokunduğum her kumaşı daha farklı hissediyordum. Sonunda siyah deri bir pantolon ve simsiyah salaş bir bluzu dolaptan çıkardım. Üstümdeki özensiz şeylerden kurtulup pantolonu tenimle buluşturdum. Ardından soğuk bluzu kafamdan geçirdim. Damla'nın yatağının altındaki kutulara uzanıp uzun siyah çizmelerini elime aldım. Sanırım aradığım buydu. Bacaklarımın neredeyse yarısını kaplayan çizmenin içine girdiğimde yerimde doğruldum. Kaç santimdi bilmiyordum ama kendimi dünyanın tepesinde gibi hissettim.

Aynaya döndüm tekrar. Kendime kusur arayan gözlerle baktım. Uzun topukların üstünde kendi etrafımda döndüm. Dönerken hafifçe tökezledim, bu halime seslice kahkaha attım. Üstümdeki deri pantolon bacaklarımı ve kalçamı öyle bir sarıyordu ki, bu kadar biçimli ve kalkık bir popom olduğundan haberim bile yoktu. Sanırım bu Cennet'in değil, çizmenin eseriydi. Etkilenmiş gibi dudak büktüm. Ama hâlâ eksik bir şeyler vardı. Odaya hızlıca göz gezdirip yine Damla'nın çalışma masasına yürüdüm. Benim gibi biri için oldukça büyük sayılan makyaj kutusunu açıp önümdeki küçük ama pahalı malzemelere baktım. Ve ne yaptığımı biliyormuş gibi rahat hareketlerle elime ihtiyacım olanları aldım. İhtiyacım olan ise siyahtı. Gece kadar, içim kadar, hissizliğim kadar, Cennet kadar siyah...

Saçlarımı sıkı ama rahat görünen bir atkuyruğu, gözlerime ise maskeyi andıran yoğun, siyah, koyu bir makyaj yaptım. Böylesine kusursuz bir dokunuşu sadece Damla'yı izleyerek mi, yoksa Cennet sayesinde mi yapabilmiştim bilmiyordum. Tek bildiğim aynadan bana kadının korkusuz göründüğüydü. Üstümdeki bluzu sağa sola çekiştirdim. Kollarımı kaldırdığımda göbeğim, eğildiğim de ise göğüslerim görünecekti ama bu benim hiç umurumda

değildi. Hafif bir kadın gibi görünüyordum. Gerçi tüm istediğim de buydu, *hafiflemek*... Havada uçuşan bir tüy gibi hafif olmak... Kimin rüzgârının beni sağa sola savuracağını umursamıyordum. Ya da konacağım yerin ne kadar kirli veya temiz olacağını. *Sadece içimdekilerin hafiflemesini, bedenimdeki hissizliğin savrulup uçup gitmesini istiyordum.*

Odadan çıkmadan önce Su'yun siyah deri ceketini kollarımdan geçirdim. İşte şimdi görüntüm trajik sonla biten romanlara uyuyordu. Koridorda yankılanan her topuk sesimle yüzüme kalıcı bir gülüş yerleşti. Kendimi hiç olmadığım kadar hayat dolu hissediyordum. Yurdun kapısına kadar sayısız kız bana bakmış ama sanırım tanımakta zorluk çekmişti ve bu oldukça eğlenceliydi. Dış kapıya yaklaşırken Hobbit Ezgi'nin sesi geldi kulağıma.

"Hayrola Juliet, sıkıcı olmamak için yine tarz değiştirmeye mi karar verdin?"

Durdum ve ona döndüm. Gözlerinin tam içine bakıp sadece gülümsedim. Ama bugüne kadar öfkeli bakışlarımla bile korkutamadığım kız, gülüşümden ürkmüştü. Ve bu beni daha çok gülümsetti. "Haklısın, sıkıldım. Ve bu gece Juliet değil, Kedi Kadın olmaya karar verdim."

Topuklarım ve gülüşümle beraber yürümeye devam ettim. Soğuk hava yüzüme vurduğunda ilk kez üşümedim. Aksine kendimi hiç olmadığım kadar sıcak ve enerji dolu hissediyordum. Başımı gökyüzüne çevirip karanlık gri bulutlara baktım. Bu kez bana o kadar da korkunç gelmediler. Başımı tekrar yola çevirdiğimde hastane binalarının olduğu yere doğru baktım. Sanırım Kedi Kadın'ın Batman'i bulmasının zamanı gelmişti.

Hastane binalarının olduğu yere geldiğimde çekinmeden kendimi aradığım binaya soktum. Koridorlarındaki

sessizlik beni ürkütmedi bu kez. Bir kat aşağı indim, sonra bir kat daha. Teneke asansörün kapısını çekmeden önce birkaç yumruk attım sıkışan koluna. Aylar önce içindeyken korkudan titrediğim asansörde şimdi, titreyen ışığa bakarak ıslık çalacak kadar rahattım. Asansör gürültüyle aşağılara süzülürken ben nasıl oluyor da bu kadar rahat davranabildiğimi düşünmedim bile. Her hareketim önceden planlı gibiydi. Asansörden çıkıp da bana daha önce labirent gibi görünen koridorları, şu an günlük yürüyüş yolummuş gibi sakince geçmemi bile yadırgamadım. Tünelin sonundaki ilk kapıya geldim. Kapıya Emir'in çaldığı gibi belli bir ritimle vurdum. Bunu nasıl hatırladığıma şaşırsam da gülümsedim. Kapı açıldı. Beklediğim devin cüssesi beni gördüğünde kısa sürekli bir şok yaşadı. Ama sonra korkutucu gözleriyle beni ezmeye başladığında, ben iki elimi deri ceketimin cebine sokup gözlerine baktım.

"Önümden çekilecek misin Shrek, yoksa bunun için seni gıdıklamam mı gerekiyor?"

Daha fazlası olabilecekmiş gibi kaşlarını biraz daha çattı. Burnundan solurken kalın sesi kulağımı ağrıttı.

"Mahzen'e kadın girmesi yasak!"

Gözlerimi döndürdüm. "Burası erkekler hamamı değil Shrek. İçeride daha önce görmediğim hiçbir şey yok. Hem ben Emir'in yanına geldim."

Ona bir adım yaklaşıp parmak uçlarıma bastım. Bu boyla bile ona yetişemiyordum. Gözlerine bakıp alaycı bir ifade takındım. "Emir Hanzade'den bahsediyorum. Onun kim olduğunu biliyorsun değil mi? Hani şu mutluluk haplarınızı satmakta size yardım eden adam. Hani o olmazsa sahibin Akın'ın bir adım bile atamayacağı kişi. Şu an burada bana diklenmeni sağlayan şahıs. Hatırladın değil mi?"

Tek hamlesiyle bile kış uykusuna yatabilirdim ama bu ihtimal beni korkutmak yerine ateşliyordu. Koca devin gözlerini benden kaçırıp dişlerini sıkmasını izlemek ise paha biçilemezdi. Tekrar topuklarımın üzerine indim. Ellerimi ceplerimden çıkardım.

"Şimdi müsaadenle kenara çekilirsen o kıymetli Mahzen'inize girmek istiyorum. Umarım sakıncası yoktur."

Ben ona göz kırptım, o ise yumruklarını sıktı. Kelimeler ağzında gargara yapıyormuş gibi boğuk çıktığında, "Emir henüz gelmedi!" diye homurdandı.

Kolumdaki saate baktım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Emir kazanana Cennet'i vermek için birazdan burada olurdu. Artık eskisi kadar korkunç görünmeye deve baktım ve omuz salladım.

"Sorun değil, beklerim," dedim şımarık bir tavırla.

Koca burnundan sesli bir nefes bıraktı dışarı ve bir adım yana kaydı. Dişlerimi göstererek gülümseyip yanından geçerken omuzuna yumruğumu dokundurdum. Bir betona dokunmak gibiydi ama yine de koca bir şekerden ısırık almışım gibi iyi hissettirmişti.

Fazla uzakta olmayan son kapıya doğru yürürken etrafıma bakındım. Duvar diplerine yaslanmış, üstü örtülü sedyeler ve devasa dondurucular benzer dolaplar vardı. Emir geçen geldiğimizde eğitim için kullanılan kadavraların burada saklandığından bahsetmişti. Normal şartlarda bu ihtimalin beni korkutması ya da tiksindirmesi gerekirdi ama şu an normal şartlarımda değildim. Bu yüzden durdum. Minnettar bir gülümseme ile hafifçe eğilip selam verdim.

"İyi geceler ve saygılar fedakâr insanlar."

Doğrulduğumda kıkırdıyordum. Son kapıya geldiğimde heyecandan dudaklarımı ısırdım. Cennet'in içinde ne vardı bilmiyordum ama şu an damarlarımda dolaşan katıksız heyecandan dolayı çok mutluydum. Güzel yanı ise uyuşturucu gibi değil de, zihin açıcı bir şey gibi hissettirmesiydi. Ya da dünyadaki bütün enerji içeceklerini karıştırıp içmişsin gibi canlı hissettirdiği için henüz bir pişmanlık hissetmememdi.

Önümdeki kapıyı düşünmeden hızla açıp içeri süzüldüm. Oda hemen hemen aynıydı. Kasvetliydi, loştu, gizemliydi. Ortada bulunan iki yarım daire şeklindeki masanın biri yine boştu. Diğerinin etrafına oturmuş farklı kişiler yine kâğıt oynuyorlar, yine gözlüklü ve ellerindeki dosyalara bir şeyler yazan insanlar tarafından izleniyorlardı. Seyirci koltuklarına çevirdim başımı. Şaşkın birkaç çift göz beni süzerken ben başımla havalı bir selam gönderdim ortaya. Geçen geldiğimde anlamamıştım ama sanırım bunlar Cennet'e yatırım yapan paralı insanlardı. Selamımı almayan yüzlerini umursamadan başımı oynanan oyuna çevirdim. Yeni bir el başlamak üzereydi. Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum ama kâğıtları karıştırmakta olan adamın eline dikkatlice bakan suratlardan bu tahminimin doğru olduğunu düşündüm.

Kullanılmayan masanın etrafından boş bir sandalye aldım ve oyuna başlamak için start almayı bekleyenlerin yanına sandalyemi sığdırdım. Ayakta kâğıtları karıştıran adam tereddütle durdu. Başını kaldırıp izleyici koltuğundaki gözlüklülerden birine baktı. Boynumu geriye uzatıp seslice şakıdım.

"Sorun yok endişe etmeyin, Emir Bey'in özel davetlisiyim. Taze beynimin size sunacaklarını görmenizi istedi."

Elindeki dosyaya bir şeyler karalayan göbekli erkek gözlemci kararsız kalsa da, tahminen Emir ismini duyduğu için iskambil kâğıtlarını elinde tutan adama devam etmesi için izin verdi. Bütün parasını kumarda kaybetmeye hevesli biri gibi avuçlarımı ovuşturup yerimde kıpırdandım. Herkesin önünde üst üste konmuş sekiz tane yuvarlak jetona benzer taşlar vardı. Muhtemelen ortaya konacak bahisler için temsili olarak kullanılıyordu. Dağıtıcı benim önümdeki boşluğa da benzer taşlardan indirirken, ben lezzetli bir pasta dilimi ikram ediliyormuş gibi sırıttım. Bugüne kadar oynadığım tek bir kâğıt oyunu bile yoktu. Erva ile acemice baktığımız kâğıt fallarını saymazsam, iskambil kâğıtlarına dokunmamıştım bile. Ama şu an masadaki diğer altı kişiden daha heyecanlıydım.

Dağıtıcı sessizce ilk kâğıtları dağıtmaya başladı. Herkesin önüne kapalı şekilde tek bir kâğıt bıraktı. Masadaki herkes yanındaki kişiye göstermeden sadece ucundan bakıp kâğıdı geri masaya bıraktı. Ben kaşlarımı çatıp onları izlerken, onlar yüz ifadelerini bilerek saklıyorlardı. İkinci kâğıtlar dağıtıldı. Yine elinin altındakilere kısa bakışlar atıldı ama bu kez hissedilir bir hareket vardı masada. Kimilerinin gözlerinde gizlemeye çalıştığı heyecan, kiminde telaş vardı. Bense, bana en ufak anlam ifade etmeyen elimdeki kâğıtlara bakmadım bile. Dağıtıcı anlamını bilmediğim bir kelime kullandı. Bu bir soru olmalıydı. Çünkü bazıları ona karşılık verdiğinde ek kâğıtlarını aldılar. Kısa bir bekleme sonrası yeni kâğıtlar dağıtıldı. Masadaki iki kişi küfredip kâğıtlarını masaya fırlattı, ardından yine anlamını bilmediğim bir kelime kullandılar. Ve dağıtıcı önemli bir tur olduğunu düşündüğüm eli dağıttığında masadaki kimse neredeyse nefes almıyordu. Herkes göz ucuyla kâğıdına baktı ve maskelerini taktı. Şimdi masadaki herkes birbirine bakıyordu. Biri ortaya önündeki taşlardan ikisini ileri sür-

dü. Diğeri dört taneyi fırlattı. Bir başkası pes ettiğini anladığım bir söz söyledi. Oyundan çekilenler kâğıtlarını açık bıraktıkları için herkesin gözü hesap yaparmış gibi o kâğıtlara da bakıyordu. Biri önündeki tüm taşları ileri atınca bir yanındaki dudaklarını kemirdi. Dağıtıcı soru sordu. Kimse cevap vermedi. Sonra tekrar son kâğıtlar dağıtıldı. Ve asıl sessiz enerji şu an dolaşıyordu masada. Herkes birbirine bakarken ortadaki taşlara ve pes eden kâğıtlara yenileri eklendi. Masada; ben, yanımdaki ve karşımdaki çocuk dışındaki herkes elini açmıştı. Dağıtıcı yeni bir soru sormadan önce bana baktı. Ortaya öylesine üç taş fırlatıp bekledim. Uzun bir sessizlik olunca oyunun finalini temsilen bir kelime söyledi ve ikisi de elini açtı, tabi ben de onlara eşlik ettim. Kâğıtlara bakan yüzlerden yanımda olan sevinçle gülümserken ortadaki taşları topluyordu.

Ve ben yaptığım gözlemden çıkardıklarımla sadece bir el daha sahipsiz köpek gibi sakin kaldım ama sonra anlamıştım. Olay, kart sayıları 21'e en yakın olan kişinin oyunu kazanmasından ibaretti. Teoride kolaydı ama olayın içine; diğer kişilerin ellerini tahmin etme ve dağıtılan destedeki kâğıtların sayılarını da düşünmek girince iş karışıyordu. Tabi bir de elindeki sayıları etrafındakilere hissettirmemek vardı. Başta panikleyeceğimi düşündüm ama elimde tuttuğum asın masadaki son as olduğunu hesaplamamla oyuna adapte oldum. Nasıl yapıyordum anlamamıştım ama kâğıtları saymak düşündüğümden kolay oluyordu. İki el sonra ilk oyunumu kazandım. Sonraki üç taneyi de. Son eli kazanırken her yeni destenin tamamını kolaylıkla ezberleyebildiğimi farketmiştim. Yanımdaki kişiler kırmızı gözleriyle bana öfkeyle bakarken en son ne zaman Cennet'i tattıklarını hesaplayamadım. Agresif hareketlerine bakılacak olursa içlerinde en çok hata yapanlar Cennet'e en çok hasret kalanlardı. Sayma işini ve etrafındaki surat-

ları çözme olayını daha iyi becerenler ise stoklarını henüz tüketmemiş olanlardı. Bense fabrikadan yeni çıkmış bir araba kadar kusursuzdum. Deneme sürüşüne çıkarılmış denektim. Cömert davrandığım ilaçlarımla şu an için kusursuzdum. Bu yüzden ufak duygu değişimlerini kolayca fark edip masadaki hayali varlıklarını sömürürken zorlanmamıştım.

Ellerinden en sevdikleri oyuncağı almışım gibi beni seyrederken ben ayağa kalkıp esnedim.

"Güzel oyundu beyler. Gerçek bir casinoda olup donunuza kadar almak isterdim ama maalesef." Seyircilerden biri kıkırdadı. Gözlemcilerin heyecanla dosyalara yazdığı şeylerin sürtünde sesi duyarlı kulağıma kadar geliyordu. Anlaşılan oyundan onlarda memnun kalmıştı. Seyircilere doğru sahne selamı verip doğrulduğum sırada kapı açıldı. Başımı çevirdim. Ve görüş alanıma o girdi. Emir Hanzade. Nam-ı diğer Romeo...

Beni gördüğü an göz kırpmayı bile unutmuş gibi bakışları havada asılı kaldı. Onun da üstünde deri bir ceket vardı. Altındaki koyu renk kotu ve özenerek şekil verdiği saçlarıyla yine olabildiğine yakışıklıydı. Afallayan yüzüyle odanın girişindeki görüntüsü hareket etmeyince ben ona doğru yürümeye başladım. Adımlarımı seyrediyordu. Ben de her adımımı mankenlerin "catwalk" dedikleri şekilde, yavaş çekimde atıyordum. Sonuçta üstümdeki kıyafetler ile başka bir yürüyüş düşünülemezdi öyle değil mi?

Bu komik yürüyüşümü izleyen afallamış yüzü öyle sevimliydi ki uzanıp yanaklarını sıkmak istedim. Ben onun dikildiği noktaya geldim, o ise sadece göz kapaklarını oynattı. Bakışları yüzümden vücuduma kaydı. Kıyafetime, çizmelerime, yüzüme uzun uzun baktı. Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

"Sahra? Bu sen misin?"

Onunla aramdaki mesafeyi tek adımla kapattım. Kısık sesle konuştum.

"Bu gece Sahra ya da Juliet değilim."

Başımı geri çekip ona anlamlı bir göz kırptım. Ona yeni gülümsememle bakarken, yüzümdeki maskeye benzeyen makyajımın arkasına saklanıyordum ve şu an istediğim herhangi biri olabilirmişim gibi hissediyorum. Ama onun afallamış halinin yerini şüpheli gözler aldı aniden. Kaşlarını çattı.

"Sen iyi misin?"

Cennet'i içtiğimden beri ilk kez panikledim. Ama bunu belli etmeden omuz silktim. Cennet'i ondan uzun kullanan kimse yoktu. Eğer en ufak bir açık verirsem durumu anlayabilirdi.

"İyiyim. Sadece seni Mahzen'den çıkarmaya geldim."

Çatık duruşunu bozmadı. "Neden?"

Şımarık şekilde sırıtıp yanına sokuldum. Kulağına uzandım. Yine fısıldadım ama bu kez biraz daha kışkırtıcı olmaya çalıştım. Aklını karıştırmalıydım. Cennet'i artık kullanmıyor olabilirdi ama o her haliyle zeki bir adamdı ve daha da önemlisi beni gerçekten tanıyordu.

"Çünkü Kedi Kadın, Batman'i olmadan geceye başlayamaz!" dedim kulağına üflermiş gibi.

Yüzüne çevirdim başımı. Kaşları ve yüzü tekrar bocalayan haline geri dönmüştü. Mavi gözleri ne düşünmesi gerektiğini bilemez halde bana bakıyordu. Yeni gülümsememle ona bakmaya devam ettim. Sonra hızlı bir hareketle ceketinin iç cebine elimi soktum. Orada olduğunu bildiğim şişeyi çıkardım cebinden. Emir Cennet'i bırakmıştı ama Cennet, daha doğru Akın onu hala bırakmamıştı. Her

şeyin aynı düzende gittiği oyununu oynadığı için, bu gece ki görevini yapması gerektiğini biliyordum.

Şaşkın yüzü ne yapmaya çalıştığımı anlamadı bile. Bu boşluğunu fırsat bilip, tepki vermesini beklemeden parmaklarımı onun eline sardım. Ve arkamı dönüp benimle birlikte yürümesi için onu çekiştirmeden önce, masanın yanında oyunu yöneten kişiye elimdeki şişeyi fırlattım. Sanki ona el bombası atıyormuşum gibi korkuyla şişeyi havada yakaladı.

"Cennet'i kazanan kişiye ver. Emir Bey'in bugün erken çıkması gerekiyor."

Adamın dudakları ne yapacağını bilemez şekilde aralandığında ona sadece göz kırptım. Kupamı bağışlamış gibi hissediyordum ama o şişeyi kime verdiği umurumda değildi. Emir'in neler olduğu hakkında tahmin yürütmemesi için aceleyle onu çekiştirip odadan çıkardım. Mahzenden çıkarken afallamış Emir'i arkamdan sürüklemek düşündüğümden bile keyifliydi. Ancak asansöre bindiğimizde kendine gelebildi.

"Sahra neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

Gülümsedim. "Batman ve Kedi Kadın'ın bu gece yapması gereken son bir görev daha var," dedim. Şapşal bakışları yine yüzündeki yerini aldığında, bu gecenin oldukça eğlenceli geçeceğini hissediyordum...

14. Bölüm

Işık

İnsan aynı anda hem atomu parçalarına ayırmayı, hem de kafasını buz dolu bir fıçının içine sokmanın nasıl bir his olduğunu merak edebilir mi? Ben ediyorum. Şu an aynı anda o kadar çok şey düşünüyordum ki, beynim içinde milyonlarca havai fişek patlıyormuş gibi apaydınlıktı. Ama daha da önemlisi mutluydum. Gerçekten.

Cennet'i içenlerin bunalımda kalan tipler olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o insanların neden vazgeçemediğini daha iyi anlıyordum. Bu, insanların vazgeçmek istemeyeceği kadar güçlü bir his... Bu öyle bir his ki; şu an Haydarpaşa Garı'na gidip *"Seni yeneceğim İstanbuuuuuul!!!"* diye bağırmak ve aynı İstanbul'un içinde korkusuzca kaybolmak istiyordum. Çünkü şu an damarlarıma bir boksörünkine taş çıkaracak güç ve adrenalin pompalanıyordu. Hastaneden çıkar çıkmaz Emir'e döndüm.

"Senin uzay mekiğini nereye park ettin?"

Zaten çatık olan kaşları birkaç saniye düşündü. "Uzay mekiğim mi?"

Gözlerimi döndürdüm. "Evet. Hani şu seni masallardaki prenslere benzeten, beyaz atından bahsediyorum."

Ciddi anlamda söylemek istediğim şeyi yeni anlamıştı. Cennet'in yan etkilerinden biri yanındaki insanı aptala çevirmesi falan mıydı?

"Okulun otoparkında," diye mırıldandı.

Verdiği bilgiyle soğuk havayı delerek yürümeye başladık. Ben sabırsız adımlarımı hızlı atarken, o birkaç saniyede bir yüzüme bakıyordu. Aklından milyonlarca soru geçtiğine emindim. Ona bakıp gözlerimi kıstım.

"Arabaya kadar yarışmaya ne dersin?" dedim muzır bir şekilde.

Kaşları havaya kalktı. Anında bakışları çizmeme kaydı. "Bu topuklularla mı?"

Ona dönüp ellerimi bel boşluğuma koydum. "Fazla topuklu giymediğim onlarla yürümeyi bilmediğimi göstermez Batman."

Havadaki kaşları yine eski yerini aldı ama bu kez bulmacayı çözmeye çalışır gibi bakıyordu.

"Sen iyi misin gerçekten?"

Başımı sıkılmış gibi sağa sola salladım. Sonra sesli şekilde "Üç, iki, bir!" dedim ve fırladım. Sadece sorusu ve bakışlarından değil, ondan da kaçtım. Tabi şaşkın adımlarının sessiz gecede yankılanması kısa süre sonra peşimden geldi. Ama Emir haklıydı. Cennet beynimi şahane bir lunaparka dönüştürmüş olsa da, bacaklarım soğuktan buzlanmaya başlayan yolda kaymamak için acemice direniyordu. Ama defalarca düşme tehlikesi geçirsem de birkaç dakika sonra arabanın yanına ulaştım. Ben eğilip dizlerime yaslandığımda Emir bana yetişti. Ben sesli şekilde kahkaha attım, o ise bana delirmişim gibi baktı. Görmemezlikten gelip keyifle yerimde doğruldum.

"Şimdi Batmobil'in anahtarlarını alayım."

Anlamaz gözlerle yine bana baktı. "Arabanın anahtarlarını mı istiyorsun?"

Ben yine gözlerimi devirdim. "Bu gece sadece soru sorduğunun farkında mısın Batman?"

Beklemeden karşılık verdi. "Asıl sen bu gece tuhaf davrandığının farkında mısın?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerinin içinden kaçıyordum. Çünkü oraya baktığım an anlayacağını biliyordum. Keyifsizce omuz silktim. Yıllardır Erva'dan gördüğüm ama benim asla cesaret edemediğim bir oyunculuk denemesi yapmaya karar verdim. Ona baktığım an dudaklarımı büktüm.

"Konuşmak istemediğin gecelerin olmadı mı senin? Ya da hiç düşünmeden tuhaf davranmak istediğin berbat gecelerin olmadı mı hiç?"

Mutsuz kız duruşumu bozmadan ona baktım. Ne düşünmesi gerektiğini bilmez bir halde bana bakıyordu. İçimden bu tatlı haline gülümsedim. Ama yine de yavru kedi bakışlarımı bozmadım. Tereddüt ederek sordu.

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

Anında sırıttım. Avucumu ona doğru uzattım sabırsızca.

"Şu an için anahtarlarını istiyorum."

Kararsız gözlerini benden çekmeden elini ceketine attı. Anahtarı avucuma bırakmak üzereyken hala huzursuzdu. "Ehliyetin var mı?"

Avucumu birkaç kez açıp kapattım. Yerinde duramayan bir çocuktan farksızdım.

"On sekizime bastığım gün kursa yazılmıştım. Hatta bütün sınavları tam puanla geçtim."

İkna olmamış olsa da, yavru köpek gibi kemik bekleyen halime daha fazla dayanamadı ve avucuma anahtarları bıraktı. Soğuk metal tenime değdiği an kapıp kendimi arabanın içine attım. Hiç beklemeden anahtarı yuvasına yerleştirdiğimde Emir yeni içeri giriyordu. Yanımdaki koltuğa yerleşirken yüzü hâlâ belirli bir cevap arıyor gibi düşünceliydi. Ben ise bayram sabahındaki çocuklar kadar coşkuluydum. Motorun sesi ilk kez kulağıma geldiğinde heyecanla dudaklarımı ısırdım. Direksiyonu sıkıca kavrayıp yanımda beni çözmeye çalışan adama baktım. Yeni gülümsemelerimden biriyle ona bakıp gözlerimi kıstım.

"Sıkı tutun Batman, başlıyoruz!"

Ve çizmemin ucu gaz pedalına büyük bir zevkle dokundu. Araba gerçekten bir uzay mekiği gibi kalkış yaptığında ben yanaklarımı ağrıtacak kadar gülümsüyordum.

Uyarıcı madde içen insanın damarlarına sadece o zehir yayılmaz. Onunla birlikte yeni bir dürtü de dolaşır bütün vücudunda; *"Yoldan çıkma dürtüsü."*

Varoluşundan beri orada olan ama senin bastırdığın bir dürtüdür bu. Ve ben Cennet'ten sonra tamamen bu dürtümle hareket etmeye başlamıştım. Üstümdeki kıyafet. Yüzümdeki boya. Dudaklarımdaki gülüş... Her şey doğuştan gelen bir yoldan çıkma dürtüsünün ilk adımlarıydı. Ve şu an aynı dürtüyle sağ ayağım deli gibi gaz pedalına basmak için yanıp tutuşuyordu. Sakin olan yolda giderken bu dürtümü bastırmak zordu ama henüz bu dürtüme teslim olmak için erkendi. Ayrıca Emir her hareketimi dikkatlice

izlerken hız sınırını zorlamaktan öteye gidemezdim. Huzursuz yüzüne bakıp gülümsedim.

"Eee, ikna oldunuz mu öğretmenim? Araba sürmeyi gerçekten biliyormuşum, öyle değil mi?" Bakışları yumuşadı. Keyifsizce başıyla kabul etti. Gülüşüm genişledi. "Öyleyse beni seyretmek yerine, dışarıdaki daha ilgi çekici şeylere bakmaya ne dersiniz?"

Başını diğer tarafa çevirdi ve ben cama yansıyan gülüşünü yakaladım. Ama kısa süre sonra tekrar bana dönüp gözlerime baktı.

"Emin ol, şu gezegende bu gece ki halin kadar ilgi çekici başka bir şey bulamam."

Gülümsedim. Omuzlarımı dikleştirip önüme döndüm. Direksiyonu saran parmaklarım artık daha rahattı. Gözlerindeki şüphenin geçmediğinin farkındaydım ama bu gece elimden geldiği kadar bu bakışları yok saymaya kararlıydım. Hızımı ara ara arttırsam da, güvenli sayılabilecek bir yolculuk yapıyorduk. Kırmızı ışıklarda durduğumdaki her kalkışta yanımdaki arabayla yarışma içgüdüsünü bastırmak kolay olmamıştı. Son kırmızı ışığımda gözlerim sağımdaki araca kaydı. Siyah araba camının arkasındaki iki genç surat beni ve arabamı iştahla süzmeye başladığında dürtüme kısa bir an için boyun eğmemin çok da kötü olmayacağına karar verdim. Sarı ışığa geçmeden önce yanımdaki arabaya dokunduğum gaz ile meydan okudum. Altımdaki araba sabırsızca hırladığında cevap gecikmedi. İkimizde sabırsızca motorlarımızdan ses çıkarırken heyecandan dudaklarımı ısırdım.

"Düşündüğün şeyi yapayım deme!"

Göz ucuyla Emir'in yüzüne baktım. Bana bakmıyordu. Bilgin bir öğretmen edasıyla başını ileriye doğru çevirmişti. Ama ben yaramaz bir çocuk kadar inatçıydım. Dudak büktüm.

"Hadi ama, bunu da yapamayacaksam araba kullanmamın ne anlamı var ki?"

Cevap vermedi ama küçük bir tebessümle başını dert yanarmış gibi iki yana salladı. Aldığım izinle sırıtarak yerimde kıpırdandım. Başımı ışığa çevirdim. Sarı renge dikkat kesildiğimde içimden saymaya başladım. Neyi saydığımı yeşil ışıkla neredeyse aynı anda gaza basan ayağım anlattı. Mükemmel bir kalkıştı! Cennet'li beynim sadece kartları değil, ışıkların sürelerini de saymayı öğrenmişti anlaşılan. Siyah araba saniyeler içinde metrelerce uzağımda kaldığında, bu hız o kadar hoşuma gitmişti ki, ayağımı gazdan çekmeden şehir sınırına kadar gidebilirdim.

"Sakin ol kovboy!"

Emir'in sesi aklımı, parmakları ise direksiyona dokunup azami hız sınırına düşmeme sebep oldu. Ama yine de az önce zaferimden dolayı mutluydum. Ben yanaklarımı acıtacak kadar sırıtırken, ukala öğretmenim pek de etkilenmemişti. Ama istediğim yere gelip yanaşmaya başladığım an ukala bakışları silindi. Yerinden doğrulup kaşlarını çattı.

"Ne işimiz var burada?"

Sesinde artık sadece merak değil, bilinmeyenin verdiği huysuzluk da vardı. Arabayı bana gösterilen yere çektiğimde frene basıp huysuz bakışlarına döndüm. Ben cevap veremeden o tekrar sordu. "Burada ne işimiz var ve neden böyle tuhaf davranıyorsun Sahra?"

Omuz silktim. "Artık sıkıcı biri olmamaya karar verdim."

Gözlerini devirdi. "Sen sıkıcı biri değilsin." Camımıza kibarca dokunan kişiyi eliyle susturdu. "Ne olduğunu artık söyleyecek misin?"

Keyifsiz yüzüne bakarken ilk kez kaçmak istemedim ama henüz hazır değildim. Başımı dışarıdaki kalabalığın arkasındaki, ışıklar içindeki mekâna çevirdim. Birkaç saniye bakıp tekrar ona döndüm.

"Bana buranın senin karanlığını aydınlattığını söylemiştin."

Bu cümlem bakışlarını öyle bir hale getirdi ki, bir an anladığını bile düşündüm. Ama sonra kaşlarını çattı.

"Sana aydınlattığını söylemedim. Acınası bir arayıştı sadece. Üstelik benim karanlığımı yok eden tek şey sendin Sahra."

Yutkunup başımı eğdim. Suçlu hissetmek istemiyordum. İçimdeki coşkunun yok olmasına izin veremezdim. Tekrar düşünmek istemediğim şeylerin beynime hücum ettiğini hissettiğimde içgüdüsel olarak cebimdeki haplara uzanmak istedim. Ama Emir'in bakışları yanı başımdayken bunu yapamazdım. Başımı iki yana salladım. Kapının dışında bizi bekleyen adama özür diler gibi gülümseyip Emir'e döndüm.

"Belki de canım bu gece burada eğlenmek istedi."

Dalga geçer gibi bir gülüş çıktı dudaklarından. "Sen bu tarz eğlencelerden nefret edersin Sahra." *Beni bu kadar iyi tanımak zorunda mıydı?* Meydan okur gibi omuz silktim.

"Ne yani ben de artık pasta ve limonata yerine, etrafımda çıplak erkeklerin dans ettiği sınırsız bir partide eğlenmek istiyor olamaz mıyım?" Onun cevap vermesini beklemeden sırıttım. "Daha cümlemin ortasında bile gözümün önünden kaslı vücutlar geçti."

Ben sırıtırken o çenesini sıkmakla meşguldü. Onun aylar önce bana doğum günümde söylediği cümleydi bu.

Hatırlamıştı sanırım. Tam sinirle ağzını açmıştı ki onu beklemeden arabadan indim. Kapımı tutan kişiye içten bir selam verdim ve beklettiğim için özür diledim. Arabamızın arkasına sıralanan benzer araçları görünce fazla sabır gösterdiğini bile düşündüm. Ama Emir bekletilmeye değen bir müşteri olmalıydı.

Emin adımlarla mekân girişinde bekleyen kalabalığa doğru yürümeye başlamıştım ki, kolumdan çekilmemle yerimde tökezledim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Gözlerimi devirdim. "Az önce yeterince açıkladığımı sanıyordum."

Kolumu parmaklarından çekip ceketimi düzelttim. Deri tekrar tenimdeki doğru yerini bulurken Emir'in bakışları vücudumda gezindi.

"Bu halde gerçekten oraya girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kollarımı göğsümde topladım. Yüzüme anlamlı bir bakış takındım.

"Kedi Kadın gibi giyinmemden hoşlanacağını düşünmüştüm?"

Lanet okurmuş gibi kollarını iki yana açtı.

"Hoşlandım. Hatta öyle çok hoşlandım ki, sana her baktığımda aklımı kaçırıyorum." Adımları aramızdaki boşluğu kapatıp gözlerini gözlerime dikti. "Ama bu halde oraya adımını atamazsın hanımefendi!"

Göğsümdeki kollarımı indirip parmaklarımı onun omuzlarına koydum. Artık fazla gerek olmasa da parmak uçlarıma kalkıp kulağına fısıldadım. "Bu gece hanımefendi olmak istemiyorum!"

Cümlem bittiğinde omuzlarını itip kendimi ondan uzaklaştırdım. Sonra beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Kalabalığa karıştığımda tam arkamdaydı. Yüzüne kaçamak bir bakış attığımda o etrafa göz gezdirip çenesindeki damarları titretmekle meşguldü. Ama pes etmiş olmasına sevindim. Çünkü bu mekâna Emir yanımda olmadan giremeyeceğimi biliyordum. Sırada bekleyen insanlar üstündeki ince kıyafetlerle buz tutmak üzereydi. Kaç dakikadır beklediklerini dişlerinin birbirine vuran sesinden anlayabilirdin. Emir'in elini belimde hissettiğimde kapıdaki iri görevli kenara çekilip bizi içeri aldı.

Sıcak koridor tenime iyi gelmişti. Sanırım Cennet sayesinde üşüdüğümü fark etmiyordum ama soğuğu tenimin hissettiği kesindi. Müzik sesine her yaklaştığımız adımla benim içim içime sığmıyordu. Emir'in ise sabrı şimdiden tükenmiş gibiydi. Yolun sonuna gelip, ışıklar eşliğinde aşağıda dans eden insanları görünce ceketimin önünü açmak için hamle yaptım. Başımı Emir'e çevirip sırıttıktan sonra fermuarı aşağı indirdim. Ama o dişlerini sıkıp sabır diler gibi başını başka yere çevirdi. Öfkeli hali bile beni eğlendirmeye yetmişti.

Sabırsızca merdivenleri inerken havalı bir giriş yaptığıma emindim. Bunu bana bakan gözlerden anlayabiliyordum. Ve ilk kez beni takip eden gözlerden rahatsız olmadım. Aksine neredeyse hepsine karşılık bile verdim. Merdivenin sonunda bekleyen adam Emir'in kulağına bir şeyler söyledikten sonra eliyle bize görünmez bir yol çizdi. Bizde adamın arkasında o yolu takip ettik. Ufak bir loca önünde durduğumuzda dudaklarını okuyarak bize iyi eğlenceler dilediğini anladım. Emir keyifsizce kendini koltuğa bıraktı. Bense lunaparkta hangi alete bineceğine karar veremeyen çocuklar gibi sabırsızca yanına oturdum. Huysuz yüzüne baktım.

"Eee ne içiyoruz?" dedim hafif bağırarak.

Tehdit dolu bir bakıştan sonra; "Su!" dedi sertçe.

Dudaklarımı büktüm. En masum bakışımla ona bakarken o bana yaklaştı. İki parmağının ucunu dudağımın üstüne değdirdi.

"Bu dudaklardan sudan başka bir şey geçmeyecek Sahra!"

Gözlerinin içine baktım. O da benimkine bakıyordu. Birden bakışları yumuşadı. Artık lacivert olan mavi gözleri dudağımdaki parmaklarına kaydı. Parmak uçları dudağımın şekli boyunca hareket etti. Sonra gözlerini kapatıp elini çekti ve başını iki yana salladı. Tekrar bana baktığında yine sertti. "Sadece su. Anladın mı?"

Kollarımı göğsümde topladım. "Çok sıkıcısın. Ve benim bakıcım değilsin. İstediğimi yapabilirim." Ben somurtan yüzümle otururken locaya iyi giyimli bir erkek yanaştı. Emir'e samimi bir selam verdiğinde Emir hoşuna gitmese de ayağa kalkmak zorunda kaldı. Ve işte aradığım fırsat buydu! Oturduğum rahat koltuktan hızla kalkıp karşısındaki adamı ilgisizce dinleyen Emir'e hissettirmeden ayaklanıp bara doğru hızla yürüdüm. Balo gecesinde geldiğimiz kadar kalabalık sayılmazdı ama yine de dans pistinde kendini kaybetmiş öyle çok beden vardı ki, içinden geçmeye çalışırken şarkı bile değişti. Sonunda bara ulaştığımda derin bir nefes aldım. Ben barmene seslenemeden yanımda beliren kişi hali hazırda elinde tuttuğu ufak bardağı bana uzattı.

Düzgün giyimli, sarı saçlı, uzun boylu bu kişi bana gülümsüyordu. Kişiliğime ters düşse de, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Cennet sosyal ilişkiler konusunda da cesaret veriyordu anlaşılan.

"Sanırım barmen bana yanlışlıkla bir yerine iki içki getirdiğinde sizinle tanışacağımı hissetmiş olmalı."

Bayat bir cümleydi ama bu mekân için yeterliydi. Kolumu bara yasladım.

"Öyleyse bu içki için size değil, barmene teşekkür etmeliyim."

Sesli bir kahkaha attıktan sonra elindeki içkileri tezgâha indirdi. Bu kez boş elini bana uzatıp gülümsedi.

"İsminizi öğrenebilir miyim acaba?"

Uzatılan ele kibarca karşılık verdim. "Doğrusunu istersen, bu gece henüz kim olduğuma karar veremedim."

Yine kahkaha attı. "Gerçekten ilginç birisin. Ben Ahmet."

Parmaklarım avucundan kaydığında yutkundum. Yine düşünmeyi istemediğim şeyler tek kelimeyle beynime doğru harekete geçti. Ben de aceleyle elimi ceketimin cebine attım. Kısa bir arama sonrası, astım hastaları gibi panikle siyah hapı dudaklarımdan içeri gönderdim. Karşımdaki kişi bu sahneye pek de yabancı olmasa gerek, olağan bir şeyi izliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Dur tahmin edeyim, geçmeyen baş ağrıları mı?"

Cümlesinin sonunda göz kırpması bu sorunun başka bir anlamı olduğunu gösteriyordu. Ona acemice kafa salladığımda o manidar bir gülüşle içkisini yudumladı. Ve o an onun arkasından hiddetle bize yaklaşan Emir görüş açıma girdi. Devasa pisttin içinden geçmek onun için daha uzun sürmüş olmalıydı. Yanımıza geldiği an yanımdaki adamla arama set kurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Biraz ürksem de sakince omuz silktim. "İçecek bir şeyler almak istemiştim."

Bakışları rahatsız olduğunu belli edecek şekilde yanımdaki kişiye çevrildi. Göz ucuyla bakıp tekrar gözlerime döndü.

"Bu kim?"

Aynı umursamazlıkla omuz salladım yine. "Bana içki ısmarlayan biri."

Kaşları hiddetle havaya kalktığında adamın önünde, bar tezgâhında duran iki bardağa baktı.

"Sana sadece su içebileceğini söylemiştim," dediğinde ise dişlerini sıktığını belli etmemeye çalışıyordu.

Emir'i belki de ilk kez bana karşı kontrolünü kaybederken görüyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu bilip, sebebini öğrenememek onu delirtiyor olmalıydı. Ama yüzümdeki maskem gibi bu gece kendimi saklamaya kararlıydım. Yüzüme çevirdiği kızgın gözlerine baktım.

"Üzgünüm ama ikramı geri çevirmek kabalık olur Batman."

Beni engellemesine fırsat vermeyecek bir hızla tezgâhtaki bardağı alıp dudaklarıma götürdüm ve tek dikişte bitirdim. Bardağı müzik sesinde kaybolacak gürültüyle tezgâha geri indirdiğimde gözlerimi sıkıca kapattım. Çünkü boğazım yanmıştı. Hem de çok fazla. Öyle ki, önce öğürme sonra koca bir bardak su içme isteğiyle dolup taştım. Gözlerimi açtığımda Emir artık saklamaya gerek duymayacak şekilde çenesini sıkıyor, sarışın Ahmet ise yaptığım cesur hareketten dolayı gülümsüyordu.

Parmaklarımla dudağımdaki ıslaklığı sildim. Kırmızı rujumun birazı parmak uçlarıma bulaştı ama umursama-

dım. Boğazımdaki sızı yerini acı ama tatlı bir keyfe bıraktı. Gülümsememi gören yeni Ahmet bana seslendi.

"Bir tane daha söylememi ister misin?"

Ben cevap vermek için dudaklarımı aralayamadan Emir'in iri parmakları adamın yakasına sarıldı. "Çeneni kapat ve ortadan kaybol. Yoksa yemin ederim bütün sinirimi senden çıkarırım!"

Emir her sinirlendiğinde insanların yakasına yapışan adamlardan değildi. Ahmet'in vurulduğu gece salladığı yumrukları ve bir gece önce Ahmet'le yaptığı kavgayı saymazsam, onu kontrolünü kaybederken göreceğimi hiç sanmazdım. O yumruklarla değil de, sinir bozan ukalalığı ile insanı yaralayan biriydi. Ama bu gece farklıydı. Adam Emir'in bakışlarından ve açık tehditten ürktüğünü saklamadı ama yine de kendini onun parmaklarından kurtarmayı başardı. Emir'in kırıştırdığı açık renk ceketini düzeltiktikten sonra yüzüme baktı.

"Sevgilin mi?" dedi bana doğru. Bu soruyu sormak bile onu rahatsız etmiş gibiydi.

Cevap vermeden önce Emir'e baktım. Öfkeli bakışlarıyla merakını gizlemeye çalışıyordu. Yabancı Ahmet'e bakıp gülümsedim.

"O benim için çok şey demek ama bu gece bakıcım olmaya karar verdi sanırım."

Kısa ve yapmacık bir kahkaha attım. Ama karşımdaki iki adamda bu cevaptan memnun kalmamış gibiydi. Adam elini bana uzattı.

"Seninle tanışmak güzeldi," dedi ama havadaki eli Emir tarafından sinek kovarmış gibi itildi. Ve her ne kadar bu durumdan hoşlanmasa da tezgâhtaki içkisini bırakıp bardan uzaklaştı.

Elimi bel boşluğuma koyup kızgın Batman'ime baktım.

"Sen ne zaman bu kadar kaba biri oldun?"

Dişlerini sıktı. "Senin tuhaflaşmaya başladığın an!"

Gözlerimi devirip bara yaslandım. İki adımla yanıma geldi. Başını bana yaklaştırdı. Saçma müziğin gürültülü sesine rağmen nefesinin varlığını kulağımda hissettim. Saçlarımı parmak uçlarıyla kulağımın arkasına atıp fısıldar gibi tane tane konuştu.

"Sahra... Sen iyi değilsin. Neler olduğunu anlatır mısın artık?"

Başımı santimlik çevirmemle mavi gözleriyle karşılaştım. Öyle hüzünlü bakıyordu ki yutkunmak zorunda kaldım. Gardımı düşürmek istemiyordum. Kendimi onun sıcaklığından uzaklaştırmak için yaslandığım yerden doğruldum. Yeni Ahmet'in tezgâhta bıraktığı bardağa uzanıp içindekileri tek dikişte midemi indirdim. Bu kez bir öncekinden daha az canımı yaktı. Ama bu bardak Emir'in canını daha çok sıkmış olacak ki, yavaşça koluma sarıldı. "Kendine gel Sahra. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Sarıldığı kolumu hafifçe salladığı için elimdeki bardak tezgâha düştü. Gözlerimi kısarak ona baktığım an kolumu bıraktı. Canımı yaktığını düşünmüş olacak ki bakışları yumuşamıştı. Cennet'i ben içmiştim ama kendini kaybeden oydu sanki.

Cennet demişken... Yeni içtiğim hap içkiyle birleşince yeni bir evreye geçiş yapıyordu sanki. Mekânda dans eden ışıklar beynimin içinde dönüyor gibiydi. İçimde sanki patlamaya hazır koca bir şişe vardı ve ben o şişeyi açmak zorundaydım. Bu hissi yok sayamadım artık. Mekândaki değişen müzikle birlikte, az önce olanlar yaşanmamış gibi gülümseyerek Emir'e yaklaştım. Ellerimi geniş omuzları-

na koydum. Parmaklarımı piyano tuşlarına basar gibi belli bir ritimle bedeninde oynattım. Sonra ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışan yüzüne baktım.

"Dans et benimle..."

Kısa bir an öylece baktı yüzüme. Ama hemen sonra kaşlarını çattı. Yine mızmız çocuklar gibi yerimde kıpırdandım. "Hadi ama... Bu en sevdiğim şarkı."

Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Bu mu senin en sevdiğin şarkı?"

Sorusuyla birlikte müziğe odaklandım. Çalan şey de söz bile yoktu, boş bir gürültüydü sadece. Yine de sırıttım.

"Melodisi hoşuma gidiyor," dedim şımarır gibi.

Hafifçe tebessüm edip, yorulmuş gibi başını iki yana salladı. Sonra ellerimi omuzlarından alıp avucuna sardı. "Sahra neler oldu bilmiyorum ama yeter. Eve gidelim artık."

Hüzünlü yüzü bana bakarken canı yanıyor gibiydi. *Acınası mı görünüyordum yoksa?* Bu bakış bana bu sabah Mine Abla'nın gözlerini hatırlattı. Bu düşünce beni kızdırdı. Bir günde daha ne kadar acınacak hale gelebilirdim ki? Sinirle ellerimi avucundan çektim.

"Sen eve gidebilirsin. Ben dans etmek istiyorum!"

Sesim gürültülü müziğe karıştıktan sonra hızlı adımlarla bedenimi de pistteki kalabalığa attım. Kısa süre sonra neye kızdığımı bile unutmuştum. Birkaç saçma hareket sonrası bu şarkının çok da kötü olmadığına karar verdim. Zaten bir süre sonra da etrafımda dans eden insanların hareketlerini taklit etmeyi bırakıp kendimi müziğin ritmine bırakmıştım. Cennet bu tepkimden memnun olmuş gibiydi. Şu an biri adımı sorsa gerçek anlamda söyleyebileceğimi bile sanmıyordum. Tek yaptığım tanımadığım bedenlere çar-

parak coşkuyla dans etmek ve yanaklarımı ağrıtacak kadar kahkaha ve çığlık atmaktı. Bedenim çoktan engellenemez bir ilkelleşme dürtüsüne boyun eğmişti. İçimdeki öfke, başkalarında yargıladığım şeyleri yaptırıyordu bana. Nefret ettiğim, acıdığım insanlara dönüştürüyordu beni ama umursamıyordum.

Tavandaki rengârenk ışıkların dansıyla aydınlanan yerde, birden belimde bir el hissettim. Sonra iki, üç... Etrafıma bakıp ellerin sahiplerini görmeye çalışırken havaya kalktığımı fark ettim. İnsanlar dansımı beğenmiş olacak ki, benim pistin içinde yer alan yüksek alana çıkmama yardım ediyorlardı.

Daha ne olduğunu anlayamadan direğin yardımıyla zarif ama tahrik edici figürler sergileyen kadın dansçının yanına çıkıvermiştim. Kısa süren şaşkınlığım yerini anlamsız bir keyfe bıraktı. Çığlık ve tezahürat eşliğinde dans etmeye başladım. Direğin asıl sahibi bana yanında yer açtı ve tek kişilik şovunun iki kişilik olması oldukça hoşuna gitmiş gibiydi. Onunkine benzer hareketler yaparken bence çok komik görünüyordum ama aşağıda kalan topluluk tersini düşünüyor olacak ki, her hareketim karşılığını ıslıklarla alıyordu.

Yanımdaki dansçı üstümdeki ceketi çekiştirince ben de ona yardım ettim. Ceket dansın bir parçasıymış gibi vücudumdan ayrılırken kalabalık bu durumdan oldukça memnundu. Dansçının kıvrak elleri kalçalarımda, bacaklarımda, boynumda, sırtımda dolaşmaya başladı sonra. Onun her hareketiyle kalabalık belli bir tempoyla alkışlamaya başlamıştı. Ne yapıyordu bilmiyordum ama kendimi hem iyi hem de tuhaf hissediyordum.

Her şey bulanıklaşmıştı. İnsanların tepesinde durup dans ettiğimi biliyordum ama sanki biri beni kumandayla yönetiyor gibiydi. Etrafımdaki hiçbir yüzü seçemiyordum.

Renkli ışıklar karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu. Ve sanırım ben de kendimi o karanlığa, bulanıklığa sürüklemekten mutluydum...

Dansçının becerikli elleri tüm vücudumda gezindikten sonra, kollarımı havaya kaldırdı. İplerinden çekilen bir kuklaymışım gibi kollarımın yukarı uzanmasına karşı koymadım. Sonra ne olduğunu anlayamadan üstümdeki kumaşı çıkardı. Tenime değen serinlikle gözlerimi açtım. Dansçı elindeki kıyafetimi sallayarak kalabalığa fırlattığında yarı çıplak kaldığımı anladım. Ellerim içgüdüsel olarak göğüslerime gitti. Dansçı hızını alamamış gibi sutyenime hamle yaptığında, beni onun parmaklarından kurtaran başka bir el oldu. Ayak bileklerimden çeken kişi dengemi bozdu. Çığlık atarak kendimi boşluğa bıraktım. Ben yere kapaklanmayı beklerken biri çoktan beni kollarına alıp sarmıştı bile.

Kalabalığın hoşnutsuz nidası gösterinin bitmiş olmasına tepkiydi sanırım. İki ayağımın üstünde durabildiğim an karşımdaki tanıdık mavi gözlere baktım. Emir sinirli şekilde ceketimi bana giydirmeye çalışıyordu. Onun parmaklarındaki tanıdık sıcaklık çıplak tenime dokunduğu her an bulanıklıktan uzaklaşmaya başladım. Kolumu ceketimden geçirmeye çalışırken bir yandan bana bakıp bir şeyler söylüyordu. Dudakları oynuyordu. Ama dediklerini duyamıyordum. Sanki başımı su dolu bir kovaya sokmuşum gibi seslerde bulanıktı. Kaşlarımı çatıp ne söylediğine odaklanmaya çalıştım. Kıpırdayan dudakları tepki veremediğimi anladığında pes etti. Bakışları yumuşadı. Parmakları yanağımı okşadı. Ve ben gözlerimi kapattım. Sonra ayaklarımın yeniden yerden kesildiğini hissettim.

Gözlerimi açabildiğimde sessiz koridordaydık ve ben Emir'in kucağında yangından kurtarılan küçük bir kedi gibi duruyordum. Yanağım göğsüne yaslanmıştı ve kalbi az önce maraton koşmuş gibi hızlı atıyordu. Kıpırdadığımı

fark edince durdu. Gözlerim onunkileri bulunca, "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Sessizce başımı salladım. Beni kucağından indirdi. Ayaklarım yere bastığında hafif sendeledim. "İçki dokunmuş olmalı," dedi sonra.

Cennet'i saklamak için bir bahanem olduğu için sevindim. Yine başımı salladım sakince. Uzanıp ceketimin önündeki fermuarı ayarladı ve göğüslerimi tamamen kapatana kadar yukarı doğru çekti. Bunu yaparken bir kere bile tenime bakmadı. Bu davranışı beni önce gülümsetti sonra canımı yaktı. Koridorun kalan adımlarını ona sarılarak tamamladım. Belimdeki kolları bana güç verdi. Kokusu beni kendime getirdi. Soğuk havaya çıktığımız an beni daha çok kendine çekti. Sırada bekleyenleri bir hamlede geçtik. Elimi onun ceketinden içeri sokup, avuç içimi göğsünün üstüne bastırdım. Artık yüzü gibi kalbi de sakinleşmişti. Gülümsedim.

Birbirimize yaslanmış arabanın gelmesini beklerken, bu pozisyonda ayakta bile huzurla uyuyabilirdim. O ısıtmak ister gibi kollarımı okşadı, ben gözlerimi kapattım. Sonra biri seslendi. "Hey, gizemli kız!"

Ses o kadar yakından geldi ki, refleks olarak gözlerimi açıp başımla sesin sahibini aradım. Aynı hareketi Emir'de yaptı. Ve ikimiz aynı anda arabasına binmek üzere olan kişiyi gördük. Bu bana içki ısmarlayan kişiydi. Ahmet... Bizim ifadesiz yüzümüze bakıp sırıttı.

"Güzel gösteriydi." Ben anlamak ister gibi kaşlarımı çattım, Emir ise çenesini sıktı. Adam eliyle vücudumu işaret edip dudak büktü. "Yarım kalmasına üzüldüm."

Emir ona doğru hamle yapacakken kolunu tuttum. Halimiz onu daha da eğlendirmiş gibi kısa bir kahkaha atıp kırmızı arabasına bindi ve büyük bir gürültüyle uzaklaştı. Emir'in bütün kasları gerilmişti. Bense olduğum yerde doğrulmuş sarhoş halimden çoktan uzaklaşmıştım. Yeni

Ahmet'in bana bakışı yine içimde bir şeyleri körükledi. Başımı çevirdiğimde valenin Emir'e anahtarları uzattığını gördüm. Emir hâlâ öfkeyle giden arabaya baktığından valenin varlığından bile haberi yoktu. Ondan önce hareket edip çocuğun elinden anahtarları kaptım ve yanımızda duran beyaz arabaya koşar gibi bindim. Bir saniye bile beklemeden anahtarı yerine yerleştirip öfkemi arabanın motoruna gönderdim. Arabanın hırçın sesi gaz sesine karışırken Emir kendini son anda arabanın içine atabilmişti.

Ben öyle ani bir hızla arabayı hareket ettirdim ki, Emir koltukta geriye doğru savruldu. Önümü kesen birkaç arabayı ustalıkla geçip hedefime doğru hızlandım. Aradığım kırmızı buralarda olmalıydı. Emir panikle yerinde doğruldu.

"Sahra kendine gel, ne yapıyorsun?"

Ona bakıp o yeni gülüşlerimden birini attım. "Kimse Kedi Kadın ve Batman'e bulaşamaz, öyle değil mi?"

Ben tok bir kahkaha attım, o ise bana deliymişim gibi bakıyordu. Aslına bakarsan bu kez ben de ona hak verdim. İçimde ne oluyordu bilmiyordum ama artık sadece beynim değil, ayaklarım, kollarım bile kendi kararlarını veriyor gibiydi. Ama bu beni dehşete düşürmek yerine gülümsetiyordu. Hatta aralıksız gülmek istiyordum. İçimdeki mutluluk bile boyut değiştirmişti.

Ayağım her geçen saniye gaza daha çok yüklenmeye başladı. Emir kapısının kolunu tutup sağa sola yalpalanıyordu. O an keşke sollayacağım daha çok araba olsaydı diye geçirdim içimden. Ama saat bir hayli geçti. Nadir çıkan birkaç araba ve kamyonlar dışında kimse yoktu. Aradığım kırmızı hâlâ görüş alanıma girmemişti, bu beni daha da hırslandırıyor ve daha fazla hız yapıyordum.

"Sahra!"

Emir adımı defalarca söyledi. Sonunda gözlerimi devirip ona döndüm. Sanki son hızla giden bir arabada değil de, gölde yüzen bir sandalın içindeymiş gibi rahattım.

"Madem adımı söylemeyi bu kadar seviyordun, neden aylardır bana Juliet diyorsun Hanzade?" Dudaklarımdan yine engelleyemediğim gereksiz bir gülüş çıktı. Ben arada bir yola bakarken o dehşet içindeydi.

"Sahra ne oluyor sana?"

Derin bir iç çektim. Ayağım biraz olsun gazdan çekildi ama hâlâ hız sınırlarının çok hem de çok üstündeydim.

"Hani bana bütün yarınların içinde hayatının en önemli günü saklıdır demiştin ya, belki de benim günüm bugündür, olamaz mı?"

Önümdeki arabayı yol boş olmasına rağmen keskin bir makasla geçtim. Emir kapı koluna asıldı. Doğrulabildiğinde bana bakıyordu. Konuşabildiğinde ise sesi tuhaftı.

"Ahmet ile konuştunuz mu?"

Ona baktım. Yüzü de sesi gibi tuhaftı. Önce kaşlarımı çattım. Gözlerinden bildiği bir şey olduğu belli oluyordu. Ama bildiği her ne ise bu onu korkutuyordu. Omuz silktim ve en sahici gülümsememle ona cevap verdim.

"Evet konuştuk. Hatta mutlu haberi ilk benimle paylaştılar."

Bu kez kaşlarını çatan oydu.Verdiğim müjde aklından geçenlerle uyuşmuyordu sanırım.

"Paylaştılar mı? Ne paylaşması?"

Sesli bir kahkaha atıp önümdeki küçük arabayı hızla geçtim. Rüzgârımın onun dengesini bozmasına daha çok güldüm. Sonra Emir'e doğru dönüp sağ elimi ona uzattım.

"Yasemin ve onun parmağındaki koca yüzükten bahsediyorum. Müjdeyi verirken neredeyse nikâh şahitleri olmamı isteyeceklerdi, düşünebiliyor musun?"

Ben artık katılarak gülüyordum. Emir ise kısa bir şaşkınlık sonrası ilk kez yüzünü yola doğru çevirdi. Kahkahalarım arasında "Aptal herif!" diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Gülüşümü yuttum. Dudaklarım kurumuştu. Kurduğum son cümle beynimdeki güzellikleri devirdi. Ellerim titremeye başladı. Parmaklarım kasıldığı için direksiyon hafif sallanmaya başladığında biraz yavaşladım. Emir'in hâlâ bana bakmadığını görünce elimi ceketimin cebine attım. İçerideki dans sırasında haplarımı kaybetmemiş olmak için dua ettim. Ama küçük şişe parmaklarıma dokunduğunda sevinçle gülümsedim. Daha içmeden rahatlamıştım. Umursamadan iki elimi de direksiyondan çektim. Emir bu yaptığımı çabuk fark etti ve araba yalpalanmadan önce direksiyonu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye belki de yirminci kez sorarken direksiyonu var gücüyle dengede tutmaya çabalıyordu. Ama elimdeki şişeden çıkıp dudaklarıma giren hapı gördüğü an buz kesti. Hemen boşta kalan eliyle avucumdaki şişeyi çekip aldı. O sanki ilk defa görüyormuş gibi elindeki şeye bakarken, ben de parmaklarımı tekrar direksiyona sardım. Yerinde doğrulup tekrar kendi koltuğuna yerleşti. Öylesine afallamıştı ki bir süre konuşamadı. "Bunu nereden buldun sen?"

Sırıttım. Elimi şiir okuyan biri gibi havada dans ettirdim.

"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz..."

Anlaması uzun sürdü. Sesli şekilde "Allah kahretsin!" diye söylendiğinde ben önümüzdeki bir başka arabayı daha kıl payı sollamıştım. Ama giderek ustalaşıyordum. Elindeki şişeyi bana doğru salladı.

"Başından beri bunun etkisindeydin, değil mi?" Cevap vermedim ama dudaklarım keyifle kıvrıldı. Bu kez elini torpidoya doğru sertçe vurdu. "Nasıl fark edemedim?"

Camı açtı ve şişeyi düşünmeden dışarı, otoban kenarına fırlattı. Panikle şişenin arkasından bakmaya çalışırken araba yalpalandı. Neredeyse ağlayacaktım.

"Neden attın?" diye bağırdım yüzüne doğru.

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarından. Verdiğim tepkiye inanamıyor gibiydi.

"Sana ne yaptığını görmüyor musun? Şu haline bak! Üstündekiler, tavırların... Az önce yüzlerce kişinin karşısında striptiz yapıyordun Sahra! Seni oradan çıkarmasam neler olacağını düşünebiliyor musun?"

Cennet'i kaybetmek mi, yoksa onun sözlerimi nefesimi kesti, bilmiyorum. Hızlıca soluk alıp verirken sonunda patladım.

"Kurtulmak istedim tamam mı? İçimdeki bu boktan hissizlikten kurtulmak istedim!"

Sesim arabanın içinde gürültüyle yankılanırken, dudaklarım ağlamak üzereymiş gibi titredi. Onun gözleri ise içinde bir şeyler yıkılmışçasına yüzüme bakıyordu. Gözlerini kapattı. Yutkundu. Tekrar göz kapaklarını açtığında içinde yıkılanlar yüzünde ekşi bir tat bırakmıştı.

İfadesizce "Kaç tane içtin?" diye sordu. Cevap vermedim. "Kaç tane içtin diyorum!"

Bu kez daha sert bağırmıştı. Öyle ki, ürküp omuzlarımı kendime çektim. Ama sonra umursamazlık maskemi takınıp önüme dönmekte zorlanmadım.

"Sayılara takılmıyorum Batman. Hem haklıydın, Cennet'in beynimi Rio Karnavalı'na çevireceğini bilseydim, sana bıraktırmak yerine çoktan ortağın olurdum."

Ona bakmasam da öfkesi bedenimi yakacak kadar fazlaydı.

"Saçmalamayı kes ve arabayı durdur! Seni hemen kusturmamız gerek."

Öyle sesli bir kahkaha attım ki o bile afalladı. "Hikâyeyi başa mı sarıyoruz yani? Bunu yapmak için önce banyondaki küvete girmem gerekmez mi?"

Artık sabrı kalmamıştı. Koluma doğru dikkatli bir hamle yaptı. Hızlı gittiğim için fazlasını yapamazdı, tek sert hareketiyle araba savrulabilirdi. Ama beni çekiştiren kolunu kendimden uzaklaştırmayı başardım. Ve o an, onu gördüm. *Kırmızı araba!* Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem ağrıdı.

"İşte buradasın!" dedim tıslayarak. Emir neyden bahsettiğimi anlamak için bakışlarımı takip ederken "Ahmetlerin beni üzmesinden bıktım artık. En azından birine dersini verebilirim!" diye meydan okudum evrene.

Emir'i tümüyle koltuğuna itip bütün gücümle gaza bastım. O koltuğunda yalpalandı, bense bir boğa gibi kırmızı renge odaklandım. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki eklem yerlerim ağrıdı. Arabanın motoru artık kulakları sağır edecek bir ses çıkarmaya başlamıştı. O da benim kadar öfkeli gibiydi. İçimdeki hırçın kız, naif Juliet'i de dürtmek istedi. Çünkü içimde kaç kişilik varsa şu an hepsinin gücüne ihtiyacım vardı.

"Anlayışlı yumuşaklık haydi göklere artık

Ey ateş gözlü öfke yol göster bana!"

Yüksek sesle kendime sufle verdiğimde parmak uçlarıma kadar uyarıldım. Artık dünyada önümdeki arabadan daha önemli bir şey kalmamıştı. Kırmızı arabayla aramda birkaç santim kalmışken kornaya bastım. Bu uyarıyla yavaşlar gibi oldu, bu sayede arabalarımız yan yana gelebildi. Yeni Ahmet'in araba camının arkasından beni seçen gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı. Ama benim bakışlarım hoşuna gitmemiş olacak ki, tehlikeyi hissedip hızını artırdı ve aramızdaki mesafeyi açtı. Ona ayak uydurmak mükemmeldi. Tüm gücümle gaza yüklendim. Artık öyle hızlıydım ki, ben bile koltuğuma yapışmıştım. Ona yaklaştım, yaklaştım ve yaklaştım. Onunla aramda birkaç santim kalmışken neredeyse tamponlarımız birbirine sürtüyordu.

Emir'in beni uyaran bir şeyler söylediğini biliyordum ama kulağım motorun sesinden başka her şeyi çoktan yok saymaya başlamıştı bile. Gaza basan ayağım öndeki arabanın arka plakasına yapışacak kadar yakındı. Hatta bir süre sonra mıknatıs varmış gibi yapıştığını bile düşündüm. Bu halimizle uzaktan iki spor araba değil de, bir hız treni gibi görüneceğimizi düşünüp kahkaha attım. Aklımdaki sesleri duyamayan Emir'in artık tamamıyla delirdiğimi düşündüğünü biliyordum. Ama ona bakmadım.

Kırmızı arabanın arkasına takılan vagon olmaktan sıkıldım. Kendimi hazırladım. Derin bir nefes alıp son bir hamleyle öndeki araca vurmak için ileri doğru vuruşumu yaptım ama o hazırlıklıydı. Hafifçe sağa kaydığında ona vurmak yerine tamponu es geçip arka kapının kenarına sürttüm. Bu sürtünmeyle demircilerin kaynak makinasındaki gibi etrafa küçük ateş parçaları saçıldı. Coşkuyla çığlık

attım. *Muazzam bir görüntüydü.* Birkaç metre etrafa saçtığımız yıldızlarla sürüklendik. Hayranlıkla açılan gözlerim etrafa saçılan ışık parçalarına hava fişek gösterisiymiş gibi bakarken iki metal birbirinden ayrıldı. Yarım kalan gösteri canımı sıktı. Sinirle yumruğumu direksiyona vurdum. Dişlerimi sıkıp saçlarımı savurduğumda artık önümdeki kırmızıdan başka renk göremiyordum. Artık geri dönüş yoktu. Gaz pedalın sonuna kadar bastırıp son darbeyi vurmaya kilitlenmişken, direksiyon titremeye başladı ve aniden parmaklarımın arasından kaydı! Ya da kayan tekerleklerdi, anlayamadım.

Panikle iki ayağımı birden frene bastırdım. Nasıl olduğunu anlayamadan araba fırıldak gibi dönmeye başladı. Emir'in parmakları direksiyona atıldı ama geç kalmış olmalıydı. Araba önce kaydı sonra gürültüyle takla atmaya başladı. Dünyam dönmeye başladığında ben gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Göğsümde sıcak bir baskı hissettim. Emir'in kolu beni tutmaya çalışıyordu. Ellerimi sıkıca o kola sardım. Ama vücudumdaki bütün kemikler her çarpma darbesiyle ağrımaya başlamıştı bile. Bana sonsuzluk gibi gelen bir zaman sonra araba takla atmayı kesip, tavanı ters şekilde sertçe yere oturdu.

Sonraki birkaç saniye zaman durdu sanki. Hiçbir şey hissedemedim. Sadece kendi nefesimi duydum. Ama sonra göğsümdeki kol yavaşça kaymaya başladı. Kalan son gücümle onu tutmaya çalıştım. Beni gerçekliğe bağlayan tek şey oydu. Tam kalbimin üstüne bastırdım kolunu ya da öyle yaptığımı sanıyordum. Adını söylemek istedim ama dudaklarım kıpırdayamadı. Boğazımda tuhaf bir sızı vardı. Nefes almaya çalıştıkça batıyordu. Aniden zihnimde bıçak kadar keskin bir kelime yankılandı. *Ölüm...*

Ölüyor olabilir miydim? Kulaklarıma belli belirsiz uğultular geldi. Bir yerde okumuştum, öldüğümüzde en son

çalışmayı bırakan organımız kulak olurmuş. Belki de bu yüzden hâlâ bir şeyler duyuyordum. Belki de, *Eğer Yaşarsam* kitabındaki Mia gibi zihnim ve bedenim ayrılmış olabilirdi. Ya da birazdan Brad Pitt'in filmindeki Joe Black kadar yakışıklı bir melek gelip beni alacaktı. Bekledim. Ama kimse gelmedi...

Göğsümdeki kol kıpırdandı. Ona karşılık vermek istedim ama yapamadım. Sonra eli dirseğimden aşağı doğru inip yavaşça elimi tuttu. Parmakları bütün gücüyle parmaklarıma karıştı. Kendimi olabildiğince zorladım ve sonunda gözlerimi araladım. Yüzünün etrafında kan vardı ama mavi gözleri yine bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştı.

"Juliet..." dedi sadece.

Bu kelime o an kendi adımdan bile güzel geldi kulağıma. Gülümsemek istedim ama yapamadım. Mavi gözlerini, yorgun sesini ve bütün dünyamı ayaklarımın altından çekip alan bir ışık parladı. Ve ben gözlerimi kapattım...

15. Bölüm

Özgür Bırak

Bip... Bip... Bip...

Kulağıma düzenli bir ritimle gelen ses elektronik bir alete ait gibiydi. Ya da ben uzaylılar tarafından kaçırılmışta olabilirdim. Şu an bir sedye üstünde organlarım inceleniyor ve kendi aralarında insan ırkının en zavallı canlısını kaçırmayı nasıl başardıklarını tartışıyor olabilirlerdi. Çünkü 7 milyar insan içinde en zekisi olmadığım aşikârdı ve muhtemelen dünyaya gidip gelirken yaptıkları masrafa bile değmeyecektim. Zor da olsa gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama sanki biri göz kapaklarımı birbirine yapıştırmış gibi ağırlaşmıştı. Sonunda aralamayı başardığımda ise yanma hissiyle sıkıca geri kapattım. *Ben uyurken biri gözüme biber gazı falan mı sıkmıştı?* Yoksa bu da beni kaçıran uzaylıların işkence yöntemi miydi?

Belli bir süre bekledikten sonra tekrar göz kapaklarımı açmaya zorladım. Tedbirli birkaç denemeden sonra yanma hissi azalmış, odanın içini daha iyi seçer olmuştum. Sanırım geceydi. Beyaz tavanda parlayan kısık ışıklara bakan gözlerim tanıdık bir görüntü bulamadığında beynime sinyal gönderdi; *ben neredeyim?*

Kaslarımı zorlayıp başımı sağ tarafıma çevirdim. Boynumdaki keskin acıyı yok sayıp, yanı başımdaki makinanın üstünde yazan sayılara baktım. İlk duyduğum ses uzaylıların değil bunun olmalıydı. Ve kendisi kalp atışlarımın normal, nabzımın ise olması gerekenden az attığını söylüyordu. O an beynim, sonunda kafatasımın içinde olduğunu belli etmeye karar verdi. Gözümün önüne gelen imgeler hafızamda belli belirsiz sıralanmaya başladı.

Yüzük... Cennet... Kaza... Kaza!

Başım tekrar eski yerine dönerken aynı acı boynumda kendini belli etti. Nefes alışım hızlandı. Bu hız sırtıma doğru keskin bir başka acıyı tetikledi. Yutkundum. Yutkunduğumda ise gözlerimin yaşardığını hissettim. Boğazımdaki sızıyı yok sayamadım. Her acı bir başkasını tetikliyor ve hepsi de oldukça can yakıyordu. Yanı başımdaki uzaylı makinam uyarı sesleri vermeye başladı. Sanırım galaksiye beni geri göndermeleri için acil çağrı yapıyordu. Panik atak geçirir gibi hızlıca soluk alıp verirken, gözlerimi sıkıca kapattım. Kesik kesik görüntüler artık her yerdeydi.

Aynada bana bakan Kedi Kadın... Çizmeler... Mahzen... Gece kulübü... İçki... Müzik... Dans... Kırmızı araba... Emir... Yüzü kanlar içinde olan Emir... Ve ışık...

Ben artık nefes alamıyordum. Makina ise sesini yok sayamayacağım kadar yüksek sesle ötmeye başlamıştı. Birden kolumda bir sıcaklık hissettim. *"Buradayım..."*

Sese odaklanmaya çalıştım. Ama sanki ben suyun altındaydım, ses ise çok yukarılarda kalmıştı. *"Yanındayım..."*

Sese doğru yüzmeye çalıştım. Makinanın sesini yok sayıp sadece onu duymaya gayret ettim. *"Sahra..."*

Kolumdaki sıcaklık avucuma kaydığında tenimi sıkıca sardı. Sanki beni battığım yerden çıkarmak ister gibi tüm gücüyle parmaklarımı sıktı.

"Aç gözlerini... Ben yanındayım."

Sıcak bir ıslaklık dokundu elimin üstüne.

"Lütfen... Uyan artık."

Ve ben sudan çıktım. Artık sadece kendi boğuk nefesimi değil, yanımdaki kişinin korkan soluğunu da duyabiliyordum. Nefesimin ve makina sesinin normale dönmesini bekledim. Bunun olması için ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama gözlerimi aralamaya başladığımda aynı tenin sıcaklığı avucumda duruyordu.

Başını yatağın kenarına yaslamış, elimi avucuna almıştı. Dudakları ise parmaklarımın üstünde durmuş, sessizce dua eder gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Dudağını kıpırdatmasını izledim bir süre. Her durduğunda ince dudakları tenime dokunup ufak bir öpücük bırakıyor ve derin bir nefesle her şeyi başa sarıp yeniden mırıldanmaya başlıyordu. Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Sanırım başaramamıştım. Ya hissedeceği kadar güçlü değildim ya da öylesine sıkı tutuyordu ki elimi kıpırdatamıyordum. Yavaşça yutkundum. Bu kez sızı daha az can yakıcıydı. Nefesimi dudaklarımdan dışarı çıkması için zorlayıp, onun adını söyledim.

"Ahmet..."

Sesim yıllarca sigara içmiş tiryakilerin tınısı gibi boğuk çıkmıştı. Ben sesimi garipseyip yüzümü buruşturdum ama onun başı saniyenin milyonda biri hızıyla bana döndü. Kısa şoku atlattıktan sonra gülümsedi, hem de yüzündeki tüm kaslarla birlikte, hatta yeşil gözleri bile bu gülüşe eşlik etti. Sakalları normalden çok daha uzundu. Gözlerinin altında uykusuzluk halkaları, yüzünde yorgunluğun hastalıklı rengi vardı. Her zaman ütülü olan beyaz gömleği şu an kırışmış, her durumda özenli olan saçları ise ilk kez şekilsiz duruyordu.

Beni inanamayan gözlerle seyreden, gülümseyen yüzüne bakarken ne zamandır başımda beklediğini sormak is-

tedim. Ya da neden beklediğini, neden evleneceği kadının yanında değil de, benim yatağımın başında olduğunu? Ya da daha basit sorulardan başlayıp, ne zamandır burada olduğumu sormak istedim. Ama gözümün önünden geçen kanlı görüntüyle, tek bir kelime beynimde belirdi ve ben aklımdaki tüm soruları unuttum. Bunca şey içinden dudaklarımdan çıkan soru bambaşka oldu. Aceleyle yutkundum. Hafif bir öksürük sonrası gözlerine baktım.

"Emir... Emir iyi mi?"

Puslu sesimle kurduğum cümle, gülümseyen dudaklarının düz bir çizgi şeklini almasına sebep oldu. Elimi bırakmadı ama dişlerini sıktığını çenesinin kasılmasından anlayabiliyordum.

"İyi," dedi sadece.

Bakışları daha fazlasını söylemek istese de sustu. Ama ben tatmin olmadım. Doğrulmak için hamle yaptığımda elimi bırakıp panikle ayağa kalktı.

"Dur Sahra, fazla kıpırdamaman gerekiyor!"

Hemen başımın yanına gelip yatağımı dikleştirdi. Bu zararsız pozisyon değişikliği bile karın boşluğumun çevresinde garip bir ağrıya sebep oldu. Acıyla yüzümü buruşturdum. Onun gözlerindeki öfke bir süreliğine uzaklaşmış, yerini endişe almıştı. İyi olduğuma emin olmak için defalarca aynı soruyu tekrarladı ve rahatlamam için yastıklarımı düzeltti.

Yanımdaki sandalyeye oturduğunda birbirimize baktık. O gerçekten yorgun görünüyordu, ben ise bitkin. Ve bu kez onu sinirlendirmek istemiyordum.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordum daha güvenli bir soru olduğunu düşünerek.

Parmak uçları gözlerini ovalarken sanırım günleri sayıyordu.

Zeynep Sahra

"Bugün yirminci gün..."

Gözlerim sonuna kadar açıldığında nefesimi yuttum. "Ne?" diyebildim tepki olarak.

Keyifsiz bir şekilde açıklamaya başladı.

"3 gün komada kaldın. Sonraki on gün boyunca yoğun bakımda tuttular seni. Bir haftadır da bu odadasın."

Yutkundum. Bakışlarımı onun yorgun yüzünden alıp tavana döndüm. Yirmi gündür uyuyor olma düşüncesi beni afallattı. Sanki dakikalar önce gözlerimi kapatmıştım. Uzun bir gece uykusundan fazlasını hissetmiyordum. Kendimi yirmi gün boyunca hareketsiz yattığımı hayal ettiğimde nefes alışım yine hızlandı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Titrediğimi hissettim. İç sesimle kendimi sakinleştirmeye çalışırken makina yine uyarı vermeye hazırlanır gibi sesini yükseltti. Odanın kapısı aralandı. Başımı çevirip bakmaya çalıştığımda Ahmet eliyle gelen kişiyi durdurmaya çalıştı.

"Bu kez gerek yok! Kendine geldi. Biraz zaman verin."

Kapıda duran beyazlar içindeki hemşire kuşkulu gözlerle hızla kalkıp inen göğsüme baktı. Sağ elini önlüğünün cebine sokmuştu. Sanki tehlikeli bir silahı saklarmışçasına, tetiğe basacağı doğru anı bekliyor gibi seyrediyordu bedenimi. Bu bakışı sakinleşme çabamı körükledi. Titreme hissi kaybolduğunda soluğumda düzene girmişti. Odanın kapısı kapandığında artık daha sakindim.

Bir süre ikimizde konuşmadık. Düşündüm. Beynimde aynı görüntüler dönüp duruyordu. Hâlâ tam sırayı oturtamamıştım ama direksiyonun parmaklarımın arasından kaymasını ve arabanın nasıl takla attığını unutamayacağım şekilde anımsıyordum. Düşüncelerime ara verdim. Başımı yine Ahmet'e çevirip, kaşlarımı çattım.

"O nerede?"

Cevap vermedi. Bu gereksiz öfkesi beni de sinirlendirmişti. Bu davranışı bana bencilce geliyordu. "Emir nerede?" diye tekrar ettim.

Yine dişlerini sıktı. "Sadece bir kere, o adi herifi değil de kendini düşünemez misin?"

Beklemeden karşılık verdim. "Eğer kaza beni komaya sokacak kadar ciddiyse, o zaman o nasıl omuz silkecek kadar iyi olabiliyor?"

Oturduğu yerden hızla ayağa kalktı. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde gözlerini saf öfke kaplamıştı.

"Seni komaya sokan şey kaza değildi! O yüzden o herif şu an gayet iyi."

Afallamış şekilde yüzüne baktım. "Ama... O zaman neden buradayım?"

Konuşmaya başlamadan önce benden birkaç adım uzaklaşıp parmaklarını saçlarına daldırdı, biraz olsun sakinleşmeyi başardığında tekrar bana döndü.

"Kaza sırasında boynundaki ezikler ve kaburgalarında oluşan birkaç çatlaktan başka ciddi bir yara almadın. Sen, o herifin sana içirdiği haplar yüzünden bu hale geldin!"

Sustu. Yatağıma yaklaşıp aramızdaki boşluğu kapattı. Yeşil gözleri yine gözlerime kilitlendi. "Ölüyordun Sahra! Bize 72 saat içinde beynin tepki vermezse bir daha uyanamayacağını söylediler. O 72 saat hiç geçmedi. Ölüyordun, anladın mı? O adam yüzünden ölüyordun! Ve sen şimdi kalkmış uyanır uyanmaz yine onu soruyorsun!"

Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Gözlerim yanmaya başladığında; "Onun bir suçu yok..." diye mırıldandım.

Ahmet ise kendini sandalyeye bıraktığında bu söylediğime inanamıyormuş gibi yarım bir kahkaha attı. Ama haklıydım, Emir'in suçu yoktu. Hatta olanlarda Ahmet'in bile Emir'den daha büyük bir payı vardı. Ya da tek suçlu sadece bendim...

Uzun bir süre ikimizde konuşmadık. Hatta ben bir ara uyumuş bile olabilirim. Gözlerimi açtığımda oda aydınlanmaya başlamıştı. Ahmet siyah, kalın paltosundan kollarından geçiriyordu. Dışarısı oldukça soğuk olmalıydı. Önünü ilikledikten sonra yanıma yaklaştı. Öylece yüzüme baktı sadece. Gözlerinde artık ne öfke vardı, ne de endişe. Mutlu olmasa bile huzurluydu. Uyanmış olmam onu rahatlatmış gibiydi. Yorgun bakışları eliyle birlikte paltosunun cebini karıştırdı. İçinden çıkardığı şeyi aldı, yanıma eğilip avucumu açtı. Soğuk metali tenime bıraktığında dudakları yavaşça kıvrıldı. Sanırım bu bir gülümsemeydi.

Avucumu tekrar kapatırken parmaklarıma değen şeyin Ayçöreği kolyem olduğunu anlamıştım. Bakışları sadece birkaç saniye daha gözlerimde kaldı, sonra yeşil gözlerini de alıp kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açmıştı ki dönüp bana baktı. Olabildiğine ifadesizdi.

Ve büyük bir içtenlikle; "Umarım girdiği delikten kurtulamaz!" dedi.

Ben söylediğini anlayamadan o odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

Ahmet gittikten sonra kendimi yalnız hissetmemek için Ayçöreği kolyemi boynuma taktım. Takmaya çalışırken canım fazlasıyla yanmıştı ama bu kolye tek başına bile canımı yeterince yakmaya yetiyordu.

Dakikalar sonra kapı sakince tıklandı. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Su, Damla ve Erva odaya girdi. Bakışları benim gözlerimi buldukları an hepsi birden gülümsedi. Kalan mesafeyi sanki uçarak kapattılar. Ve yatağın etrafına geldiklerinde neredeyse tüm dişlerini görebiliyordum.

"Sonunda uyuyan güzelimizin lacivert gözlerini görmek ne büyük mutluluk..."

Damla sarı saçlarıyla eğilip beni öptüğünde gülümsedim. Onun ardından Su alnıma küçük bir buse kondurdu.

"Korkuttun bizi," dedi sadece.

Ama bu kez sitemi bile özlem doluydu. Erva ise sadece gözlerime baktı. Kızlar üstündeki paltoları çıkarırken o yanıma yaklaşıp elimi tuttu. Kulağıma eğilip; *"Seni seviyorum Ajan Sahra, tamam."* diye fısıldadı. Bunu söylerken sesi çatallaşmıştı. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Bu yüzden avucumdaki elini sıkıca sardım. Yüzüme bakmadan yanımdaki sandalyeye otururken dudağını ısırıyordu. Ve uzun bir süre konuşmadan öylece bizi seyretti. Su eşyalarını koltuğun üstüne indirirken bana doğru seslendi.

"Erva arayıp, Ahmet'in senin kendine geldiğini haber verdiğini söylediğinde resmen yurdu inlettik." İkisi birden kıkırdadı. "İnanmayacaksın ama Hobbit Ezgi bile bu habere sevindi." Ben tam inanmaz gözlerle ona bakmıştım ki ekledi. "Tabi bu sevincin sebebi, seninle uğraşmayı özlemiş olması da olabilir."

Bu kez Erva bile kıkırdadı. Damla yatağımın yanına geldiğinde yüzü asıldı.

"Krizlerin azaldı mı?" diye sordu çekinerek.

Kaşlarımı çattım. "Krizlerim mi?"

Hepsi birbirine baktı. Sonra Damla canı sıkılmış şekilde ayakucuma oturdu.

"Aslında yaklaşık on gündür uyanıksın. Ama kendine gelemedin. Sebebi de..."

"Cennet," dedim, çekindiği cümleyi tamamlayarak.

Başını salladı. "Aşırı doz aldığın için komaya girmiştin."

Su araya girdi. "Ki, o üç günü hatırlamak bile istemiyorum. Hatta anılarımdan bile sildim. Özellikle annenin ağladığı kısımları bir daha anımsamamak üzere yok ettim."

Annemi düşünmek bile içimi acıttı. Defalarca yutkunup içimde kabaran duyguyu bastırdım. Damla keyifsizce devam etti.

"Komadan çıktığında sürekli kriz geçirmeye başladın. Öyle kötüydü ki... Sürekli titriyordun. Nefes alamıyordun. Sana düzenli olarak sakinleştirici yapmak zorunda kaldılar. Doktorlar uyuyor olmanın bu krizleri daha kolay atlatmana yardımcı olacağını söyledi." Bakışlarımı ellerime çevirdim. Kendimi düşürdüğüm durumdan utanıyordum.

"Annemler biliyor mu?" diye sordum, sesim dudaklarımdan zorla çıkmıştı.

Damla eliyle bacağımı okşadı. "Endişelenme, sadece birkaç doktor olayı biliyor. Kayıtlarda Cennet'le ilgili tek bir kelime bile yok. Ailen dâhil herkes kaza yüzünden komaya girdiğini zannediyor. Emir gitmeden önce her şeyin gizlenmesini sağladı."

Hemen başımı ona doğru çevirdim. "Gitmeden önce mi?"

Yine birbirleriyle bakıştılar. Su eşyalarının yanına gidip çantasını karıştırmaya başladı. Ben sabredemeden bir daha sordum.

"Söylesenize, nereye gitmeden önce? Emir nerede şu an?"

Sonunda aradığı şeyi buldu ve yatağın yanına gelip bana uzattı. "Bunları görmek isteyebileceğini düşündük."

Elindeki şey bir gazeteydi. Daha doğrusu birkaç farklı gazeteden seçilmiş sayfalardı. Ben anlamaz gözlerle elindeki kırışmış gazete sayfalarını alırken o keyifsizce söylendi.

"Mutlu Kelebek gururla sunar!"

Söylediği isim kalbimin tekrar hızlı atmasına sebep oldu. Yerimde doğrulmak istesem de ağrılar engel oldu. Bunun yerine Su yatağımı biraz daha dikleştirdi. Ve sonunda elime ilk gelen sayfayı açıp okumaya başladım. Siyah beyaz sayfaya büyük harflerle manşet atılmıştı.

"TIP FAKÜLTESİNE UYUŞTURUCU OPERASYONU!"

Yutkundum. Gazete tarihi kazadan bir gün sonrasına aitti. Birden Kenan'ın kaza sabahı bana soruşturmanın ertesi gün başlayacağını haber verdiğini anımsadım. Ama ben Emir'i uyarmak yerine aptal gibi kendimi kaybetmekle meşguldüm. Suçluluk iyice göğsümde bir yerlere yerleşirken hızlıca yazılanları okumaya başladım.

"...Fakülte bünyesinde bulunan, uluslararası alanda da çalışmalar yapan araştırma laboratuvarlarında güçlü uyuşturucu hapların üretimi yapıldığı ve bu hapların Rektör yardımcısı aracılığıyla; öğrencilere ve başka okullara pazarlandığının ortaya çıkması üzerine fakülteye operasyon düzenlendi. Birçok bilimsel çalışmaya el konurken, bahsi geçen haplarda delil olarak ele geçirildi. Olayın içinde fakültede öğrenim gören Rektör'ün oğlunun da adının geçmesi..."

Gazetedeki yazılar sallanmaya başladı. Gözlerimi kapatıp gazeteyi kucağıma indirdim. Nefes alışım yine hızlandı. Ardından yazılar gibi yatakta titremeye başladı. Ya da titreyen kendi bedenimdi. Kızların sesleri kulağıma gelse de onlara tepki veremedim. Tek yapabildiğim sırtımdaki ve göğsümdeki ağrıya rağmen nefes almaya çalışmaktı ve bunda pek de başarılı değildim. Yanımda bağıran uzaylı makinam da benimle aynı fikirde olacak ki yine sesini yükseltmişti.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm sırada birden kolumda ince bir sızı hissettim. Yüzümü buruşturdum ama saniyeler sonra tüm kaslarım gevşedi. Titreme azalıp yok oldu ve son duyduğum şey, uzaylı makinamın sakinleşmiş ritmik sesiydi.

Gözlerimi araladığımda Erva hâlâ düşünceli şekilde yanımdaki sandalyede oturuyordu. Damla ve Su ise ilerideki koltukta ders kitaplarına gömülmüştü. Tekrar yatış pozisyonuna geçen yatağımda kıpırdandım. Ve tüm gözler bana döndü.

"İyi misin?" diye sordu Damla ayaklanırken.

Çekinerek başımı salladım. Bahsettiği krizlerin nasıl bir şey olduğunu artık anlamıştım. Ve şu an uyanmamış olmayı diliyordum. Yatağımı biraz kaldırmalarını rica ettikten sonra tekrar gazete kâğıtlarını istedim. Ama Damla'nın bakışları Erva ve Su'ya kaydı.

"Sanırım okumaman daha iyi. Doktor heyecanlanmanın krizleri tetiklediğini söyledi."

Ben uyurken olan çok şey vardı ve ben hepsini öğrenmek istiyordum. Özellikle Emir'in nerede olduğunu duy-

maya ihtiyacım vardı. Çünkü başına gelen her şey kısmen benim yüzümdendi. Kaşlarımı çatıp, cezasından hoşlanmayan çocuk gibi tek tek yüzlerine baktım. Ama hepsi katı birer ebeveynden farksızdı. Cezam bitene kadar sevdiğim oyuncağı vermeyeceklerini anlamıştım. Sonunda pes edip kaşlarımı eski haline getirdim. Derin bir nefes alıp sakinleştim.

"O gerçekten iyi mi peki?"

Damla yine yatağımın ucundaki yerini alırken, Erva'nın bana olan bakışları farklıydı. Damla'ya döndüğümde, o konuşmaya başlamadan önce gülümsedi.

"Endişelenme, o 'gerçekten' iyi. O gece yolda buzlanma varmış. Araba kaydığında sadece takla atması ve bir yere çarpmadan durmanız büyük şans. Onun kolunda ve boynunda ciddi olmasa da birkaç ezik ve kırık vardı. Soruşturma sabahı Emir'i almaya hastaneye geldiler. Ama doktorlar uyutulduğunu söyledi."

Hemen araya girdim. "Onu da mı uyuttular?"

Gülümseyerek olumsuz anlamda başını salladı ve göz kırptı. "Hayır. Doktor arkadaşıydı ve yalan söyledi."

İçim biraz olsun rahatlasa da gergin yüzümle sordum. "Neden böyle bir yalan söyledi ki? Gözaltına alınmaması için mi?"

Artık gülümsemiyordu. Keyifsizce salladı bu kez başını.

"Soruşturmadan kaçamayacağını biliyordu. Senin komadan çıktığını görmeden gitmek istemedi." Ben yine başımı eğdim, Damla yine bacağımı okşadı. "Endişelenme, o iyi. Şu an hâlâ soruşturma devam ediyor. Bu yüzden çıkmasına izin vermiyorlar."

Başımı kaldırmadan sordum. "Hapse mi girdi?"

Kısa bir sessizlik sonrası Su, "Hâlâ gözaltında diyelim," dediğinde olayları olduğundan daha zararsız gösterme çabasında olduğunu biliyordum. Çünkü bu ses tonunu tanıyordum. Daha fazla soru sormadım. Onların sağlık durumumdan endişe ettikleri için olayların üstünü kapatacağını bilecek kadar kendimdeydim. Hem daha fazlası için henüz hazır da değildim. Bu yüzden susmak en iyisiydi.

Bir saat boyunca Su ve Damla okulda olan olaylardan bahsedip beni güldürmeye çalıştılar. Pek başarılı olamasalar da bol bol gülümsemiştim. Ama Erva durgundu. Uyanmış olmam onu diğerleri kadar mutlu etmemiş gibiydi. Ya da içini kemiren başka bir şey vardı. Belki de neden Cennet'i içtiğimi merak ediyordu. Bunu kızların da merak ettiğine emindim ama hepsi yok sayma oyunu oynuyorlardı. Ve ben bu oyunu oynamalarından memnundum. Hali hazırda zaten yeterince utanıyordum. Bir de zayıflığımı dillendirmeye gerek yoktu. Su sonunda konuşmaktan yorulduğunda kendini koltuğa bıraktı. Benim Erva'ya dikkat kesildiğimi fark etmiş olacak ki Damla ile aralarında benim hâlâ öğrenemediğim o meşhur bakışmalardan biri geçti. Ve sıcak bir şeyler alma bahanesi ile odadan çıktılar.

Onlar gittikten sonra oda iyice sessizleşti. Neredeyse akşam olmuştu. Hafif kararmaya başlayan odada Erva'nın yüzüne dikkat kesildim. O da bana baktı ama uzun bir süre konuşmadı. Bakışlarından öyle çok duygu geçiyordu ki, içinden hangisini seçmem gerektiğine karar veremedim. Sonunda sandalyesini daha çok yatağıma yaklaştırdı. Derin bir nefes alıp yorgun şekilde geri bıraktı. Gözlerime baktığında kahverengi bakışları onun dudaklarından çıkmasından korktuğum soruyu sordu.

"Neden bana söylemedin?"

Öylece baktım yüzüne. Bu anı her yaşımda farklı şekilde hayal etmiştim. Kimisinde Erva'nın boynuma sarılıp abisiyle çok yakışacağımızı söylediğini düşlemiş, kimisinde bana bağırıp çağırıp ona layık olmadığımı yüzüme vurmasını, bazen de ondan sakladığım için bana küsüp arkadaşlığımızın bittiğini haykırmasını düşünmüştüm. Şu an bir milyon değerindeki o soruyu sormuştu ama benim aklımda onca provaya rağmen tek cümle bile belirmiyordu. Cevap vermeyeceğimi düşünmüş olacak ki bakışlarını benden kaçırıp başını iki yanına salladı.

"Aslında haklısın. Senin söylemen değil, benim fark etmem gerekirdi."

Tekrar baktı yüzüme. "Bir de en iyi arkadaşın olduğumu söyleyip duruyorum. En iyi arkadaşlar birbirinin gözlerine baktığında onun acı çektiğini anlarlar. Ama ben yıllarca karşımda can çekiştiğini göremedim. Belki balo gecesi Emir ve abime doğru yürüyüşünü seyrederken, kızlar gözümü açmasaydı hâlâ anlamayacaktım."

Hüzünlü gözlerle gülümsedi. "Şimdi düşünüyorum da, aslında sen başından beri benden çok, onunlaydın. Küçükken seni benden daha çok sevdiğini söyleyip defalarca ağladığımı biliyorum. Sizi kıskanırdım. Sabahları ilk onun camına vurmanı, sevdiğin dondurmayı önce onunla paylaşmanı, yakar top oynarken ilk onun adını söylemeni, saklambaç oynarken hep onunla saklanmanı kıskanırdım. Yıllar içinde bu kez seni benden çaldığını söyleyip ağlar olmuştum. Seneler geçip de artık erkek oyunları oynayamayacak kadar büyüdüğünde çok sevinmiştim, biliyor musun? Çünkü artık tamamen benimdin. Abim de kendine başka arkadaşlar bulmuştu. Her sabah sana ayçöreği almasından başka bir bağınız kalmadığı için mutluydum." Sustu. Dudaklarını ısırdı. Ağlamasını engellemek için hep bunu yapardı. "Onu benden çok sevmeni istemedim sade-

ce. Ama onu sevmeni engellemek istemedim. Özür dilerim..."

Uzanıp elini tuttum. Öyle yorgundum ki, ne inkâr edecek, ne de itiraf edecek tek kelime kurmaya gücüm yoktu. Kahve gözleri bana bakıp devam etti.

"Mahalledeki kızların abime götürmemiz için verdikleri aşk mektuplarını dil bilgisi kurallarına uymadığını söyleyip yırttığında, ya da sevgililer gününde ona gelen hediyeyi sana gösterdiğimde 'yanlışlıkla' elinden düşürüp kırdığında, hatta sana keyifle Yasemin ile yakıştırıldığını ilk söylediğimde bana küstüğün o akşam anlamalıydım. Sana işkence yapmama neden izin verdin ki? Şimdi bunlar gibi milyonlarca şeyi düşünüp kendimi tokatlamak hatta geçmişe dönüp, o anlardaki bütün aptal Ervaları eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum."

Elimde olmadan gülümsedim. Avucumdaki elini sıkı sıkı sarmaktan başka bir şey yapmadım. Sonunda ayağa kalkıp bana sarıldı. Saçları gözlerimi kapatmıştı. Kulağıma doğru defalarca özür dilerken ben gülümsüyordum. Bu sahne hayalimdeki hiçbir senaryoya uymasa da, mutluydum. Çünkü hâlâ ona sahiptim.

Kaburgalarımın ağrısı dudaklarımdan engelleyemediğim ince bir inleme çıkardığında bu kez canımı yaktığı için özür diledi. Kollarımdan ayrılırken burnunu çekiyordu. Birkaç damla yaşın ıslaklığını saklayamamıştı. Sandalyesine otururken tüm içtenliğiyle söylendi. "Abim tam bir aptal!"

Ben bu cümleye nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Benim için Ahmet bir sürü şeydi ama bu sıfatı hak ettiğine pek de emin değildim. "Evet, kesinlikle katıksız bir aptal... Senin yerine nasıl olur da Yasemin ile evlenmeyi düşünür, aklım almıyor!"

Boğazımdaki tanıdık hissi geri itip artık konuşmam gerektiğini düşündüm.

"İnsan kimi seveceğini seçemez Erva."

Kollarını şımarık çocuklar gibi göğsünde topladı.

"Evet seçebilir. Ben Hakan'ı gördüğümde onu sevmeyi seçtim. Pekâlâ, abim de seni sevmeyi seçebilirdi."

Söylediği şey içimi acıtsa da gülümseyerek başımı salladım. O da yaptığı çocukluğu fark etmiş olacak ki canı sıkılmış gibi kollarını iki yana bıraktı. Ama kaşları hâlâ hesap yapıyormuş gibi birleşikti. Sonra sesli düşünür gibi bana doğru söylenmeye başladı.

"Hem madem seni sevmiyor, neden her gece başında nöbet tuttu? Gündüzleri bizim kalmamıza izin veriyordu ama geceleri ondan başka kimsenin yanında durmasını istemiyordu. Yirmi gündür uyuduğunu bile görmedim. Yasemin seni görme bahanesiyle buraya geldiğinde, aslında evleneceği adamın yaşadığından emin olmak için uğradığını biliyordum. Üstelik Yasemin'i gördüğünde rahatsız olduğuna da yemin edebilirim." Tekrar başını iki yana salladı. "Evet, evet, eminim, abim tam bir aptal!"

Bu cümlesinden sonra Damla ve Su çekinerek de olsa odadan içeri girdiler. Sanırım bu konuşmanın gerçekleşeceğini biliyorlardı. Bizi yalnız bırakma inceliğini göstermeleri Erva'nın da hoşuna gitmiş olacak ki, bakışlarıyla sıcak bir gülümseme gönderdi ikisine de.

Onlar Erva'ya da getirdikleri kahveyi yudumlayıp, hastanede ki yakışıklı doktordan bahsetmeye başlamışken, ben Erva'nın son dediklerini düşünüyordum. Ahmet'in yirmi gündür benim başımda beklediği gerçeği içimde bir şeyleri kıpırdatsa da, hasarlı beynim onun yüzüğünün hâlâ Yasemin'in parmağında olduğunu hatırlattı bana. Ve ben

Erva'nın söylediklerini düşünmek yerine uykuya dalmayı tercih ettim.

Hastanede tam on gün daha geçirdim. Doktorlar kaburgamdaki çatlakların oldukça iyi durumda olduğunu, boynumdaki ezilmiş dokuların kendini yenilediğini söyledi. Hâlâ aynı odada kalıyor olma sebebimin azalan krizlerim olduğunu biliyordum. Uyandığımdan beri krizlerin sayısı ve şiddeti hissedilir derece de azalmıştı. Ama ne kadar azalırsa azalsın her kriz sonrası kendimi acınası hissediyordum. Kızların hemen hemen her gün yanımda olması bu hissi yok saymama yardım etse de, özellikle annem ve babam yanımdayken onların gözlerine bile bakamıyordum. Onlar bana kazayla ilgili bir şeyler sordukça ben geçiştiriyordum. Ebeveynlerine kolaylıkla yalan söyleyen çocuklardan olmayı ilk kez o anlarda istemiştim. Belki o zaman daha az suçluluk hissederdim.

Erva'nın iddia ettiği gibi Ahmet artık benim başucumda beklemiyordu. Uyandığım o ilk geceden beri onu sadece bir kez görmüştüm. Gerçi o anın rüya olup olmadığından da emin değildim. Güçlü bir kriz sonrası yine hemşirenin yaptığı iğneyle uykuya dalmışken, avucumda tanıdık bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi aralamak için tüm gücümü kullanmış ve o üç saniyelik çabada Ahmet'in siluetini görür gibi olmuştum. Ama tüm hatırladığım buydu.

Emir'i hâlâ serbest bırakmamışlardı. Kızlar bana ulaşabildikleri her haberi getirseler de onu görmeden içim rahat etmeyecekti. Onun etrafımdaki varlığına öylesine alışmıştım ki, o yokken bir şeyler ters gidiyor gibiydi.

Hastaneden çıkacağım gün odama gelen geçmiş olsun çiçeklerimi arkamda bırakmaya karar verdim. Çoğu mahalledeki insanlardan, bazıları da yurttan birkaç kızdan gelmişti. Buraya ait tüm anıları silmeyi planlıyordum. Uma-

rım silmek daha şimdiden solmaya başlayan çiçekler kadar kolay olurdu. Çiçeklerin içinden aldığım kartları çantama koyarken hepsine göz gezdirdim. İçlerin biri geldiği gün kadar dişlerimi sıkmama sebep oldu.

"Artık kardeşimi hatırlarken daha huzurluyum. Senin sayende. Umarım sende çok mutlu olursun. Her zaman iyi olman dileğiyle; Mutlu Kelebek..."

Kartını diğerlerinin içine katıp çantamın içine bastırdım. Kardeşine olanlara üzülsem de 'Senin sayende...' cümlesi damarlarımdaki haksız öfkeyi harekete geçirmeye yetmişti. Beni kullanmış olması bir yana, Emir'in hâlâ içeride olması da *'benim sayemdeydi.'* Ve bu düşünce beni kahrediyordu.

Ahmet ben hastaneden çıkarken gelmemişti. Eve gittiğimde de... Mahalledeki sayısız insan, tahmini bir ay boyunca karnımızı doyurmaya yetecek kadar tatlı çeşitleriyle her kapımızı vurduğunda ben kaza anını tekrar, tekrar ve tekrar anlatıyordum. Olay benim için artık izlediğim bir film karesine dönüştüğünde artık benim yerime annem anlatır olmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse, o da en az benim kadar iyi bir anlatıcıydı. Yıllardır dizi izlemenin faydalarından biri, basit bir olayı bile destansı anlatma yeteneği veriyordu sanırım.

Eve geldikten birkaç gün sonra oldukça toparlandım. Krizlerim yok oldu. Boynumdaki ve sırtımdaki ağrı onları tetikleyecek bir şey yapmadığım sürece saklanıyordu. Ve en güzeli Emir'in serbest kaldığı haberinin gelmiş olmasıydı. Ben çıktığı gün beni görmeye geleceğini düşünüp, evde dört döndüm. Bütün gün pencereden erimeye başlayan karları izledim. Hastanede kaldığım süre boyunca neredeyse kışı bile kaçırıyordum. Kışın geçmesini camın arkasından izlerken, onu bekledim ama gelmedi. Kızlara sebebini sorduğumda bilmediklerini söyleyince, annemin itirazlarına rağmen onun evine doğru yola çıktım. Taksi onun bahçe kapısının önünde durduğunda dönüp birkaç

saniye eve baktım. Tanıdık ve aitlik hissi o kadar fazlaydı ki, sebepsizce gülümsedim. Ve birden bu evi fazla benimsediğimi düşündüm. Başımdaki örgü şapkamı sabitleyip, eriyen karlara dikkatlice basarak bahçeden içeri girdim.

Başımı dikkatle çıktığım birkaç basamaktan kaldırdığımda evinin kapısını kapatan onu gördüm. Oradaydı işte. Sırtı bana dönüktü. Yüzümdeki tüm kaslar ısınmaya başladığında yanaklarımı acıtacak şekilde gülümsedim. Öncen dudaklarımı büzüştürüp kısa bir ıslık çaldım. Sonra onun adını söyledim.

"Hey Romeo!"

Tüm vücuduyla bana döndü. Gözleri beni bulduğunda koyu renk paltosunun içinde mavi bakışları parladı. O da gülümsedi. Gerçekten iyi olduğunu görmek, gerçekten rahat bir nefes almamı sağlamıştı.

Ben buzlanan merdivenleri hızla çıkıp kendimi onun kollarına attım, o tek koluyla beni havada yakaladı. Diğer elindeki şey neydi bilmiyorum ama onu yere bırakıp sarılmama içtenlikle karşılık verdi. Başım onun göğsündeki yerini aldığında, tanıdık kokusu burnuma dokundu ve ben artık her şeyin geçtiğine emin oldum. Başımı göğsünden uzaklaştırıp sırıtarak yüzüne baktım.

"Tam bu anda beni kollarında döndürmen gerekmiyor muydu?"

Kısa bir kahkaha çıktı dudaklarından.

"Eğer bu kadar koca bir popoya sahip olmasaydın, bu dediğini yapabilirdim."

Omzuna sıkı bir yumruk attığımda beni kahkaha atarak tekrar kendine çekti. Birkaç uzun saniye sonunda yine ayrıldım kollarından. Yüzüne baktım tekrar. Biraz zayıflamış gibiydi. Teni eskisinden daha solgun görünüyordu. Ama yaşadıkları yakışıklı yüzünü bozamamıştı.

"İçerisi filmlerdeki kadar korkunç muydu?" diye sordum. Doğru soru hangisiydi emin olamadım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Değildi. Aslında eğlenceli bile sayılırdı. Tek elle kilitli bir kapıyı açmayı öğrendim. Bu yetenek sayesinde, artık kızların sutyenini sadece parmak uçlarımla çok daha kısa sürede açabileceğim."

Evet, ikinci yumruğumu da tam bu cümlesinden sonra almıştı.

"Dalga geçme, senin için endişelendim."

Umursamaz görünmeye çalışıp omuz silkti.

"Endişelenme. Toygar Hanzade beni şaşırtıp en iyi avukatlarını yollamıştı. Bir ordu adam özgürlüğüme kavuşmam için canla başla çalışınca fazla kalmayacağımı tahmin etmiştim. Ve gördüğün gibi, sonunda hatırı sayılır bir para cezasıyla yırtmayı başardım."

Zoraki gülümsemesi bende etkili olmadı. "Onunla konuştun mu peki?"

Yine aynı omuz silkme ile tepki verdi. Ama gözlerindeki küçük Emir yine saklandığı yerden dışarı çıkmıştı.

"Neden yaptığımı anladığını, bu yüzden beni affettiğini ve beni özgür bıraktığını söyledi. Bir gün benim de onu affettiğimi duymayı hayattaki her şeyden çok istediğini de söyledi." Uzanıp elini tuttum. Geçmişe giden yüzü geri döndüğünde hüzünle tebessüm etti. "Berbat bir kadın zevki olsa da, kabul etmeliyim ki bazen ağzı iyi laf yapıyor."

İkimizde gülümsedik. Parmaklarımı elinden alıp koluna doğru uzandım. Paltosunun altındaki sertliği hissedebiliyordum. Sanırım hâlâ alçıda veya sargıya sarılıydı. Kızların

söylediğine göre kaza anında Emir'in sol kolu omzundan çıkmış, bileğinde ise ufak bir kırık oluşmuştu. Bakışlarımı yüzüne sabitledim.

"Ben o gece, yani kaza yaptığımız gece, kemerimi taktığımı hatırlamıyorum. Ama beni arabanın içinde tutan şeyin senin kolun olduğunu hatırlıyorum. Kolun bu yüzden, beni kurtardığın için kırıldı, öyle değil mi?"

Sağlam kolunu kaldırıp elini ensesine götürdü. Bahsi geçen kolunu ise arkasına sakladı.

"Şu an iyisin, gerisi önemli değil."

Ben sonsuz minnet dolu bir bakışla karşılık verdim gülümseyen yüzüne. Tam o anda gözlerim yerdeki nesneyi fark etti. Bu küçük boy bir valizdi.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne?" diye sordum.

Parmağımla gösterdiğim valize baktığında hafifçe yutkundu. Bakışlarını valizin üstünden çekmek için fazla vakit kaybetmesi içimde anlamsız bir korku oluşturdu.

"Ben de sana geliyordum," dedi sıkıntılı bir sesle. Başını hâlâ bana çevirmemişti. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Sonunda laciverte dönen gözleriyle bana baktı.

"Ben gidiyorum Jüliet. Babam beni özgür bıraktığını söyledi. Olanlardan sonra okulla da bağım kalmadı. Zaten bu sabıkayla doktorluk yapmama da izin vermezlerdi." Yapmacık bir gülümsemeyle es verdi. Konuşmanın zor kısmına kendini hazırlıyor gibiydi. "Ben de kendimi özgür bırakmaya karar verdim. Otostop çekerek tüm dünyayı dolaşacağım. Ve hep hayalini kurduğum gibi; her gittiğim yerin resmini çekeceğim. Ama öyle Pisa Kulesi, Empire State ya da Tac Mahal'i falan değil. İnsanların baktığı ama göremediği şeyleri. Mesela İtalya'da bir kadının pizza ha-

murunu açarkenki mutluluğunu, ya da Meksika'da ufak bir çocuğun tavuğu kovalamasını, ya da bir İngiliz kızının sütlü çayına şeker atmasını, belki de kederli bir Fransız'ın sigara yakışını çekeceğim."

Afallamıştım. Ne söylemeye çalıştığını anladığımdan bile emin değildim. Gülümseyen yüzü ciddileşti.

"Bazen özgür olabilmek için her şeyi arkanda bırakman gerekir."

Bunu söylerken sanki aptallaşan yüzüme cevap vermek ister gibiydi. Dişlerimi sıktım. *Ne saçmalıyordu bu?* Bakışlarımdaki keskinliği kırmak için gülümsedi.

"Hem belki dünyayla işim bitince çok tutkulu bir İspanyol kadınıyla evlenirim, kim bilir." Gülümsemesini yıkacak kadar öfkeyle baktım yüzüne. Sonunda o sinir bozucu gülüşü silindi. Sağlam kolunu tutup bütün gücümle sıktım.

"Gitmene izin vermiyorum!"

Kolunu tutan elime baktı. Yaralı eliyle uzanıp, parmaklarıma sardı sıcak avucunu. Soğuk hava ağlamak üzere olan gözlerimi yaktı. Çatallaşan sesimle; "Beni bırakıp gitmene izin veremem!" dedim. Titreyen alt dudağımla ufak bir kız çocuğundan farksızdım.

"Özgür olmak değil bu, resmen sürgün ediyorsun kendini!"

Avucundaki parmaklarımı kolundan çekip aldı. Elim çaresizce yanıma düştü. Bana baktığında gülümsemiyordu. Kızgınlığını bastırmak ister gibi avucunu sıktı.

"Hem beni, hem Ahmet'i isteyemezsin Sahra! O gece kendinden vazgeçecek kadar kayboldun. Benim karanlığa gömüldüğüm zamanlardaki gibi, kendini o karanlıkta kay-

betmek istedin. O gecenin başında sebebini anlayamamıştım ama sonra Ahmet'in Yasemin'le evleneceğini duyduğun için yaptığını öğrendim."

Durdu. Başını eğdi. Önce dişlerini sıktı. Sonra gergin çenesini bana çevirmeden devam etti.

"Ahmet haklıydı. O kolye boynundan hiçbir zaman çıkmayacak. Ve ben hiçbir zaman o kolyeyi aşıp kalbine giremeyeceğim." Bana tekrar baktığında nefes alamadım. Yüzü öfkesini kafeste tutmaya çalışan biri gibiydi ama lacivert gözleri saatlerce ağlamışçasına yorulmuştu.

"Seni, bir korkak yüzünden kendine acımanı görmeye dayanamayacak kadar çok seviyorum. Hem ben seni illa benimle olasın diye sevmiyorum ki. Ben seni sevmeyi de seviyorum. Seni uzaktan da severim, yanında yokken de. Ama senin, bir zavallı gibi kendine acıyarak yaşadığını izleyerek sevemem."

Elleri kollarıma dokundu. Titreyen dudaklarımı ısırdım. Gözlerine batan hayal kırıklığını son kez saklayıp gülümsedi tekrar.

"Fırtına gibi içimdeki her şeyin yerini değiştirdin. Çoğunu söküp attın, yerine yeni şeyler ektin. Güzel şeyler. Öyle güzel ki, sen yanımda yokken bile yeşermeye devam edecekler."

Kolları beni yeniden kendine çektiğinde bu sahnenin son kez yaşandığını tüm bedenim anlamıştı. Uzun uzun sarıldı bana. Saçlarımın arasında gezdi sıcak nefesi. Beni kollarından ayırmak istediğinde ise direndim. Kollarımı göğsünün etrafından sırtına uzatıp sıkıca kendime bastırdım. Başımı son kez hissettiğimi bildiğim sıcak göğsünden almak istemedim. Kalp atışları bile kulağıma son melodisini vurduğunun farkındaydı. Ondan, ona ait olan her şey-

den uzaklaşmayı reddettim. Ama güçlü kolları kolayca benim direncimi kırdığında çaresizce geri çekilmekten başka çarem yoktu. Yenilmiş mavi gözleri bana bakarken başımı kabullenemeyerek salladım. *O gidemezdi.* Fikrini değiştirmeliydim. Bunu ben yapamıyorsam, belki Juliet yapardı.

Sırtımı dikleştirdim. Sesli şekilde burnumu çektim. Artık saklayamadığım gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine aldırmadan kararlılıkla baktım yüzüne.

"Sürgün ha! İnsaf et, ölüm desene şuna.
Sürgünün bakışlarında çünkü
Daha çok dehşet var ölümünkinden,
Ne sonu, ne sınırı, ne ölçüsü, ne ucu bucağı var.
Hiçbir söz anlatamaz bu acının derinliğini."

Acı bir tatla gülümsedi.

"Ben sadece Verona'dan sürüldüm,
Korkma, dünya geniş ve büyük."

İnatla omuz salladım gözyaşı dökmeye devam ederken.

"Benim için dünya yok Verona sınırları dışında,
Araf var, işkence, cehennem var yalnızca.
Buradan sürülmek demek, dünyadan sürülmektir,
Dünyadan sürülmekse ölümdür benim için.
Söyle şimdi ne farkı var bu sürgünden ölümün?
Beni de öldürmek için yok mu 'sürgün'den başka bir şeyin?"

Düşünüyormuş gibi başını çevirdi ağlayan yüzüme bakmamak için. Tekrar bana döndüğünde bakışları güçlü kalmakta biraz daha zorlanıyordu.

"Öyleyse bu sözden korunacak bir zırh vereyim sana;
Felsefe, felaketin tatlı devasıdır.
Madem bir tek sürgün sözü denk ise binlerce ölüme,
Romeo sürüldü deme, Romeo öldü de sende.
Belki azalır o zaman yokluğumda çekeceğin özlem."

Hıçkırmaya yakın bir ses çıktı dışarıya bıraktığım nefesimden.

"Yere batsın felsefe!
Felsefe bir Romeo yaratamadıkça,
Başka yere taşıyamadıkça bir kenti
Hiçbir yararı yok, yeter bundan söz etme!
Hem bırakta durumunu konuşalım."

Beklemeden cevap verdi gözlerime bakarak: *"Konuşamazsın ki hissedemediğin şeyi!"*

Karşımda duran bedeni biraz daha yaklaştı. Acı çeken gülümsemesi geri geldi.

"Sevmiş olsaydın benim kadar,
Sevdiğin kişi de Juliet olsaydı eğer,
Onu öpmüş olsaydın günler önce,
Tybalt'a benim gibi yenilmiş olsaydın,

Ve severken delicesine, benim gibi sürülseydin buralardan

O zaman konuşabilirdin işte..."

Başımı eğdim. Omuzlarım düştü. Artık yüzümde kuru yer bırakmamış gözyaşlarımı saklamaya çalışarak pes ettim. Juliet de başaramamıştı... Parmak uçlarıyla çenemin altına dokunup gözlerine bakmamı sağladı. Artık onun da gözlerinin içi ıslaklıkla parlıyordu. Uzanıp yanağımdaki onlarca yaştan birini sildi. Sildiği yeri okşarken dudakları aralandı. Titreyen sesine rağmen konuştu:

"Ey gözler, son kez bakın! Ey kollar son kez kucaklayın!"

Yutkundu. Parmak uçları titreyerek dudaklarımın kenarına dokundu.

"Ve siz, ey dudaklar! Nefes kapıları...

Usulüne uygun bir öpüşle, mühürleyin açgözlü ölümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!"

Dudaklarının sıcaklığı dudaklarıma değdiğinde nefesim çoktan bedenimden ayrılmıştı. Başta dokunmaya korkan teni bir saniye sonra, öyle tutkuyla öpmeye başladı ki, onu kalmaya ikna etmek ister gibi karşılık verdim acemice. Gözümden akan yaşlarım olmasaydı bu ateşli bir veda olabilirdi ama her darbesinde sadece hüzün vardı.

Ellerim son kez kayboldu saçlarında. Parmaklarım son kez dokundu yüzüne. Yanaklarında hissettiğim benim gözyaşlarım mıydı, yoksa onunkiler miydi bilmiyordum. Ama soğuğu bile ısıtan sıcaklığını benden aldığında öylece kaldım. Yavaşça uzaklaşmadı, yaranın üstündeki bandı çeker gibi birden, acıtarak kopardı tenini benden. Sıkıca yumduğum gözlerimi bile açamadım. Yeniden nefes alabilmek

için beklemem gerekti. Başımın dönmesini umursamayıp, sonunda gözlerimi araladığımda, o yoktu.

Ellerim dudaklarımı örttü. Gözlerim dinmeyecek şekilde sessizce yaş dökmeye başladı. Kulağıma giderek uzaklaşan, karları acımasızca ezen ayak sesleri geldi.

"Gitme," dedim çaresizce.

Ama sıcak nefesimin buğusu gibi, adımlarının sesi de kaybolup gitti...

16. Bölüm

Ateşe Dokun

Bana en hüzünlü gelen şeylerden biri; sonbaharda veya kış mevsiminde hâlâ dolu olan yüzme havuzlarıdır. Boşaltılmamış havuzlara baktığımda gördüğüm tek şey ise; Yalnızlık olur.

Öylesine yalnızdır ki, bir zamanlar sahip olduğu her şeyi kaybetmiştir ve şimdi üstüne düşen kurumuş yapraklara bile razı olur. Çürüyene kadar üzerinde misafir eder onları. İçi görünmez, yosunla kaplıdır her yeri. İşte onlar yosun değil de yalnızlıktır aslında. Yalnızlık zamanla çürütür içini...

Ne kadar süre Emir'in bahçesindeki yüzme havuzunu izledim bilmiyorum. Ama beni üstünde yer yer buz tutmuş suyun dalgalanmasından ayıran, buraya geldiğimde beklemesini söylediğim taksinin kornası oldu. Kısa adımlarla merdivenleri inerken donmaya yüz tutmuş ellerim yanaklarıma uzandı. Havaya inat sıcacıktı. Yaşlarım öyle aralıksız akmıştı ki soğuk henüz yanaklarımı ele geçirememişti.

Kendimi arabanın arka koltuğuna bıraktığımda sessizce burnumu çektim. Başımdaki örgü şapkamı saçlarımdan alıp kucağıma indirdim. Birkaç metre ilerlemiştik ki, taksici nereye gideceğimizi sordu. Düşündüm... Gidecek bir yer bulamadım bir an. Haklılarmış: *Canın yandığında koştuğun adam da yakınca canını, nereye gideceğini bilemiyormuş insan.*

Çıkmaz'a yakın sahillerden birinin adını söyledim. Daha taksiden indiğim an bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. Öyle soğuktu ki, sanırım gün batmadan önce tekrar hastane yolunu tutabilirdim. Ama öyle olmadı. Saatler boyunca ben ağlarken, ısıtmayan kış güneşi gri bulutların ardından batmaya başladı ve ben kaburgamdaki ağrıya rağmen gülümsedim.

Küçük Prens doğruyu söylüyordu: *"İnsan yalnızken, hele de hüzünlüyse gün batımlarını daha çok seviyor."* Ama aynı anda hem ağlayıp, hem de gülmeye çalışmak insanı daha zavallı hissettiriyormuş, bunu da anlamış oldum. Ayrıca bunun sadece ben değil, birkaç metre uzağımda balık tutmaya çalışan orta yaşlı adam da farkındaydı. Yanında duran kovayı dolduracak kadar gözyaşı döktüğümü ilk fark ettiğinde endişeli gözlerle beni izlemiş ama saatler sonra o da bu durumumu kabullenip balıklarına geri dönmüştü. Ve şimdi aptal gibi gülmem onun başını iki yana sallamasına sebep oluyordu.

Sustum... Soğuk artık kemiklerimde yok sayamayacağım kadar yer ettiğinde ayağa kalktım. Ve kalktığım an elim sırtıma gitti. Yaralı kaburgam bu hüzünlü vedayı kaldıracak kadar güçlü değildi anlaşılan. Çıkmaz'a kadar yürüdüm. Erimesi için kaldırım kenarlarına itilmiş kirli karlara basarken, yüzümü paltomun içine gizlemiştim. Çıkmaz'dan kimsenin beni bu kızarmış suratla görmesine izin veremezdim. Öyle hızlı yürümüştüm ki eve geldiğimde nefes nefeseydim. Annem tahmin ettiğim gibi bütün gün orta-

dan kaybolmuş olmamdan hiç memnun değildi. Ben odama girene kadar defalarca kazadan ve yaralarımdan bahsedip söylendi. Sanırım hayatımın geri kalanında her ortadan kaybolduğumda bu durum yüzüme vurulacaktı. *Kahretsin!*

Sonraki birkaç saat uyudum. Ama gözlerimi açmam ufak sarsıntılarla oldu. Erva yastığımı sallarken hiçte kibar değildi.

"Uyan artık uykucu. Nazlı zamanların sona erdi."

Yüzümü buruşturdum. "Ama ben hastayım," dedim mızmızlanarak.

Başımın altındaki yastığı acımadan çekti. Başım boşluğa düştüğünde o sırıtıyordu.

"Hastalık kartını kullanmanı artık yasaklıyorum!"

Masum kedi bakışımla kararlı yüzüne baktım. "Ama uykum var..."

"Üzgünüm ama sen yaklaşık bir ayını uyku kazanında geçirdin. Ama artık bitti. Bu yüzden hemen kalk ve o koca poponun üstüne otur bakalım."

"Koca popo" tamlaması belki de dünyada hüzünlenecek son kelimelerdi. Ama bana hatırlattığı kişiyle keyifsizce yerimde doğruldum. Ağzımdaki acı tadı yok sayıp Erva'ya dikkatimi vermeye çalıştım. Ellerindeki dergi ve dosyaları fark edince kaşlarımı çattım. Sanırım başım beladaydı. Ben sırtımı başlığa yaslayıp gözlerimi ovalarken, o elindekileri yatağa dizmekle meşguldü.

"Bunlar ne?" diye sordum hâlâ uykulu sesimle.

Elini bir sihirbaz edasıyla havada dans ettirip birkaç tanesini işaret etti.

"Bunlar gelinliğimin kuyruğu için düşündüğüm modeller. Bunlarda üst kısmı için fikir verecek birkaç başya-

pıt." Gözlerim resimlerin çokluğunu fark edip şaşkınlıkla açıldığında o teselli eder gibi başını salladı. "Endişelenme, en iyi arkadaşımı bunaltmamak için, sen yokken seçenekleri otuz ikiye düşürdüm."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. "Ne yani, bu seçenekleri azaltmış halin mi?"

Yüzüne beni korkutan bakışlarından birini yerleştirip kollarını göğsünde topladı.

"Mızmızlanmayı aklından bile geçirme hanımefendi. Bu; beni ve aileni korkuttuğun günlerin kefareti olacak senin için. Hem sırada pasta ve masa süsleri seçeneklerim de var ki henüz onların içinden eleme yapmadım bile."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ben komada yatarken onların hissettiklerini hayal bile edemezdim. Ve onlara bunları yaşattığım için de hâlâ vicdan azabı çekiyordum, bu yüzden dudak bükerek kaderime razı oldum. Bana oldukça uzun gelen süre boyunca gelinlik kumaşlarına ve modellerine gömüldük. Aslında eğlenceli sayılırdı. Baktığım her modelin içinde Erva'yı hayal etmek durumu daha çekilir kılıyordu. Ama iş pasta ve masa süsleme olayına gelince sesli şekilde söylenmeye başlamıştım bile.

"Tüm bu sıkıcı ayrıntıları yapmak için can atan milyonlarca organizatör şirketi var, biliyorsun değil mi?"

Sorum onu derginin sayfalarını karıştırırken durdurmadı bile. Cevap vermeden önce umursamaz şekilde omuz silkti.

"Biliyorum. Ama bu benim düğünüm ve ben bu sıkıcı işleri yapmaktan zevk alıyorum. Hem tüm bunlar benim aklımı oyalayıp, çıldırmamı engelliyor. Yoksa tüm stresimi Hakan'dan çıkarırım -ki evlenmeden önce benim o 'tatlı' yüzümü görmesini istemiyorum."

Elimde olmadan kıkırdadım. Hakan'ın iyiliği için bu söylediğine hak verdim. Erva sinirliyken ona bulaşmaktan korkacağın insanlardandı. Güçlü kasları olmayabilirdi ama bir keşişin bile sabrını zorlayacak kelime haznesine sahipti ve eğer isterse aralıksız konuşma rekorunu kırabileceğini biliyordum. Önüne çektiği yeni dosya kapağını açarken, "Tanıdığın iyi bir fotoğrafçı olma ihtimali yok değil mi?" diye sordu, sesli bir iç çekiş eşliğinde.

Parmaklarımın arasındaki sayfalara tutundum. Bakışlarımı yüzüne çevirmeden başımı olumsuz anlamda salladım. O sesli şekilde söylenmeye başlarken, ben dakikalar boyunca onu dinlemek ya da önümdeki resimlere bakmak yerine Emir'in duvarını düşündüm. Üstündeki resimleri. Her kareye baktığımda hissettiklerimi... *Ve onu... Acaba şu an neredeydi? O resimlerden daha güzellerini çekmeye başlamış mıydı? Yoksa bunu yapmak için benden olabildiğince uzaklaşmayı mı bekliyordu?*

"Sahra, sen iyi misin?"

Başımı kaldırdığımda Erva endişeli gözlerle bana bakıyordu. Fazla somurtan duruşumu düzeltmeye çalıştım. İçini rahatlatmak için başımı sallarken gülümsemeye bile çalıştım. Ama tabi ki o ikna olmadı. "Emin misin?" diye üsteledi.

Ona bir an Emir'den bahsetmek istedim. Hem de çok istedim. Bu öyle bir istekti ki, havai fişek patlaması duyduğunda gökyüzüne bakmadan duramamak gibiydi. Ama nasıl bahsedeceğimi ya da hangi kelimeleri seçeceğime karar veremedim. Gidişi sonrası içimdeki şeyler benim bile aklımı allak bullak ederken, doğru cümleler neydi bulamıyordum. Tam dudaklarımı çaresizce aralamıştım ki; "Abimle mi ilgili?" deyiverdi.

Ben öylece kaldım. Erva'nın artık her şeyi bildiğini unutmuştum. Yılların verdiği saklama refleksiyle başımı

salladım hızlıca. Bu duruma alışabileceğimi sanmıyordum. Onun bana Ahmet'le ilgili sorular sormasını ya da onunla bu konuda dertleşmeyi hayal dahi edemezdim -ki hâlâ da böyle hissediyordum. Bunun olma düşüncesi beni sebepsizce rahatsız etti. Önümdeki dosyayı kapatıp ona döndüm. Düşüncelerimi sakinleştirdim. Derin bir nefes aldım.

"Korkmuyor musun?" diye sordum.

Bunu sadece zor cevaplardan kaçmak için değil, gerçekten merak ettiğim için de soruyordum. Şaşırdı. Kaşlarını çattığında o da elindeki sayfaları bırakmıştı.

"Neyden korkmuyor muyum?"

Önümüzde dizilmiş sayısız resme hızla göz gezdirdim. "Pişman olmaktan korkmuyor musun? Yani baksana, yaz başında evleniyorsun. Ve her şey o kadar hızlı oluyor ki... Doğru karar olduğundan nasıl emin olabilirsin, ya pişman olursan?"

Önündeki resim ve listelere sadece birkaç saniye baktı. Sonra birkaç santim kayıp eliyle bağdaş kurduğum dizime dokunabileceği kadar bana yaklaştı.

"Bana verdiğin bir kitapta ne yazıyordu biliyor musun? *"İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil."* Ben kurduğum hayallere kavuşmak için attığım hiç bir adımdan pişmanlık duymuyorum. Duymayacağım da. Sonunda üzülecek bile olsam bu böyle olacak. Çünkü yapamadığın, cesaret edemediğin her hayalin ömür boyu peşinden gelir. Ve her tökezlediğinde, her mutsuz olduğunda, o hayal senin acaba'n olur. O 'acaba'lar zamanla 'keşke'lere dönüşür. Yani ben yapamadıklarımdan pişmanlık duymaktansa, yaptıklarımdan pişman olmayı tercih ederim." Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece göz kırpmadan ona baktım. Gülümsedi. Bacağıma dokunan parmakları güç vermek is-

ter gibi etimi sıktı. "İnsan bir ömür boyunca 'acaba'larını, 'keşke'lerini peşinden sürüklerse mutlu olamaz Sahra. Yapamadıkların, cesaret edemediklerin, 'söyleyemediklerin' geçmişinde kaldığı sürece, geleceğin olamaz."

Erva'nın bakışları bir noktadan sonra konunun artık onunla değil de, benimle ilgili olduğunu hissettirmeye başlamıştı. Bakışlarındaki o anlamın ne olduğunu bulamadım. Benim şaşkın ördek halim onun keyifle omuzlarını dikleştirmesine sebep oldu.

"Seni böyle şaşırtmayı başardığımda kendimi Einstein gibi hissediyorum."

Gülümsemiştim ama aslında iliklerime kadar uyarılmıştım. Sanırım bir çeşit uyanış ya da farkındalık anı yaşıyordum. Ama o farkındalığın ne olduğunu bulmam birkaç saatimi alacaktı. Erva evine gittikten ve ben gece yarısına kadar kitap okuduktan hemen sonra...

Hastanedeyken bana gelen çiçeklerdeki kartları okudum tekrar. Her gönderene kendi elimle teşekkür notu yazıyordum. Sonra Kenan'ın kartı geldi elime. Mektupları gibi bu küçük kartın rengi de maviydi. Üstündeki teşekkür yazısı yine dişlerimi sıkmama sebep oldu. Gözlerim kartta yazdıklarını daha fazla görmesin diye sinirle arkasını çevirip yazıyı kapatmak istedim. Ama kartın arkasında çok küçük harflerle yazılmış bir başka cümle olduğunu yeni fark ediyordum. Elime alıp gözlerime yakınlaştırdım.

"Sevdiğini mertçe seven kişi, kelebek gibi özler ateşi. Sevip de yanmaktan korkanın, masal anlatmaktır bütün işi."

İşte Erva'nın pişmanlıkla ilgili söylediklerini anlamamı sağlayan şey tam da bu cümleyle olmuştu. "Söyleyemediklerin geçmişinde kaldığı sürece geleceğin olamaz."

Haklıydı. Yıllarca içimde Ahmet'e karşı öyle çok söylenmemiş cümle saklamıştım ki, gelecek bana ne getirirse getirsin ilerleyemiyordum. İkisi de haklıydı. Yanmaktan korktukça sadece kendimi yakıyordum.

Ertesi sabah annemin yokluğumu fark edemeyeceği kadar erken bir saatte sahile indim. Dün ağladığım banka oturdum. Dünkü yaşlı amcanın etrafta olmamasına sevindim. Birkaç dakika sessizce doğan güneşin denize vuruşunu seyrettim. Sonra kendimi kararımdan vazgeçirmeden telefonu elime aldım. Ya soğuktan ya da heyecandan titreyen ellerim onu aradı. Kulağıma götürüp uykulu sesini duyduğumda aldığım nefes içimde bir yerlerde kayboldu. Konuşamadım. O adımı söylediğinde ben yutkunmakla meşguldüm.

"İyi misin?" dedi korkarak.

Artık pek de uykulu gelmiyordu sesi.

"İyiyim. Sahildeyim. Şey... Buraya gelir misin? Seninle konuşmam gerek."

Kısa bir an durdu. Ne hakkında konuşacağımı soracağını düşündüm ama o sormadı. "Peki," dedi ve kapattı.

O gelene kadar defalarca söyleyeceklerimi düşündüm. Ama sözcükler her defasında birkaç cümle sonra kırılıp dağılıyordu. Bu yüzden ne söyleyeceğime değil de, neden söylemem gerektiğine odaklandım.

Ne kaybederdim ki? Ahmet zaten benim değildi. Hâlihazırda evleneceği güzel bir kız vardı. Hastaneden çıktığımdan beri yanıma gelmemesi bana karşı pek de sevgi beslemediğinin göstergesiydi. Yani gerçekten de kaybedeceğim bir şey yoktu. En azından içimdekileri döküp özgür kalabilirdim. Geçmişe bağımlı yaşamamak için bunu

yapmalıydım. Ahmet'le ya da değil, bir geleceğim olmasını istiyorsam, yapmalıydım.

İç sesimle öylesine koyu bir sohbete girmiştim ki, Ahmet'in birkaç metre uzağımda bana doğru gelişini neredeyse fark edemeyecektim. Ayağa kalktım. O paltosunun yakasını kaldırıp yüzünü keskin soğuktan koruyarak yürürken, ben birkaç derin nefes aldım. İyi ki sahile gelmiştim, temiz oksijen beynimi açmama yardımcı oluyordu, eğer kapalı bir mekânda olsaydım çoktan ya bayılmıştım ya da panik atak geçiriyordum.

Yanıma gelip aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında dudaklarını araladı. Ama ben hem lafını, hem de adımlarını elimle durdurdum. Öylece kaldı. Havada asılı kalan adımını kendine çekip etrafında mayın varmış gibi buz kesti. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıp bana baktı. Hâlâ doğmakta olan güneş onun yüzüne vuruyordu. Şu an yeşil gözleri yanı başımdaki denizle aynı renkteydi. Ve bu hiç adil değildi. Dikkatimi toplamaya çalıştım. Derin bir nefes aldım. Hâlâ havada olan elimi indirip paltomu düzelttim. Başımı eğdim. Ellerimi sıktım. Yutkundum.

"Sahra iyi misin?"

Ona bakmadan başımı salladım. Sesini duymak dikkatimi dağıtmıştı. Ama vazgeçemezdim. İç sesim son kez destek verdi bana.

"İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil."

"Ne?"

Ben mırıldandığımı düşünüyordum ama farkında olmadan sesli söylemiştim sanırım. Başımı kaldırıp baktığımda gözleri ne düşüneceğine karar veremez şekilde ba-

kıyordu bana. Sanırım akıl sağlığımdan şüphe ediyordu. "İyi misin?" dedi korkarak.

Dişlerimi sıktım. Omuzlarımı dikleştirdim.

"İnsan sadece yaptıklarından pişman olmalı, yapamadıklarından değil!"

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum Sahra, ne demek istiyorsun?"

Afallamış yüzüne doğru kararlı bir adım attım. Aramızdaki mesafe birkaç adımlıktı. Ama ben korkmuyordum. Tablosu yapılacak kadar güzel görünen gözlerine korkusuzca bakıp dik durdum. Ve bugüne kadar aldığım en derin nefesi aldım.

"Şunu söylemek istiyorum. Ben... Ben seni seviyorum Ahmet. Kendimi bildim bileli seviyorum. Adımı söylemeye başladığımdan beri, gerçi kendi adımdan önce seninkini söylediğimi düşünecek olursak, adını söylemeye başladığımdan beri seviyorum demeliyim. Yıllarca seni karşılık beklemeden sevdiğime kendimi inandırdım ama bekliyorum. Bekledim. Yıllarca sen o evden her çıktığında, her bana baktığında bekledim. Beni sevmeni istedim. Sen sevmedin, ben de sana söylemeye korktum. Ama artık korkmuyorum. Seni seviyorum! Öyle çok sevdim ki seni, yıllarca kendime bile söyleyemeden içimi seninle doldurdum. Şimdi içim o kadar seninle öylesine dolu ki, artık nefes almaya bile yer yok. Bu yüzden söylüyorum, ben... Seni seviyorum..."

Tek nefeste konuşmuştum. Durduğumda nefes nefese kaldım. Ben maraton koşmuş gibi soluk alıp verirken, o birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Sonra başını eğdi. Ve bir daha kaldırmadı. Bir tepki vermesini bekledim. Bağırmasını, kızmasını, bir abi olgunluğunda nasihat vermesini, hatta gülmesini bile bek-

ledim. Ama o sustu. O sustukça burnumun ucu sızladı. Ağlamayacağımı biliyordum ama bu suskunluk karnımda garip bir sızıya sebep olmuştu.

"Bir şey söyle," dedim çaresizce.

Sesim kıyıya sakince vuran dalgaların arasında kayboldu. Rüzgâr bu sahneyi daha dramatik hale getirmeye yeminliymiş gibi birden daha sert esmeye başladı. Her geçen saniye kendimi daha da acınası hissediyordum.

"Yalvarırım bir şey söyle..."

Sesim bu kez daha çaresiz çıkmıştı. Ama o susmaya devam etti. İçimden koşarak eve gidip kendimi yatağa atmak ve günlerce ağlamak geçti. Tam bu düşüncemi yapmak için kıpırdayacaktım ki, başını kaldırdı. Gözlerinin içi ıslanmış gibi parlıyor muydu, yoksa hâlâ yüzüne vuran güneş yüzünden mi böyle görünüyordu bilemedim. Benimkine benzer bir nefes aldı önce, sonra masal anlatır gibi sakince konuşmaya başladı.

"Ben çok küçükken tek arkadaşım abimdi. Ama bir zaman sonra o kendince büyüdüğünü düşünüp onunla ve onun arkadaşlarıyla oynamama kızar olmuştu. Bana onlarla oynayamayacak kadar küçük olduğumu söylerdi. Onlar okulun bahçesine top oynamaya giderken, ben bahçe duvarımıza oturur dakikalarca ağlardım. Bir gün ben yine duvarda sahipsiz kedi gibi dururken, sizin araba evinizin önünde durdu. Annenle baban arabadan indiklerinde ben tişörtümün koluyla gözyaşlarımı siliyordum. İkisi de yanıma gelip neden ağladığımı sorunca, ben şikâyet etmeye hazır çocuk misali hemen abimi ispiyonladım. İkisinin de gülümsediğini hatırlıyorum. Annen kulağıma yaklaşıp bana bir sır vereceğini söyledi. Hemen dikkat kesildim tabi. Bana artık üzülmeme gerek olmadığını, çünkü sekiz ay sonra çok seveceğim bir arkadaşım olacağını söyledi.

Başta anlamadım. Ama sonra karnını gösterip gülümseyerek göz kırptı."

Gülümsedi. Çoktan o ana dönmüş gibiydi. Ben de sakince onu dinliyordum.

"Meğer annenler o ay tüp bebek tedavisini denemişler ve işe yaramış. Uzunca bir süre benden başka kimseye söylemediler. Bizimkilere bile annenin karnı çıkmaya başladığında haber vermişler. Ben annenin kulağıma fısıldadığı günden sonra hiç ağlamadım. Abim her dışarı çıktığında, ben de koşup annene kaç gün kaldığını sordum. Sır olduğu için etrafımızda kimse olmasa bile hep sessizce soruyordum. Aylar geçti ama ben daha saymayı bile öğrenmemişken her günü saydım. Hayalimde, doğduğunda benim boyumda olacağın ve hemen ertesi gün seninle top oynamaya gideceğimizi düşünüyordum. Sana oynaman için tahtadan araba bile yapmıştım." Elimde olmadan onun gülüşüne eşlik ettim.

"Sonra bir gece annenler apar topar arabaya binip gitti. Tüm sokak ayağa kalktı. Annemin sabaha kadar dua ettiğini hatırlıyorum. Sanırım beklenenden erken gelmek istemiştin. Güneş şimdiki gibi doğarken, ben yine iki evi birleştiren duvarda oturup sizin arabanın gelişini bekledim. Geldiklerinde baban daha arabadan indiği an bana göz kırparak; *'Arkadaşını getirdik,'* dedi. Duvardan nasıl atladığımı hatırlamıyorum. Ben arabanın arka koltuğuna bakıp seni ararken, annen ön koltuktan kucağındaki battaniyeyle indi. Şaşırıp kaldım. Annen bana doğru eğilip seni göstermek istediğinde dudak büküp, *'Ama bu çok küçük, ben bununla oynayamam ki,'* dedim surat asarak. Ama annen gülümsedi. *'Şimdi küçük, ama biraz zaman geçince büyüyecek ve senin en iyi arkadaşın olacak,'* dedi. Battaniyeyi açıp senin yüzünü gösterdi. Başta hayal kırıklığına uğradığım için bakmak is-

temedim ama sonra merakıma yenik düşüp battaniyenin içine doğru başımı uzattım ve işte o an, senin lacivert gözlerini gördüm."

Durdu. Sanki yine ilk defa görüyormuş gibi gözlerime baktı.

"Kızların çığlık atarak izlediği vampirli bir film vardı ya, hani Erva'nın beni zorla götürüp izlettiği... İşte oradaki kurt çocuk gibi, gözlerini görür görmez mühürlendim ben de sana. O günden sonra her sabah senin için uyandım. Senin daha hızlı büyümen için her gece uyumadan önce dua ettim. Annem birkaç kez beni dua ederken duymuştu da, üzülme bir arkadaşın daha olacak demişti. Bazen Erva'nın çok fazla dua ettiğim için olduğunu bile düşünürüm. Ama Erva doğduğunda sana baktığımda hissettiğim şeyi hissetmemiştim. O kardeşimdi ama sen benim arkadaşım olacaktın. Sen benim için gelmiştin..."

Bu kez gülümsemesi daha hüzünlüydü. "Ben okula başladığım gün ağlamıştım hatırlıyor musun? Ama korktuğum için değil, sen benimle gelemediğin için ağlamıştım. Sen okula başladığında ise daha çok ağladım. Bu kez orada benden çok seveceğin başka arkadaşlar bulacaksın, diye korkmuştum."

Elini ensesine götürdü. Yine derin bir nefes aldı. "Sonra yıllar geçti. Sen gerçekten büyüdün. Ve bunu sadece ben değil başkaları da fark etti. Okulda senin adını kimin ağzından duysam sinirlenmeye başladım. Bir gün yan sınıftan bir çocuğun sana aşkını itiraf edeceğini duydum. Sokağın başında yolunu kesip sana çiçek verecekmiş, öyle demişlerdi. Okuldan bizim sokağa kadar o kadar hızlı koşmuştum ki ciğerlerim patlayacaktı. Ama o seni bulmadan önce ben onu buldum ve bir güzel dövdüm. O elindeki çiçekle kaçarken anlamıştım. Sen benim arkadaşım değildin.

Arkadaşlarını görünce kalbin boğazındaymış gibi atmazdı, onun sevdiği çöreği almak için saatlerce fırının açılmasını beklemezdin, adını duyduğunda sebepsizce gülümsemezdin, başkasının dudaklarından onun adı çıktığında bile kıskanmaya başlamazdın, *onun lacivert gözlerinin sadece ve sadece sana bakmasını istemezdin...*"

Bir adım yaklaştı. "Büyüdüğünde tüm bunların olacağını bilseydim onca duayı etmezdim."

Gözlerindeki hüzün başka bir şeyle yer değiştirmeye başladı. "Evet, senin büyümeni istedim. Yeterince büyüdüğünde sana tüm bunları anlatmayı istedim. Bu yüzden bekledim. Ama sen büyüdün ve bana önce abi dedin. Sonra gözlerime bakmaz oldun. Sonra uzaklaştın. En sonunda da Çıkmaz'dan gitmek istedin. Seni durdurmak istedim ama yapamadım. Gitme diyemedim. Ve sen gittin."

Dişlerini sıktı. "Cesaretimi her topladığımda başka bir şeyle çıktın karşıma. Önce şu mektuplar. Sonra Allah'ın belası Romeo!"

Bir adım daha attı ve aramızda boşluk kalmadı. Parmaklarıyla kolumu sardığında gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Ama başarılı olduğu söylenemezdi.

"O adama Romeo derken, bana her abi dediğinde ben ne hissediyordum biliyor musun?" Farkında olmadan sıkmaya başladı kolumu. "Ölüyordum anladın mı? Ölüyordum!"

Başını iki yana salladı. Hâlâ kolumu olması gerekenden fazla sıktığının farkında değildi. Karşımdaki Ahmet yerine bambaşka biri olsaydı belki de korkardım. Ama korkmadım. Söylediklerinden sonra sadece afallamıştım.

"O adi herife o gece söylemiştim. Sahra sadece bir gece daha seninle ama yarın ve sonsuza kadar benim yanımda

olacak demiştim. Ama o ne yaptı, senin aklını karıştırdı. Ertesi gün olacakları bildiği halde seni benden almaya çalıştı."

Kaşlarımı çattım. Bana anlattıklarını bile henüz sindiremişken şu an söylediklerini nereye koymam gerektiğini karar veremedim. Aklım öyle karışmıştı ki, artık hangi kurduğu cümleye tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"Kimden, neyden bahsediyorsun?" diye sorabildim kekeleyerek.

Sinirle nefesini dışarı bıraktı. "O saçma baloya gittikten sonra. Ertesi gün. Ben... Sizi gördüm."

Kolumdaki parmakları da yüzü gibi çaresizce kasılmıştı. Ben ise kaşlarımı daha fazla çatmaktan başka bir tepki veremedim.

"Ne gördün? Ne demek istiyorsun, inan anlamıyorum."

Dişlerini sıktı. Çenesindeki damarları sinirle dans ederken belki de ilk kez onu bu halde görüyordum.

"Yurdun bahçesinde öpüştüğünüzü gördüm! Uzaktaydım ama o pisliğin tenine dokunmasını cebimdeki kutuyu sıkarak izledim. Biliyordu. Sana o gün vereceğim şeyi biliyordu. Bildiği halde sana dokundu!"

Yutkundum. Öyle öfkeyle bakıyordu ki, bahsettiği günü hatırlamaya çalışırken bile zorlandım. Ama o başını kabullenemez şekilde sallayıp devam etti.

"Dehşete kapıldım. Kendimi kaybettim. Daha fazlasını görmemek için arkama bile bakmadan Çıkmaz'a gittim. Aptalcaydı biliyorum ama Yasemin'in kapısına gidip senin yüzüğünü ona takana kadar öfkem durulmadı."

Söylediklerini idrak ettiğim an kolumdaki parmaklarından kurtuldum. Acı tenimde kendini hissettirirken sanki beynime ilk defa kan gitmeye başlamıştı.

"O Kenan'dı..." diyebildim sessizce.

Histerik bir gülüş koptu dudaklarından. Parmakları saçlarına gittiğinde bu kez benim kolum yerine onları çekiştirdi.

"Tabi ya, bir de gizemli kelebeğimiz vardı. Bana ait olan teni daha kaç kişiyle paylaştım acaba?"

Bana öfkeyle bakan haline inanamadım. Dişlerimi sıktım. Tüm gücümle omuzlarından geriye doğru ittirdim. O birkaç adım geriye sendelerken ben yüzüne doğru haykırdım.

"Ne söylediğinin farkında mısın? Üstelik bizim öpüştüğümüz falan yoktu. Onun dudakları sadece yanağıma dokundu ve hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gitti. Aptal gibi davranmak yerine gelip bana sorabilirdin!"

Sinirle toparlandı. Tekrar aramızdaki boşluğu doldurup bu kez iki eliyle birden kollarımı sarmaya çalıştığında, öfkeli parmaklarını kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ama güçsüz direncimi kırıp kollarımı tuttu ve kolayca yeniden ona dönmememi sağladı. Öylece bana baktı birkaç saniye. Elleri beni sarstığında eskisi kadar öfkeli değildi. Ama hâlâ kabullenemez bir hal içindeydi.

"Sana ne yaptığına bir bak! Önce adını değiştirdi. Sonra saçlarını, kıyafetlerini... Sonra bakışlarını... Şimdi kokun bile farklı. Benim Sahra'm gibi değilsin!" Gözlerini kaçırdı benden. Nefesini yorulmuş gibi dışarı bıraktı. "Sen bu kadar değişmişken, gelip sana sormaktan korktum. Duyacaklarımdan. Söyleyebileceklerinden korktum. Karşıma geçip başka bir adamı sevdiğini söylemenden korktum. Bu yüzden korkuma, öfkeme yenik düştüm."

Birkaç saniye sonra tekrar gözlerime baktı. Artık canımı yakmayan ellerinden biri yüzüme uzandı. Parmakları yanağıma dokundu.

"Ben sana daha ilk baktığım an âşık oldum be Sahra. Koca bir ömrü senin büyümeni bekleyerek geçirmişken, ellerimden uçup gitmeni hazmedemedim."

Parmakları tenimi okşarken aptala dönmüştüm. Tepkileri, duyguları öyle hızlı değişiyordu ki, ne düşünmeliydim, ne hissetmeliydim bilmiyordum. Az önce yaşananları bir sıraya koymaya çalıştım. Tam olarak idrak etmekte zorlanıyordum ama bunca öfkesinin, suçlamalarının altında yatan gerçek; Ahmet'in başından beri beni seviyor olmasıydı, öyle mi? Az önce duyduklarım benim iç sesimin değil, onun dudaklarından çıkmıştı değil mi? Evet, evet, saniyeler önce *Ahmet resmen bana âşık olduğunu söylemişti!* Bu yüzden her şeyi bir yana koyup bu gerçeğe tutundum.

Parmakları yanağımdan çeneme indi. Bakışlarının tenime yaklaştığını fark etmem zamanımı aldı. Dudakları tenime dokunacak kadar yaklaştığında düşünmeyi bırakıp aceleyle gözlerimi kapattım. O an kalp atışımın sesi kayalara çarpan dalgaları bastırdı. Sesli şekilde yutkundum ve bayılmamak için ellerimi ve tüm bedenimi kastım. Ama beklediğim olmadı. Sonunda dayanamayıp gözlerimi açtığımda, Ahmet tenime yakın bir yerlerde durmuş, sadece bana bakıyordu. Önce parmakları tenimden kaydı. Sonra kolumu tutan parmaklarını bu kez acı çeker gibi sıktı. Gözlerimin içine bakarak; "Yapamam," dedi.

Zaten afallamış olan ruh halim bu kelimenin ne anlama geldiğini çözemedi. *Neyi yapamazdı? Beni öpemez miydi? Yoksa beni sevemez miydi?* Ben milyonuncu kez kaşlarımı çatarken, o bakışlarını kaçırdı.

"Yapamam," diye tekrar etti.

Bu kez ben onun koluna uzandım.

"Neyi yapamazsın?"

Bunu sorarken gerçek anlamda dengem bozulmuştu. Allak bullak olmuştum. Sanki beynimde mantığa dair tek bir parça kalmış gibi, hâlâ çaresizce mantıklı yaklaşmaya çalışıyordum. Siyah paltosunun üzerinde titreyen ince parmaklarıma baktı. Başını salladı. Gözlerime bakmadan konuştu.

"Bunu ona yapamam..."

Hâlâ anlamamıştım. Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslatıp saklanan bakışlarını yakalamaya çalıştım.

"Kime?" diye sordum çocukça bir refleksle.

"Yasemin'e bunu yapamam," diye cevap verdi sessizce.

Parmaklarımı nefesimle beraber bıraktım, kollarım iki yanımda asılı kaldı. Yine boşluktaydım. Beni dakikalar boyunca tokatlamış olsaydı şu an ki kadar sersemleşemezdim. Çaresizce benden kaçan gözlerini seyretmekten başka bir şey yapamadım.

"O senin gibi değil. Çıkmaz onun sahip olduğu tek şey. Eğer onu bırakırsam bir daha toparlanamaz. Çıkmaz'da arkasından söylenenleri kaldıramaz."

Bana baktı. İlk kez utandığını hissettim. "Sen dünyanın her yerinde ışıldarsın ama onun parladığı tek yer Çıkmaz. Onu bırakırsam elindeki tek şeyi almış olurum. O bunu kaldıramaz. O senin kadar güçlü değil."

Benden cevap bekler gibi yüzüme baktı. *Ne söylememi istiyordu ki? Omzuna vurup onurlu davranışı için onu tebrik etmemi falan mı?* Farkında olmadan dudaklarım yukarı doğru

kıvrıldı. Nefesimi dışarı bıraktığımda yarım bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Sanırım ciddi anlamda kafayı yiyordum. Aklım artık devreleri yanmış makina gibi duraksamıştı. Dakikalar içinde Ahmet'e hem sahip olup, hem de kaybetmiştim. İşte bu gerçekten trajikomikti. Yüzümdeki gülüşü silemeyeceğimi anladığımda, beni aptala dönüştüren adamdan uzaklaşmak istedim. Arkamı dönmek için hamle yaptığım an koluma dokundu. Önce kolumdaki eline, sonra hissiz bir şekilde pişmanlıkla dolu olan gözlerine baktım. Ben sustum, o yalvarır gibi konuştu.

"O yüzük senindi. Ama ben... Ben öfkeme yenik düştüm. Şimdi onun hayatı parmağındaki o halkaya bağlı. Bunu ona yapamam Sahra. Anla beni."

Omuz silkerek gülümsedim. Öyle sakindim ki, ben bile kendimi garipsedim. Bu halim onu ürkütmüş gibi geri çekildi. Ve ben onu arkamda bırakıp yürümeye başladım.

Adımlarımı yere değil de havaya atıyordum sanki. Denizin kıyıya her vuruşunda konuşmamızın bir parçasını tekrar edip kavramaya çalıştım. Ama olmadı. Kalbimle beynim arasında bir yerlerde kopukluk vardı. İçim bomboştu. Kulaklarım uğulduyordu. İç sesim çoktan beni terk etmişti.

Taksiye bindiğimi bile hatırlamazken, şoför istediğim yere geldiğimi söyleyerek bana dönmüştü. Sanırım bu cümleyi birkaç kez tekrarlamıştı. Çantama elimi uzatıp, elime gelen ilk kâğıt parayı ona uzattım ve onun bana seslenmesine aldırmadan dışarı indim. Sanırım dolgun bir bahşiş bırakmıştım. Geldiğim yeri gördüğümde nefesim acı çekermiş gibi havada süzüldü. O yoktu ama ben yine ona gelmiştim. Çenemi sıktım. Ağlamak istemiyordum. *Henüz değil...*

Bahçe merdivenlerini çıktım yavaşça. Yalnızlık havuzuna gülümseyerek selam verip çantamdaki anahtarı aradım. Titreyen parmaklarım zorlanarak açtı kapıyı. Beni sabah güneşinin çoktan aydınlatmış olduğu salon karşıladı. Safiye Abla bile bir daha dönmeyeceğini kabullenmiş olacak ki, bütün mobilyaların üstünü beyaz çarşaflarla örtmüştü. *O gidince her şey ölmüş gibiydi...*

Karnımdaki sızı yukarı doğru hareketlendiğinde hızlı adımlarla üst katlara çıktım. Benim odam sayılan kapıya hüzünlü bir merhaba dedim. Beklemeden diğer merdivenleri adımlayıp son kata ulaştım. Banyo kapısına dokundum. Işığını yakıp küvete bakacak kadar güçlü değildim. Duvarlardan destek alarak adımlamaya devam ettim. Spor odasının önünden geçerken aletlerin sessizliği içimi daha fazla yaktı. Onun odasına kendimi attığımda boğazım acımaya başlamıştı bile. Birkaç adım sonra bakışlarımı ondan bir parça görmek için duvara çevirdim. Ama yoktu. Koca duvar çıplak kalmış gibi bomboştu. Tüm resimler, çerçeveler, biletler, yazılar, şiirler, hepsi gitmişti. Ona ait hiçbir şey kalmamıştı. Tek bir şey hariç...

Koca duvarın ortasında. Gizli bölmenin tam üstüne asılan tek bir resim vardı. Siyah beyazdı. Ve bana aitti! Sanırım burada kaldığım günlerin birinde çekilmişti. Gözlerimi huzurla kapatmış, şu an arkamda duran yatakta uyuyordum. Hiç kendim gibi değildim. Yabancı birine bakarmış gibi uzun uzun baktım kendi yüzüme. Çerçevenin alt kısmında, onun o okunması zor olan yazısını fark ettim. Yaklaşıp buğulanan gözlerimi sildim ve okumaya çalıştım.

"Uyku barınsın gözlerinde, mutlulukta gönlünde.

Uyku da ben olsam, mutlulukta...

Ne tatlı bir dinlenme olurdu..."

Geri geri adımladım yatağa doğru. Yatağın kenarına oturup huzurla uyuyan kızı seyrettim sonra. O Sahra değildi, Juliet'ti. Ve Juliet o zamanlar birçok şeye sahipti ama Sahra şimdi yalnızdı.

Eğer siz bir seçim yapmazsanız, hayat o seçimi sizin yerinize yaparmış. Ve ben; sevdiği iki oyuncağından vazgeçemeyen şımarık bir kız çocuğu gibi davrandığım için, hayat ikisini de elimden almıştı. Yatağa uzandım, gözyaşlarımı serbest bıraktım. Onun kokusunu hâlâ saklayan yastığı ıslatırken, kimin yokluğuna ağladığımı bilmiyordum. Ama kendimi dünyadaki en yalnız kişi gibi hissediyordum...

17. Bölüm

Ayna

Günler, haftalar, hatta aylar geçmeye başladı. Bu zaman içinde ben kendimi derslerime, Erva'nın oldukça yaklaşan düğününe vermiştim. Tabi bir de Ahmet'ten kaçmaya çalışma olayı vardı ama bu beklediğimden kolay oluyordu, çünkü aynı saklambacı o da oynuyordu. Bir diğer yaptığımsa; Emir'i düşünmemeye çalışmaktı. Ve işte bu bir hayli zordu.

Emir'in gidişinden sonra kimse bana Juliet demedi. Yemekhanede sırasını veren olmadı. Kapımı açıp sandalyemi tutan centilmenler de kısa sürede yok oldu. Öğretmenlerin çoğu yeniden adımı hatırlamakta güçlük çeker olmuştu. Kısacası eskisi kadar olmasa da, yine görünmez sayılırdım.

Onun gidişi hakkında yapılan yorumlar, dedikodular birkaç ay içinde bitti. Yerini sanki yedek oyuncu gibi sırada bekleyen Dekan'ın oğlu aldı. Emir'den daha az yakışıklıydı, daha az popülerdi, daha az zengindi, daha az zekiydi. Her şeyiyle daha azdı. Ama okul için yeterliydi. En azından dönem sonuna kadar... Yeni yılda yeni bir oyuncu bulmakta sorun yaşamayacaklar gibi görünüyordu.

Bu, uzaktan bakınca bir kısır döngüydü. Konuşmak için birilerinin göze batması şarttı. Bu Rektör'ün oğlu, Dekan'ın kızı ya da sıradan bir asistan olsa da fark etmezdi. Hayatta kalmak için birilerinin sohbet konusu olması şart gibiydi. Bu onlar için önemliydi, gerekliydi. Benim içinse tüm bunlar hiçbir şeydi. Kabullenmem zamanımı almıştı ama onu özlüyordum... Hem de çok fazla.

O gittiğinden beri pizza yemiyordum. Ne yersem yiyeyim ellerimi birbirine vurmak yerine peçete kullanıyordum. Yemekhanede ve kütüphanede onunla oturduğumuz masalarda oturup yaptığı şebeklikleri düşünüp, gülümsüyordum. Bazen sanki karşımda oturuyormuş gibi içimden ona günümü anlatıyordum. Kütüphanede onun tarzıyla ders çalışıyordum. Odama gittiğimde çalışma masamdaki lambamı yakmadan önce dudaklarımı örtmesi için ona zaman veriyordum. Ve uyumadan önce duvarımdaki stetoskopuna bakıp, şu an dünyanın neresinde olabileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Bazen onun uçsuz bucaksız bir çölde, küçük çadırının içinde kum fırtınasının sesiyle uyuduğunu düşünüyordum. Bazen Latin ülkelerinin birinde oldukça seksi bir kadınla dans ederken düşünüp kıskanıyor, bazen Uzakdoğu'da hiç bilmediği bir yemeği tadarken düşünüyordum. Bazen de uzaklara dalıp beni düşündüğünü hayal ediyordum.

İnsan neden elindekinin kıymetini kaybettiğinde anlar ki? O şımarık, şapşal suratı yanı başımdayken ona daha iyi davranamaz mıydım? Tek güzel söz söyleyemeden kilometrelerce uzağıma giderken, ona dur diyemez miydim?

Onun gittiği ilk haftalarda okulda ve yurtta konuşulan tek şey soruşturmaydı. Ve tahmin edildiği üzere tüm gözler ve bakışlar da benim etrafımda geziniyordu. İnsanlar olanların ayrıntılarını deli gibi merak etse de bana tek kelime edemediler. Gerçi bunda sürekli bodyguard'ım gibi iki

adım yanımda yürüyen Su ve Damla'nın da payı olabilirdi. Sırf bu yüzden bile onlara minnettardım.

Emir'in babası hâlâ görevinin başındaydı. Soruşturmada aklanmıştı ama bu olay itibarını biraz zedelemiş görünüyordu. Herkes bu yılın onun son yılı olacağı konusunda hemfikirdi. Ve bu durum ülkenin en uzun süreli rektörlük yapan kişisi için hayal ettiği gibi emeklilik başlangıcı olmasa gerekti. Birkaç kez onun yanına gidip konuşmak ve nasıl olduğunu görmek istemiştim ama bunca olayda hatırı sayılır payım olduğunu düşündüğüm için, vicdan azabım cesaretimi kırdı. Üstelik oğlunun benim yüzümden ülkeyi terk etmiş olması da bir diğer gerçekti.

Yılan Akın'a gelecek olursak... Tüm bu olayların sonunda iç huzurumu sağlayan tek şeyin o olduğunu söyleyebilirim. Çünkü işler onun için hiç de iyi sonuçlanmamıştı. Bizim bildiğimizin dışında daha birçok suça karıştığı da ortaya çıkınca, uzun yıllar parmaklıklar arasında kalması kesinleşti. Gerçek hayatta kötülerin de kaybettiğini bilmek insanı rahatlatıyordu.

Okuldaki ilk haftalar oldukça zordu. Su ve Damla derslere giderken bile benimle yürüyordu ama arada beni yalnız bırakmak zorunda kalıyorlardı ki, onlar etrafımda değilken gerçekten savunmasız kalıyordum. Ortaya atılan ama muhatabının ben olduğum cümlelerin, imaların, gülüşlerin, bakışların ağır geldiği günlerde kendimi çaresizce onun evine atıyordum. Sanırım bu, biraz da kabullenmek içindi. Çünkü kokusu yastığından gidene kadar gittiğini kabul etmek istememiştim. Her an bir yerden çıkacakmış gibi bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. *O dönmedi...*

Odasındaki kokusunun temizlik kokusuyla yer değiştirdiği bir günde Safiye Abla'yla karşılaştım. Sanırım gidişini kabullendiğim an, tam da o andı. Öyle bir bakışı vardı

ki bana, sanki Emir gitmemişti de, ölmüştü. Ve her şey gibi bu bakışın sorumlusu da bendim. Bazı geceler onun etrafımdaki yokluğunu öyle yoğun hissediyordum ki, izinsiz düşüyordu gözyaşlarım yanaklarımdan. Damla bir gece sesimi duyup -ki ben her defasında duyduklarına emindim- yanıma çöktü ve saçımı okşadı. Onun ince parmakları yatıştırmak yerine daha fazla yaşın dökülmesine sebep oldu. Çünkü gözler itaatsizdi. Bakma dediğinde bakardı, ağlama dediğinde varını yoğunu ortaya dökerdi.

"Onu özlüyorum..." diyebildim sadece.

O da bana; "Biliyorum," dedi sessizce.

Sesi gülümsüyor gibi çıkmış, sanki söylediğimden çok daha fazlasını biliyormuş gibiydi. Ayağa kalkıp masasına doğru gitti, çekmesi karıştırıp bir şey çıkardı. Yanıma yeniden geldiğinde saçlarımı kulağımın arkasına attı ve kulaklıkları kibarca kulağıma yerleştirdi. Küçük bir çocuk gibi elimin tersiyle ıslanan yanaklarımı sildim. Karanlık odada tam olarak seçemediğim yüzüne bakmaya çalışıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ruh sağlığını işlediğimiz bir derste, hoca bize müzikle tedavi edilen vakaları anlatmıştı. Sonra zarif bir hareketle masasındaki düğmeye basmış ve koca amfiyi yumuşak bir çello sesi doldurmuştu. Müzik tüm sıraları tek tek dolaşırken; *"Siz müziğe dokunamazsınız ama o size dokunabilir,"* demişti. O an derste dudaklarımı sıkmış, gözkapaklarımı birbirine bastırmıştım. Notaların bana onca kişi arasında dokunmasına izin veremezdim. Çünkü tek bir zayıflığımda bile koca sınıfın içinde hıçkırarak ağlayabilirdim.

Şu an kısık sesiyle kulağımı doldurmaya başlayan melodide dersteki o parçaya benzer bir müzikti. Bu kez ona keman ve adını bilmediğim sayısız müzik aleti eşlik edi-

yordu. Ve sanki hepsi ruhumu parçalamak için ellerindeki bıçaklarla kalbimi hedef almıştı.

Damla seçtiği müziğin sesini açmadan önce karanlıkta bile parlayan sarı saçlarıyla yanağımı okşadı.

"Bırak müzik sana dokunsun," dedi, sonra alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurup, müziğin yükselen sesiyle birlikte beni yalnız bıraktı.

Şarkıda hiç söz yoktu. Belki de basit bir balattı. Ama dünyadaki bütün hüzünleri toplamış gibi çalıyorlardı. Bu melodi, ağlamayı alışkanlık haline getirmiş birinin kulağındayken acımasızlıktan başka bir şey değildi.

Evet, haklıydı, müzik sana dokunabilirdi. Hatta kendine bile itiraf edemediğin duygularına dolanıp ruhunu bile ele geçirebilirdi. Ben de bana dokunmasına çaresizce izin verdim. Birkaç gece aynı müzik eşliğinde ağladım. Sonraki geceler ise sustum ve her şeyi kabullendim. *Artık Mutlu Kelebek yoktu, Ahmet yoktu, Emir yoktu.* Yine ve bu kez gerçekten yalnızdım...

Mutlu Kelebek demişken, onunla son vedamızdan beri bir daha görüşmemiştim ama beni bir kez aramıştı. Tamamen iyileşip iyileşmediğimi sormak için aradığını söylemiş, konuşma içinde ise yaptığı haber sayesinde terfi aldığından bahsetmişti. Bunda benim de payım olduğunu belirtip tekrar teşekkür etmeyi de ihmal etmedi. Bu teşekkür benim hoşuma gitmese de yorum yapmadan mutlu olmasına sevindiğimi söyledim. Gerçekten sevinmiştim, bu hikâyeden mutlu çıkan birilerinin olması iyi bir şeydi. O kişi Kenan olsa bile...

Artık kış bitmişti. Bahar geldiğini belli edercesine kuşlara, çiçeklere sonsuz özgürlük vererek gövde gösterisi yapıyordu. Çıkmaz'a da bahar yakışıyordu. Hemen hemen her sokakta bolca olan meyve ağaçları çiçek açmaya başlamıştı bile. İnsanlar bahçe düzenlemelerini yapmaya başlamış, evin hanımları yazı karşılaması için sevdiği çiçeklerin fidelerini çoktan toprağa ekmişti.

Kendi sokağıma girdiğimde zor ve yalnız geçen kıştan sonra, etrafımı saran baharla birlikte umutlanmak istedim. Üstümde, mevsime uygun çiçek desenli bir elbise vardı. Boynumda, sanırım artık alışkanlıktan taktığım ayçöreği kolyemle eve doğru yürüdüm. Ben ayakkabılarımı çıkarırken evin içinde Erva'nın sesi ve annemin gülüşü yankılanıyordu. Muhtemelen Erva yine benden önce gelip odama kurulmuştu ve edepsiz esprileriyle annemi güldürmeye başlamıştı bile.

Birkaç hafta sonra finaller vardı ve okulun bitiminden hemen sonra da Erva'nın beklenen düğünü. Bu yüzden her hafta sonu kendimi onun yanına atıyordum. Hem kalan birkaç ayrıntıyı birlikte tamamlamak, hem de oldukça uzun bir balayı yapacağından onu özleyeceğim için elimden geldiğince onun yanında olmaya çalışıyordum. Odama girdiğimde annem kıkırdamaktan kızarmış ama o konuşmaktan yorulmamıştı. Beni fark eden annem yaşaran gözlerini silerek yanağıma öpücüğünü verdi.

"Şu deli kızı al başımdan, yoksa gülmekten böbrek taşı dökeceğim."

Bunu söylerken Erva elindeki dergiyi sallayıp bana doğru sırıttı.

"Annene balayı için sipariş ettiğim iç çamaşırlarını gösteriyordum. Bir iki tanesini beğendiğini söyleyince, ona

göre de bir şeyler bakalım, dedim. Ve sanırım sana yakında kardeş getirebilecek kadar güzel bir kaç model buldum."

Annem kızaran yüzüyle dudaklarını örtüp kendini odanın dışına attığında ben de kendimi yatağıma bıraktım. Elindeki dergiyi kucağından çekip, göz ucuyla asla giymeye cesaret edemeyeceğim ipek geceliklere baktım. İlerleyen sayfalar değil giymeye, bakmaya bile utandığım modeller olunca kapatıp yatağa fırlattım. Sonra ona işaret parmağımı salladım azarlayarak.

"Annemi yoldan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçin Erva hanım."

Keyifle omuz salladı. "Baktım kızını yoldan çıkaramıyorum, bari annenin hayatına renk katayım dedim."

Ufak çocuk gibi gözlerimi kıstım. "Annemlerin hayatı bir tanecik çocuklarıyla zaten oldukça renkli, bu saatten sonra başka bir rengi kaldıramazlar."

Sesli şekilde kıkırdadı. "Bir de bana kıskanç dersin," dedikten sonra dergisini yatağın üstünden alıp özenle çalışma masamın üstüne indirdi. Aklına bir şey gelmiş gibi üstündeki pembe tonlu elbisesini savurarak coşkuyla bana döndü. "Dün fotoğrafçıyı da ayarladım. Böylece düğün için bütün hazırlıkları da tamamlamış oldum. Bu demek oluyor ki, senin somurtan suratını daha fazla çekmek zorunda değilim."

Gözlerimi döndürdüm. "Bu sana ellinci söyleyişim, ben o gün somurtmadım Erva! Bana yirmi iki tabak pastayı tattırdıktan sonra midem bulandığı için kusmamı engellemeye çalışıyordum."

O ikna olmamış şekilde kalçasını masama yaslanıp kollarını göğsünde topladı.

"Sana onları sadece tatmanı söylemiştim. Yani hepsinden birer çatal alman yeterliydi ama senin her dilimi bitirmeye çalışıp, mide fesadı geçirmen benim suçum değildi."

O gülmemek için dudaklarını birbirine bastırınca yataktaki yastığı alıp ona fırlattım.

"O ara zor bir dönemden geçiyordum tamam mı? Ve bunalımda olan hiçbir kız, önüne konan tatlıyı bitirmeden masadan kalkmaz küçük hanım!"

Ona fırlattığım yastığa sarılıp uzunca bir süre kahkaha attı. Sonra yastıkla beraber yatağıma oturdu. Bana baktığında gözlerinde yine o bakış vardı. Son aylarda ara ara böyle bakmaya başlamıştı. İçinde bana söylemek istediği birçok şey varmış ama tüm cümlelerini kendine saklıyormuş gibi.

Hastanedeki konuşmamızdan sonra o an hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Eskisi gibi kalabilmemiz için bu şarttı sanki. Ya da benim rahatsız olacağımı düşündüğü için tek kelime etmiyordu. Bir şeyler söylemek için öldüğünü biliyordum ve bu irade Erva gibi biri için gerçekten takdir edilmesi gereken bir çabaydı. Ama bu kez farklı oldu. Bana bakarken ufak bir nefes aldı.

"Emir'den hiç haber aldın mı?"

Şaşırdım. Emir'in gittiğini ona söylediğimi bile hatırlamıyordum. Kızlar söylemiş olmalıydı. Düğün için yardım etme komitesine Su ve Damla da kadrolu olarak girmiş ve bu süre içinde Erva ile yakın arkadaş olmuşlardı. Hatta Erva, yıllardır bende bulamadığı ve özlemini çektiği her şeye özellikle Damla ile kavuştuğunda -ki bunlar; çoğu kızın sahip olduğu ama benim bir türlü benimseyemediğim konulardı- onlarla daha önce tanıştırmadığım için beni azarlamıştı bile. Gerçi ara ara arkamdan iş çevirdiklerini

de hissetmiyor değildim -ki bu soruyla bu hissimde haklı olduğumu da anladım. Ama bu tahminimi doğrulamak yerine sessizce başımı salladım. Bunu yaparken gözlerimi o malum bakışlarından kaçırmıştım.

"O sana iyi geliyordu," dedi birden. Anlamaz gözlerle ona bakınca açıklarmış gibi devam etti. "Onun senin etrafında olması sana iyi geliyordu. Demek istediğim, şu haline baksana. O seni değiştirdi. Tamam, birkaç ay öncesine göre, yani kazadan öncesine göre daha durgunsun ama bir sene önceki Sahra değilsin." Tepki veremedim. Ama o gülümsedi.

"Bunu iyi bir şey olduğu için söylüyorum. Çünkü eski Sahra'dan çok daha güçlü görünüyorsun. Gerçi kazadan sonra artık eyeliner çekmemenden şikâyetçiyim, öyleyken gözlerin inanılmaz güzel görünüyordu ama bunu ağladığında akmaması için yaptığını biliyorum. Çünkü onu özlediğinin farkındayım Sahra."

Yanağımın içini ısırdım. O bana yaklaşıp elimi tuttu. "Bana bu tarz şeyleri söylemeye çekinmeni istemiyorum. Ben aynı Erva'yım. Sadece yakında evleneceğim o kadar. Onun gitmesine ben de üzüldüm. Ben yokken yanında sana göz kulak olacak, seni gülümsetecek biri olması güzel olurdu. Çünkü onunlayken gülüyordun. Sırf bu yüzden bile onu sevmiştim. Ayrıca burada olsaydı onu düğüne çağırıp, bütün kızların nasıl salya akıttığını izlemek de keyifli olurdu."

Gülümsediğimi gördükten sonra gözlerini kaçırarak, "Ayrıca, şey olduğunda yanında olması da iyi olurdu," diye geveledi.

"Ne olduğunda?" diye sorma gafletinde bulundum. Ama daha soru dudağımdan döküldüğü an, sıradaki düğünü kastettiğini anlamıştım. Benim anladığımı o da fark etti. Kırdığı potu toparlamaya çalışır gibi omuz silkti.

"Ben ortalıklardan kaybolduğumda demek istiyorum," diyebildi sadece.

Görmeyi beklediğini bildiğim için gülümsedim.

"Sadece iki ay balayı yapacağını sanıyordum."

Bunu söylerken söylediklerinin beni sandığından daha fazla etkilediğini belli etmemeye çalıştım. Toparlandı. Parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

"İki ay seni özlemek için yeterli bir süre Ajan Sahra." Surat asıp başını eğdi. "Hem biliyorsun, dönünce artık bizi ayıran tek şey bahçe duvarımız olmayacak."

Üzgün yüzüne bakınca bu kez içten bir gülümseme kapladı dudaklarımı.

"Erva yeni evinin Çıkmaz'ın içinde olduğunu unuttun sanırım?"

Minik, şımarık kız çocuğu gibi önce dudaklarını büktü. Sonra omuzlarını salladı.

"Unutmadım. Ama aynı şey değil. Kapımı açtığımda ilk gördüğüm şey senin odanın camı olmayacak artık," dedi.

"Evet, benim camım olmayacak. Çünkü ilk gördüğün şey Hakan'ın senin için düzenlediği şahane bahçen olacak. Orada enfes kahvaltılar hazırlayıp beni davet edeceksin ve ben sırf senin için çay bile içeceğim." O gülümsedi, ben de devam ettim. "Hem yeni komşunun Azize Teyze olduğunu da unutuyorsun. Onun evi bayram yeri gibidir.

Çıkmaz'ın en sıkı dedikodularının ilk onun dudaklarından yayıldığını bütün mahalleli gibi sende gayet iyi biliyorsun. Bahse varım Ayşin Abla senin evinde oturmak için marketini bile satardı."

Bu kez ikimizde sesli şekilde gülmeye başladık. Bakışlarında eski tanıdık sıcaklığı görmek kendimi daha iyi ve normal hissettirmişti.

Günü tamamladığımda annemle vedalaşıp yurda dönmek için hazırlandım. Ben tam bahçeye çıkmıştım ki, Ervaların evinin kapısı açıldı. Ve içeriden dünya üzerinde görmeyi en son istediğim iki kişi çıktı. Yasemin sarı saçlarını savurup, kusursuz dişlerini göstererek bahçeyi adımladığında, Ahmet hemen arkasındaydı. Bense yutkunup onları görmemiş gibi yapmakla meşguldüm. Ama bu çabam boşunaydı. Çünkü neredeyse aynı anda bahçelerimizden çıkıp yüz yüze geldik. Ve genelde gergin anlarda yaşanan o garip sessizlik oldu.

Kimse konuşmadı bir süre. Ben özellikle Ahmet'in yüzüne yakın olmayan şeylere tek tek bakmaya başladım. Oyalanmaya çalışan gözlerim önce Ahmet'in siyah ayakkabılarına dokundu, oradan ütülü koyu takımına geçti. Yüzüne bakmamı engellemek için yanındaki dişi bedene kaydı bakışlarım. Yasemin'in ince beline sarılmış zarif lacivert elbisesine bakarken kaçınılmaz noktaya döndü gözlerim. Ki o nokta; onun ince parmaklarında arz-ı endam eden tektaşıydı. Bu parlaklık her şeyden daha fazla canımı sıkınca başımı kaldırdım.

Sessizliği Yasemin bozdu. Keyifle bana döndü.

"Nasılsın Sahra? Seni uzun zamandır göremiyordum," dedi.

Ona, senden ve nişanlından saklanma konusunda uzmanlaştım demeyi isterdim. Ama onun yerine zoraki gülümsememle; "Geldiğimde tüm vaktimi Erva ile koşturmakla geçiriyorum," dedim. Kusursuz gülüşü ile başını salladı.

"E, haklısınız tabi, düğüne çok az kaldı."

Başımı sallayıp, "Yaaa, öyle..." dedim zorla gülümsemekten ağrıyan yanaklarımla.

Ahmet'in bakışlarının yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. Ama tüm gücümle ona bakmayı reddettim. Bunun yerine Yasemin'in masmavi gözlerine dikkat kesilmiştim. Çünkü içimde Ahmet'e karşı öfkemi dürten o tuhaf his hâlâ geçmemişti. Gerçi Ahmet'e mi kızgındım yoksa kendime mi, bilmiyordum. Sahildeki konuşmamızdan sonra kendimi uzunca bir süre kitaplarıma hapsetmiştim. Kimseyle konuşamazken onlar benimle konuşmuştu. Ve içlerinden birinde şu yazıyordu:

"Sen uzattığın elini tutmayan ele mi dargınsın, yoksa tutmayacak bir ele uzandığın için kendine mi kızgınsın?"

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu o zamanlar. Ve Ahmet şu an yanı başımdayken aynı soruyu yine aynı sessizlikle cevapladım. Tam vedalaşıp onların yanından ayrılmak için hamle yapacaktım ki, Ahmet'in sakin sesi tüm hareketlerimin önünü kesti.

"Seni yurda bırakmamı ister misin?"

Mecburiyetten ona dönen yüzüm, yeşil gözleriyle buluştuğu an dişlerimi sıktım. Bu hem çok tanıdık geldi, hem de olabildiğine yabancı. Baharın gelmesiyle gözlerinin

koyu yeşili de açılmıştı sanki. Bana son konuşmamızdaki aynı hüzünle bakıyordu hâlâ. Bu canımı daha çok yaktı. Ben cevap veremeden evlerinin kapısı açıldı. Ahmet'in annesi unuttuğu bir şeyi hatırlatıp seslendiğinde, Ahmet izin alarak yanımızdan ayrıldı. Ama hızlı adımlarla eve doğru yürümeden önce huzursuz bakışları Yasemin ve benim aramda birkaç kez gidip geldi. *Ne yapmamızdan korkuyordu ki? O yokken birbirimizin üstüne atlayıp kavga edeceğimizden falan mı?*

Böyle bir şey olursa kolaylıkla bu Barbie bebeğe benzeyen kızı yeneceğimi biliyordum ama buna gerek bile yoktu, çünkü o çoktan kazanmıştı. Kupası da parmağında ışıl ışıl parlıyordu. Ahmet eve girdiği an Yasemin'e döndüm. Yine ustası olduğum yapmacık bir gülüş eşliğinde, "Arsa konusu tamamen kapandı değil mi?" diye sordum.

Aklıma gelen tek sohbet konusu buydu -ki bunun cevabını da biliyordum. Ahmet'in vurulduğu gece kaçan adamı birkaç ay sonra yakalamışlardı. Hatta Ahmet'in vurulma sonrası ortalarda görünmeme sebebinin de bizzat bu olduğunu öğrenmiştik. O adam yakalanmadan sevdiklerinin etrafında olmak istememiş ama adam yakalanınca her şey eski haline dönmüştü. Sonuç olarak, Yasemin ve ailesi tekrar güvendeydi.

Yasemin bakışlarını eve giren Ahmet'ten alıp bana çevirdiğinde, o güzellik yarışmalarını anımsatan gülüşü yoktu yüzünde. Aksine donuk bir şekilde bakıyordu. Daha doğrusu yorulmuş gibiydi.

"Senden nefret ediyorum," dedi birden. Afalladım. Hatta şaşkınlıktan irkildim. Şok olmuş şekilde ifadesiz yüzüne bakmaya devam ederken onun şekilli dudakları yeniden aralandı.

"İyi biri olduğunu biliyorum ama bu senden nefret etmemi engellemiyor. Onun sana baktığında gözlerinde oluşan ışıltıyı her gördüğümde senden nefret ediyorum. Her aradığında koşarak yanına geleceğini bildiğim için senden nefret ediyorum. Adını duyduğunda dudaklarının keyifle inceldiğini gördüğümde senden nefret ediyorum. Benim yanımda dalıp gittiğinde seni düşündüğünü bildiğim için senden nefret ediyorum. Biz evlendiğimizde bile tüm bunların değişmeyeceğini bildiğim için senden nefret ediyorum. Senden nefret etmem beni kötü biriymişim gibi hissettirdiği için, senden daha çok nefret ediyorum!"

Ahmet koşar adım yanımıza yaklaşırken Yasemin az önceki otuz saniye yaşanmamış gibi eski gülüşünü yüzüne yerleştirdi. Bense eşekten düşmüş gibiydim. Ya da biri tarafından tokatlanmış, hatta mideme sıkı bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. O an daha iyi anladım, Yasemin'le kavga etmemize gerçekten gerek bile olmadığını. Çünkü o otuz saniyede, kılını bile kıpırdatmadan beni yere sermeyi başarabiliyordu. Ama gözlerindeki o bakışta aslında kazanmadığını bildiğini hissetmiştim. Ve o an ben kendimden, onun benden nefret ettiğinden daha çok nefret ettim. Ahmet yanımızda durduğunda nefes nefese sayılırdı. Endişeli birkaç bakışı üstümüzde dolaştı. Sanki ikimizin de yaralanmamış olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Ama ikimizde onun göremeyeceği şekilde çoktan yaralanmıştık bile...

Bana döndü yüzü, yanındaki gülümseyen kadını görmemezlikten gelip; "Önce Yasemin'i eve bırakayım. Sonra seni yurda yetiştiririm," dedi.

Bunu söylerken olağan bir şeyden bahsedermiş gibiydi. Ya da yanındaki kadına böyle hissettirmek istiyordu. Az önceki sözler hâlâ kulağımda çınlarken onun mavi gözlerine bakarak bu teklifi kabul edemezdim. Listesine ben-

den nefret edeceği başka bir şık daha eklemek istemedim. Omuzlarımı dikleştirip kendime geldim. Ahmet'in hâlâ aynı etkiyle canımı yakan yeşil gözlerine bakıp başımı salladım.

"Gerek yok. Ben kendim giderim Ahmet Abi."

Ve başımla ikisine de hızlı bir selam verip arkamı döndüm.

Yol boyunca Yasemin'in söyledikleri etrafımda dolaşıp durdu. Saat fazla geç sayılmazdı. Erva'nın düğünü için yapılacak bir şey kalmadığı için tüm günü konuşarak geçirmiştik. Bu yüzden yurda döndüğümde saat erken sayılırdı. Ben de yurda girmeden direk kütüphaneye doğru yürüdüm. Damla ve Su'yu beklemek için en güvenli yer orasıydı. Artık insanların umurunda değildim ama yine de tesadüfi bakışlar bile beni rahatsız etmeye yetiyordu.

Kızların gelmesini beklerken kütüphane duvarında ilgi çekici birkaç duyuruya göz gezdirdim. Ama açıkçası hiçbirini doğru düzgün okuduğum söylenemezdi. Aklımda hâlâ Yasemin'in söyledikleri dolaşıyordu. Yasemin'i düşünmek bana aynaya bakmak gibi geldi. Aylar önce ben Ahmet'in onu sevdiğini düşünürken, şimdi aynı bakışları onun yüzünde görmek kendimi tuhaf hissettirmişti. O tanıdık acıyı gördüm yüzünde. Karşılıksız aşkın verdiği o engellenemez çaresizlik...

"Hayrola, sen de Romeo'n gibi kaçmayı mı düşünüyorsun?"

Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. Hobbit Ezgi yanı başımda, yüzüne yakışmayan sarı saçlarıyla bana bakı-

yordu. Eski kestane kahvesi saçlarının ona daha çok yakıştığını söylemek isterdim ama eline geçen her fırsatta bana sataşan birinin bunu hak etmediğini düşündüm. Ayrıca oldukça esmer tene sahip birinin saçlarını platin sarısına boyamasının intihardan farksız olduğunu ben bile biliyordum. Ve bunu ona söyleyecek dostları olmamasına kısa bir an üzülsem de gözlerimi devirdim.

"Seninle uğraşamayacak kadar yorgunum Ezgi."

Umursamaz sesim onun hevesini kırmadı. Elini zorlanarak da olsa omzuma attı.

"Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum. Ve emin ol, yaşananlardan sonra bence de gitmek sana çok iyi gelecektir," dedi yapmacık dostane sesiyle.

Omzumu sallayıp elini üstümden silkeledim. "Yine ne saçmalıyorsun?"

Gözleriyle panoyu işaret etti sırıtarak. "İncelediğin duyurudan bahsediyorum. Gitmen için yardım edebileceğim bir şey varsa, seve seve yanında olduğumu bilmeni isterim."

Gözlerimi sevimsiz suratından çekip, panoda bahsettiği duyuruyu aradım. Bu, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin tıp fakülteleri hakkında bilgi verdiği bir yazıydı. Kısa bir göz gezdirmeden sonra, sayılı öğrencinin bu fakültelerde öğrenimine devam etme imkânı olduğundan bahsettiğini anladım. Ben yazının ayrıntılarını okumaya çalışırken Damla'nın sesi duyuldu.

"Ezgi senin artık ciddi anlamda Sahra'dan hoşlandığını düşünmeye başlayacağım."

Ezgi hakarete uğramış gibi yüzünü buruşturdu. Bu hareketi kızların kıkırdamasını sebep oldu. Sonra Su uzun bedenini Ezgi'nin oldukça yakınına getirip gözlerini onun gözlerine sabitledi.

"Az önce senden daha tatlı olan bir kadavranın bağırsaklarında, ellerimle fıtık aradım. Ve bunu yapmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Ama aynı şeyi senin bağırsaklarına yapmaktan inanılmaz keyif alacağıma emin olabilirsin. Bu yüzden bağırsak sorunu yaşamak istemiyorsan, toz ol Ezgi!"

Ezgi belli etmek istemese de rahatsız oldu. Güvenli mesafeye geçtiğinde gözlerini devirdi.

"Merak etmeyin, yemedik kıymetlinizi," dedikten sonra göz yakan saçlarıyla birlikte kütüphaneden çıkıp gitti.

Kızlar dile getirmeseler bile bu kızla uğraşmaktan zevk alıyorlardı. Bazen sırf Ezgi'nin benim başıma üşüşmesi için beni yalnız bıraktıklarını bile düşünüyorum. Ezgi gittikten sonra tekrar panoya döndüm. Duyurudaki küçük yazılarla yazılmış bilgilendirme kısmı oldukça yetersizdi. Kızların kendi aralarındaki konuşmalarını böldüm.

"Şu olay tam olarak ne oluyor?" diye sordum ilgisiz görünmeye çalışarak.

Neyden bahsettiğimi anlamak için parmağımla gösterdiğim kâğıda birkaç saniye baktılar. İlk Damla başladı.

"Çoğu Avrupa ülkesinde geçerli olan bir durum. Farklı ülkelerdeki tıp öğrencilerini kendi bünyelerine alıp eğitiyorlar. Çeşitlilik yaratma durumu işte."

"Ayrıca mezun olduğunda o diplomayla dünyanın her yerinde doktorluk yapabiliyorsun."

Su'yun önemsiz bir şeymiş gibi kurduğu cümle dikkatimi daha çok vermemi sağladı.

"Herkes başvurabiliyor mu?" diye sordum ama yine gereğinden fazla istekli olmamaya dikkat ettim. Su omuz silkti. "Evet, ama genelde birkaç beşinci ya da son sınıf öğrencileri başvuruyor."

"Neden ki?"

Açıkçası böyle bir fırsatla daha fazla insanın ilgileneceğini düşünmüştüm. Damla'nın bana olan bakışları değişmeye başlarken, Su basit bir şeyi açıklar gibi ilgisizdi.

"Dersler bu haliyle bile yeterince zorken, sence aynı dersleri bir de yabancı dille uğraşarak öğrenmek nasıl olur Sahra?"

Beklediği tepkiyi veremedim. Aklımdan çok daha farklı şeyler geçirerek tekrar panoya döndüm. Damla bana seslendiğinde gözlerimi kısmış dudaklarımı kemiriyordum.

"Bir dakika, sen neden o duyuruyla bu kadar ilgilendin ki?"

Mavi gözlerine baktığımda çoktan şüpheci bir şekilde beni süzmeye başlamıştı bile. Cevap vermeden öylece yüzüne baktım. Anında kaşlarını çattı.

"Sakın düşündüğüm şeyi aklından geçirdiğini söyleme Sahra!"

Damla afallamış ifadesiyle bana bakmaya başladığında Su durumu yeni çözmüştü. Ve anında sinirli gözlerini bana çevirdi. İkisinin de tepkisini beklemek istemedim. Gözlerimi onlardan kaçırdım. "Gitmem gerçekten iyi olacak," dedim sessizce.

"Kimin için?" diye sordu Damla hemen.

Gözümün önünden sayısız sebep ve insan geçti. İçlerinden biri gitmem için en büyük etkendi. "Benim için. Onun için..."

Su bana doğru bir adım yaklaşıp ona bakmamı sağladığında sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun! Kusura bakma Sahra ama o herif aptallık edip seni geri çevirdi. Bu yüzden sana her baktığında vicdan azabı çekmeyi de hak ediyor!"

Beni etrafında görmemin Ahmet'e değil de Yasemin'e ceza olacağını söylemek istedim. Ama böyle bir şeyi söylersem muhtemelen gerçek aptalın ben olduğumu haykıracaklardı. Hatta Su, beni kendime getirmek için sıkı bir tokat bile atabilirdi. Tamam, ben de iyi dövüşüyordum ama Su kendime rakip olarak görmekten çekineceğim biriydi, hele de öfkeliyken. Ve şu an gözleri beni kararımdan vazgeçirmek için oldukça sert bakıyordu. Gözlerimi ondan kaçırdım. "Anlamıyorsunuz..." Sonra ikisine birden döndüm. Dişlerimi sıktım. Sesimi ayarlamak için özen gösterdim. "Onlar evlendikten sonra burada olmak istemiyorum. Onların etrafında olamam. Bir ömür boyunca, bir zavallı gibi kendime acıyarak yaşamak istemiyorum. Ve gitmezsem olacak olan bu."

Sebep gerçekten Yasemin miydi, yoksa bu söylediklerim mi, bilmiyorum. Ama gitmek, kalmaktan daha kolay geliyordu artık. Ahmet için Çıkmaz'dan kaçmıştım ve şimdi dünyanın bir ucuna gitmeyi istemek ondan çok da farklı gelmiyordu. Damla'nın parmaklarını kolumda hissettiğimde aklımdaki düşüncelerden uzaklaştım. Ona baktım, o bana gülümsedi.

"Eğer gerçekten gitmek istiyorsan, ortalamanı biraz daha yükseltsek iyi olacak. Finaller için daha sıkı çalışmana

yardım edelim, bakalım neler yapabileceğiz."

Alt dudağım titrediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarındaki onay yalnız olmadığımı hissettirdi yine. Ağlamamı engellemek için ona sarıldığımda, Su bu durumdan memnun olmadığını belli edercesine başını salladı. Ama ben Damla'nın kollarından ayrıldığımda, bu kez onun koluna girdim ve o tatlı şekilde söylenmeye başladı.

"O barsakları karıştırırken, günüm bundan daha kötü geçemez diye düşünüyordum bir de."

Damla ile birlikte kıkırdadık. Su ise işaret parmağını bana uzatıp yapmacık bir öfkeyle tehdit savurdu.

"Seni gitmene razı olacak kadar seviyorum ama gitmene yardım edecek kadar değil! Bu yüzden sırıtmayı kesin ve gerçekten işe yarar bir plan yapmak istiyorsanız, üçüncü sınıflardaki o kızıl kafalı çocuğu bulun. Çünkü o çocuk bir profesörden daha iyi not tutuyor."

Şımarık çocuklar gibi yerimde zıplayıp ona sarıldım ve yanağına oldukça sulu bir öpücük kondurdum. O ise gülüşünü saklamak için başını çevirip eliyle yanağını sildi. Gitmeyi gerçekten başaracak mıydım bilmiyorum ama bu kaçış planı bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Yasemin'e karşı bir borcum varmış da, sanki onu ödemenin tek yolu buymuş gibi hissediyordum. Ya da sadece kendime borçluydum. Ve bu gidiş, içimde bana dair kaybettiğim her şeyi yerine koymam için bir fırsattı.

18. Bölüm

Ayçöreği & Elmalı Turta

Şunu anlamıştım. Eğer insanın bir hedefi varsa, zaman bile daha hızlı geçiyordu. Belki de bu yüzden haftalar beklediğimden daha çabuk geçti. Final notlarım Su ve Damla'nın yardımıyla yukarı doğru hızlı bir ivme kazandı. Bu yüzden değişim programına başvururken daha umutluydum.

Böylelikle gönül rahatlığı ile final sonrası tüm ilgimi ve dikkatimi Erva'ya verebilmiştim. Daha doğrusu vermiştik. Kızlar da en az benim kadar ilgiyle Erva'nın etrafında dolaşıyordu. Ve bu durum beni oldukça mutlu ediyordu. Hazırlıklar azalıp, düğün tarihi yaklaştıkça Erva'nın stres kanalları kapanmamak üzere açılmış ve Hakan'a göstermek istemediği o 'tatlı' yanı çoktan su yüzüne çıkmıştı. En ufak aksilikte panik atak krizi geçirmeye yaklaşıyor ve her küçük ayrıntıyı ölümüne büyütüyordu. Ama bütün bu sorunları çözmenin kolay bir yolunu bulmuştuk. Her stresli günün sonunda Hakan elinde çikolata kutusuyla geliyor ve ona *'her şeyin yolunda gideceğini'* ufak bir öpücük eşliğinde

kulağına fısıldıyordu ve bizim drama kraliçesi süt dökmüş gibi gülümseyip tüm olanları unutturuyordu.

Erva'nın yaşının hâlâ evlenmek için küçük olduğunu düşünüyordum. Ama Hakan'la ikisini yan yana görünce bu düşüncem aklımdan uçup gidiyordu. Birbirlerine öyle bakışları vardı ki, şu Japon animelerinde âşık olan koca, parlak gözlü karakterlere benziyorlardı. Sadece başlarının etrafında dans eden kalpleri eksikti. Onları seyrederken insan gülümsemeden edemiyordu. Hakan'a aşkla bakan Erva'yı her gördüğümde *'ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar'* sözünün onlar için de geçerli olmasını istiyordum. Umarım öyle de olacaktı. Çünkü onların bakışları insanı aşka tekrar tekrar inandırıyordu.

Erva'nın kriz geçirdiği günlerin birinde yine Hakan'ı çağırmıştık. Düğüne sadece bir hafta kalmıştı ve Erva'nın ayarladığı fotoğrafçı son dakika, sağlık sorunları sebebi ile anlaşmayı iptal etmişti. Erva da adamı arayıp *"Eğer bir böbreğe ihtiyacın yoksa, o düğüne geleceksin!"* diye avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Şu an o Hakan'la bahçede konuşurken, biz de endişeyle onları mutfağın camından izlemekteydik. Biz bu krizden Hakan'ın bile sağlam çıkamayacağını düşünürken, o sakin bir şekilde eğilip Erva'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve dakikalar önce gözlerinden ateş çıkan kız, şimdi karşısındaki adama bakıp sesli şekilde kahkaha atıyordu. Şaşkınlığım aralarındaki güzel enerjiyle gülümsemeye dönüştü.

"Birinin bakışı bile sizi aşka inandırıyorsa, hâlâ umut var demektir," diyerek iç çekti Damla yanı başımda.

Başımı bahçeden alıp ona çevirdim. Yüzünde benimkine benzer bir gülüş vardı. Sanırım o da en az benim ka-

dar onların aşkına inanıyordu. Pencere önünden çekilip, masada annemin kurabiyelerini yemek için Su'yun yanına katıldı.

"Gerçi ben o bakışı başka birinde daha görmüştüm ya neyse," dedi tekrar imalı bir şekilde. Ardından Su'ya keyifli şekilde göz kırpıp kurabiyeyi ağzına attı. Bense gözlerimi devirdim. Tam olarak neyi, daha doğrusu kimi kastettiğini sormadım. Kızların benimle ilgili olan teorilerini dinlemeyi bırakalı uzun zaman olmuştu.

Program sonuçları birkaç gün içinde açıklanacaktı. Bunun düğünden önce olmasını bekliyordum. Çünkü düğünden hemen sonra gitmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Erva'ya söylememeye hâlâ kararlı mısın?" dedi Su.

Canım sıkılmış gibi dudak büküp başımı salladım. "Görmüyor musunuz, çiçekçi istediği bukete 20 gül yerine 19 tane koyabileceğini söylediğinde bile nasıl sinirlendi? Sizce tek gül için çiçekçiyi dükkanını yakmakla tehdit eden kız, düğünden sonra ülkeyi terk edeceğimi öğrenirse nasıl tepki verir?"

İkisi birden kıkırdasa da bana hak verdiler. Erva'ya söyleyememek korkaklıktı belki, ama zaten yeterince stresi varken bir de bu konuyla kafasını karıştırmak istemiyordum. Düğünden ayrılmadan önce ona söyleyecektim. Kızıp sinirlense bile, düğünden hemen sonra balayına gideceklerdi ve eminim Hakan orada onu sakinleştirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Programa kabul edilen sekiz kişiden biri oldum. Gerçi başvurunun toplam on beş kişiden oluştuğunu düşününce

bu pek de başarılı bir sonuç sayılmazdı ama ne olursa olsun ben mutluydum. Ve ne yazık ki, bu mutluluğumu paylaşacak kimsem yokmuş gibi görünüyordu.

Bu haberi, Erva'nın kınası başlamadan saatler önce, sadece üç kişiye söylemiştim. Ve o üç kişi, yani annem, Su ve Damla, kına konseptine uygun görünse de herkesten çok ağlamışlardı. Öyle ki, gecenin sonunda, her şeyden habersiz kırmızı kaftanlar içindeki Erva bile onları teselli eder olmuştu.

"Kızlar bu kadar ağlamayın. Sonsuza kadar gitmiyorum ki, sadece iki sokak aşağıda olacağım."

O bu cümleyi onlara sarılıp söylerken ben vicdan azabıyla kavrulmuştum. *Ertesi gün düğünü olan en yakın arkadaşınıza gideceğinizi nasıl söylerdiniz ki?* Haftalar sonra gidecek olsam bile, annem sanki bu gece son gecemizmiş gibi sabaha kadar yatağımın başında saçımı okşadı ve sayısız hikâye anlattı. Tüm hikâyelerinin ana konusu ise kızını çok seven bir anneyle ilgiliydi. Bense aylar sonra deli gibi hasretini çekeceğimi bildiğim kokusu eşliğinde ağlayarak uykuya dalmıştım...

Ve beklenen gün gelip çattı!

Erva'nın düğünü Üsküdar sırtlarında tarihi, gösterişli bir konağın bahçesinde yapılacaktı. Ayrıca düğün fotoğrafları için de havanın güzel olması şarttı. Bu yüzden Erva, haftalardır sesli şekilde dua ediyordu. Sanırım duaları kabul olmuştu, çünkü hava enfesti.

Sabah sayısız kere kurduğum alarmıma gerek kalmadan erkenden uyandım. Hızlıca bir şeyler atıştırıp Erva'nın ya-

nına gittiğimde Ahmet'in ortalarda görünmemesine memnundum. Hakan bizi güzellik salonuna bıraktığında Su ve Damla bizi orada hazır bekliyorlardı. Damla'nın, hatırı sayılır müşterisi olduğu bu yeri seçmemizdeki sebep sadece güvenli eller olması değil, Erva'nın yaşanabilecek herhangi bir krizini atlatmakta bize seve seve yardımcı olacaklarını da bilmemizdi. Ama korktuğumuz olmadı. Erva beklediğimizin aksine oldukça sakindi. Saçı ve makyajı yapılırken sürekli gülümsedi, tırnaklarını yapan kızın müstehcen fıkralarını kahkaha atarak dinledi, düğünde giyeceği ayakkabılarını evde unuttuğumuzu korkarak söylediğimde ise, sorun olmayacağını belirtip sakince abisini aradı. Öylesine şaşırdık ki, Su bir ara sakinleştirici içip içmediğini bile sordu. Ama o tatlı bir kahkaha atıp; "Hayatımın en mutlu gününü baştan sona güzel geçirmek istiyorum," demişti.

Saatler sonra biz tamamen hazırdık. Su hoş ayrıntılara sahip siyah bir elbiseyle, Damla ise sarı saçlarını daha da parlak gösteren kırmızılar içindeydi. Ben bu kez koyu gece mavisi bir elbise giymiştim. Denizkızını anımsatan, vücudumu baştan aşağı, sıkı sıkı saran elbisem içinde pek rahat olmasam da gerçekten güzel görünüyordum. Göğüs dekoltem kararında, saçlarım ise başımın üstünde en az elbisem kadar sıkı bir şekilde atkuyruğu ile toplanmıştı. Böylece asıl ön planda olan tek şey, profesyonel ellerin dokunduğu lacivert gözlerim olmuştu. Erva'nın son rötuşları yapılırken telefonu çaldı. Telefondaki kişiye birkaç kelime edip kapattı, sonra bana döndü.

"Ahmet abim geldi. Gidip ayakkabılarımı alabilir misin?" diye rica etti kibarca. Başta tereddüt etsem de başımı sallayıp dışarı çıktım.

Salondan dışarı çıktığımda kapının kolunu bırakmadan parlayan güneşe karşı etrafa göz gezdirdim. Ahmet arabasından inmekteydi ve ben onu gördüğüm an dar elbisemin içinde nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. O da en az bizim kadar hazırdı. Belki de daha fazla! Oldukça şık kesimi olan, siyah bir takım elbise giymişti. Saçları bugüne kadar gördüğüm en özenli halindeydi. Ayakkabıları ve saçlarına sürdüğü şey güneşte parlayarak bana doğru yürürken, elimin altındaki kapının koluna daha sıkı sarıldım. Beni hâlâ bu kadar kolay etkisi altına alıyor olması canımı sıktı. Gözlerimi onun üzerinden çekip yutkundum, kapıyı bırakıp omuzlarımı dikleştirdim ve tamamen ona döndüm. Elindeki kutuyu bana uzatmadan önce gülümseyip o Allah'ın belası gamzesini gözüme sokmasaydı, belki zorla bulduğum dengemin sallandığını hissetmezdim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi gülümseyerek yanıma ulaştığında.

Bana üç kelimeyle iltifat etmesi bile yüzümü kızartmaya yetse de, yersiz geliyordu artık. Yakında evlenecekti. Ve artık ona karşı gerçek hislerimi de biliyordu. Bu yaptığı yanlıştı. Sadece başımı salladım. Elindekini almak için uzandım ama o geri çekerek yerinde oyalandı.

"Erva ne durumda? İçeride yaralılar var mı?"

Elimde olmadan gülümsedim. Ama o espri yapmış bile olsa endişeliydi. En nihayetinde kardeşini tanıyordu. Biraz onu rahatlatmak, biraz da yanında artık gergin olmaktan hoşlanmadığım için rahat davranmaya çalışıp cevap verdim.

"Şaşırtıcı olabilir ama yaşlı bir kedi kadar sakindi."

Kaşları havaya kalktı. "Sakin miydi? Ben çoktan birilerini makasla kovalamaya başladığını falan düşünmüştüm." Ben kendimi tutamayıp sesli şekilde kıkırdadım. O gözlerimin içine bakarak "Gülüşünü görmeyi özlemişim..." dedi.

Anında dudaklarım taş kesildi. Yeşil gözleri huzurla göz bebeklerime bakarken ben kaşlarımı çattım. Evet, böyle davranması çok, hem de çok yanlıştı! Onu gafil avlayıp tek hareketle elindeki ayakkabı kutusunu aldım.

"Teşekkürler Ahmet Abi," dedim imalı bir şekilde.

Tam arkamı dönüyordum ki bana seslendi.

"Bu da senin," dedi, elindeki ufacık kâğıt paketi bana gösterirken.

Ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Avcı köpeği kadar keskin bir burnum vardı. Ve bu kokuyu küçüklüğümden beri tanıyordum. Ama direncimi kırmadım. Ukala bir bakışla gülümseyen yüzüne döndüm.

"Teşekkür ederim ama artık Ayçöreğini eskisi kadar sevmiyorum."

Bu cümleyi öyle bir tonla kurmuştum ki, sanki ayçöreğini değil de, Ahmet'i eskisi kadar sevmediğimi söylemiştim. Kısa bir an bu duygu bana kendimi tuhaf hissettirdi. Ama o gülümsedi. Dudakları yana doğru kıvrıldı, gamzesi yanağında belli belirsiz çukur oluşturdu.

"Ama görünen o ki, hâlâ ayçöreği kolyeni takacak kadar seviyorsun."

Kahretsin ki haklıydı, takıyordum! Ben orada olduğunu bildiğim halde bakışlarımı kolyeme götürdüm. Tekrar ona baktığımda ise bana ukala şekilde göz kırptı. Bense göz-

lerimi devirip arkamı döndüm. İçeri girerken onun ufak kahkahası kulağıma geldi. Ve ben hâlâ bu kolyeyi çıkaracak kadar güçlü olmadığım için kendimden nefret ettim.

Fotoğraf çekimine gitmek yerine konaktaki düzenlemelerle ilgilenmek işime gelmişti. Çünkü Üsküdar'da bulunan üç farklı yerde çekim yapacaklardı ve elbisem bu yolculuk için fazla rahatsızdı. Damla o görevi seve seve sahiplendiğinde hiç itiraz etmedim. Su ile ev sahipliği yaptığımız görevimizde, her yeni gelen konuğun dedikodusunu yaparken inanılmaz eğlendik. Düğünde bulunan her kadına bir ile on arasında puan veriyorduk. Ama tek fark şuydu; ben giydiği kıyafete göre not verirken, Su kalça büyüklüğünü oyluyordu. Ve her seferinde popo farkıyla Su kazanıyordu.

Saat ilerledi. Karanlık çöktü. Tüm ışıklar yandı. Konuklar ve ikramlar yerlerini aldı. Konağın bahçesi artık tamamen dolduğunda Erva merdivenlerden peri masallarındaki gibi, ihtişamlı bir giriş yaptı. Ufak konfetiler, ışık dansı ve çalan müzik eşliğinde öyle zarifçe süzülüyordu ki geceye, gözlerim dolmuştu.

"Her gelin güzeldir," derler. Haklıydılar. Ama eğer o kişi birlikte büyüdüğünüz kişiyse; o gelin çok, hem de çok daha güzeldir. Sayısız taşlarla, zarif dantelle süslü, kırık beyaz gelinliğiyle ve kolundaki yakışıklı damadıyla nikâh masasına otururken ben gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. Damla beni masaya doğru ittirmeseydi, şahit olduğumu bile hatırlayamayacaktım.

Panikle alkışlamayı kesip nikâhın yapılacağı gösterişli masada bana ayrılan yere oturdum. Öyle heyecanlıydım

ki, yanı başımdaki sandalyede oturanın Ahmet olduğunu anlamam için tüm konukların alkışlamayı kesip, yerlerine oturması gerekti. Bana baktığını hissetsem de ona dönmedim. O kulağıma yaklaşıp *"Sen de yanlış sandalyelerde oturduğumuzu düşünmüyor musun?"* diye sorduğunda bile yüzüne bakmadım. Bu an Erva'ya aitti ve öyle kalmasını istiyordum. Ayrıca nikâh masanın birkaç metre uzağındaki aile masasına gözüm takıldığında Yasemin'in sadece bize dikkat kesildiğini görmem de bu kararlı duruşumda oldukça etkili oldu. Belki de aylar sonra Ahmet ile Yasemin buna benzer bir masada oturacak ve sorulan soruya evet diye bağıracaklardı. Tüm bunları düşününce kalan bütün dikkatimi Erva'nın gülümseyen yüzüne çevirdim.

Nikâh memuru Erva'ya o önemli soruyu sorduğunda, tüm semti inletecek bir evet çıkmıştı kırmızı dudaklarından. Tüm konuklar gibi ben de kahkaha atarak coşkuyla alkışladım. Hakan'ın evet'i daha sakindi ama Erva'nın gözlerinin içine bakarak, sanki koca dünyada sadece o varmış gibi kabul etmişti ve böylesi gerçekten çok romantikti. Memur bize *"Şahit oluyor musunuz?"* diye sorduğunda ise, içimden en az Erva'nın ki kadar büyük bir onayla bağırmak gelmişti. Çünkü gözlerindeki gerçek aşka şahittim.

İmzalar atıldı. Memur, *"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum,"* dediği an ayakkabımın ucunda baskı ve ince bir sızı hissettim. Elimde olmadan, ani bir refleksle Ahmet'e döndüm ve onun sırıtan yüzüyle karşılaştım. *Resmen ayağıma basmıştı!*

Gözlerimi kısıp, yüzümü buruşturdum. Ayağa kalkarken; "Hiç komik değil!" dedim sinirle dişlerimin arasından. Ama o yine de gülümsemeye devam etti. Konuklar gelin ve damadın ilk dansı için alkışlarla piste gidişlerini izlerken, ben hiddetle Su ve Damla'nın yanına doğru yü-

rüdüm. Tam ikisinin karşısında durup ellerimi göğsümde toplamıştım ki Su dirseğini bana vurdu.

"Şu gelen Ahmet'in Barbie bebeği değil mi?"

Başıyla gösterdiği tarafa baktım ve Yasemin'in koyu pembe elbisesi, parlak sarı saçları, dolgun göğüsleri ve biçimli kalçalarıyla bize doğru yürüyüşünü izledim. Bu görüntüsüyle gerçekten oyuncak bebeklere benziyordu. Ayrıca parmağındaki yüzükle gerçekten ve sadece Ahmet'in bebeği olduğunu da ispatlıyordu.

Pek hevesli olmayarak onun yanımıza gelmesini bekledim. Geldiğinde kocaman gülümsemesiyle beni öptü, hem de iki yanağımı birden! Bense sadece başımı sağa sola oynatıp, parfümünün ağır kokusunu ciğerlerime çekmekle yetindim. Kızlara başıyla selam verdikten bana döndü. Yüzünde yine dövmesi olan o gülüşü vardı.

"Erva'nın söylediğine göre bütün hazırlıkları dördünüz ayarlamışsınız. Her şey şahane görünüyor. Gerçekten çok yeteneklisiniz."

Açıkçası o da samimi görünmek konusunda çok yetenekliydi. Öyle ki, Damla içtenlikle iltifatlarını kabul etti. Birkaç dakika boyunca gelinlik, salon ve ikramlar hakkında sohbet ettik. Daha doğrusu Damlayla ikisi sohbet etti. Ben sadece onları izledim, Su ise bir şeyi hesaplarmış gibi Yasemin'i süzmekle meşguldü. Tam bizimle vedalaşıp gitmek üzereyken bize döndü.

"Bu arada, biz de Ahmet ile konuşup düğünü daha erken bir tarihte yapmaya karar verdik. Yani yakında sizden fikir almak istediğim çok fazla şey olacak," dedi.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, sonra kusursuz gülüşünü de alıp yürümeye başladı. Ben ne düşünmem ya da ne hissetmem gerektiğime karar verememiştim. Onun

kıvırarak uzaklaşan biçimli kalçasına bakarken birden Su kulağıma eğilip üstüne basarak; "On!" dedi. Bu Yasemin'in kalça sayısıydı. Ve ben bu sayıyla birlikte düğün tarihlerini tahmin etmek yerine, Su'yun kahkahasına eşlik ettim.

Oval masalara servis yapılan yemek tabakları dışında, bahçenin bir köşesine kurulmuş oldukça uzun bir ikram masası vardı. Sayısız tepsiye dizilmiş, sonsuz lezzet patlamaları... Çoğu tatlıydı ve ben elime aldığım tabağa hepsini koyup doyasıya yemek istiyordum. İlk kurbanımı seçmek için ufak adımlarla tüm masayı gezmeye başlamıştım ki, önünde durduğum şeylerin ne olduğunu fark edince öylece kaldım.

Ayçöreği... Ufacık, minyatür, küçük ayçörekleri... Gümüş tepsiye dizilmiş sayısız çöreğe bakarak orada dikildim. Yanımdan geçen insanlar hiç düşünmeden tabaklarına aldıklarıyla uzaklaşırken, ben elimdeki tabağa onları koyup koymamak konusunda kararsız kaldım. Sanki onlara uzanmak Ahmet'e uzanmak gibiydi. Eğer yersem, her ısırıkta onu içime biraz daha dolduracakmış gibi korkuyordum.

"Onları senin için yaptırdım."

Erva'nın en az tepsilerdekiler kadar tatlı sesi yanı başımda belirdiğinde hafifçe ürktüm ama ona belli etmeden güzel yüzüne gülümsedim.

"Çok güzel görünüyorlar."

Uzanıp ağzına bir tane atıverdi. "Tatları da en az görüntüsü kadar güzel. Yemeyecek misin?" diye sordu bir yandan lokmasını yutmaya çalışırken.

Yine tepsiye döndüğümde korkum iştahımı bastırmaya devam etti. Birkaç saniye düşündüm, sonra birden çenemi havaya kaldırdım ve Erva'ya döndüm.

"Biliyor musun, sanırım ayçöreğini gerçekten eskisi kadar sevmiyorum."

Bakışları bir süre ifadesiz şekilde yüzümde dolaştı. Sonra kırmızı dudakları hoşuna giden bir şey olmuşçasına yana doğru kıvrıldı.

"Hmm... Sanırım bunun sebebinin ne olduğunu biliyorum."

Korkarak dudaklarına dikkat kesildim. Bakışları öylesine eğlenerek yüzümde dolaşıyordu ki, bir an içimden geçenleri duyduğundan bile şüphelendim. Eğlenen yüzünü alaycı bir ciddiyetle değiştirdiğinde, üstünde gelinlik değil de, beyaz doktor önlüğü varmış gibi bilimsel bir sesle konuşmaya başladı.

"Sevdiğin bir şeyi çok fazla yediğinde, zamanla ondan soğursun. Bir gün bir bakarsın, zamanında yemek için ölüp bittiğin şey yerine, başka bir lezzeti arar olmuşsun." Gözüyle çabucak masayı taradı. Sonra eliyle birkaç tepsi ötesini işaret etti. "Mesela; Elmalı turta... Belki de artık ayçöreğini değil de, elmalı turtayı seviyorsundur. Olamaz mı?"

Şaşkın tavuklar gibi kaşlarımı çatıp, bir ayçöreği tepsisine, bir elmalı turta tepsisine bakıp durdum. Benim kafam pinpon topu gibi iki tepsi arasında mekik dokurken o sesli şekilde kıkırdadı.

"Elmalı turta demişken..."

Afallayan suratımla elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim minik kutuya baktım. Oldukça şık görünen bu mücevher kutusunu açtığında sıcacık gülümseyerek bana döndü.

"Takmama yardım eder misin?"

Tam olarak ne olduğunu anlamak için kutudan çıkardığı şeye merakla baktım. Zarif taşlarla süslenmiş, inanılmaz güzellikte, ufak ama gösterişli bir broştu.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

Yüzü yine keyifle aydınlandı. Meraklı gözlerime baktı.

"Oldukça yakışıklı bir Romeo'nun bana düğün hediyesi," dedi.

Nefesimi öyle hızlı şekilde içime çektim ki, birkaç kez öksürmek zorunda kaldım. Panik ve heyecan karışımı bir duyguyla parmaklarımı Erva'nın koluna sardım.

"Emir mi geldi?"

Bunu sorarken, annesini kaybetmiş çocuk gibi panikle sağa sola bakınmaya başlamıştım. Bana cevap vermek yerine gülümsemeyi sürdürdü. Sonunda etrafta aradığımı bulamayacağımı kabullenip Erva'ya döndüm yeniden. Aynı soruyu tekrar sorup aciz görünmek istemediğimden parmaklarımla kolunu çekiştirdim. Sanki bu daha olgun bir davranışmış gibi! Dudakları artık daha büyük bir keyifle yayıldı yüzüne.

"Sakinleş. Hayır, Emir gelmedi."

Kolunu bırakıp kutuya dokundum. "O zaman, nasıl..."

Broşu avucuma koydu. "Bir arkadaşıyla göndermiş. Aslında bana arkadaşını göndermiş olması bile yeterli bir hediyeydi ama o bir incelik daha yapmak istemiş sanırım."

Anlamayarak yüzümü buruşturdum. Gülümsedi. Bahçeye göz gezdirip kalabalık içinde belli birini aradı. Aradığı kişiyi bulunca parmağını uzatıp bana gösterdi. "Bak, şuradaki lacivert takım elbiseli adamı görüyor musun?"

Evet, görüyordum. Masasına kurulmuş büyük bir keyifle tabağındakileri yerken, etrafı seyrediyordu. Başımı salladım. "İşte o Emir'in arkadaşı olmakla beraber, benim düğünümü de ölümsüz kılan kişi."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Onda Emir'e ait bir şeyler bulmak ister gibi, birkaç dakika o genç adamı seyrettim. Tek benzerliği etraftaki kızları çapkın bakışlarla süzmesiydi. Bu işte Emir kadar başarılı olamasa da, kişisine göre güzel sayılabilecek bir yüzü vardı. Bu yüzden keyiflice oturmuş yüz ifadesinden, attığı bakışlara karşılık bulmakta sıkıntı çekmiyor gibi görünüyordu. Erva'nın koluma dokunmasıyla tekrar ona döndüm. Aynı soruyu yine sordu.

"Takmama yardım eder misin?"

Gülümseyip elimdeki tabağı masaya indirdim. Avucumdaki broşta parmaklarımı dolaştırdım. Prenseslerin kraliyet gecelerinde taktıkları mücevherlere benziyordu. Gerçekten çok, kelimelere dökemeyecek kadar çok güzeldi. Erva'ya baktığımda çoktan yan dönüp saçını bana doğru çevirmişti bile. Saçlarına uzanmadan önce tereddüt ettim.

"Bunun gelinliğine uyacağına emin misin?"

Sadece başını hafifçe oynatıp yüzüme baktı. "Düğün fotoğraflarında o kadar kusursuz çıktım ki, günün geri kalanında çuval giysem bile fark etmez." Kıkırdadı. "Hem bu broşun dünya üzerinde yakışmayacağı şey olduğunu

da düşünmüyorum," diye eklediğinde, sebepsizce gurur duydum. Parmaklarım arasındaki broşu Erva'nın topuzuna dikkatlice takarken, kendi kendime fısıldadım. "Çok zevkli biri..."

Parmaklarımı saçlarından uzaklaştırdığımda Erva bana döndü.

"Bunu âşık olduğu kıza bakarak da söyleyebilirsin."

Cümlesinden sonra ufak bir göz kırptı, sonra yanağıma sakin bir öpücük bırakıp asilce kalabalığın arasına karıştı.

Kısa bir duraksama sonrası hedefime kilitlenip yürümeye başladım. Birkaç masa sonra istediğim yere geldiğimde davet beklemeden sandalyeyi çekip oturdum. Yanına oturduğum kişi önce şaşkınlık ama sonra memnuniyetle bana döndü. Muhtemelen beni bakıştığı kızlardan biri zannetmişti. O ağzını açamadan ben sordum.

"Siz Emir'in arkadaşısınız, öyle değil mi?"

Kısa süren hayal kırıklığını çabucak üstünden atıp muzır bir şekilde gülümsedi.

"Ona borçluydum diyelim."

Bu borcun Cennetle ilgili olduğunu düşünmek istemedim. Bu kez sıradaki sorumu biraz daha çekinerek sordum. "Peki, şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yüzümde nasıl bir ifade oluşmuştu bilmiyordum ama çocuğun bana olan bakışıyla kendimi oldukça yardıma muhtaç biri gibi hissettim. Cevap vermeye korkar gibiydi.

"Üzgünüm ama hayır. Beni aradı ve bu düğüne gelip hayatımda çekebileceğim en iyi pozları çekmemi istedi. Ve

bunu yaparken sıkıldığımı belli etmemi de yasakladı. Bir doğa fotoğrafçısı için bu yasağa uymanın zorluğunu tahmin bile edemezsiniz."

Söylediği şeye gülümsedim ama Emir'in nerede ve nasıl olduğunu öğrenemediğim için gülüşüm kısa sürdü. Başımı masadaki gümüş çatal bıçaklara çevirdiğimde o devam etti. "Ayrıca bana, *', dünyanın en lacivert gözlerine sahip kızı yanına gelip, benim nerede olduğunu sorarsa, ona sana gönderdiğim şeyi vermeni istiyorum,'* da dedi." Anında yerimde doğruldum. Heyecanla onu izledim. Cebinden ufak bir zarf çıkardı. Bana uzatırken gülümsedi. "Ve aynı kızın yumruklarının demir kadar ağır olduğunu, bu yüzden ona asılmayı aklımdan bile geçirmememi de tembihledi."

Bu sefer gülümserken oldukça mahcuptum. Ama bana uzattığı zarfla her şeyi unutup ona teşekkür ettim ve masadan kalkıp daha sakin olan ikramlar köşesine geri yürüdüm. Sabırsızca ama dikkatli bir şekilde zarfı yırttım. İçinden tek bir fotoğraf çıktı. Ne bir not, ne de başka bir şey. Loş ışıkta kaçırdığım bir şey olmaması için resmi yüzüme yaklaştırdım. Resimdekinin ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Fotoğrafta; simsiyah bir gece, daha siyah bir gökyüzü ve milyonlarca yıldız vardı. Zifir karası geceyi aydınlatan sayısız parlak nokta... İçgüdüsel olarak resmin arkasını çevirdim. Onun o kusurlu yazısını hemen tanıdım. Kalbim boğazımdaymış gibi atarken, dudaklarımı oynatarak okumaya başladım:

Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi,

Yalvarıyorlar onun gözlerine,

Biz dönünceye dek siz parıldayın diye.

Zeynep Sahra

Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde,

Utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,

Gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı…

Öyle parlak bir ışık çağlayanı olurdu ki gözleri gökte,

Gece bitti sanarak kuşlar cıvıldaşırdı...

Uzun bir boşluk sonrası, kâğıdın bittiği yerde son bir cümle daha vardı;

"Her gece seni hatırlamak için gökyüzüne bakmam yetiyor..."

Yazıyı defalarca okudum. Tekrar ve tekrar… Sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Keşke ona bildiğinden emin olduğum kendi repliğimi yazabilseydim. Keşke ona ulaşmama izin verseydi… Ona yazamazdım ama yine de sessizce mırıldandım mısraları, belki beni duyar diye:

"Gel ey sevecen gece,

Gel, sevimli, kara kaşlı gece,

Bana Romeo'mu geri ver;

Sonra öldüğünde al da küçük yıldızlara böl onu;

Onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,

Bütün dünya gönül verip geceye,

Tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe.

Gel gece, Gel Romeo,

Yeni giysilerini giyemediği için sabırsız bir çocuğa

Ne denli uzun gelirse bayramdan önceki gece,

O denli uzun ve sıkıcı geldi sensiz bütün geceler…"

Gülümsedim... Ama yanağımdan tek bir damla yaşın süzüldüğünü fark etmedim bile. Başımı tekrar yeryüzüne indirdiğimde hâlâ gülümsüyordum. Uzanıp boş bir tabak aldım. Ve hiç düşünmeden tabağıma ufak bir Elmalı turta koyup masama doğru yürümeye başladım.

Gecenin geri kalanı inanılmazdı. Ya da ben resim sonrası öylesine huzurlu bir ruh haline girmiştim ki dokunduğum, duyduğum, gördüğüm, hissettiğim her şey beni eğlendirmeye yetiyordu. Klasik ve ağır dans müzikleri gecenin sonuna doğru boyut değiştirdi. İç içe geçen halkalarla halay bile çekildi. Ülkenin her ilinin müziği çaldı. Ve herkes gönlünce oynadı. Sanırım kültürümüzün güzelliği de buydu. Öyle bir müziğimiz vardı ki, en asilzade insanın bile kanını kaynatıp kendinden geçirebilirdi ki bence en elit insanların düğününde bile o ince çizgi geçilip, kendini piste atarak karşılıklı oynayan insanlar oluyordur.

Konuklar yavaştan gitmeye başlarken, Su ve Damla yaşadıkları enerji patlaması sonrası bozulan makyajlarını tazelemek için ortadan kayboldu. Giderken bana, Çıkmaz'da onlar için güzel bir ev bulmamı söylüyorlardı. Mahalle insanlarını öyle çok sevdiler ki, Ayşin Abla'yla tanımadıkları insanların dedikodusunu bile yapmışlardı. Ben onların arkasından bakarken Erva beni kolumdan çekiştirip piste sürükledi. Ama çalan romantik bir müzikti ve ben ne yapmaya çalıştığını anlayamadan ellerini belime sarıp, başını göğsüme yasladı. Ben de sesli bir kahkaha atıp ona ayak uydurdum.

Güzelliğini kaybetmeyen gelinliği ve bozulan saçında parlayan broşuyla bana dönüp iç çekti.

"Son dansımı seninle yapmak istedim."

Başını tekrar omuzlarıma indirdi. Ayağındaki ayakkabılarından gece boyunca şikâyet etmişti ve belki de bu yüzden neredeyse ağırlığının hepsi benim omuzlarımdaydı. Ama yine de gülümsedim. Uzanıp saçını okşadım. O an, onu ne kadar çok özleyeceğimi daha iyi anladım. Derin bir nefes alıp kaçtığım konuşmayı yapmaya hazırlanıyordum ki, sesli bir iç çekiş sonrası "Abim tam bir aptal, biliyorsun değil mi?" deyiverdi.

Yorum yapmadım. Aynı ritimle sağa sola sallanmaya devam ettim. Başını kaldırdı. Yorgun ama mutlu yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimin içine baktı.

"Ve bir aptal yüzünden tüm sevdiklerini arkanda bırakıp gitmemen gerektiğini de söylemeliyim."

Dans etmeyi, daha doğrusu anlamsızca sallanmayı bıraktım. Kirpiklerime kadar şaşırmıştım. Aval aval ona bakmayı sürdürdüm.

"Biliyor muydun?" diye sordum sonunda.

Omuz silkti. "Kızlar söyledi," dedi, saklama gereği duymadan. "Aslında gece boyunca senin söylemeni bekledim. Daha da bekleyecektim ama o kadar korkaksın ki, bana gittiğin yerden mektup yazmandan korktum."

Ses tonu şakalaşır gibi dursa da, ben kendimi suçlu hissedip gözlerimi kaçırdım. Belki de haklıydı, cesaret edemeyip bu dediğini yapabilirdim. Göz ucuyla boşalmaya başlayan bahçede Yasemin'i buldu bakışlarım. Masasında oturmuş konuklarla vedalaşan Ahmet'i seyrediyordu. Ama öyle bir izliyordu ki, avucuna yasladığı yüzünde o bilindik gülüşü yoktu. O kâinat güzeli gülümsemesi yokken, saf hüzün dolaşıyordu güzel gözlerinde. Yine o tanıdık suçluluk hissiyle başımı Erva'ya çevirdim.

"Bu herkes için daha iyi..." diye mırıldandım sessizce.

Az önce benim baktığım noktaya kısa bir bakış attıktan sonra gözleri daha kararlılıkla döndü. "Herkes için mi, senin için mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Cevap vermedim. O duruşunu dikleşti. "Bak, her ne kadar kulağa itici gelse de, senin abimle birlikte olup yengem olmanı isterdim. Böylece sonsuza kadar bana zincirlenmiş olurdun."

Yengem kelimesi onu kıkırdattı. Sonra daha ciddi şekilde devam etti. "Ama senin mutlu olmanı yengem olmandan daha çok istiyorum. Bu yüzden ne aptal abim, ne de Yasemin için gitmelisin. Eğer gideceksen, sadece kendi mutluluğun için git olur mu? Git ve mutlu ol... Belki de şu an ağlayıp sana dur demem gerekirdi ama bu bencillik olur. Hayatında bir kere sen bencillik yap ve git Ajan Sahra. Ama gittiğin yerde seni üzen şeyleri de unut ve geri döndüğünde, gözlerinle tekrar ışık saç. Böylece kızıma dünyadaki en iyi teyze nasıl olunur gösterebilirsin."

Son cümlesiyle şaşkınlıkla, belki de biraz da korkuyla gözlerimi kocaman açıp bakışlarımı göbeğine sabitledim. Ama o güçlü bir kahkaha attı. Ellerini karnına götürdü ve parmaklarını oynattı. "Korkma şu an içi boş ama gelecek planlarımda en kısa sürede burayı doldurmak var. Bu yüzden sana ihtiyacım olacak ajan Sahra. Git, kendi mutluluğunu bul ve bana geri dön."

Ağlamamak için gülümsedim. Ama gözlerimin ıslandığını biliyordum.

"Sen imzayı atar atmaz büyüdün mü Ajan Erva?"

Kıkırdadı. "Evli bir kadın olarak ilk nasihatimi vermek istedim."

Birbirimize sıkı sıkı sarılıp saçma figürlerle dans etmeye devam ettik. Saniyeler sonra Hakan usulca yanaştı yanımıza. Ona baktığımızda ikimizde aptallar gibi sırıtıyorduk. Papyonunu çoktan çıkarmıştı, gömleği ise kemerinin içinden çıkıp özgürlüğüne kavuşmak üzereydi. Ama o da en az Erva kadar mutlu görünüyordu. Sırıtmamızı fark edince küçük çocuklar gibi dudağını sarkıttı. "Sanırım hayatım boyunca Sahra'yı kıskanmak zorunda kalacağım. Benimle bu kadar romantik dans etmemiştin."

Erva teselli eder gibi elini damadının göğsüne koydu.

"Üzgünüm hayatım ama kalbim çoktan bu lacivert gözlü kız tarafından fethedildi. Elinde kalanla idare etmen gerekecek."

Bana bakıp göz kırptığında ben kıkırdadım. Hakan ise onu kollarımdan çekip kendine yaklaştırdı. Gözlerinin içine bakarken; "En azından son dansınızı bana bağışlayabilir misiniz hanımefendi?" diye sordu aşkla bakarak.

Erva hayran olduğum cilvesiyle kraliyet ailesine yakışır zariflikte ufak bir reverans yaptı.

"Bu ve bundan sonraki tüm danslarım sizindir beyefendi," dedi ve bedeninden önce dans etmeye başlayan ince parmaklarını aynı zariflikte Hakan'ın avucuna indirdi. Yanımdan uzaklaşırken dansa başladılar ama benim varlığımı çoktan unutmuş gibiydiler. Ben elimde olmadan mutlulukla onları seyrederken, belime dokunan sıcaklıkla ürktüm. Başımı çevirip bakana kadar kollarım ve parmaklarım başkasının idaresine girmişti bile.

"Böylesine güzel bir kızın pistte yalnız kalmasına gönlüm razı olmadı."

Tanıdığım yeşil gözler, alışık olmadığım kadar cesurca gözlerime bakarken ben huzursuzca bakışlarımı devirdim. Ama çoktan onun dans adımlarına uymuştum. Ahmet'e bakmamak için bahçeye göz gezdirdim. Su ve Damla düğünde tanıştıkları yakışıklılarla son sohbetlerini yapıyorlardı. Su değil ama Damla benim kolumdaki adamın kim olduğunu fark etmiş olacak ki gözleriyle belli etmeden beni takip ediyordu.

Bir diğer göz hapsinde olduğum kişi ise hiç şüphesiz Yasemin idi. Ama o saklama gereği duymadan tüm dikkatiyle bize bakıyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp karşımdaki kişiye baktım. Gülümsüyordu hem de gamzeleriyle birlikte. Ona baktığımı fark ettiği an, beni biraz daha kendine çekti. Yine tanıdık kokusu doldurdu ciğerimi ama bu kez aynı etkisi yoktu tenimde. Güçlü durmak için yutkundum. Başını boynuma yaklaştırıp kulağıma fısıldadı.

"Niye bu kadar güzelsin..."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama bu nefes sakin kalabilmem içindi. Çünkü gerçekten bu yeni hali beni huzursuz ediyordu. Aramızdaki mesafeyi eski güvenli haline getirdim. Ona bakarken katı durmaya özen gösterdim. Ama o umursamıyordu. Yanağındaki çukurla birlikte gülümsemeye devam etti.

"Sanırım sebebi gözlerin..." dedi bu kez, göz kırpmadan gösterdiği sebebe bakarken.

Kısa bir an irademe zedelense de çabuk toparlandım.

"Bana böyle şeyler söylemen beni rahatsız ediyor Ahmet Abi."

Hâlâ gülümsemeye devam etse de, gülüşü eskisi kadar keyifli değildi.

"Senin de bana hâlâ abi demen beni rahatsız ediyor," dedi çabucak.

Oyun mu oynamaya çalışıyordu bilmiyordum ama bakışlarım kısa bir an Yasemin'e kaydığında kaybettiğim tüm irademi damarlarıma geri döndü.

"Şuradaki sarışın kızı görüyor musun? Hani yakında evleneceğin, parmağında senin yüzüğünü taşıyan kız! İşte o kız senin rahatsız olmandan çok daha fazlasını hak ediyor Ahmet Abi. Mesela şu an sevdiği, evleneceği adamı başka bir kızın kollarında dans edişini izlemeyi değil, aynı adamın kendi kollarında olmasını hak ettiği gibi!"

Gülüşü soldu ama bakışlarını bir saniyeliğine bile o tarafa çevirmedi. Sadece bana bakmaya devam etti. Yeşil gözleri koyulaştı.

"Bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor!" dedi sert sayılabilecek bir ifadeyle.

Ellerimi üzerinden yırtar gibi çektim. Ahmet'in sevgisini duymanın beni rahatsız edeceğini düşünemezdim. Ama etti. Evleneceği kız bizi izlerken beni sevdiğini söylemesi tüm damarlarımı titretti. Tam onu pistte bırakıp gidecektim ki belimi daha sıkı sardı. Avucundaki parmaklarımı sertçe tutup kıpırdamamı engelledi.

"Sen gittikten sonra kulaklarımda abi kelimesinin kalmasını istemiyorum Sahra!" dedi yalvarırcasına.

Sakinleşip öylece yorgun yüzüne baktım. "Gideceğimi biliyor musun?" diyebildim sonunda.

Keyifsizce omuz silkti. "Annen anneme anlatırken duydum. Okulu Avrupa'da tamamlayacakmışsın."

Dansı yarım bırakmaktan vazgeçtim. Başımı eğip gözlerimi ondan kaçırdım.

"Sanırım bugünlerde kimse sır saklayamıyor."

Bir süre konuşmadan sallandık. Şarkının son melodileri yaklaşıyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Birkaç hafta içinde," dedim, onun yüzünden ısrarla kaçıp, siyah takımında dolaştırdığım gözlerimle.

"Gitmeni engelleyebilmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

Başımı kaldırdım. Yeşil gözleri hüzünlüydü bu kez. Son dansımızdı. Belki de onu son görüşümdü. Bunu fark edince uzanıp yanağına dokundum. Parmak uçlarım tenine değdiği an gözlerini kapattı. Nefesini bırakıp tekrar açtığında ben sıcaklığından parmaklarımı uzaklaştırdım. Gözlerinin içine baktım.

"Gitmeme sebep olacak o kadar çok şey söyledin ki, sanırım bundan iyisini yapamazsın."

Şarkı bitti. Dans etmeyi bıraktık. Kollarından uzaklaşıp gülümsedim. Onun da gülümsemesini, gamzelerini de son kez görmeyi bekledim. Ama yanağındaki çukuru, zümrüt yeşili gözlerinden akan hüzün çoktan doldurmuştu.

Pasaport ve vize işlemleri birkaç hafta sürdü. Annem bu haftalar boyunca hemen hemen her gün ağladı, babamsa daha metanetliydi. Benim eğitimim ve geleceğim için böylesinin daha yararlı olacağına ikna olmuştu. Ya da ben programla ilgili öylesine etkileyici bir sunum yaptım ki,

ikna olmaktan başka çaresi yokmuş gibi hissetmiş ve gitmem için engel olmamıştı.

Ama haklıydım. Programın detaylarını, faydalarını öğrendikçe bu gidiş benim için bir kaçıştan fazlası olmaya başladı. İlk üç sene İngiltere'de eğitim görecek ama kalan iki yılı Avrupa'nın istediğim şehrinde hastane görevimi de yaparak bitirebilecektim. Ve ben şimdiden o son iki senemi nerede geçireceğime karar vermiştim. Düşünmek bile heyecandan dudaklarımı kemirmeme sebep oluyordu. Erva haklıydı, artık kimse için değil, sanırım sadece kendim için gitmek istiyordum. Valizimin fermuarını çektiğimde onunla uzun bir telefon konuşmasını yeni bitirmiştim. Hâlâ balayındaydı ve geri dönmek için üç haftası daha vardı. Böylesi çok da iyi olmuştu, çünkü onunla vedalaşmak da diğerleriyle vedalaşmak kadar zordu. Diğerleri, yani Su, Damla, annem, babam ve mahallem...

Hepsine yasak koymuş, benimle vedalaşacakları yerin evimin bahçesi olduğunu söylemiştim. Tabi itirazlar gecikmedi ama ben onlardan daha kararlıydım. Havaalanında ağlamak, daha doğrusu yaptığımın yanlış olduğunu hissetmek istemiyordum. Bahçedeki vedamız bile öylesine duygusaldı ki, bu kararımın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlamıştım.

"Eğer orada Tom Hardy kadar karizmatik bir İngiliz'le tanışırsan, bana hemen haber veriyorsun ve ben yanına taşınıyorum."

Su bana sarılırken ben kahkahalar attım. Ağlamamak için espri yaptığını biliyordum, bunu bana sarılırken hüzünlü iç çekişinden anlamıştım. Damlaya sıra geldiğinde, o Su kadar güçlü değildi. Daha elleri bana uzanmadan bile gözleri dolmuştu. Ona bakıp gülümsedim.

"Seni aramak için kimi görmeyi bekleyeyim. Henry Cavill, Jude Law, David Beckham, hangisi?"

Eliyle yanağına süzülen ilk yaşı sildi.

"Hiçbiri. Ve eğer beni aramak için sebep beklersen, seni elimden İngiltere kraliçesi bile alamaz." Onu kendime çektim ve sıkı sıkı sarıldım. O da daha fazla saklamadı yaşlarını. Kollarımdan ayrılmadan önce iç çekerek kulağıma fısıldadı. "Ama Prens Harry'i görürsen benden selam söyle, olur mu?"

İkimiz aynı anda yaşlarla dolu hüzünlü bir kahkaha attık. İkisine de sahip olduğum için mutluydum.

Annem ve babamla olan vedam daha kısa ama daha vurucuydu. Annemin gözlerini saklayarak bana yemem gereken şeyleri sıralaması, oralar soğukmuş kalın giy demesi, uyurken kapının kilitli olduğunu kontrol etmemi seksenінci kez söylemesi bile içimi sızlatmaya yetti. Babam sadece "Dikkatli ol kızım..." dedi. Ya da sadece onu diyebilecek kadar konuşmak istedi. Daha fazlasını yapmak onu ağlatacaktı ve o ağladığını görmemi istemezdi.

Taksi geldiğinde hepsine tekrar tekrar sarıldım. Babam valizlerimi bagaja koyarken Ervaların evinden annesi ve Mine Abla çıktı. Onlarla da vedalaştım. Mine Abla oldukça büyümüş karnı ve yaşlı gözleriyle birçok şey söylemek istiyordu ama onun yerine sadece "Mutlu ol," dedi.

Taksiye binerken acele etmedim. Kabul etmek istemesem de Ahmet'in bir yerlerden çıkmasını bekliyordum. Ama arabaya binerken Ahmet yoktu. El salladığımda da... Ben de taksi Çıkmaz'dan çıkana kadar, onunla vedalaşır gibi birlikte oturduğumuz duvara, tırmandığımız ağaçlara, yürüdüğümüz yollara, koşturduğumuz kaldırımlarla vedalaştım. Mahalleme de veda ettim. Her sokağına gülümse-

dim. Beni büyüttüğü için herkese teşekkür ettim. Nedense geri döndüğümde her şeyin değişeceğini düşünüyordum. Belki onlar değil ama ben değişecektim. Hissediyordum...

Havaalanında tek başıma beklerken yalnızlığı anlatan hüzünlü bir klip çekiyor gibiydim. Kalkış saati yaklaşmadan son kontrolden geçmek istemedim, belki de kendime vazgeçmek için zaman tanıyordum. Bu süre içinde kısa süreli de olsa, birkaç kez korkuya kapılıp karar değiştirdiğim bile oldu. Ama uçağın adı ilk kez anons edildiğinde ayağa kalktım ve bacaklarımın titremesi beni etkilemesin diye yutkunup omuzlarımı dikleştirdim. Valizimin kolunu çekiştirip son alana doğru yürüdüm.

Fazla büyük olmayan valizimi görevliye teslim etmiş ve son kapıdan geçmeye hazırlanıyordum ki, adımı duydum. Duyduğum şeyin ne olduğundan emin olmak için nefes almadan bekledim. Ama doğruydu. Adım gürültülü alanda yankılanıyordu. Başımı sağa sola çevirip sesin sahibini aradım. Ve arkamda, birkaç metre geride, üniformalı bir adamın zorla zapt ettiği kişiyi, onu gördüm!

19. Bölüm

Koza

"Ahmet!"

Ahmet iri sayılabilecek görevlinin ellerinden kurtulmaya çalışırken ben sessizce onun adını söyledim. Belki de sadece dudaklarımı oynatabildim, bilmiyorum.

İyi de, ne işi vardı ki burada? Yoksa bu da şu filmlerdeki sahnelerden biri miydi? Hani; kız her şeyi geride bırakıp ülkeyi terk etmek üzereyken, son anda sevdiği adamın gelip onu durdurduğu o bilindik sahne. Açıkçası bu tarz sahneleri iç çekerek izlesem de, gerçek hayatta böyle şeyler olmayacağını bilecek kadar realist birisiyimdir. Çünkü bazı şeyler sadece filmlerde olur. Mesela tek boynuzlu atlar, iyi kalpli katiller, ıssız adaya düşen gizemli uçaklar ya da bilinmeyen bir gezegende yaşayan mavi suratlı insanlar. Bunlar sadece filmlerde olurdu. Tıpkı, havaalanında sevdiği kişiyi durdurmaya çalışan âşıklar gibi.

Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Elimdeki biletimle havaalanı görevlisinin pek de kibar olmayan bir tavırla durdurduğu Ahmet'e bakıyordum. Adımı birkaç kez daha tekrarladığında sonunda bacaklarım onlara doğru

hareketlendi. Aklıma sıralanan daha gerçekçi ihtimallerle, korkarak onlara doğru hızlıca adımlamaya başladım. Koşarcasına yanlarına gittiğimde bizi ayıran tek şey sarı, kalın bir plastik şeritti.

Benim varlığım görevlinin sert duruşunu değiştirmedi, hâlâ sanki bir suçluymuş gibi Ahmet'in koluna yapışmıştı ama Ahmet nefes nefese de olsa bana gülümsedi. Ben ise korkuyla bir ona bir adama bakıyordum.

"Ne oldu? Ne işin var burada?" diye sordum. Sonra aklımdaki kötü ihtimalleri susturmak ister gibi sessizce; "Yoksa birine bir şey mi oldu?" dedim korkuyla.

Ahmet hiç düşünmeden; "Eğer gidersen olacak!" dedi.

Daha fazla şey söyleyebilmek için kolundan tutan adamı bir kez daha üstünden silkelemeye çalıştı. Ama başaramadı. Bu kez ben hoşnutsuz sert bakışlarımla aynı kişiye baktım.

"Sanırım artık kolunu bırakabilirsiniz beyefendi!"

Ama adam bu emrime pek de uyacağa benzemiyordu.

"Bu şeridin ilerisine geçebilmesinin tek yolu; o peronda bekleyen uçak için bir bilete sahip olması. Ama görüyorum ki sevgiliniz bahsi geçen o bilete sahip değil!" dedi, gayet sert bir ses tonuyla. Dişlerimi sıkıp elimdeki kâğıdı ona uzattım. "Ama ben sahibim!" diye karşılık verdim aynı sertlikle.

Ama adam rahatsız edici şekilde gülümsemekle yetindi. "Farkındayım. Bu yüzden sizin değil, sevgilinizin kolunu tutmaktayım hanımefendi!"

Gözlerimi döndürdüm. *Polisliğe özenen göbekli bir güvenlik görevlisine yumruk atmak ne kadar ceza almama sebep olurdu acaba?* Parmağımla bizi ayıran sarı şeridi işaret ettim.

"Yani ben konuşmak için bu şeridin arkasına geçersem, kolunuzu ondan uzaklaştıracaksınız, öyle mi?"

Omuz silkti. "Tehlike oluşturacak bir hareket yapmadığı sürece, evet."

Sinirimi belli edecek şekilde nefesimi bıraktım. Ve şeridin altından geçip onların karşılarında durdum. Bu geri dönerken tekrar aranacak olmam anlamına geliyordu ama Ahmet'in söyleyeceklerini duymak için bu zahmete katlanmaya değerdi. Hâlâ kıpırdamadığını görünce gözlerimi adama doğru diktim. O da sırıtarak kalın parmaklarını Ahmet'in kolundan uzaklaştırdı. Rahatsız edici bakışlarıyla, bizi duyamayacak ama göz hapsinde tutmasına yetecek kadar uzaklığa gittiğinde, ben ciddi anlamda adam yaralamanın cezasının ne olacağını düşünüyordum!

Sonunda tüm dikkatimle Ahmet'e döndüğümde gömleğini çekiştirip, önüne düşen saçlarını geriye atıyor, hırpalanmış gibi duran haline biraz olsun çeki düzen vermeye çalışıyordu. Gözleri yemyeşildi, yanakları oldukça kızarmıştı ve hâlâ hızlıca nefes alıp veriyordu. Sanki Çıkmaz'dan buraya kadar koşmuş gibiydi.

"Neler oluyor söyler misin artık?" dediğim an uçağımın yeni anonsu yankılandı parlayan mermer duvarlarda.

Ahmet sesi duyduğu an panikle kollarıma sarıldı. "Gitme!"

"Ne?"

Buruşturduğum yüzüme, şaşkın gözlerime bakıp nefes nefese devam etti.

"Gitme! Çıkmazdan ilk gittiğin gün sana bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Ama şimdi söylüyorum. Gitme! Gitme Sahra... Aynı şehrin farklı yerlerindeyken bile kalbindeki yerimi korumayı beceremedim. Eğer şimdi dünyanın öbür ucuna gidersen... Sadece, gitme. Lütfen."

Öyle hızlı ve soluksuz konuşuyordu ki, düşünemiyordum bile. Tek yapabildiğim göz kırpmaktı ki, bu eylemi parlayan yeşil gözlerine bakarak yapmak bile yeterince zordu.

"Ama..." diyebildim sonunda.

Parmakları sıkıca sarstı kollarımı. "Ama'sı yok! Sen giderken ses çıkarmayarak aptallık ettim, tıpkı sahilde bana elini uzattığında tutmadığım gibi. Ama şimdi farklı Sahra... Şimdi sana ömrümün sonuna kadar sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istiyorum."

Öylesine yakınımda, bakışlarını gözlerimden ayırmadan konuşuyordu ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Söyledikleri beynimde tekrar edemeyeceğim kadar şaşırtıcıydı. Başımı geriye doğru çevirip hâlâ açık olan peronun kapısına baktım. İçeri girmek için sırada bekleyen insanlar oldukça azalmıştı. Tekrar beni kendine çevirdi. Gözlerime yeniden kilitlenip kırmızı yanaklarında yerini alan gamzesiyle gülümsedi.

"Gidemezsin! Bütün bir ömrü birbirimizi bekleyerek geçirmedik mi?"

Doğruydu. Beklemiştik. Ya da ben beklemiştim. Ama o... Başımı sallayıp aklımdan geçen şeyin sıkışmış jeton gibi dudaklarıma inmesini hızlandırmaya çalıştım.

"Ama sen evleniyorsun..." diyebildiğimde sesim saatlerce bağırmışçasına kısık çıktı.

Parmakları yine sıktı tenimi. O da başını salladı.

"O aptallıktı. Evlilik yok, düğün yok. Bu yüzden gitmene gerek de yok."

Elini kolumdan alıp yanağıma koydu. Yüzümü okşayan sıcaklığı beynimin iyice uyuşmasına sebep oldu. Yüzünü bana daha fazla yaklaştırıp fısıltıyla konuşmaya başladığında ben artık gerçeklik duygumu yitirmeye başlamıştım.

"Lütfen benimle kal. Kendi masalımızı yazmaya başlayalım artık."

Kısa bir an bekleme alanında uyuduğumu ve bu olanların bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm. Uyanmak için avucumu sıktım. *Ama gerçekti.* Ahmet birkaç santim uzağımda, zümrüt yeşili gözleri, gülüşü ve ölüm çukurum olan gamzesiyle beni aşka davet ediyordu. Bense nefes almaya çabalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Dudakları bana yaklaşırken beyin hücrelerimi dürten son bir düşünce çıktı dudaklarımdan.

"Yasemin?"

Parmakları çenemi istediği pozisyona çekerken yeşiliyle beni uyuşturmaya devam etti ve gülümsedi. Kalan son nefesiyle fısıldamaya başladığında söylediklerine odaklanabilmek için gözlerimi kapattım.

"Yasemin, başkasını seven bir adamla evlenemeyeceğini söyleyip, yüzüğü avucuma koyduğunda tek düşündüğüm; uçağa yetişip, başından beri sana ait olanı parmaklarına takmak oldu."

Ve sıcak teni, kuruyan dudaklarımı örttü... O an gözümün önüne patlayan havai fişekler ya da sonsuz gökkuşaklarının gelmesini bekliyordum. Ama onun yerine, sadece iki saniye sonra, söyledikleri işlevini yitiren beynimde yankılandı! Gözlerimi hızlıca açtım. *Yanılmamıştım, bu bir rüyaydı!*

Çenemdeki parmaklarına uzanıp sıcaklığını hızlıca tenimden çekerken, dudaklarımı ve başımı ondan uzaklaştırdım. Yarım kalan öpücüğün sersemliğiyle yüzüme baktı. Bense sakin kalmaya çalışıp durumu iyice anlamak için düz bir sesle sordum.

"Yasemin sana yüzüğünü verdiği için mi buradasın?"

Afalladı. Ağzını açtı ama konuşamadı. Sanırım bu kez beyni yavaşlayan oydu. Yerinde kıpırdanıp tekrar hamle yaptığında onu durdurmak ve aramızdaki mesafeyi korumak için elimi kaldırdım. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, tek kaşımı kaldırdım.

"Sensiz yaşayamayacağından korktuğun için beni geri çevirdiğin, o güçsüz dediğin kız sana yüzüğü verdiği için mi beni durdurmaya geldin Ahmet?"

Panik ve korkuyla salladı başını. "Hayır, yanlış anladın. O vermeseydi de bu düğün olmazdı." Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Elimi saçlarıma götürüp başımı salladım. Ve o an anladım. *Geçmiş bazen hatırlamak istediğimiz gibidir!*

Birden hatırladığım geçmişim değişmeye başladı. Geçmişi düşündüğümde gözümde canlanan eski Ahmet yok oldu. Onu düşündüğümde gördüklerim şekil değiştirdi. Sahra gibi değil de, yabancı bir göz gibi baktım geçmişe... Günlerce pencere önünde beklediğim cesur çocuk yok oldu. Başkalarının yanında gördüğümde bile içimi yakan yüz farklılaştı. Kalbimi ağrıtacak kadar sevdiğim adam silindi. Ağlamakla gülmek arasında giderken gülmeyi seçti dudaklarım. Belki de delirmeye başladığımı düşünen afallamış yüzüne baktım.

"Biliyor musun, ateşe uçmaktan korkan kelebeğin hep ben olduğumu düşünüyordum. Ama o sendin! Bana doğru uçmaya cesareti olmayan sendin!"

Gülüşüm silindi. Dişlerimi sıktım.

"Bir adım uzağındaydım. Bir adım! Ben sana bakarak acı çekerken, sen korkaklık yaptın. Bana aşk şarkıları söylemene, destanlar yazmana gerek yoktu ki, uzanıp elimi tutsan yeterdi. Adım atmana bile gerek yoktu. Sen bana baksan bile, ben sana koşardım. Ama yapmadın!"

"Sahra ben..."

"Sen bir korkaksın Ahmet!"

Bana doğru uzattığı elini ittim. Yanağımdan izinsiz süzülenleri sinirle tenimi bastırarak sildim. "Korktuğun için onca yıl tek kelime edemedin, korktuğun için bana gitme diyemedin, korktuğun için aptallık edip o kıza yüzüğü verdin, korktuğun için o sahilde elimi tutamadın, korktuğun için acı çekmeme göz yumdun, korktuğun için sevmediğin bir kızla evlenmeyi bile göze aldın. Şimdi karşıma geçmiş,

cesaret edemediğin şeyi o kız yaptığı için bana gitme diyebiliyorsun!" Kabul edemez şekilde başımı salladım. Artık silmeye çalışmaktan vazgeçtiğim gözyaşlarımı yüzümün her yerinde hissediyordum.

"Aklım almıyor! Ne bekliyordun, dakikalar önce başkasının parmağından çıkan yüzüğü sorgusuz sualsiz takacağımı mı?"

Gözlerini benden kaçırdı. Dudaklarını ısırıyor, yumruğunu sıkıyordu. Derin bir nefes alıp iki elimle yüzümü kapattım. Parmaklarıma değen bütün ıslaklığı silmeye çalışıp bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yüksek tavanda yankılanan ses uçak için son çağrıyı haber veriyordu. Burnumu çekip, kendimi toparlamama yardım edecek sesli nefesimi dışarı bıraktım. Ona tekrar bakmak istemedim. Arkamı döndüm, tam adım atacaktım ki; "Onun yüzünden değil mi?" dedi.

Başımı ona çevirdim. Yeşil gözleri ıslanmıştı. Yanaklarındaki ve boynundaki damarları titriyordu. *Kime kızgındı ki?*

"O Romeo dediğin, seni değiştiren herif yüzünden, öyle değil mi?"

Tamamen ona döndüğümde, yüzündeki çizgilerin sebebinin kızgınlık yerine pişmanlık olmasını isterdim.

Başımı salladım. "Anlamıyor musun? Tüm bunlar sadece senin yüzünden Ahmet. Ne bana, ne Yasemin'e, ne de ona kızamaya hakkın var. Korkaklığının sebebini başkasında arama."

Çenesi titrediğinde gözleri acıyla parladı. Yenilmiş yüzüne bakarken boğazımda yükselen hissi yutmaya çalıştım.

"Biliyor musun, haklıydın. İnsan Çıkmaz'ın dışındaki dünyanın daha büyük olduğunu anladığı an, orada kalmak

zor geliyormuş. Çünkü Çıkmaz'ın dışındaki dünya sandığımız kadar korkunç değilmiş. Çıkmaz'ın dışındaki aşklar korkak değilmiş. Çıkmaz'ın dışındaki aşklar bencil değilmiş. Dışarıda, birini sadece kendine saklamak istediği için seven insanlar yokmuş."

Titreyen parmaklarım boynumdaki gümüşe uzandı. Zorlanmadan çekip aldım sakladığım yerden. Ona doğru yürürken dizlerim titredi. Sıktığı yumruğuna uzandım. Saniyeler önce tenimi yakan elleri şu an buz gibiydi. Kan gitmeyen parmaklarını zorla da olsa açtım. Avucuna kolyeyi bıraktığımda bana bakmıyordu.

"Evimin neresi olduğunu anlamam için artık ayçöreğine ihtiyacım yok."

Avucunu yavaşça kapatırken gözleri beni buldu. Islanan kirpikleri birbirine yapışmıştı. Gözleri belki de ilk kez bu kadar yeşil görünüyorlardı. Ona bakmak, sabah güneşinin vurduğu berrak denize bakmak gibiydi. Ama artık o âşık olduğum adama bakmıyordum. Uğruna ailemi, sevdiklerimi bırakmayı göze aldığım adama değil, bir çift güzel göze bakıyordum sadece. Zor da olsa gülümsedim.

"Git Ahmet... Hayatında bir kere, gerçekten cesur davran ve başkasını sevdiğini bildiği halde, seni kabullenen insanın yanına git. Kendi aşkına sahip çıkamadın, bari onunkini sahipsiz bırakma. Yüzüğü soğumadan onun parmağına geri tak. O kız bunu hak ediyor."

Kalbimde kalan son kırıklıkları dudağımdan yanağına bıraktım usulca. Pürüzlü teninden uzaklaşırken, bedenimde ve ruhumda ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

Onu arkamda bırakıp yürürken bir şeyi daha anlamıştım. Ben ışığa uçmaktan korkan kelebek değildim. Ben ufak bir tırtıldım sadece. Bunca yıldan sonra asıl şimdi

kozamdan çıkıyordum. Ve uçacağım ışığın kim olduğunu biliyordum artık. Ahmet'in dudakları bana dokunduğu an anlamıştım. Ben başından beri 'ona' aittim. *Benim ışığım oydu...*

Onu seviyordum. Çikolatanın neden bu kadar lezzetli olduğunu açıklayamıyorsam, onu neden sevdiğimi de açıklayamıyordum. Ama seviyordum işte. Evet, geçmiş bazen hatırlamak istediğiniz gibidir. Ve ben artık geçmişime olan bakış açımı değiştirmiştim. Şimdi sıra geleceğimi şekillendirmekteydi. Ve tek yapmam gereken, kıymetini bilmediğim, fark etmediğim ve kaybettiğim ışığımı tekrar bulmak için beklemekti...

20. Bölüm

Mendil

- 5 yıl sonra -

"Sahra gerçekten bu akşamki konsere benimle gelmeyeceğine inanamıyorum yaa."

O bozuk Türkçesiyle söylenirken ben elimdeki kalemi önümde duran dosyanın üstüne bıraktım. Cevap vermeden önce gözlerimi devirmeyi de ihmal etmedim.

"Son gittiğimiz konserde yanındaki sarışın Hollandalıya bademcik ameliyatı yaparken varlığımı bile fark etmedin hanımefendi!" Gözümün önüne gelen görüntüyle yüzümü buruşturdum. "Üstelik gelmemi istemenin tek sebebi, sarhoş olduğunda cüzdanının çalınmayacağından emin olman."

Elini kalbine koyup iç çekti. "İşte şimdi kalbimi kırdın Doktor Sahra. Seni sadece beni hırsızlardan koruman için değil, randevum iyi geçmezse beni eve kadar taşıman içinde yanımda tutuyorum. Anladın?"

Sesli şekilde kıkırdadığında masamda elime gelen ilk şeyi ona fırlattım. Ben başımı iki yana sallarken o hâlâ kıkırdamakla meşguldü. İngiltere'de işkenceden farksız olan

derslerle ve yalnızlıkla geçen ilk üç senemden sonra, hastane görevi için elimdeki tüm imkânları kullanmış ve kendimi hayalini kurduğum şehre atmıştım. *Verona'ya...*

Bu şehre geldiğimden beri tek ve en iyi arkadaşım da oydu. Naz... Almanya'da yaşayan Türk kökenli bir ailenin tek kızıydı. Benim gibi yirmilerinin ortasına varmıştı ve o da yine benim gibi tıp fakültesini Avrupa'da tamamlamak için yuvasından kaçmıştı. Berbat Türkçesine rağmen, mükemmel şekilde İngilizce ve Almanca konuşuyor, hatta 'bazı' yeteneklerinden dolayı benden daha hızlı İtalyanca öğreniyordu.

Evet, Verona'daydım. Ama bunun tek sebebi sayısız tarihi yeri, muhteşem doğası hatta şahane pizzaları değildi. Burada olmamın gerçek sebebi Romeo ve Juliet'ti. Her ne kadar çoğu kişi onların sadece Shakespeare'in hayal gücünde var olduğunu söylese de, onlar burada yaşamışlardı. Burada evleri, sokakları vardı. Çoğu kişi bunun turizm kurnazlığı olduğunu söyleyip inanmasa da, ben buna inanmak istiyordum. Çünkü 'onun da' inandığını biliyordum. Bu yüzden bir gün buraya geleceğinden emindim.

Okul bitmiş ama henüz diplomalarıma kavuşamadığım için resmi olarak doktor sayılmıyor, hâlâ stajyer doktor olarak sınıflandırılıyordum. Ama bu durum, Verona'nın polikliniği andıran bu küçük hastanesi için sorun değildi. İkisi gece doktoru olmakla beraber, toplam altı doktoru, sadece on hemşiresi olan bu tarihi hastanede, iki sene içinde gördüğüm en kritik vaka; Alman bir turistin kalp krizi geçirmesiydi. Genel olarak İtalyan yemeklerini ve şarabını fazla kaçıran turistlerle ilgileniyorduk. Daha ciddi bir durum olursa onları bir saat uzaklıktaki Venedik veya Milano şehrine naklediyorduk. Yani genel olarak klasik muayene, basit kan tahlilleri ya da sarhoşken birbirini yaralayan in-

sanları dikmek dışında pek de etkileyici şeyler yaptığımız söylenemezdi. Kısacası bu küçük, sıcak, masalsı şehirde oldukça rahattım. Bunda Naz'ın payı da çoktu. Buraya benden bir sene önce gelmişti. Bana hâlâ tam olarak anlatmasa da, Almanya'daki ailesinin fazla baskısına dayanamayıp kaçmıştı buralara. Ve beni görür görmez öyle sıcak davranmıştı ki, onu yıllardır tanıyormuş hissine kapılmıştım. O bunun sebebinin Türk genleri olduğunu söylüyordu.

Naz, şiirlere konu olacak güzelliğe sahip değildi ama bir film karakteri kadar renkliydi. Orijinalinde kahverengi olan saçlarını her ay başka bir renge boyuyordu. Dilinin üstünde piercingi ve vücudunda hastanede giydiği günlük kıyafetlerle nasıl gizlediğini hâlâ çözemediğim sayısız dövmesi vardı. Daha da ilginç olan neredeyse bütün dövmelerini kendisinin yapmış olmasıydı. Ama tüm bu aykırı görüntüsünün aksine öyle kurallara sadık ve düzenli bir hekimlik yeteneği vardı ki, bunca şey içinde beni en çok şaşırtan o olmuştu.

Birbirimizden olabildiğince farklıydık. İkimiz de Verona'nın farklı şeylerine hayrandık. O sayısız üzüm bağının bulunduğu bu şehrin şaraplarını severdi, bense dünyanın en güzel pizzalarını yapan lokantalarını. O tarihi arenasını görmeye gelen turistleri tavlamayı severdi, bense o arenada gösterilen oyunları izlemeyi. O şehrin içinden geçen nehrin tarihini anlatarak yakışıklı turistleri etkilemeyi severdi, bense aynı nehrin kenarında kitap okumayı. O devasa şehir meydanında tavladığı çocuklarla buluşmayı severdi, bense meydandaki merdivenlerde oturup, küçük bir çocuğu hasta edecek kadar büyük olan dondurmamı yemeyi. O şehrin kalesine çıktığımızda renkli saçlarını rüzgârda savurmayı severdi, bense şehrin masalsı görüntüsünü izlerken 'onu' düşünmeyi severdim.

Evet, ikimiz siyahla beyaz kadar farklıydık ama tüm bunlara rağmen ikimizin de inandığı tek bir şey vardı. Aşk... Ben yöntemini hiç onaylamasam da, o aşkı deneme yanılma yöntemiyle bulacağına inanıyordu. Bense hâlâ yıllar önce kaybettiğim ışığımı beklemekle meşguldüm.

Küçük odamdaki muayene yatağına oturup bacağını sallayarak konuşmaya başladı.

"Söylediğine göre James'in çok yakışıklı bir arkadaşı varmış. Ve ikisi yarın Venedik'e geçmeden önce ben seni onunla tanıştırmak istiyorum. Anladın?"

Tek kaşımı kaldırıp, asabi şekilde yüzüne bakmakla yetindim.

"Tamam, tamam yaa, hemen kızma. Bu Romeo'na ihanet sayılmaz ki, onu beklerken biraz eğleneceksin o kadar. Hem belki tehlikeyi hissedip seni daha çabuk bulabilir. Anladın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Türkçesi öyle komikti ki, istesem de ona kızamıyordum. Bu yüzden ciddi bir konu hakkında tartışmamız gerekirse İngilizceyi tercih ediyorduk.

"Naz, daha kaç kere söylemem gerekiyor; ben böyle mutluyum. Sen kendi eğlencene beni götürüp keyfini kaçırma, hem bakarsın bu Fransız çocuk senin hayatının aşkıdır, kim bilir."

Gülümseyerek ona bakarken o dudaklarını büktü.

"O Fransız değil, Belçikalı. Hem keşke benim de dünyanın herhangi bir yerinde yaşadığına emin olduğum bir Romeo'm olsaydı yaa. O zaman böyle uğraşmak yerine, senin gibi sabırla onu beklerdim."

O sevimli kediler gibi dudak bükerken ben gülümsedim. Evet, ikimizde her şeye rağmen hâlâ aşka inanıyorduk. Ve ikimizde bir gün, hiç beklemediğimiz bir anda aşkın karşımıza çıkacağını biliyorduk. En azından ben biliyordum. O gelecekti. *Gelmek zorundaydı!* Onun izini sürüp, dünyanın bir ucuna gitmeyi bile düşünmüştüm ama sonra onu aramaktansa beklemenin daha doğru olacağına karar verdim. Sonuçta onun aşkı beni daha önce bulmuştu, yine bulacaktı, biliyordum. Ve onu beklemek için en iyi yer kendi şehrimizdi. *Romeo ve Juliet'in şehri...* Eğer dünyayı dolaşıyorsa buraya mutlaka uğrayacaktı. *Uğramak zorundaydı!*

İç sesimdeki paniği milyonuncu kez bastırıp ayağa kalktım ve Naz'ın yanına gittim. Beyaz önlüğünün üstünde ihtişamla parlayan koyu kırmızı saçlarını yüzünden çekip yanağından küçük bir makas aldım.

"Ne yani, sen şimdi bana o çocuklarla istemeyerek çıktığını mı söylemek istiyorsun?"

Bunu söylerken kolunu dürttüm. Başını kaldırıp kahverengi gözleriyle kısa bir an düşündü. Sonra anında sırıtmaya başladı.

"İstemeyerek mi? Karnındaki kasları okşarken oldukça istekli olduğuma emin olabilirsin. Anladın?"

Ben kolunu sıkıp onu yatağa ittim, o ise sesli şekilde kahkaha attı. Bana çoğu zaman Erva'yı hatırlatıyordu. Erva... Özlem duyduklarım listesinde ilk sıralarda yer alan canım arkadaşım. Çok sık olmasa da, düzenli olarak konuşuyorduk. Fazla sık olmamasına özen gösteriyordum, çünkü her konuşma sonrası kendimi tekrar yalnız hissediyordum. Ve bu duyguyu hissetmeyi sevmiyordum. Ayrıca konuşma aralığımız ne kadar uzun olursa o kadar fazla haber birik-

tiriyordu. Hakan'la mutluydu. Hem de fazlasıyla. Evlendikten iki yıl sonra bir kız çocuğu olmuş, adını da Sahra koymuştu. Evet, bunu duyduğumda bebek gibi ağlamıştım. Doğumunda yanında olamadım. Ama bana düzenli olarak küçük Sahra'nın resimlerini yolluyordu. Şimdilik Erva'dan çok babasına benziyordu ve bu durum Erva'nın pek de hoşuna gitmiyordu. Çünkü anlattığına göre kızının huyları tamamen kendisine çekmişti ve dünyanın ikinci bir Erva'ya hazır olduğunu ikimiz de düşünmüyorduk.

Ahmet ile ilgili hiçbir şey sormadım. O da hiçbir şey anlatmadı. Ama Yasemin'le evlenmiş olduğunu biliyordum. Bunu Erva değil, annem söylemişti. Tuhaf belki ama annem bana müjde verir gibi onların evlilik haberini verdiğinde gülümsemiştim. Sanırım bu gülümsemem Yasemin içindi. Anneme "Umarım çok mutlu olurlar," dediğimde de ciddiydim. İçimde, kalbimde en ufak bir huzursuzluk hissetmedim. O an burada olmamın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anladım.

Damla ve Su, yaz tatillerinde iki kez yanıma geldiler. Onların birkaç ay boyunca bile yanımda olması bana detoks gibi gelmişti. Damla beni burada ilk gördüğünde gözleri doldu. Ben bunun sebebinin beni özlemiş olması olduğunu düşünürken, o parmaklarını dudağından çekip elini kalbine koymuş ve iç çekerek "Sonunda giyinmeyi öğrenmişsin," demişti.

Ve evet, öğrenmiştim. İtalya'da kötü giyinmek zordu. Hatta imkânsıza yakındı. Dünya modasını belirleyen İtalyanlar Verona gibi küçük bir yerde bile kıyafetlerine özen gösteriyor, rahat giyinseler bile hepsi oldukça şık görünüyordu. Ben de bundan nasibimi almış, gardırobumu rahat ama güzel görünen sayısız elbiseyle doldurmuştum. Kızlar Naz'ı da Erva'yı sevdikleri kadar sevdiler. Hatta birlikte

zamparalık yapmaya bile çıktılar. Şu an ikisi de İstanbul'da iyi bir hastanede çalışmaya başlamıştı ve ben ikisini de hâlâ çok özlüyordum.

Kilolu İtalyan hemşire kendi dilinde bize acil bir hasta geldiğini söylediğinde Naz zıplayarak yataktan kalktı ve edalı bir şekilde kendi odasının yolunu tuttu. O gittikten sonra içeri giren genç çifte oturmaları için sandalyeleri işaret ettim. Kadın gülümseyerek gösterdiğim yere oturdu ama adam huzursuz yüzü ve panik haliyle kadının tam arkasında dikildi. Parmaklarını kadının omuzlarına indirip, sanki ellerinin altında olduğundan emin olmak ister gibi arada bir masaj yaparcasına tenini sıkıyordu. Kadına bakarak nesi olduğunu sordum. Tahminim kadının rahatsız olduğu yönündeydi, çünkü arkasında duran adamın ona bu kadar korumacı davranmasının başka bir sebebi olamazdı.

Kadın tam yeşil gözleriyle bana gülümseyip dudaklarını aralamıştı ki, arkasında duran adam konuşmaya başladı.

"Eşimle iki gündür Verona'dayız. Dün çok iyiydi. Ama bu sabah halsiz uyandı. Öğlen nehir kıyısında dolaştık, sonra meydandaki lokantaların birinde deniz ürünlerinden oluşan bir yemek yedik. Onu yedikten sonra kusmaya başladı. Yarım saat önce de baygınlık geçirdi. Ve sonra..."

Adam tüm bunları tek nefeste anlattı. Fark edilir bir İngiliz aksanı ve dünyanın her kıtasında yakışıklı sayılacak bir yüzü vardı. Mavi gözleri laciverte yakındı. Ve şu an aynı gözler panikle konuşmayı sürdürürken, kadının onu dürtmesiyle susup ona döndü.

"Eser abartma lütfen! Altı üstü kustum ve bayıldım. Ki bana yedirdiğin o şeylerden sonra vücudumun verdiği bu tepkinin gayet normal olduğunu düşünüyorum. Buraya

gelmemize bile gerek yoktu. Baksana doktoru bile korkuttun."

İkisi birden bana döndü. Ama ben korkmak yerine şaşırmıştım. Çünkü kadın kusursuz bir şekilde Türkçe konuşmuştu. Kendimi toparlayıp önüme konan hasta kayıt kâğıdına baktım, sonra gülümseyerek tekrar genç çifte döndüm.

"Eşiniz haklı, bence öncelikle sakinleşmelisiniz Eser Bey."

İkisi de kısa bir an şaşırsa da sonra memnun olmuşçasına rahatladılar. Adam olabileceği kadar sakin şekilde eşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. Ama fazla dayanamadan tekrar konuşmaya başladı. "Ne gerekiyorsa yapın doktor hanım. Eğer daha iyi, büyük bir hastaneye gidip görünmesi gerekir derseniz, hemen gidebiliriz."

Kendimi zorlayarak gülüşümü tuttum. Bu panik hali bile öylesine tatlıydı ki, karısına deli gibi âşık olduğunu anlamak için panik atak geçirmek üzere olan yüzüne bakmak bile yeterliydi.

"Hastanemiz küçük olabilir ama yeterli donanıma sahiptir endişelenmeyin. Ayrıca eşiniz haklı olabilir, genelde bu gibi durumlar alışık olunmayan yemeklerden dolayı mide sorunlarından kaynaklanıyor. Gün içinde İtalyan yemeklerinin cazibesine kapılan sayısız turist geliyor buraya. Eminim eşinizin de ciddi bir sorunu yoktur."

Kadını muayene etmek için yatağa aldım. Adam ise yerine duramayarak etrafımda dolaşıyordu. Karısı bana bakıp gözlerini devirdi. Anlaşılan eşinin bu halinden ciddi anlamda dert yanıyordu. Benim bakmadığımı düşündüğü anlarda gözleriyle kocasına oturmasına söylüyor, dudakla-

rını büküyordu. Ve bu hareketi göz ucuyla bakarken bile oldukça tatlıydı. Adam gölgem kadar yakınımda durup belli aralıklarla "Nesi var, nesi var?" diye sorup durdu.

"Endişe edecek bir şey görünmüyor. Birkaç tüp kan alacağım, çıkan sonuca göre size sebebini söyleyebilirim. Eğer zehirlenme ya da alerjik bir durum varsa tahlilde çıkacaktır."

Adam tatmin olmuş görünmüyordu. Bu kez "Ben ne yapabilirim?" diye tekrarlamaya başlayınca karısıyla göz göze geldik. Mesajı almış gibi elimdeki kan tüplerini ona uzattım.

"Madem çok istiyorsunuz, bunları alt kattaki laboratuvara götürebilirsiniz. Hem orada beklerseniz sonuçlar daha çabuk çıkar, hem de karınıza yardım etmiş olduğunuz için kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Adam asker selamına benzer şekilde başını salladı ve panikle odadan çıkıp koşturarak alt kata indi. O gözden kaybolduğu an kadın bana döndü.

"Orada beklemesine gerek yoktu, değil mi?"

Samimi şekilde başımı salladım. "Sizin biraz nefes almanız için yaptım," dedim dürüstçe.

Gülmeye başladığında ona eşlik ettim. Çok güzel bir kadındı. Kumral saçları, yeşil gözleri ve insanın gözünü alamadığı kusursuz bir yüzü vardı. Tekrar sandalyeye oturduğunda masanın arkasına geçmek yerine onun karşındaki sandalyeye oturdum. Böylesi daha samimi geldi. Sanırım bu, Naz'ın Türk genleri ile ilgili söylediği şeydi. Bu kadına içgüdüsel olarak kendimi yakın hissediyordum. O da aynı şeyi hissetmiş olacak ki karşımda olabildiğine rahat davranıyordu.

"Eşiniz size fazla düşkün sanırım."

Tatlı bir sitemle gözlerini devirdi. "Hâlâ balayında sayılırız," dedi biraz utanarak.

Gülümsedim. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Cevap vermeden önce az öncekinden daha çok utandığını hissettim. "Aslına bakarsan tanıştığımız ilk gün evlenmeye karar verdik diyebiliriz."

O kıkırdadı, ben ise küçük dilimi yutmakla meşguldüm. Şaşkınlığımı fark edince saçını kulağının arkasına atıp çekinerek açıklama yaptı.

"Birbirimizi ilk kez bozulan bir asansörde tanıdık. Eser beni gördüğü ilk an, 'o' kişi olduğumu anladığını söylemişti. Nasıl yaptı bilmiyorum ama o asansörden indiğimde tek düşünebildiğim onun ukala yüzü ve mavi gözleri oldu."

Bu söyledikleri küçük dilimin mideme inmesini sağladı. Hafifçe iç çektim. *Dünyadaki en şanslı insanlar, ilk bakışta birbirini bulan âşıklardır.* Sonra durdum ve düşündüm. Emir de beni gördüğü ilk an biliyordu. O biliyordu ama ben... Ben sadece aptaldım. Moralim bozulmuş gibi karşımdaki âşık kadının güzel yüzüne baktım.

"Birbirinizi bu kadar kolay bulmuş olmanıza sevindim." diyebildim.

Ama o başını sallayarak gülmeye başladı. "Evet, birbirimizi kolay bulduk. Ama birleşmemiz sandığın kadar kolay olmadı. Onu tanıdığım günün gecesinde, başka bir adamdan evlilik teklifi aldım ve o adamın yüzüğünü parmağıma takmak zorunda kaldım."

Büyüyen gözlerim daha fazlasını bilmek istiyordu. "İyi de, neden?"

Keyifsiz bir omuz sallamadan sonra yine gülümsedi.

"İşin o kısımları biraz karışık ama bilmen gereken tek bir şey var ki, o da gerçek aşkın her zaman kazanacak olmasıdır."

Gülümsemesine karşılık vermek istesem de yapamadım. Aynı cümleyi Emir Yasemin'e söylerken de duymuştum. *"Gerçek aşk her zaman kazanır."* Bu teori doğru olabilirdi. O zamanlar farkında değildim ama Yasemin'in Ahmet'e olan aşkı benimkinden daha gerçekti. Ve şimdi onun aşkı kazanmıştı. *Bu verilere göre bizim cephede durum neydi?*

Emir'in aşkının gerçek olmama ihtimalini düşünmek bile istemedim. Hâlâ onun dünyanın bir yerlerinde beni düşünüyor olması bana güç veriyordu. Böyle olması gerekiyordu. Böyle olmasına ihtiyacım vardı! Çünkü onu düşündüğümde bile kalbimde oluşan ağırlığı hafifletecek tek şey bu düşünceydi. Onun aşkını kaybetme ihtimali bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Bu his daha havaalanından ayrıldığım ilk an tohumunu atmıştı bedenime. Okulun ilk yılları geçerken Verona'ya geç kalma düşüncesi içimi kemirip durdu. İçimdeki karanlık tarafı duymamaya çalışarak yılları atlatıp kendimi Verona'ya attığım ise bu kez geç kalmışlık hissi, onun gelişini kaçırma hissiyle kol kola girip midemin üstüne oturdu. Bazen bu his öyle ağırlaşıyordu ki, gece uykumdan kalkıp elimi mideme bastırıyor ve bu rahatsız düşünceyi vücudumdan atmak için saatlerce yatakta iki büklüm kıvranıyordum.

Elime dokunan sıcaklığıyla nefesimi yorgun şekilde dışarı bıraktım. Ağlamak üzere olduğumu ona baktığımda fark ettim. Boğazımda yükselen ağlama hissini yutmaya çalıştım.

"Özür dilerim... Anlattıklarınızla ilgisi yok, ben sadece..." Parmaklarımı güç vermek ister gibi sıktığında gözlerim çoktan bana ihanet etmişti. Yanağımdaki ıslaklığı silmeye çalıştım. "Hiç yanlış seçim yaptığınızı düşündünüz mü? Ya da seçim yaptığınızda artık çok geç olduğunu?"

Sandalyesini bana doğru sürükleyip yüzüme dokundu. Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü ama şu an yanağıma dokunan parmakları bir Abla güveni aşılıyordu damarlarıma.

"Yanlış seçim yapmak benim göbek adımdır, emin ol. Ben Eser'e kavuştuğum gün başka bir adamla evlenmek üzereydim. Kafamın ne kadar geç çalıştığını artık sen düşün."

Beni sakinleştirmek için göz kırpsa da artık içimdeki bazı şeyler iplerini koparmıştı. İnsan hiç tanımadığı kişiyle daha kolay dertleşirmiş. Bunun tıpta bir adı var. Şu an o adı hatırlamıyordum ama içimde, dudaklarıma yükselen iç sesimde hissediyordum. Yıllar önce Mutlu Kelebek'e yazdığım mektuplarda olduğu gibi, yine engellenemez bir dürtüyle tanımadığım bu kadına kalbimden taşanları dökmek istiyordum. Sesli bir hıçkırık çıktı sıkmaktan yorulduğum boğazımdan.

"Ama korkuyorum!" dedim çaresizce. "Kendime itiraf etmekten, sesli söylemekten korkuyorum ama ya buraya gelmekte geç kaldıysam? Ya hiç gelmeyecek birini bekliyorsam? Ya şansımı çoktan kaçırdıysam? Ya onu, onun aşkını sonsuza kadar kaybettiysem?"

Neyden bahsettiğimi bilmediğini biliyordum. Ama o soru sormadı. Sadece yanaklarımı avucuna aldı ve gülümsedi.

"Eğer o doğru kişiyse, aranıza başkaları ya da ülkeler de girse, hatta ne kadar zaman geçerse geçsin, yine de geç sayılmaz. Onu yeniden gördüğün an, aslında zamanın durduğunu anlayacaksın. Zaman insanları yaşlandırır, aşkları değil."

Avuçlarındaki yüzüm kendimi küçücük hissetmeme sebep oldu. Ama bir o kadar da güvende hissettim. Ve söylediklerine inandım. Gerçekten inandım. Elleri benden uzaklaşırken muzip şekilde gözlerini kıstı.

"Bunu sadece seni rahatlatmak için değil, kendim için de söylüyorum. Çünkü aşağı yolladığın o şapşalı önümüzdeki yüz yıl boyunca bugünkü kadar sevmeyi planlıyorum." Şuursuzca gülmeye başladım. Şu an gözlerimi silip, burnumu çekerken pek de profesyonel görünmediğime emindim. Bana çantasından çıkardığı mendilini zarifçe uzatırken, göz kırptı. *"Gözyaşının bile görevi varmış. Ardından gelecek gülümseme için temizlik yaparmış,* derler."

Utanarak da olsa uzanıp mendili alırken, dakikalarca ağlamış küçük çocuklar gibi nefesimi içime çekiyordum.

"Hâlâ kumaş mendil taşıyan insanların olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini devirdi. "Yarı İngiliz biriyle evlenirsen taşıman gerekiyormuş. Ama bu bir şey değil, ailesinde donlarına bile isimlerinin baş harflerini işleyen insanlar var. Bunu düşünce ipek mendil taşımak o kadar da zor gelmiyor."

Kahkahalarımız birbirine karıştığında yakışıklı eşi içeri girdi. Rengi birkaç ton atmış gibiydi ve yine nefes nefeseydi. Bizim kahkaha atan halimizi kısa bir an yadırgasa da panikle elindeki kâğıdı bana uzattı.

"Bana sonuçları veren kadın kâğıda bakınca yüzü kıpkırmızı oldu. Okumaya çalıştım ama her kelimesi İtalyanca."

Kaşlarımı çattım. Ciddi bir şey çıkacağını hiç düşünmemiştim. Toparlanıp ayağa kalktım. Kâğıdı alıp masama oturdum. Sözlük kullanmam gerekebilir diye yardım alma niyetindeydim ama sonuca baktığımda içim rahatladı. Bu tahlil sonucuyla daha öncede karşılaşmıştım. Az önceki amatörlüğümden uzaklaşıp ciddi bir yüz ifadesi takındım. Artık ikisi de karşımda ayağa kalkmış ve nefes almaksızın dudaklarıma dikkat kesilmişti. Küçük bir öksürükle boğazımı temizledim.

"Zehirlenme ya da alerji durumu yok. Ama..."

Sustum. Bu haberi vermek her zaman kolay olmuyordu. "Eeee?!" dedi ikisi aynı anda. Seslerini hastanenin kalanının da duyduğuna emindim. Boğazımı tekrar temizleyip aynı ciddiyetle konuşmaya başladım.

"Tahmini sekiz ay boyunca sizi zor bir zaman bekliyor." Afallamış şekilde yüzüme bakmaya devam ettiler. Ben de elimdeki sonucu masaya indirip aynı ciddiyetimi sürdürdüm. "Gerçi sekiz ay sonra olacakları düşünecek olursak, daha zor günlere hazırlıklı olsanız iyi olur."

Adam gözlerini benden kaçırmadan kadının eline uzandı. Kadın ise duyacağı her şeye hazır, güçlü bakışlarıyla yutkundu.

"Ne olduğunu açıkça söyler misiniz?"

Adam korkuyla sorduğunda kadının elini daha fazla sıktı. Sonunda dayanamayıp gülümsedim. "Tebrik ederim, beş haftalık hamilesiniz."

Bir tepki bekledim. Bir çığlık, cümle, kelime ya da herhangi bir şey... Ama hiçbir şey yapmadan, karşımda öylece el ele durmaya devam ettiler. Sanırım nefes almayı ve göz kırpmayı da çoktan unutmuşlardı. Kısa bir an felç geçirdiklerini bile düşünmeye başlamıştım.

"Hamilesiniz derken?" diye sordu sonunda kadın.

Sesi dakikalar önce konuştuğum kadından bir milyon yıl uzaktaydı. Sanki çok gizli bir sırrı öğrenmeye çalışır gibi fısıldamıştı. Ben gülmemek için dudaklarımı bastırıp onlara doğru eğildim.

"Yani Elif Hanım, bebeğiniz için mendil işlemeye başlayabilirsiniz," dedim onun gibi fısıldayarak.

Ve sonunda beklediğim gösteri başladı. Kocasının kollarında dönen kadının sevinç kahkahaları mutluluk öpücükleriyle birleşip ilk şoku atlattıklarında, bana defalarca teşekkür ettiler. Hâlbuki tek yaptığım sonuçları okumak olmuştu. İşte bu mesleği seçme sebeplerimden biri de buydu. Bütün işi onlar yapmasına rağmen yine de övgülerden payıma düşeni alıyordum.

Sonunda sakinleşip kendilerini sandalyelere bıraktılar. Adam aklına gelenlerle panik olup yerinde doğruldu.

"Nelere dikkat etmeliyiz? Günde kaç saat ayakta kalmalı? Neler yemesi gerek? Az önce onu döndürdüğümde bebeğe zarar vermiş olabilir miyim?"

Elif hanım çoktan gözlerini döndürüp, elini başına koymuştu. Ben de artık saklanmadan gülmeye başladım.

"Sakın olun Eser Bey. Normal hayatınıza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Sadece biraz daha dikkat etmesi, ağır şeyler taşımaması, bulantı ve kusmaları için hafif şeyler yemesi yeterli olacaktır. En kısa zamanda da bir kadın doğum uzmanına görünmenizde fayda var."

Yine asker itaati ile başını salladı. Bana seksenince kere teşekkür ettikten sonra karısını camdan heykelmiş gibi dikkatle kapıya yönlendirdi. Kadın bu durumdan şikâyetçi olduğunu saklamazken odamdan çıkmadan önce dönüp bana baktı.

"Yemek için tavsiye ettiğin bir yer var mı? Eser'in tercihlerine artık pek güvenmiyorum da."

Bunun dediğinde eğlenerek kocasına göz kırptı. Adam ise suçlulukla başını eğdi. Hiç düşünmeden onlara meydandaki bir pizzacının adını söyledim.

"Önündeki kalabalık sizi vazgeçirmesin. Eğer sahibi Bay Lorenzo'ya benim adımı verirseniz sizi bekletmeden içeri alacaktır. Ve pizzasından ilk ısırığı aldığınızda, işte asıl o zaman bana teşekkür edeceksiniz."

Tam ikisi birden gülümseyerek arkasını dönüyordu ki Elif tekrar bana çevirdi yüzünü.

"Sahi, adını hiç sormadım."

Mahcup gözleri bana bakarken gülümsedim.

"*Juliet,* Bay Lorenzo'ya; Romeo'sunu bekleyen Juliet dersen, anlayacaktır."

Gözlerimin içine bakarak tebessüm etti bu kez. O an onun da anladığını hissettim. İçten teşekkürleriyle odamdan çıkarken aşka dair umutlarım onlarla birlikte daha da yeşermişti. Korkularımı bastırdım. Emir'in beni unutmuş olma düşüncesini beynimin ve kalbimin en girilmez köşelerine ittim. O gelecekti, beni tekrar bulacaktı, inanıyordum.

Naz odama kapıyı vurmaksızın paldır küldür girdiğinde ben yorucu geçen bir günü sonlandırıyordum. Elleri çalış-

maktan siğil tutan altı Veronalıya krem vermiştim. Üzüm bağlarında hasat zamanıydı ve genel olarak sağlıklı Akdenizliler olan İtalyanların cilt sorunlarından başka bir sıkıntısı olmuyordu. Ama bütün İtalyanların en önemli sorunu şuydu ki; çok hızlı ve çok fazla konuşuyor ve çok çabuk sinirleniyorlardı. Muayeneye gelenlerin hemen hemen hepsi sinirle hiç tanımadığım insanlar hakkında dert yanarken, ben çaresizce başımı sallamakla yetiniyordum. Çünkü hâlâ birkaç cümle İtalyancadan fazlasını sözlüğe bakmadan konuşamıyordum. Ama bu onların umurunda bile değildi. Beni basit bir nasır ya da birkaç dikişli yara için dakikalarca esir ederken, odamdan çıktıklarında sanki psikolog muayenesinden ayrılmışçasına keyifli ve huzurlu oluyorlardı.

Sonuç olarak mesaim bitmişti. Her akşam yaptığım gibi Lorenzo'nun yerine gidebilir, bana özel ayrılan günün lezzetini alabilir, oradan Juliet'in evinin bahçesine gidip yemeğimi orada yiyebilirdim. Biliyorum, bu kulağa biraz zavallıca geliyor. Ama eğer 'o' Verona'ya gelirse mutlaka oraya uğrayacaktı. Tamam, farkındayım, zamanlamayı tutturmam çok zordu, hatta imkânsızdı ama bütün gün orada oturmam da saçma olurdu. Eğer kader bana onu getirecekse, son bir iyilik yapıp gelişini mesai bitimine de denk getirebilirdi, değil mi?

Naz hızla açtığı kapımı kapatırken gözlerini kıstı.

"Sana benimle gelmen için son bir şans veriyorum güzellik. Pizzanı o sürtüğün bahçesinde yemek yerine, benimle birlikte yiyebilirsin yaa."

Üstümdeki önlüğü çıkarıp dolabıma koyarken sabır diler gibi gözlerimi kapattım.

"Ona sürtük demekten vazgeç Naz. Onun adı Juliet ve benim için çok değerli, biliyorsun."

Kollarını göğsünde toplayıp surat astı. "Her akşam yemeğini onunla yemenden nefret ediyorum. Romeo'nun onun yüzünden ölmesi bir yana, en iyi arkadaşımı çalması da ona sürtük demem için yeterli bir sebep. Anladın?"

İşaret parmağımı yüzüne doğru salladım. Yapmacık bir tehditle gözlerimi kıstım.

"Eğer ona bir daha sürtük dersen, gerçek adını tüm Verona'ya söylerim, Nazire hanım!"

Kalp krizi geçiriyormuş gibi kalbini tuttu. Bu kez o gözlerini kısıp tehditkâr şekilde tısladı. "Yapamazsın!"

Omuzlarımı dikleştirip kollarımı topladım.

"Yaparım, hem de öyle bir yaparım ki, her sabah pastanede flört ettiğin pastacı çocuk bir ay boyunca yüzüne bakmaz. Anladın?"

Naz'ın aslında üç ismi vardı, ikisi Alman, biri Türk kökenliydi ve Türk olanını büyük babaannesinden aldığını anlatmış ama anlaşılacağı üzere ismin tam halini pek de benimsememişti. Surat astı. "Peki, tamam sen kazandın yaa. Bundan sonra her gece, uyumadan önce o sürtük için Fatiha okuyacağım. Mutlu oldun?"

Elimde olmadan kahkaha attım. Sonra surat asan yüzüne bakıp başımı salladım. Birkaç saniye sonra yanıma geldi uzanıp ellerimi tuttu.

"Ama ciddiyim, bu akşam bizimle yemeğe gel yaa."

Gözlerimi kaçırdım. "Gitmem gerek, biliyorsun."

"Sahra, o eğer bir gün gelecekse, sen duşta olsan bile karşılaşabilirsiniz. Her akşam kendine aynı işkenceyi çektirmene gerek yok. Orada kimsesiz çocuklar gibi tek başına pizza kemirmeni istemiyorum. Anladın?"

Kızıl saçını gözlerinden çektim.

"Benim için endişelenme. Oraya gerçekten istediğim için, orada kendimi ona daha yakın hissettiğim için gidiyorum. Ayrıca asıl oradayken kendimi kimsesiz gibi hissetmiyorum."

Tatmin olmadığını bilsem de başını sallayıp bana sarıldı. Kulağıma dokunan nefesi iç çekti.

"Bazen sonunuzun Kefaret filmindeki gibi olmasından korkuyorum yaa."

Cümlesini kurduğu an gözlerim dehşetle açıldı ve onu omuzlarından tutup, göğsümden şimşek hızıyla uzaklaştırdım. "Hemen sözünü geri al!" dedim korkuyla kollarını sıkarken.

Sözünü ettiği filmi birkaç gece önce izlemiştik ve ışıkları açtığımda ikimizin gözleri de ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Filmin sonu kötüydü. *Sonu kavuşamamaktı. Sonu geç kalmaktı.* O filmin sonu benim korkularımdı. Olamazdı. Değil sesli söylemeye, düşünmeye bile korktuğum şeydi.

Naz pişman olmuş şekilde başını salladı. Sonra ona geçen aylarda öğrettiğim hareketi yaptı. Kulağını çekti, yanımdaki tahta masaya vurarak "Allah korusun yaa!" dedi, hatasını telafi etmek ister gibi yüksek sesle. Ve ben gülümseyene kadar aynı hareketi tekrarladı. Telefonu titrediğinde ise gözlerini benden ayırıp, sırıtarak ekranına kilitlendi. Tam o sırada odamın kapısı çaldı. Hemşire Maria, ağır aksanlı İngilizcesiyle Naz'ın odasında acil bir hasta olduğunu söyledi. O odadan çıktığında Naz yavru kedi gibi başını göğsüme yaslayıp yalvarmaya başladı.

"James üç dakika, on altı saniye sonra hastanenin önünde olacak. Lütfen, lütfen, lütfen bu hastayla sen ilgilen."

Duygusuz bir ifade ile çenemi havaya kaldırdım. "Üzgünüm ama benim mesaim bitti Doktor Nazire Hanım."

Dudaklarını büktü. "James yarın gidiyor yaa. Bu onunla son gecemiz. Ve gelen göbekli çenebaz İtalyanlardan biriyse gece yarısına kadar hastaneden çıkamam. Lütfen Sahra, senin o sürtü-" Dudaklarını birbirine bastırdı. "O melek yüzlü şeytanının bir yere kaçtığı yok zaten, birkaç dakika geç gitsen buluşmana bir şey olmaz. Anladın?"

Juliet için yapabileceği en büyük iltifat buydu. Birkaç saniye daha işkence çekmesini seyredip "Peki," dedim. Ve o ufak bir çığlık sonrası yanağıma oldukça sulu birkaç öpücük bıraktı. Ben yüksek sesle kahkaha atıp yanağımı silerken, o kısa eteğini savurup odadan dışarıya koşturdu. Kapıdan çıkmadan önce bana son bir bakış attı.

"Beni bekleme, bu gece gelmeyebilirim. Anladın?" dedi göz kırparak.

Ve uçarcasına merdivenlerden aşağı indi. Naz ile birlikte tarihi bir pansiyonda kalıyorduk. Odalarımız ayrıydı ama aynı katta ve yan yanaydı. Duvarları pek kalın olmadığından bağırarak konuştuğumuzda bile birbirimizi duyabiliyorduk. Ve genelde bu geceye benzer randevularının dönüşünde içkiyi fazla kaçırdığından, kapısının deliğini bile bulamazdı. Bu yüzden kitap okuyarak onun gelişini beklerdim. Dolabımı açıp tekrar önlüğümü giydim ve stetoskobumu boynuma taktım. Bu Emir'in doğum günümde aldığı, karanlıkta parlayan hediyemdi. Verirken, bunun bana kendimi hatırlatmasını istemişti. Şimdi ise onun ışığından ayrı kaldığım her gece, kendimi değil, Romeo'mu bana hatırlatıyordu.

Keyifsizce birkaç oda uzaktaki Naz'ın muayene odasına doğru yürüdüm. Yavaşça kapıyı açtığımda bahsi geçen

hastanın içeride beklediğini gördüm. Bana arkası dönüktü. Genç bir erkekti. Muhtemelen pizzayı, spagettiyi ya da diğer enfes İtalyan yemeklerden herhangi birini fazla kaçıran turistlerden biri olmalıydı. Ve eğer bu tahminimde yanılmıyorsam kısa bir muayene sonrası, ufak bir serumla adamı hemşirelere emanet edebilecek ve böylece Juliet'in evine fazla geç kalmayacaktım.

İçerideki genç adamın varlığımı fark etmesi için hafifçe boğazımı temizledim. Ama o pek de duymuş görünmüyor, hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. Belki de bu kadar erken saatte bile şarabı fazla kaçırıp sızanlardan biriydi. Bıkkın bir nefes bırakıp bu kez daha sesli şekilde öksürdüm. Genç adam sonunda ayağa kalkıp bana döndü ve ben elimle kapatmak üzere olduğum kapının koluna tutunup öylece kaldım.

Ben durdum. O durdu. *O an zaman durdu...*

Nefes alıyor muydum, ya da hâlâ kendimde miydim bilmiyorum. Sanırım avucumdaki kapı tokmağı olmasaydı çoktan yere yığılabilirdim.

O gelmişti! Karşımdaydı...

Kulaklarım uğuldamaya başladığında yutkunmaya çalıştım. Sanki biri ellerini boğazıma bastırmış, nefesimi kesiyordu. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez, sertçe gözlerimi kırptım. Bende tek bir resmi bile yoktu. Gittiğinde sanki hiç yaşamamış gibi internet dünyasından bile kendini sildirmeyi başarmıştı. Bu yüzden onu hatırlamak için yapabildiğim tek şey hafızamdaki görüntüleriydi.

Değişmiş miydi?

Sakalları ve saçları biraz uzamıştı. Kıyafetleri pek de benim tanıdığım Emir'in giyeceği şeylere benzemiyordu.

Üstündeki bol koyu yeşil dağcı pantolonu ve basit, geniş yakalı beyaz tişört ile oldukça gösterişsizdi. Şu an okulda kızların tek bakışla dikkatini çeken şımarık çapkın görüntüsünden uzaktı. Daha çok dünyayı dolaşan gizemli maceracı tiplere benzemişti. Ama değişmeyen iki şey vardı. Kusursuz yakışıklı yüzü ve mavinin en güzel tonuna sahip olan, bana bakan gözleri...

Saniyeler, dakikalar, belki de saatler sonra, ya da belki de hiç zaman geçmemişken karşımdaki hayalin dudakları aralandı.

"Sahra..."

Değişmeyen sesi odada süzülüp kulaklarımı bulduğunda kalbim birden hızla göğüs kafesime vurdu. Evet, gerçekti.

O gelmişti...

21. Bölüm

Hoş Geldin

-EMİR-

Tatil broşürlerinde, seyahat reklamlarında anlatılmayan şeyler vardır. Hollanda'nın lalelerini herkesin bilip, trenlerinin sinir bozacak kadar geç gelmesinden kimsenin bahsetmemesi gibi. Dubai ihtişamının uzaktan bakınca göz kamaştırması ama oraya gittiğinizde klimasız herhangi bir yerde nefes alamayacak kadar sıcak olduğunu söylememeleri gibi. Ya da Paris'i aşk şehri, ışıklar şehri olarak anlatırken, kibirli Fransızların içtiği sigaralardan kimsenin bahsetmemesi gibi.

Ve işte Madrid hakkında bilmediğiniz bir şey; *Madrid'e gidince çantanızı kollamalısınız!* Temiz sokakları, sayısız tarihi binasından daha fazla yankesici dolaşıyor sokaklarında. Ve ben bunu karnımın hemen yanındaki, hâlâ tazeliğini koruyan derin kesik sayesinde asla unutmayacaktım.

Hastane merdivenlerini çıkarken kendimden başka kimseye kızamadım. Her ne kadar yıllar önce Tıp fakültesinden kovulmuş olsam da, kendi yaramı kendim

dikmem sorun değildi ama bunu steril olmayan aletlerle yapmış olmam, kabul etmeliyim ki, aptallıktı. Birkaç haftada iyileşecek olan kesik, kendi aptallığım yüzünden haftalarca canımı yakacak gibi duruyordu. Muhtemelen iltihap kapmıştı. Bir terzi titizliğiyle diktiğim yer yanıyor ve dünden beri de ateşim düşmüyordu. İşte bu yüzden nefret etsem de hastaneye gelmek zorunda kalmıştım. Nefret ediyordum, çünkü hastaneler artık bana kaybettiğim şeyleri hatırlatan binalardan başka bir şey değildi.

Bu yüzdendir ki, iki katlı bu küçük hastanenin merdivenlerini de söylenerek çıkıyordum. Alt kattaki kilolu İtalyan hemşire bana yol gösterirken, önümde sağa sola sallanan devasa kalçasına bakmamak için kendimi zorladım. Bunu sapıklık olsun diye değil, cinsel kimliğimi kaybetmemek için yaptım. Çünkü gerçekten heves öldüren bir görüntüydü. *Biri bu kadına bu kadar fazla hamur işi yememesi gerektiğini söylemeli!*

Merdivenler bittiğinde bana beklememi söyleyip, birkaç adım uzağımdaki odanın kapısını açtı. Başını içeri uzatıp duyamadığım bir şeyler söyledi. Kapıyı nazikçe kapatıp bana doğru yürümeye başladığında kalbim birden hızlıca atmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Ateşim sandığımdan fazla olmalıydı, çünkü 'onun' sesini duyar gibi olmuştum. Hemşire benim yanıma gelip koluma dokundu ve bana ileride olan başka bir odayı işaret etti. Ama ben kıpırdamayı başaramadım. Hipnotize olmuş şekilde sesin tekrar beni bulmasını bekledim. Sonra başımı iki yanıma sallayıp kendime geldim. *Saçmalıyordum!*

Hemşirenin gösterdiği odaya kadar hızla yürüdüm, kadın kapıyı açar açmaz içeri doğru hamle yapmıştım ki, ufak bir zafer çığlığı geldi kulağıma ve ardından kahkaha

atan bir başka ses. Bu ses. 'Onun' sesiydi... Başımı koridora çevirdim. Son anda kızıl saçlı birinin, fırtına gibi merdivenlerden indiğini görebildim ve hemşire kapıyı yüzüme kapattım. *Deliriyor muydum? Yoksa bu, şu meşhur Mecnun vakası mıydı?*

Gittiğim bazı yerlerde birilerini ona benzettiğim olmuştu. Hatta bir keresinde onun saç kesimine sahip bir kadının koluna dokunup yüzüne bakmış ama özür dileyerek yanından uzaklaşmıştım. Ama bu... Bu çok farklıydı. *Ne yani, şimdi de Sahra'nın sesini duymaya mı başlamıştım?* Elimi alnıma koydum. Ateşim vardı ama etrafta olmayan sesler duyacak kadar da değildi. Odanın içinde yürüyüp masanın karşısındaki sandalyeye oturdum. Aslında doktoru beklememe bile gerek yoktu. İlaç dolabından bana lazım olacak pansuman malzemelerini ve işimi görecek kadar etkili bir antibiyotik bulmam yeterliydi. Az önce yaşadığım saçma an olmasaydı belki de bunu yapardım. Ama şu an kolumu kaldıracak gücü bile kendimde bulamıyordum. Gerçek olmadığını bildiğim halde, Sahra'nın sesini tekrar duymuş olma düşüncesi bile kaslarımı yormuştu.

Birkaç dakika sonra arkamdan kibar bir öksürük sesi geldi. Yorgun bedenimi zorlayıp ayağa kalktım. Arkama döndüğümde ise koca bir buz kütlesi yutmuş gibi donup kaldım.

Bu oydu! Ya da ben cidden çölde Leyla'nın siluetini gören Mecnun olmuştum! Karşımdakinin gerçekten o olduğuna emin olana kadar, uzunca bir süre baktım yüzüne.

Zeynep Sahra

Değişmiş miydi?

Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Farklıydı. Büyümüş demek yanlış olurdu, daha çok olgunlaşmış görünüyordu. Koyu renk elbisesinin üstündeki beyaz doktor önlüğüyle karşımda dururken, vücudu, atkuyruğu yaptığı saçları, duruşu, bakışı bile daha kadınsıydı. Ama değişmeyen tek şey, bana bakan eşsiz lacivert gözleriydi.

Sanki biri kasıklarıma tekme atmış gibi iç organlarıma kadar panik içindeydim. Nefesim hızlandı, kalbim sesini duyacağım kadar hızlı atmaya başladı. O da farklı değildi, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş şekilde kıpırdamadan öylece duruyorduk. Belki de beni tanımamıştı. Haksız sayılmazdı. Bu halimle ya Robinson Crusoe'a ya da Kaptan Mağara Adamı'nın kuzenine benziyor olmalıydım.

Kalbimden ve beynimden geçen onca şeye rağmen dudaklarımdan tek bir söz döküldü.

"Sahra..."

Acaba Mecnun'da Leyla'nın adını çölde sayıklarken böyle mi hissetmişti? Yıllardır içimden her gece onunla konuşsam da, adını hiç sesli söylememiştim. Kulaklarımda yankılanan ismi dudaklarımın kurumasına sebep oldu. *Onun ismine susamıştım...*

Lacivert gözlerini kırpmadan, bana bir süre daha baktı. Sonra kirpikleri üç kere birbirine vurdu.

Ne yapacaktım ya da ne yapmalıydım? Daha da önemlisi o ne yapacaktı?

Arkasını dönüp kaçacak mıydı, beni tanımıyormuş gibi mi davranacaktı yoksa bana bağırıp, neden burada da onu rahat bırakmadığımı söyleyip hesap mı soracaktı?

Ben aklımdaki soruları sıraya koyamadan, o birkaç adımlık mesafeyi koşarak kollarımı buldu. Başı göğsüme değdiği an kollarımı ona sardım. Titriyor gibiydi. Kaybolmuş, sonra bulunmuş ve en sevdiği kişiye sarılmış küçük bir çocuk gibi kucağıma gömülüp bana sığındı. Bense tereddüt bile etmeden gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

İnsan beyni sesleri unutur, görüntüyü unutur ama hayatımız boyunca unutamayacağımız kokular vardır. Tek bir nefes bile beynimizi karnaval havasına sokabilir. Tıpkı şu an aldığım her nefeste tüm bedenimin yenilenmesi gibi... Başı göğsümdeki yerinden uzaklaşırken saçları tenimden akıp gitti. Gözlerimi açtığımda lacivert bakışları tüm odayı sardı. Gözleri ıslak mıydı, şaşkın mıydı, üzgün ya da mutlu muydu, bilemiyordum. Tek emin olduğum bana bakışını özlemiş olduğumdu.

Parmaklarım benden izinsiz yanağına uzandı. Avucum sıcak teniyle dolduğunda kısa bir an gözlerini kapattı, rahatlamış gibi iç çekti, sonra yavaşça dudaklarını ıslattı. Bense yutkundum. Onu özlemiştim. Eğer şu an bir çölde ölmek üzereysem ve bu bir serapsa, ölmek için bundan daha güzel bir görüntü düşünemezdim.

Başımı ona doğru birkaç santim daha yaklaştırma cesaretini gösterdiğim an kapı gürültüyle açıldı. Önce yerinde sıçradı sonra yüzü parmaklarımdan kayıp kapıya doğru döndü. Başını içeri uzatan, benimle bu oda-

nın kapısına gelen kilolu hemşireydi. Gördüğü manzara karşısında şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadı. Kaşları kalkık bir şekilde önce bana sonra Sahra'ya baktı. Ardından dudakları büyük bir hazla yukarı doğru kıvrıldı. Sanırım diğer hemşirelere anlatacak bir haber yakaladığı için mutluydu.

"Posso andare a casa?" dedi sesindeki gülüşü saklamaya çalışırken.

Sanırım evine gitmekle ilgili bir şeyler söylemişti ya da ona benzer bir cümleydi. İtalya'ya geleli birkaç gün olmuştu ve basit birkaç cümle dışında, henüz bu dille çok da kaynaştığım söylenemezdi.

Sahra ufak birkaç öksürük sonrası kekeleyerek, "Si... Si," diye karşılık verdiğinde sesi bile utançtan kızarmıştı.

Kollarını bedenimden uzaklaştırmıştı ama hâlâ aramızda sadece rüzgârın geçebileceği kadar boşluk vardı. Kadın muzip bir baş sallama sonrası sırıtarak kapıyı kapattığında Sahra'da panikle bana doğru dönmek için hamle yaptı. Ama öyle hızlı döndü ki, dirsekleri sertçe karnıma vurdu. Varlığından haberinin olmadığı yaramın üstüne çarptığında ben yüzümü buruşturup sessizce inledim. Elim zayıf bir refleksle çarptığı yere gittiğinde o korkuyla kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu? Yaralı mısın?"

Korkuyla soran sesi, daha ben cevap veremeden elimle tuttuğum yere doğru hamle yapıp, beyaz tişörtümü sıyırmıştı. Birkaç günlük sargı bezini gördüğünde ise canı yanmış gibi dişlerini sıktı. Endişe dolu lacivert gözleriyle

bana baktığında yüzündeki panik beni gülümsetti. O soramadan ben konuştum.

"Korkma, böbreğim hâlâ yerinde duruyor."

Söylediğim şey hoşuna gitmemiş olacak ki, eskiden sıkça yaptığı gibi gözlerini devirdi. Böylece davranış şeklimizi de seçtiğimizi fark ettim. Aradan yıllar geçmemiş gibi davranmaya sözleşmiştik birden. Ya da gerginliğimizi bastırma yolunu ikimizde aynı şekilde bulmuştuk. Devirdiği gözlerinden sonra sert bir hareketle tişörtümü bırakıp ilaç dolabına doğru yürüdü. Birkaç tıkırtı sonrası o geri döndü, ben de kendimi sandalyeye bıraktım. Karşımda duran sandalyeyi sürterek bana yaklaştı. Yan tarafında kalan küçük sehpaya elindeki malzemeleri bırakırken endişe ve sinirle kaşlarını çatmıştı. Ve bu haliyle bile gerçekten izlenesi görünüyordu.

Elleri tekrar tişörtüme uzandığında ben de ona yardım edip ince kumaşı yukarı doğru sıyırdım. Elindeki makasla dikkatlice sargıyı kesti ve hafif kızarmış olan dikişim gün yüzüne çıktı. Birkaç saniye baktı. Ama bu bakışın, yarama mı yoksa karnıma mı olduğunu anlayamadım. Aklımdan geçenleri duymuş gibi; "Bakıyorum da yakışıklıların hâlâ seninle beraber," dedi.

Ses tonunu rahat tutmaya çalışsa da, ilaçlara odaklanan yüzü pembeleşmiş gibiydi. Gülümsedim. Ama tekrar bana baktığında gözlerini kısmıştı.

"Gerçekten ne oldu? Her ne kadar böbreğinin hâlâ seninle olmasına sevinsem de, bu çok basit bir yaralanma değil."

Zeynep Sahra

Ona birkaç gün önce ayrıldığım İspanya'da başımı belaya soktuğumu, hatta bir sokak çetesiyle dalaştığımı söyleyemezdim. Bu onu çıldırtırdı. Onun yerine önemsizmiş gibi omuz silktim. "Latinlerin aslında çok da dost canlısı olmadığını acı bir şekilde öğrenmiş oldum."

Birkaç saniye söylediğim şeye inanmadığını belli edecek bıkkınlıkla yüzüme baktı ve ardından başını sallayıp özlediğim gözlerini devirdi yeniden.

"O Latinlerin yakışıklılarına zarar verememesi ne acı."

Elimde olmadan kıkırdadım. Sonra onun gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

"Yarayla alay eder, yaralanmamış olan..."

Onun dudakları yıllar önce her şeyi başlatan bu sözle yana doğru kıvrıldığında, kendi sesim kulaklarımı tırmaladı. Romeo'nun kelimeleri bile dudaklarımda eğreti durmuştu sanki. Bu da hatırlamamaya söz verdiğim şeylerden biriydi ama birden dudaklarımdan çıkmıştı işte. Anlaşılan Juliet'i gören kalbim sabırsızca içindekileri ortaya saçmak istiyordu. *Ama artık yapamazdım...*

Gülümsemesini saklamak için, tokasından çıkmış birkaç saç telini kulağının arkasına itip önündeki malzemelere döndü. O ilaçlı suyla yaramı temizlerken ben onu seyrettim. Patlayacak bombaymışım gibi korkarak, sadece parmak uçlarıyla bana dokunurken yanakları giderek pembeleşiyordu. Kirpikleri bu açıdan bakınca olduğundan daha uzun görünüyor ve bu görüntü lacivert gözlerini daha da çekici kılıyordu. Kalın dudaklarını ısırarak yaptığı işe yoğunlaşmaya çalışması içimde bir şeylerin kıpırdamasına sebep oldu. Karşımda üniversite

birinci sınıftaki o masum kız yoktu artık. Şu an dünya üzerindeki her erkeğin dikkatini çekebilecek güzellikte çekici bir kadın vardı. Nedense kısa bir an bu düşünce üşümeme sebep oldu.

Buraya gelme, daha doğrusu kaçma sebebini tahmin edebiliyordum. Bu sebep ben değil, Çıkmaz'da bıraktığı ilk aşkıydı. Anlaşılan sevdiği adamı başkasının kollarında görmeye dayanamamış ve soluğu buralarda almıştı. Belki de bu süre boyunca o imkânsız aşkını unutmak için, karşısına çıkan fırsatları bile değerlendirmiş olabilirdi. Bu düşünce istemsizce çenemi sıkmama sebep oldu.

"Rahat dur, çok az kaldı."

Anlaşılan sadece çenemi değil bedenimi de sıkmıştım. Zor olsa da nefesimi dışarı bırakıp düşünmemeye çalıştım. Ama karşımdaki kız o kadar güzeldi ki, ona sinek gibi yapışan Avrupalı erkekleri hayal etmek çok da zor değildi. Üstelik şu an gözlüğe ihtiyacı varmış gibi yarama yaklaşmış ve sıcak nefesi tenime çarparken doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Kalan son birkaç dikişi yerinde bırakıp pansumanı tamamladı. Yarayı kapatmak için eline aldığı sargı bezini ayarlarken, aklından geçen şeyi iki kez düşünür gibi bana baktı. Sonra elini uzatıp, belki de daha önce milyon kere yaptığı gibi parmaklarının tersiyle alnıma dokundu. Ateşim olduğunu biliyordum. Ama o benden daha sıcaktı sanki. Onun parmakları tenime dokunduğu an kızgın demirlerle dövülmüş gibi hissettim. Bakışlarımı yukarı kaldırıp, kirpiklerimin üstünden onun yüzüne baktım. Gözlerini kapatmıştı. Onu izlediğimi fark etti. Pembe yanaklarını sıkıp kibarca boğazını temizlerken gözlerini

açtı. Parmaklarını tenimden aldığı an avucundaki sargıya sakladı aceleyle. Gözlerimden kaçarak; "Üstündekileri çıkarır mısın, bu kez düzgün sarılması gerekiyor. Yoksa bıçak yarasından değil ama enfeksiyondan öleceksin," dedi şikâyet eder gibi.

Dudaklarım keyifle inceldi. Haklıydı. Hiç düşünmeden enseme uzandım, beyaz tişörtü başımdan çekip çıkardım. Yarı çıplak kaldığım an Sahra önce bakışlarını kaçırdı ama sonra aynı profesyonel tavırla sargıyı tenime yaklaştırdı ama gözü tenimdeki bir yere takıldığında öylece dondu kaldı. Göz kırpmadan hatta nefes bile almadan öylece bakıyordu. Kocaman açılmış lacivert gözlerini takip ettim. Ve o an göğsüme baktığını anladım. Üstümü çıkarmak için bu kadar acele etmemeliydim. Çünkü neye baktığını anlamıştım.

Baktığı şey o kadar uzun zamandır ordaydı ki, varlığını çoktan unutmuştum. O benim uzun zamandır bir parçamdı artık. Sağ elindeki sargıyı bıraktı, parmakları gördüğü şeyden emin olmak ister gibi bana uzandı. Parmak uçları tenime, tam kalbimin üstündeki yazıya dokunduğu an irkildim. Dudakları sessizce oynadı. Onun sesi çıkmadı ama ben söylediği şeyi biliyordum.

"Juliet"

Bunu ayak bastığım ilk ülkede yaptırmıştım. Öyle kimsesiz ve yalnız hissediyordum ki, karanlığın beni yine içine alacak olmasından korkuyordum. O kara delikle ilk tanıştığımda çok ufaktım. Annem yeni ölmüştü. Çok yeni. O günlerde çaresizce başımı ellerimin arasına saklar, o garip his geçene kadar sessizce ağlardım. İki haneli yaşlarıma girdiğimde karanlık boğucu baskısıyla

kalbime oturmaya başladı. Yine ağlıyordum ama bu kez gözyaşlarım daha sesli iniyordu yüzümden. Sesin onu korkutup kaçıracağını düşündüğümden odamdaki eşyalarımı sağa sola fırlattırdım ben de. Safiye Abla odamı her toplamaya geldiğinde, ona o rahatsız edici karanlık histen bahsetmez, onun yerine top oynarken kırdığım yalanını uydururdum. Yirmili yaşlarıma girerken karanlık artık beynimde zamanlı zamansız ortaya çıkmaya başlamıştı ve ben yeni bir uzaklaştırma aracı bulmakta zorlanmamıştım. Yüzümdeki her şey yerli yerindeydi ve kızlar bu düzgün surattan hoşlanıyordu. Şanslıydım ki, ben de onlardan hoşlanıyordum. Hem de fazlasıyla. Ama etkileri kısa süreliydi. Ve hiçbiri o karanlığı aydınlatacak kadar parlak değildi. Ben de o hissi Cennet'le bastırmaya çalışmıştım. Ama o da işe yaramamıştı. Bunca yıl beni o kara delikten koruyabilen tek şey 'o' olmuştu ve o artık yoktu...

Ondan uzaklaştığım an yalnızlık hissi yeniden içimi kaplamaya başladığında gözlerimi sıkı sıkı kapatıp onun yüzünü, lacivert gözlerini düşünüyordum. Ve zor da olsa bu işe yarıyordu. Karanlık o içimdeyken bana yaklaşamıyordu. Ben de bu yüzden bu dövmeyi yaptırmıştım, onu biraz daha fazla hissedebilmek için. Sanki daha fazlası olabilirmiş gibi...

Parmakları benden uzaklaştı. Sonra gözleri tekrar elindeki beze çevrildi. Hiçbir şey söylemedi, sormadı, yorum yapmadı. Yüzü ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar ifadesizdi. *Rahatsız mı olmuştu?*

O sessizce yaramı sardı. Ve ben işi bittiğinde aynı sessizlikle tişörtümden başımı geçirip dövmemi ve tenimi örttüm. Ama ayağa kalktığında az önceki an yaşanmamış

gibi gülümsüyordu. Pansuman malzemelerini tekrar dolaba koyarken bana seslendi.

"Seni yemeğe çıkarmama ne dersin?"

Şaşırdım. Ama gülümseyen yüzü ayna gibiydi, çoktan bana bulaşmıştı. Memnuniyetle başımı salladım. Küçük çocuklar gibi ellerini birbirine vurdu. O an yeniden okuldaki o masum kıza döndü. Yanımdan geçip kapıya doğru yürürken bir sekmediği kalmıştı.

"Öyleyse tam kırk dakika sonra meydandaki heykelin orada buluşuyoruz, tamam mı?"

Bu cümle bana balo gecesi ona hazırlanması için söylediklerimi hatırlattığı için daha içten gülümsedim. Bu kez roller değişmişti, bu sefil halimi düzeltmek için kırk dakika yeterli olacak mıydı, emin değildim. Ama gülümseyerek kabul ettim. Ve o yine keyifle dişlerini göstererek tepki verdi. Tam kapıyı açıp arkasını dönüyordu ki, cevabından ölümüne korksam da, aklımdaki şeyi sormak istedim.

"Sahra..."

Bana döndü. Lacivert gözleri merakla yüzüme bakarken avucumu sıktım. "Kolyen..." diyebildim sadece.

Kolyesi boynunda değildi. Belki de artık onu bile takamayacak kadar acı çekiyordu. Önlüğünün yakasından sarkan stetoskopunu yana çekip, boş olan göğsüne baktı. Sonra yapmacık bir ifadeyle düşünüyormuş gibi yapıp dudak büktü.

"Hangi kolye?"

Avucumu açtım. Elimde ve bedenimde yeniden kan dolaşmaya başladı. Gülümserken bunun kan değil, umut olduğunu hissettim. *Kolyesi yoktu!*

Yüzümdeki ifadeyi fark edince kıkırdadı. Fazlasıyla şapşal görünüyor olmalıydım. Ben elimi utanarak enseme koyduğumda o stetoskobunu işaret edip, boynundaki eski yerine getirdi.

"Ayrıca bu boynumdayken başka bir şeye ihtiyacım olmuyor," dedi imalı bir şekilde.

O an, onun benim hediyem olduğunu fark ettim. Ve yüzüme az öncekinden daha büyük bir gülüş yerleşti. Bu kez nasıl göründüğümü umursamadan dişlerimi göstererek aptallar gibi sırıttım. O da yine saklanmak için saçını düzeltti. "Kırk dakika sonra, meydanda," dedi vurgulayarak ve neredeyse tam anlamıyla sekerek, coşkuyla odadan dışarı çıktı.

İtalyan berberlerin ülkemizdekileri aratmadığı su götürmez bir gerçekti. Yirmi dakika boyunca adamın tüm sülalesi hakkında bilgi sahibi olmuştum. Hakkını yememek gerek, temiz bir İngilizcesi vardı ama ne zaman karısından bahsetse İtalyanca dua ederek gökyüzüne bakıyor ve sanırım sabır diliyordu. Böylesine şikâyet ettiği kadının fotoğrafının, dükkânının başköşesinde asılı olması da ayrı bir ironiydi. Ama çenesi kadar eli de becerikliydi. Saçlarımı tam istediğim gibi şekillendirmiş, sakalımı ise varla yok arası, hafif kirli bırakmayı başarmıştı. Berberden çıktığımda on kilo vermiş gibi hissedi-

yordum. Aynada kendime baktığımda yüzümü özlediğimi anladım. Yenilenmek iyi hissettirmişti. Ama asıl iyi hissettiren, kaliteli İtalyan kumaşının tenime dokunuşuydu. İtalyanların yemeklerden başka iyi bildiği bir şey varsa o da giyinmekti. Enfes bir kumaştan dikilmiş lacivert pantolon üstüne, bembeyaz bir gömlek ve el yapımı şık bir ayakkabıyla meydana doğru hızla yürüdüm. Onu bekletmek istemiyordum. Daha doğrusu, bana doğru gelişini kaçırmak istemiyordum.

Heykelin ve tarihi çeşmenin yanına ulaştığımda nefes nefese kaldığıma değdi. Çünkü birkaç dakika sonra Arnavut kaldırımlı meydanda sanki onca kalabalık yokmuşçasına, sadece benim gözlerime bakarak yürüyen onu gördüm. O gülümsedi, ben büyülendim.

Batan akşam güneşinin ışığı, belini zarifçe saran koyu kırmızı elbisesine vururken masalsı görünüyordu. Bu kırmızı, balo gecesinde olduğu kadar güzel göstermişti onu. Kırmızı bundan böyle en sevdiğim renk olacaktı. Hafif dalgalı yaptığı siyah saçlarını gözlerinin önünden çekerken, kırmızı ruj sürdüğü kalın dudaklarını heyecandan ısırıyordu. Ayağındaki kırmızı tabanlı siyah renk topuklularla Arnavut kaldırımda yürümek onu eskisi kadar zorluyormuş gibi görünmüyordu. Ama ne olursa olsun, yanıma ulaştığında düşünebildiğim tek şey onu kollarıma alıp soluksuz öpmeyi düşlemek olmuştu. Karşımda geldiği an konuşmadan birbirimize bakıp, sersemler gibi gülümseyerek durduk. Ya da tek sersem bendim, onun gülüşü mükemmeldi.

İlk konuşan o oldu.

"Hazırlanırken kendi kendime, acaba hayal mi gördüm diyordum. Ama şu an sana bakıyorum da, gerçeksin. Ve işte şimdi hatırladığım gibisin."

Gülümsedim. Bu söylediği kendimi daha iyi hissettirdi. Haklıydı, ben buydum. Her ne kadar birkaç yıldır neredeyse aynı kıyafetleri giyip dursam da, güzel giyinmeyi severdim. Temiz ve gösterişli giyinmek bana annemi hatırlatırdı. Onun bana kazandırdığı bir alışkanlıktı. Gerçek bir beyefendi nasıl konuşacağını ve nasıl giyineceğini bilmeli, derdi. Abilerimle bana öğrettiği temel şeylerdendi bu. Çünkü bir kadın, koluna girdiği adamın yanında ve sözlerinde huzur bulmalıydı. Sanırım bu yüzden giyinmeyi severdim ve sanırım yine bu yüzden buna ara vermiştim. Son birkaç yıl, annem dâhil herkesi unutmayı seçmiştim.

"Hâlbuki sen benim hatırladığımdan çok farklı görünüyorsun. Şu an çok, çok daha..."

Güzelsin diyemedim. Ama o hiç tereddüt etmedi, yarım kalan iltifat bile onu gülümsetmeye yetti. Sonra muzip bir bakışla konuşmaya başladı.

"Biliyorum, şu an çok daha 'güzel' giyiniyorum. Eee, ne olsa İtalya'dayız, değil mi?"

O bana göz kırptı, bense onda değişen tek şeyin görünüşü olmadığını anladım. Bakışları bile daha kendine güvenir ya da ne istediğinden eminmiş gibiydi. Ama ben tam olarak istediği şeyin ne olduğuna emin değildim. Farklıydı. Çünkü artık kendinin ve sahip olduklarının farkındaydı. Bunu ben fark edebiliyorsam, kadınlar konusunda deneyimli olan her erkek fark edebilirdi. Çün-

kü bu kadınlar çok nadir bulunurdu. Hakkım olmayan kıskançlık hissi göğsüme dokunduğunda bir beyefendiye yakışır tavırla bu hissi bastırdım. Kendimi toparlayıp kolumu ona uzattım. O da bir hanımefendiye yakışacak zariflikle koluma girdi. Saçlarını geriye atıp yanımda adımlarken yine o sersem gülüşü yanaklarımda hissediyordum. Birkaç adım sonra bana baktığında yanağımın içini ısırdım.

"Seni öyle bir yere götüreceğim ki, yakışıklılarından birkaçını kaybedecek kadar çok yemek isteyeceksin."

Yol boyunca yürürken her adımda gerginliğimiz azaldı. Başta sessizce Verona'nın turuncuya çalan gökyüzü eşliğinde, etrafta dolaşan turistleri izledik. Sonra o konuştu, ben dinledim. Bana her sokağın meydana çıktığını, istese bile bu küçük şehirde kaybolamadığını anlattı. Bu yüzden buraya çabuk alıştığını söylediğinde, buranın ona Çıkmaz'ı hatırlattığını hissettim. *Acaba burada kendine başka bir Ahmet de bulmuş muydu?*

Meydandan çok da uzak olmayan restoranın önüne geldiğimizde, kapısının önündeki insan kuyruğunu görüp yüzümü buruşturdum. Hava kararmaya başlamıştı ve sanırım akşamın çoğunu sıra bekleyerek geçirecektik. Ama Sahra duraksamadan yürümeye devam edince ona ayak uydurdum. Sıranın en önüne geldiğimizde arkada kalan birkaç kişinin surat astığını fark ettim. Ama Sahra umursamadı. Görünmeyen birine el salladı ve restoranın kapısı açıldı. Hafif kilolu sayılabilecek göbekli bir adam Sahra'yı gülümseyerek İtalyanca selamladı. Ve eliyle içeri girmemizi işaret etti.

İçeri adım attığımda ortamın şık ve samimi görüntüsü benimde rahat davranmamı sağladı. Sayısız insanla dolu olan masaların olduğu yemek salonu hafif loştu, dekor koyu renklerden seçilmiş olsa da, insanı evinde hissettiren tuhaf bir sıcaklık vardı. Sahra kolumdan ayrıldığında mutfak kısmından orta yaşlı, pembe yanaklı, oldukça kilolu, beyazlar içinde bir adam çıktı. Sahra'yı gördüğü an; "Julietta!" diye bağırdı büyük bir coşkuyla. Ve fazla kilosundan dolayı sağa sola yalpalayarak yanımıza gelip Sahra'nın iki yanağını birden öptü. İkisi arasında oldukça samimi bir konuşma başladı. Adamın dudaklarından hızla dökülen cümlelere, Sahra tane tane konuştuğu İtalyancasıyla karşılık veriyor ve adam her cümlesinden sonra karnını tutarak kahkaha atıyordu.

Sahra sonunda saçını kulağının arkasına atıp İngilizce olarak "Benden bu kadar Bay Lorenzo," dedi. Adam da memnuniyetle gülümsedi.

"Üzülme, bu gidişle gelecek aya kalmaz, seni poker gecemize davet edebileceğim kadar İtalyanca öğrenmiş olacaksın."

"Poker oynamayı bilmediğimi söylemiştim."

Sahra'nın cevabını eliyle savuşturdu. "Boş versene, bu halinle bile şu kuş beyinli Miguel'den daha iyi oynayacağına eminim."

İşaret ettiği kişi bizi kapıda selamlayan kişiydi ve anladığım kadarıyla akrabalardı. Çünkü ikisi de aynı genden geldiği belli olan tombul, iri bir buruna ve devasa bir göbeğe sahipti. Miguel bu lafa bozulup dışarı çıktığında

Bay Lorenzo beni fark etti ve anında kaşlarını çattı. Selam vermek yerine Sahra'ya dönüp surat astı.

"Anlaşılan bugünkü paketini iki kişilik yapacağım. Her ne kadar bir yabancıyla paylaşman hoşuma gitmese de, annemin gizli köfte tarifini tadarken çok keyif alacaksın Juliet."

Sahra önce bana, sonra Lorenzo'ya baktı. Nefesini dışarı bırakıp; "Bu gece burada yiyeceğiz," dedi, adamın kilosundan dolayı küçülmüş olan gözlerinin içine bakarak.

Lorenzo'da göz kırpmadan Sahra'ya baktı. Aralarında görünmez bir diyalog kurmuş gibiydiler. Birkaç saniye sonra, sanki karşısındaki adam ona bir şey sormuşçasına utanarak, onaylarmış gibi başını salladığı an Lorenzo'nun ufak gözleri sonuna kadar açıldı. Ve ardından tüm salonu inletecek İtalyanca bir nida kopardı. Mutfağa doğru seslenip, içinde Romeo kelimesi geçen uzun bir cümle kurdu. Mutfak ve servis bölümünden uzatılan kafalar bana bakıp benzer şeyler söylediğinde Sahra'nın yanakları çoktan kızarmaya başlamıştı.

Lorenzo birkaç adımla yanıma geldi. Tombul parmaklarıyla iki omuzumdan tuttu. Ürksem de pembe yanaklarına dikkat kesildim.

"Sonunda geldin Romeo!" dedi aksanlı İngilizcesiyle ve uzanıp iki yanağımdan birden öptü.

Ben afallamıştım. Ama o mutluydu. Sahra'ya sıcacık bir gülümseme gönderip garsonlardan birine seslendi. Ve ben az önce neler yaşandığını anlayamadan, sırtıma

dokunup bana yön veren kişiyle beraber yemek salonuna doğru yürümeye başladım. Sıralanmış masaları bir bir geçerken Sahra arkamdan geliyordu. Yüzü hâlâ kırmızıydı ve gözlerini benden kaçırıyordu. Ama yüzünde silinmeyecek bir gülümseme vardı.

Garson bizi cam kenarındaki masaya oturtup, başıyla selam verdi ve gülümseyerek yanımızdan ayrıldı. Giden kişi de Bay Lorenzo'ya benziyordu. Ama onun oldukça zayıf hali gibiydi. Sanki koca restoranda bütün çalışanlar akrabaydı. O gittiği an ben Sahra'ya döndüm.

"Az önce tam olarak neler oldu?"

Konuşmadan önce dudağını ıslattı. Kısa bir an aklındakileri sıraladı. Sonra en tatlı haliyle omuz silkti. "Buralarda çok meşhursun," dedi sadece.

O önündeki peçeteyi dizlerine örterken ben mutfak tarafından bizi süzen kadınlara baktım. Bariz bir şekilde bana bakıp fısıldaşıyorlardı. Tamam, her ne kadar son birkaç yıldır azalmış olsa da, genel olarak kadınların bana bakarak fısıldaşmasına alışıktım ama bu tuhaftı. Çünkü bu fısıltılar içinde gizlenen bir şeyler vardı. Tam bunun sebebini soracaktım ki, az önceki garson geri geldi.

"Bu gece menüde şahane köftemiz var Juliet. Signore Romeo ve sana güzel bir tabak hazırlatmamı ister misin?"

Ben şaşkınlıkla onlara bakıyordum ama onlar sıradan bir konuşma yaparcasına rahatlardı. Sahra kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Teşekkürler Luca ama ben bu akşam Bay Lorenzo'nun sadece özel günlerde yaptığı o enfes pizzasından istiyorum."

Luca bana kısa bir bakış atıp gülümsedi ve kibar şekilde başını sallayıp yeniden uzaklaştı. Ben gözlerimi dikip Sahra'ya baktım. Açıklama yapmasını bekliyordum. İnsanlar neden ona Juliet diyordu ya da neden bana Romeo diyorlardı bilmek istiyordum. Gözlerimdeki soruyu yok sayamadı. Gülümseyerek anlatmaya başladı.

"Biliyorum merak ediyorsun. Tamam, sana açıklayayım. Bay Lorenzo karısı ölmeden önce onunla her gün pizza hamuru açarmış. Ve şimdi de hamur açmak ona karısını hatırlattığı için, sadece özel günlerde pizza yapıyor."

Aptal gibi yüzüne bakmaya devam ettim. O ise kıkırdadı.

"Bunu merak etmediğimin farkındasın değil mi?"

Bunu kaşlarımı çatarak söylemiştim. Ama o gram utanmadı. Aksine gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Cevap vermedi, ben de başımı sağa sola sallayıp pes ettim ve bulaşıcı olan gülümsemesinin yanaklarıma yayılmasına izin verdim. Bu kararımdan o da mutluydu. Vakit kaybetmeden bana her akşam günün yemeğini paket yaptırıp dışarıda yediğini anlattı. Neden burada yemediğini soramadan başka bir konuya atladı. Öyle hızlı konuşuyordu ki, onu soru sormak için bile durdurmak istemiyordum. Sadece gülümseyerek güzel yüzüne seyrediyordum. O an bu zamana karşı hiç buna benzer bir yerde yemek yemediğimizi hatırladım. Ne kadar ısrar edersem edeyim benimle yemeğe çıkmayı kabul etmemişti. Aslında genel olarak bu geceyi düşününce sanki rolleri değiştirmiş gibiydik. O yıllar önceki Emir'di, ben de yıllar önceki çekingen Sahra'ydım. Bu düşünce yanaklarıma daha geniş

bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. O ise şimdi tüm o zamanların acısını çıkarmak istercesine keyifle konuşup duruyordu. Sohbete dâhil olmak istedim. "Ne yani, sen şimdi bana haftada en az üç kez pizza yediğini ama hâlâ böyle nefes kesen bir vücuda sahip olduğunu mu söylüyorsun?"

Bardağımdaki suyu yudumlarken düşünmeden kurmuştum cümlemi ve ne söylediğimi onun alt dudağını ısırmasıyla fark ettim. Ardından sessizce boğazımı temizledim. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Eskiden ona her fırsatta iltifat edip utandırırdım ama şimdi iltifata yakın her cümlemde utanan ben oluyordum.

Saçını yüzünden çekip gülümsedi.

"Aslında bir formülüm var. Her sabah iki saat erken uyanıp, güneş doğmadan önce kaleye kadar koşuyorum. Bir süre Verona'nın doğan güneşini seyredip eve geri dönüyorum ve duş alıp öyle işe gidiyorum. Hatta bazı sabahlar koşu yerine Bay Lorenzo'yla sebze bahçesine gidip domates seçiyoruz. O tombul elleriyle sebzelerle konuşmasını görmen gerek."

Sesini kalınlaştırıp İtalyanca birkaç cümle söyleyerek Lorenzo'yu taklit etti. Ben de sesli şekilde kahkaha attım. Pizzalarımız geldiğinde Sahra'nın neden sabahın köründe koştuğunu daha iyi anladım. Öylesine lezzetliydi ki, bunun için her sabah boğazı yüzerek geçebilir, hatta onun söylediği gibi yakışıklılarımdan birkaç tanesini feda edebilirdim. Garsonumuz Luca masaya tek bir kadeh kırmızı şarap getirdi. Bardağı benim önüme bırakırken kulağıma doğru eğildi.

"Amcam Lorenzo bu şarabın bütün âşıkların dilini çözdüğünü söyledi. Belki bu gece ihtiyacınız olur Signore Romeo."

O bana göz kırptıktan sonra başka masalara gitti, bense kendi kendime gülümseyerek bardağı dudaklarıma götürdüm. Önümüzdeki tabaklar boşaldığında ben elimi mideme götürüp parmak uçlarımı karnıma dokundurdum. Sahra ise son dilimden sonra peçeteye uzanmak yerine ellerini birbirine vurdu. Bu hareketi kalbimden yüzüme sıcacık bir mutluluk yolladı. O değişmemişti. Belki biraz daha farklıydı, belki olgunlaşmıştı, belki daha kadınsıydı ama içinde hâlâ o kızdı. Küçük şeylerden mutlu olan, o masum kız...

Kulağıma gelen müzik sesini yeni fark ediyordum. Belki de geldiğimizden beri çalıyordu, hatırlamıyorum. Ben Sahra'nın sesiyle öylesine sarhoştum ki dışarıda bombalar patlasa bile oralı olmazdım. Belki biraz şarabın da etkisiyle, hiç düşünmeden sandalyemi geriye doğru ittirdim. Kucağımdaki peçetemi masaya bıraktım. Beni izleyen lacivert gözlere yaklaşıp elimi uzattım.

"Bu kadersiz aşığa en azından dansta eşlik eder misiniz, yoksa kurşun kadar ağır ruhunuz, son bir dansı kaldıramayacak kadar yorgun mu hâlâ?"

Gülümsedi. Balo gecesindeki gibi... Peçetesini zarifçe masaya indirip parmaklarını nazikçe avucuma indirdi.

"Ruhumdaki kurşunun ağırlığını geride bıraktım. Aşkın kanatlarıyla dolaşıyorum yıllardır..."

Bu beklediğim replik değildi. Ama bunu duymak çok daha güzeldi. Avucumdaki sıcaklığı yine kalbime umut filizleri ekti. Onu kırmızı elbisesiyle masaların arasından geçirirken, uzaktan bizi izleyen meraklı gözleri görmemezlikten geldim. Uygun alanı bulduğumda ince beline dokudum. Titreyen parmakları omuzlarıma indi. Başını göğsüme yasladığında, birden sessiz melodinin sesi daha da belirginleşti. Başımı çevirdiğimde bize bakarak gülümseyen Lorenzo'yu gördüm. Bu jestinden dolayı başımda minnettar bir selam yolladım yüzüne.

Başımı özlediğim kokusunu içime çekmek için saçlarına gömdüm. Gözlerim büyük bir hazla kapandı. Bu hayalimdekinden bile daha güzeldi. Eğilip kulağına fısıldamadan önce dudaklarım şakağında bir süre bekledi. İlk dansımızdaki gibi...

Bu kez kaşının hemen üstündeki hayat damarı daha hızlı atıyordu. Dudaklarıma vuran hayat vuruşu daha belirgindi, daha sertti. Tam o noktayı öpmemek için kendimi zor tuttum. Dudaklarım gerçekliğini ispatlayan o vuruşun üstünden kayıp kulağına ulaştığında, sesim kuruyan dudaklarımdan zorla çıkmıştı.

"Neden sana Juliet diyorlar?"

Kısık sesim kollarımdaki bedenin titremesine sebep oldu. Başını göğsümden çekmeden derin bir nefes aldı. Sayıklıyormuş gibi fısıldadı.

"Çünkü ben Juliet'im. Ve sen de Romeo'sun..."

Yatağına yatırılan, uykulu küçük bir kız çocuğu gibi bana daha çok sokuldu. Ben de kollarımla tüm bede-

nini sardım. Kaç dakika dans ettik bilmiyorum. Zamanın durduğu o nadir anlardandı. Kollarımdaki sıcaklığına alıştığımda başını geriye atıp lacivert gözleriyle bana baktı ve sessiz bir huzurla fısıldadı.

"Binlerce kez hoş geldin Romeo..."

Yanağını kapatan siyah saçlarını yüzünden çektim. Parmaklarım yanağından dudaklarına kadar kaydı. Gözleri bana değil ruhuma bakıyordu sanki. Daha önce bana böyle baktığını sadece hayal edebilirdim ama şimdi göz kırpmadan bu anı yaşıyordum. Yıllar önce olsa, hiç düşünmeden parmak uçlarımla okşadığım bu dudaklara soluksuz öpücükler bırakırdım ama şimdi... Şimdi yapamıyordum. Sanırım yalnız geçirdiğim yıllar, içimdeki bazı şeyleri çok derinlere gömmüştü. Şu an gözlerimin içine bakan kadına karşı eskisi gibi gözü kara olamıyordum.

Ahmet evlenmişti. Ve Sahra, o başka biriyle evlendiği için kendini dünyanın bir ucuna atmış, o adam yüzünden sevdiği her şeyi geride bırakmıştı. Sevdiğini başkasıyla görmek istemediğin için arkana bakmadan kaçmanın nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyordum. Şu an onun için ben, belki de teselli ödülüydüm. Belki yıllar önce olsa bunu umursamaz ve cesur davranırdım ama şimdi... Şimdi beni öperken başkasını hayal edebilme ihtimali bile beni korkutuyordu! Bu yüzden güzel yüzüne bakıp gülümsemekle yetindim.

"Sanırım şarkı bitti," dedim, aramızdaki yoğunluğu savurmak için. Teni bana dokunurken bunu yapmak kolay değildi, bu yüzden bir adım geri çekildim. Keyifsizce

başını salladı. Masamıza gidip çantasını aldıktan sonra gözleri Bay Lorenzo'yu buldu ve ona uzaktan keyifsizce el salladı. Biz kapıya doğru yürürken Lorenzo'nun sesi tüm restoranı doldurdu.

"Artık Romeo'n geldiğine göre, her gece masanızı boş bırakacağım Julietta."

Sahra zoraki bir gülümseme sonrası İtalyanca iyi geceler dileyip açılan kapıdan dışarı çıktı. Arkasından giderken sadece teselli ödülü olduğumdan eskisi emin değildim.

Meydan saatler öncesine göre daha sakindi. Turistlerin çoğu berberdeyken bahsini duyduğum, bu gece tarihi arenada gerçekleşen büyük konsere gitmiş olmalıydı. Saat ilerlemeye başlamıştı ama hava serinlemekten çok uzaktı. Gündüzleri güneşin turuncu yaptığı şehir, geceleri ay ışığıyla bile ısınıyordu sanki.

Sahra meydana doğru inerken tekrar eski neşeli haline geri dönmüştü. Bana İtalyanlarla Türklerin benzer özelliklerini anlatıyordu. Ki bunların başında futbola düşkünlükleri geliyordu. Her zorlu maç sonrası hastaneye kavga eden taraftarların geldiğini anlatırken, bir yandan da taklitlerini yaparak o anları canlandırıyordu. Kalın sesle yaptığı konuşması bittiğinde araya girdim.

"Peki, seksi İtalyan kızların taklitlerini de yapabiliyor musun?" dedim takılırmış gibi.

Küçümseyen sert bir bakış fırlattı yüzüme. "Ne yapıyormuş o 'seksi' İtalyan kızlar?"

Yüzünün aldığı şekille keyiflenip gömleğimin üst tarafından birkaç düğme açtım ve olmayan göğüslerimi sallayarak "Mamma mia," diye bağırdım.

Önce kendini tutamayıp kısa bir kahkaha attı, sonra bana bakıp ukala şekilde sırıttı.

"Şükürler olsun ki, mahrem yerlerimi bir spor mücadelesi için açmayacak kadar terbiyeli yetiştirildim."

Aynı ukalalıkla cevap verdim. "Şükürler olsun ki, mahrem yerlerini coşkuyla dünyaya sunacak kadar terbiyeli yetiştirilmeyen İtalyan kızları var."

Dudakları önce sertçe aralandı ama sonra toparlanıp başını iki yana salladı. Benimse dudaklarım istemsizce yana kaydı. Onu kıskandırmak hâlâ çok kolaydı ve kıskançlığını saklamaya çalışmasını izlemekte bir o kadar tatlıydı. Yürümeye devam ederken kollarını göğsünde toplamamak için kendini zorladığını biliyordum. O zamanlar farkında değildi ama kıskançlığını kırmak için hep öyle yapardı. Ama şimdi bunu biliyordu, bu yüzden kıskanç parmakları göğsü yerine elbisesinin üstünde dolaştı. Kırmızı elbisesinin eteğini savurup "Ayrıca 'seksi' kızları hakkında bilgi sahibi olacak kadar İtalya'da zaman geçirdiğini de bilmiyordum," dedi umursamaz görünmeye çalışarak.

Gülüşümü saklayıp, benzer umursamazlıkla omuz silktim.

"Geçirmedim. Ama futbol evrenseldir ve ben güzel bir göğsü televizyon ekranından bile fark edebilirim."

Sonunda dayanamayıp, beni kendime getirmek ister gibi yavaşça koluma vurdu. Huzurla kıkırdadım. Bunu

bile özlemiştim. Onun yüzüne yaklaşıp özür diler gibi dudak büktüm.

"Kızma, şaka yapıyorum." Direnmedi, anında gülümsedi. Ve ben bu açığını kaçıramazdım. "Ayrıca benim ilgimi çeken bölgenin kalçalar olduğunu da biliyorsun. Belki de bu yüzden İspanya'da 'bir hayli' zaman geçirdim diyebilirim."

Bana tekrar vurma ihtimaline karşı bir adım geri çekildim. O ise vuruş alanından uzaklaştığım için gözlerini kısıp ukala tavırla söylendi.

"İspanyolların neden seni öldürmeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyorum."

Birkaç adımla ona yaklaşırken keyifle iç çektim. "Her bıçak darbesine değerdi."

Olduğu yerde durup tehdit eden gözlerle bana baktı. Çenesini sıkıp, kaşlarını çatarken öylesine tatlıydı ki, uzanıp onu öpmemek için tüm kaslarımı zorladım. Teslim oluyormuş gibi ellerimi havaya kaldırdım.

"Tamam, sinirlenme, gerçekten şaka yapıyorum. Hem artık kadınların kalçasıyla ilgilenmeyecek kadar büyüdüm."

Onaylamayan bakışlarla başını sallayarak tebessüm etti. Ben de ona karşılık verdim. Barış çubuğu olarak kolumu uzattım ona. O da tereddütsüz elleriyle sardı. Yan yana yürümeye başladığımızda sakince devam ettim.

"Ayrıca kalça sevdası için İspanya yerine Brezilya'ya gitmem gerektiğini bilecek kadar da bilgi sahibiyim."

Ve attığı sıkı yumrukla omuzum tam altı dakika boyunca ağrıdı. Ama değerdi. Birkaç dakika önce saklaya-

rak yaşadığı kıskançlığını şu an açık bir şekilde yüzünde görmek paha biçilemezdi. Üstelik söylediğim hiçbir şey doğru değildi. Tamam, İtalyan kızlarının güzel göğüsleri olduğu ya da Latinlerin izlenesi kalçalara sahip olduğu su götürmez bir gerçekti ama ben bunların hiçbiriyle ilgilenmemiştim. Kabul ediyorum, bazı zamanlar bu çok zor oluyordu. Ama kısa bir an bile başka bir tene dokunma arzusu içimden geçmedi. Çünkü artık dünya üzerinde ilgimi çeken her şey yanımda yürüyen kıza aitti.

Birkaç dakika daha Arnavut kaldırımlı loş sokaklarda yürüdük. Sahra'nın topuklu ayakkabısı sessiz Verona gecesinde masalsı bir ritimle yankılanırken, ben bu huzur dolu melodiyi sonsuza kadar hafızama kazımaya çalışıyordum. Ama o aniden durup, "İşte geldik!" dedi. Belirli bir yere gittiğimizi bile bilmiyordum. Ayaklarım sadece onun adımlarına uymuştu. Ama şimdi o benden destek alıp ayağındaki topuklularını çıkarmaya başlarken, ben kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?"

Etrafına bakınıp sırıttı. "Bu ayakkabılarla şu demir parmaklıklardan atlayamam, öyle değil mi?"

Bakışlarıyla işaret ettiği yere baktım. Ufak bir taş köprüyü andıran bahçe girişinin kapısında demirden parmaklıklar vardı ve kapılar devasa kilit ve zincirlerle kapanmıştı. Sahra doğrulup ayakkabılarını koltuk altına sıkıştırdı.

Gereksiz bir fısıltıyla "Yardım et, üstünden atlayacağız," dedi.

"İyi de neden?"

"Çünkü kapalı."

Dudak büktüm. "Açılmasını bekleyelim."

Gözlerini devirdi. "Sabaha kadar açılmayacak Hanzade! Ayrıca sen ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?"

Somurttum. "Sıkıcı değilim. Sadece burayı gecenin bir vakti, parmaklıklardan atlayacak kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Bana yaklaşıp asabi şekilde gözlerimin içine baktı. "Çünkü burası Juliet'in evi. Ve senin Romeo olduğunu hatırlaman için, bu gece buraya girmemiz şart!"

Cevap vermeme fırsat vermeden asabice elindeki ayakkabılarını kucağıma bıraktı ve önümden geçip, uçuşan elbisesine aldırmadan parmaklıklara tırmanmaya başladı. Alınmış gibi suratımı buruşturdum.

"Romeo olduğumu unuttuğumu da kim söyledi?"

Bana arkası dönük olsa da bakışlarını devirdiğini tahmin edebiliyordum. Demir kapıyı yarılayan bedenini çevirmeden "Gözlerin!" diye seslendi bıkkın şekilde. Parmaklıkların tepesine geldiğinde ise dönüp bana baktı. "Gözlerin Romeo gibi değil, sıkıcı bir aptal gibi bakıyor Hanzade!" dedi nefes nefese. Ve kendini kapının diğer tarafına, boşluğa bıraktı. Nefesimi korkuyla içime çektim. Ama o dört ayağı üstüne düşen kediler kadar rahat bir şekilde doğruldu. Beklemeden elbisesini düzeltip, parmaklarının arasından elini uzattı, ben de ayakkabılarını avucuna bıraktım. O da imali bir şekilde ayağına geçirip kollarını göğsünde topladı.

Bu meydan okumasını görmezden gelemezdim. Son yıllarda macera adı altında yaptığım tehlikeli şeyleri düşünecek olursam, bu parmaklıklar bakkaldan sakız çalmaktan kolaydı. Zıplayıp tek hamleyle kapının yarısına ulaştım, sadece kollarımı kullanarak kendimi tepeye kadar çekip kapının üstünden diğer tarafa atladım. Doğrulup avuçlarımdaki tozu silerken Sahra çaktırmak istemese de performansımdan etkilenmişti. Ama onun yerine memnuniyetsiz, bilmiş teyzeler gibi dudak büktü.

"Bravo Hanzade, bakıyorum da artık duvarlardan inmek için merdivene ihtiyaç duymuyorsun."

Akın'ın evine girdiğimiz geceyi mi kastediyordu? Birkaç adım önümde kıvırarak yürümeye başladığında koluna dokunup onu durdurdum.

"O gece duvardan inmeye çalışırken merdivene ihtiyacı olan sendin küçük hanım!"

Yapmacık bir gülüş çıktı dudaklarından. "Hangi geceydi o? Hani şu merdiveni tutmayı beceremeyip beni neredeyse düşürdüğün gece mi?"

"Hayır, küçük hanım, güvenlik görevlisine yakalanmamak için benim dudaklarıma yapışıp, ilk öpücüğünü aldığın gece!" Bir adım daha yaklaştım yüzüne. "Ama doğru ya unutmuşum, sen ilk öpücüğünü sekiz yaşında almıştın değil mi?"

Benim dudaklarım keyifle incelmişti ama o aramızdaki tek adımlık boşluğu doldurup anlamsız bir öfkeyle gözlerime kilitlendi.

"Sekiz yaşımda bir keçiyi öpmüştüm Hanzade. Ve evet, o zaman bile ilk öpücüğümü senin o aptal dudak-

larına verecek kadar cesurdum. Ama sen, şu an müebbet yiyecek bile olsan beni öpmeye cesaret edemeyen bir korkağa dönüşmüşsün!"

Bakışlarım gözlerinden kalın dudaklarına kaydı. Beni kışkırtmak istediğini biliyordum. Islattığı dudaklarını bana biraz daha yaklaştırdı. Dişlerimi sıktım. Elimde olsa kendi boğazıma yapışırdım. Çünkü şu an onu öpmemek için kendimi öyle zorluyordum ki, kulaklarım çınlıyordu. Ben irademi korumaya çalışırken, o gözlerini kısıp başını salladı.

"Doğru tahmin etmişim!"

Arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura yürümeye başladı. Birkaç taş bina arasında kalan küçük bahçe, gösterişsiz iki katlı taş evin önünde bomboş duruyordu. Karanlık sayılabilecek bahçe içinde birkaç bank ve soğuk, mutsuz suratlı bir kadın heykeli vardı. Gergin bedenimle ona yetiştim. Kolundan tutup kendime doğru çevirdim.

"Ben korkak değilim!"

Gözlerimin içine baktı. "İspat et o zaman!"

Beni kışkırtmasına bilerek izin veriyordum. Ama bu kez eski hatalarımı yapmayacaktım. Bana meydan okuyan gözlerine yaklaştım.

"Başkasına âşık olan bir kadını öpme aptallığını tekrar yapmayacağım Sahra!"

Alaycı bir gülüş yankılandı tek bir sokak lambasının aydınlattığı karanlık bahçede. "Başkasına âşık olan kadın mı?" Parmaklarımı kolundan savurdu. "Etrafına baksana Hanzade! Bir bak, şu an neredeyiz?"

Ne göreceğimi bilsem de başımı kaldırıp eski taş binaya doğru baktım. Juliet'in evindeydik. Romeo ve Juliet'in tanıştığı, ölümlerine sebep olacak kadar âşık oldukları evde. Birbirlerine aşklarını itiraf ettikleri balkonun tam altında... Başımı indirdiğimde ona baktım. Evet, buradaydık ama biz onlardan farklıydık. Ve ben kendi canımı yakacağımı bilsem de doğruları söyleyecektim.

"Nerede olduğumuz neyi değiştirir ki? Çıkmaz'da değilsin, önemli olan tek şey bu! Çıkmaz'da değilsin, çünkü o adamın yüzüğünün başkasının parmağında olmasına dayanamadın. Çıkmaz'da değilsin, çünkü o adamın başka bir kadınla evlenmesine dayanamadın. Çıkmaz'da değilsin, çünkü onların mutlu olmasını izlememek için dünyanın öbür ucuna gitmeye bile razı oldun. Çıkmaz'da değilsin, çünkü..."

Yanağıma çarpan acı kulaklarımda yankılandı. Öyle şiddetliydi ki, başım birkaç santim yana kaydı. Tekrar eski yerine döndüğünde bakışlarım artık siyaha bürünen lacivert gözleri buldu. Öfkeliydi. Çenesi titriyordu. Bana vurduğu elini tüm gücüyle sıkıyordu. Bunu ya kendi canı da acıdığı için ya da gözyaşlarını durdurmak için yapıyordu. Yüksek sesle konuşmaya başladığında gece bile onu dinlemeye başladı.

"Çıkmaz'da değilim, çünkü başka bir kızın parmağından çıkardığı yüzükle, bana gelebilecek kadar korkak bir adam yüzünden yıllarımı heba ettiğimi anladım. Çıkmaz'da değilim, çünkü evimin orası olmadığını anladım." Parmaklarının uçlarına kalkıp öfkeli bakışlarını gözlerime sabitledi. "Çıkmaz'da değilim, çünkü sana âşık oldum aptal herif!"

Hiddetle hecelermiş gibi, her kelimeyi beynime çakmak ister gibi konuştu. Bense öylece yüzüne baktım. Onsuz geçen yıllar beni öyle sıkı bağlamıştı ki, binlerce düğümü beni sevemediği gerçeğiyle etrafıma dolamıştım. Ama şimdi karşımdaydı, gözlerime bakıyordu ve bana aşkını haykırıyordu. Onun yokluğunu varlığından daha çok biliyordum. Yokluğunun sebebini ise yıllarca acımazsızca işlemiştim içime. O beni sevememişti. Bu gerçek etrafımda hâlâ sarılı dururken, gözlerinde 'sadece' bana ait duygular olduğunu kabullenmek çölde kurduğum hayaller gibiydi. Dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. Gözlerinden inen yaşlar parladığında arkasını dönmek için hamle yaptı ama ben uzanıp onu kollarıma aldım. Ağlayan sıcak nefesi göğsüme her vurduğunda kalbim biraz daha onunla doldu. Uzunca bir süre öyle kaldık. Sonunda sakinleştiğinde onu omuzlarından tutup göğsümden uzaklaştırdım. Saçlarını geriye itip, kızaran yüzüne, ısırdığı kalın dudaklarına baktım. Öyle güzeldi ki, elimde olmadan gülümsedim. Koyu mavi gözleri loş ışıkta bile parlıyordu. Gözleri omzumun üzerinden geçip ileride olan bir şeye takıldı, ardından sırıttı.

"Eminim Juliet şu an bana bakıp içinden kıs kıs gülüyordur."

Başımı çevirip baktığı yere döndüm. Soluk suratlı kadın heykelinin yüzü loş ışıkta zar zor seçiliyordu. Ama tek göğsü bakırlaşmıştı ve zayıf bahçe ışığında bile fark edilir derecede parıldıyordu.

"O Juliet mi?" Burnunu çekip başını salladı. Tekrar heykele baktım. "Peki, neden göğüsleri parlıyor?"

Kıkırdadı. "Çünkü insanlar sol göğsüne dokunduklarında aşkı bulacaklarına inanıyorlar."

Gülerken bile iç çekmesi bana hem sevimli hem de hüzünlü geldi. Muzip bir ifadeyle gözlerimi kıstım.

"Doğruyu söyle, sen de onun göğsüne dokundun mu?"

Beni taklit ederek kıstı kızarmış güzel gözlerini. "Tabi ki hayır..." Ama sonra hiç beklemeden fısıldayarak devam etti. "İşimi garantiye almak için her yerini elledim."

Başını uzatıp heykel Juliet'e göz kırptığında ben sesli şekilde kahkaha atıyordum.

"Neden buraya geldin?" diye sordum pembeleşmiş yanağına dokunarak.

Hafifçe gülümsedi. "Sen neden geldin?" diye karşılık verdi.

Başımı kaldırıp Juliet'in evine baktım yine. Küçük balkonuna göz gezdirip Romeo'nun oraya tırmanmasını hayal ettim. Tekrar güzel yüzüne baktığımda gülümseyip onunkilere benzer şekilde iç çektim.

"Çünkü... Çünkü yalan da olsa, burası onların şehri."

Elinin tersiyle yanağında kurumaya başlayan yaşlarını sildi. Bana bakıp başını salladı sonra.

"Hayır, burası bizim şehrimiz. Ve bu gerçek..."

Teninde parlayan son damlayı da ben sildim. Yüzünü avuçlarıma aldığımda nefesimi tuttum. *Evet, bu gerçekti...* Dudaklarım dudaklarına kavuşmak için eğildiğinde aniden yüzümüze vuran keskin ışıkla ikimizde irkildik. Elimi gözüme götürüp sesli şekilde küfür ettim. *Kahret-*

sin, masum bir öpücüğe kavuşmak için daha kaç yıl beklemem gerekiyordu ki?

İtalyanca bağıran kalın ses, pek de kibar durmuyordu. Hızla bize yaklaşan gürültülü ayak sesi kulağımı bulduğunda, bulunduğumuz yere izinsiz girdiğimizi hatırladım. Aceleyle Sahra'nın parmaklarına sarılıp hızlıca koşmaya başladım. İlkinden iki katı hızla parmaklıklardan atlarken birkaç dakika daha geç kalmış olsaydık, İspanyollardan sonra İtalyanlarla da aramı bozmuş olacaktım. Üstelik izlediğim İtalyan mafya filmlerine bakarsam, onlardan tek bir bıçak darbesiyle kurtulamayacağıma da emindim.

Nefes nefese koşturup meydana çıktığımızda Sahra kahkaha atmaya başladı. Ben de birkaç saniye sonra ona katıldım.

"Bence Romeo ve Juliet'ten vazgeçip, Batman ve Kedi Kadın olmaya karar vermeliyiz. Baksana, biz yan yana gelince bela da arkamızdan geliyor."

Sahra cevap olarak sadece gülümsedi ve uzanıp elimi tuttu. Nefesimiz normale döndüğünde Verona da eski huzurlu sessizliğine geri döndü. Şehrin ortasından geçen nehir boyunca saatlerce yürüdük. Birkaç kelimeden fazla konuşmadık. Onun Juliet'in bahçesinde söyledikleri beynimde dönüp dururken düşünmeyi bırakmak istedim. Eski Emir gibi umursamaz, şımarık, basit olmak ve sadece bu anı yaşamak istiyordum ama yapamadım. Hayatımda belki de ilk defa daha fazlasını istiyordum. Kollarımda usulca yürüyen kadının tüm kalbiyle benim olmasını ve sadece benimle dolu olan kalbini sonsuza kadar aşka boğmak istiyordum. Söyledikleri tekrar yan-

kılandı kulaklarımda. Her düşündüğümde başka bir şekle büründü cümleleri. 'Acaba'lar beynimi kemirmeye başladığında Sahra'nın yaşadığı, sevimli butik otellere benzeyen tarihi binanın önüne gelmiştik.

Güneşin doğmasına yaklaşık bir saat vardı. Ama otelin girişindeki küçük pastanenin içi karanlık olsa da, daha şimdiden kapısı aralıktı. Sahra apartmanın kapısını açmak için anahtarını ararken pastanenin kapısından oldukça yaşlı bir kadın çıktı. O kadar yaşlıydı ki, yılların getirdiği kamburluk çökmeye başlamıştı omuzlarına. Sahra onu fark ettiği an yerinde doğruldu. Gülümseyerek yaşlı kadına bakarken o çoktan bana dikkat kesilmişti. Elindeki bastonunu sertçe yere vurdu. Kızgın bakışları Sahra'yı bulduğunda onaylamayan bir ifadeyle başını sağa sola salladı. Asabi şekilde konuşmaya başladığında, bozukta olsa İngilizce bilmesine şaşırmıştım.

"Senin iyi yetiştirilmiş bir kız olduğunu düşünüyordum Juliet. Sabaha karşı eve yanında bir erkekle gelmeyi sana yakıştıramadım! O yanındaki renkli saçlı kızdan beklerdim ama senden, asla! Hani sadık kaldığın bir Romeo'n vardı?"

Sokaklar öylesine sessizdi ki, kızgın sesi yankılanarak tekrar tekrar yüzümüze çarpıyordu. Sahra mahcup bir ifadeyle adımlayıp kadının kırışmış ellerine uzandı. Ve bu kez beni şaşırtan kişi o oldu. Kadının gözlerinin içine bakarak, içinde Romeo kelimesi geçen İtalyanca kısa bir cümle kurdu. Kadın cevap vermedi. Kırışıklarla dolu yüz çizgileri, Bay Lorenzo'nun yüzündeki ifadeye benzer bir şekle büründü. Ellerini Sahra'nın parmaklarından kurtarıp, bastonundan yardım alarak birkaç adımla gelip önümde durdu. Gözlerime baktı. Kısa bir an ağla-

yacağını bile düşündüm. Elini yanağıma uzattı. Kırışık, kalın teni yanağıma dokunduğunda hipnotize olmuş gibi onun ela gözlerine bakıyordum. Sanki geçmişte aradığı kişiyi benim yüzümde bulmaya çalışıyordu.

Önce yarım bir gülüşle yukarı doğru kıvrıldı dudakları, tam bu çizgilerle dolu gülüşe karşılık vermek üzereydim ki, aynı el yanağıma sıkı bir tokat indirdi! Gözlerimi gecikmiş bir refleksle kapatıp çenemde oluşan ağrıyı sindirmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda afallamıştım. *Bir gecede ikinci kez tokatlanıyordum!*

Yaşlı kadın işaret parmağını bana uzatıp; "Perché sei venuto così tardi?" dedi söylenerek.

Ve cümlesi bittiği an arkasını dönüp asabi yürüyüşüyle pastaneye geri girmeye başladı. Bense şaşkın şaşkın arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonunda Sahra'ya bakabildiğimde o iki eliyle birden dudaklarını kapatmış kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Çenemin çıkmadığına emin olmak için elimle yokladım.

"Bana vurduktan sonra ne dedi?" diye sordum Sahra'ya, çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak.

Sırıtmasını engellemeye çalışıp bana baktı. "Neden bu kadar geciktiğini sordu." diye cevap verdi sakince. Söylediği şey onu utandırmış gibi gözlerini benden kaçırdı. Aradığı anahtarlarını bulup kapıyı açtığında beklendiğimi bilmek çenemdeki derin ağrı kadar tuhaf hissettirdi.

Kapıyı açtı. O içeri girdiğinde ben kıpırdamadım. Dönüp soru sorar gibi bana baktı. Bense önce pastaneye

kısa bir bakış attım, sonra elimi endişeyle enseme götürdüm.

"Bu saatte gelmem uygun olur mu sence?"

Sesli şekilde kıkırdadı. "Endişelenme sana bir daha vuracağını sanmıyorum. Ayrıca sana yukarıda göstermek istediğim önemli bir şey var."

Yine de tereddüt ettim. Onun bedenine yakın olmak kalabalıkta bile bu kadar zor iken, etrafımızda insanlar olmadığında kendime hâkim olmam çokta kolay olmayacaktı. Hele aklım bu kadar karışmışken... Ama o tereddüt etmeden, aptalca bir endişe yaşıyormuşum gibi kolumdan tutup beni binanın içine çekti. Üst kata doğru yavaşça merdivenleri çıkarken bana az önceki yaşlı kadının oldukça koyu inançlı biri olduğunu, alt kattaki pastaneyi tam elli yıldır işlettiğini, kocasının onu otuz yıl önce terk ettiğini ve kadının her gün kocasından şikâyet etse de, hâlâ onu beklediğini söyledi. Sanırım yüzüme yediğim o tokadı bana değil, kocasına atmayı istemişti. Dairesinin olduğu kata geldiğimizde eliyle bitişiğindeki kapıyı gösterdi.

"Bahsettiği renkli saçlı kız burada oturuyor ve kendisi benim Verona'daki tek dostum."

"Sanırım bugün onu hastanede görmüş olabilirim. Kırmızı saçlı biri merdivenlerden iniyordu."

Dert yanarmış gibi başını salladı. "Geçen ay o saçlar mordu."

Kapısını açmaya uğraşırken bir yandan adı Naz olan aynı kız hakkında bir şeylerden bahsediyordu. Ama ben dinliyormuş gibi yapmaktan öteye gidemedim. Sonunda

kapı açıldı, Sahra iki adımla kendini içeri attı. Elini dairenin içine doğru uzatıp bana bakarak gülümsedi.

"Evim evim, güzel evim."

Girişte durup, sanki aslan yuvasına bakıyormuş gibi huzursuzca dikilince Sahra eğlenerek gözlerini devirdi. "Korkma, o şarabı senden faydalanmak için içirmedim Hanzade."

Söylediği şeye gülümsedim. Haklıydı, saçma davranıyordum. *Ne olmuştu bana böyle?* Bundan beş sene önce, efsane partilerin ev sahipliğini yapan Emir Hanzade'nin, bir kızın odasına girerken korkacağını söyleselerdi, onlara katılarak gülerdim. Ama şu an olan buydu. O kıza dokunmak için hem ölüyor, hem de aptal gibi korkuyordum...

Dairenin içine adımladığımda Sahra kapıyı kapatıp ışıkları açtı. Aydınlanan daire büyük bir salon kadardı sadece. Stüdyo tipi evleri andırıyordu. Küçüktü ama bakımlıydı. Tarihi bir sanat filminde kullanılan dairelere benziyordu. Odanın bir duvarını kaplayan ufak bir mutfak tezgâhı bile vardı. "Fazla büyük değil ama bana yetiyor. En azından kendime ait bir banyom var. İtalya'daki diğer pansiyonları düşününce bu bir nimet, emin olabilirsin."

Eliyle arkasında banyo olduğunu düşündüğüm kapıyı gösterdi. Evet, dediğim gibi dairesi oldukça küçüktü. Ama öyle güzel eşyalarla doldurmuştu ki, bakarken bile onun burada yaşarken neler yaptığını hayal edebiliyordum. Mor çiçek desenli üçlü koltuğu vardı. Buraya uzanıp kitap okuduğunu görebiliyordum. Mutfak rafında kelebek desenli fincanları vardı, onlarda asla bitireme-

diği bol sütlü kahvesini yaptığını, bir ladynin çeyizinden kalma antika çalışma masasında oturup ders kitaplarına gömüldüğünü, Türk dokumasına benzeyen halısında çıplak ayakla koşturduğunu ve zarif başlıklı yatağında üstünü açarak uyuduğunu düşünebiliyordum.

Başımı duvarlarına bakmak için çevirdiğimde donup kaldım. Koca bir duvar kâğıtlarla kaplıydı. Afallayıp birkaç adımla duvara yaklaştım ve tüm o kâğıtların bilet olduğunu fark ettim. Tiyatro, bale, opera, film, konser, oyun... Bütün biletlerin ise tek bir ortak yönü vardı; *Romeo ve Juliet*...

Şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki sessizce açıklama yaptı.

"Verona'da Romeo ve Juliet'i aramana gerek bile yok. O her salonda karşına çıkıyor. Ben de bulduğum her şeyi izledim."

Evet, biletler beni şaşırtmıştı ama şu an kıpırdayamama sebebim bu değildi. Tüm o biletlerin çevrelediği tek bir fotoğraf vardı. İstanbul'daki evimde, odamda, benim duvarımda asılı olması gereken çerçeve. O, şu an buradaydı!

Pembe boyalı duvarda, gümüş çerçeve içindeki siyah beyaz fotoğrafa baktım. Bunu çektiğim anı hatırlıyordum. Cennet'i bırakmaya çalıştığım haftalardı. Sabaha kadar başımda bekleyip, krizlerimle uğraştığı için bitkin düşmüş, ben banyodayken yatağımda uyuyakalmıştı. Onu küçük bir kuş gibi kıvrılmış görünce, doğal bir refleksle makinama uzanıp, uyurken onu çekmiştim. Tek ve mükemmel bir poz... Giderken yanımda götürmeye cesaretim yoktu. Yüzünü sadece kalbimde ve hafızamda

taşımak istemiştim. Ve şimdi o resim buradaydı. Onun duvarında. Arkamı döndüm. Kalçasını çalışma masasına yaslamış sessizce beni izliyordu.

"Neden bunu da yanında getirdin?" diye geveledim, ne sormam gerektiğini bilmeden.

Hiç düşünmeden omuz silkti. "Sen etrafımdayken uykumda bile mutlu olduğumu unutmamak için." Şaşkınlığım aptal bir gülümsemeye dönmeden önce bir başka duvarda ona hediye ettiğim stetoskopu gördüm bu kez. Bakışlarımı takip edip yine gülümseyerek konuştu.

"Her akşam işten sonra duvarımdaki yerini alıyor. Çünkü o da karanlık gecelerde yalnız olmadığımı hatırlatıp, korkmamamı sağlıyor."

İşte şimdi gülümsemekten başka bir şey yapamıyordum. Gerçek anlamda aptala dönmüştüm. Bütün bir akşam beynimde sıralandı. Hastane, Bay Lorenzo ve ailesi, Juliet'in evi, pastaneci kadın, bu oda ve bu duvar... Herkes, her şey beni bekliyordu. *O, gerçekten beni bekliyordu...*

Tenime dokunan ılık rüzgârı hissettiğimde başımı duvardan ayırıp o yöne çevirdim. Balkona açılan çift kapaklı ahşap kapıyı açmış, uçuşan krem rengi uzun perdeler arasında kırmızı elbisesiyle peri kızı gibi görünüyordu. Yavaşça yanına gittim. Şafak sökmeden birkaç dakika öncesiydi ve Verona uykudayken bile masalsıydı. Hafif toprak kokusu, yeni uyanmaya başlayan kuşların kısık ötüşlerine karışırken Sahra bana döndü.

"Biliyor musun, bu anı daha önce rüyamda görmüştüm. Tabi eğer yarısında uyanmamış olsaydım, belki de çok daha önceden şu anı yaşıyor olabilirdim." Bunu söylerken dudakları keyifsizce inceldi.

"Çıkmaz'ı özlüyor musun?" dedim sessizce.

Hiç düşünmeden başını iki yana salladığında bana değil Verona'ya bakmaya devam etti.

"Peki, Çıkmaz'da bıraktıklarını?"

Neden sorduğumu bildiğini biliyordum. İnce balkon duvarına yaslanıp konuşmaya başlamadan önce sadece başını bana doğru çevirdi.

"Özlediğim şeyler var tabi ki. Mesela annemin kokusu, babamın güven veren bakışları, Erva'nın kahkahaları ve henüz göremediğim, benim adımı koyduğu küçük kızı..." Sakince iç çekti. "Bunların hepsini özlüyorum. Ama... Ama artık kendimi oraya ait hissetmiyorum."

Tüm vücudumla ona doğru döndüm. Aklımı karıştıran şeyi onun gözlerine bakarak, lafı dolandırıp kirletmeden, boğmadan, yıpratmadan sordum.

"Ahmet sana o yüzükle gelmeseydi, yine de oraya ait olmadığını söyleyebilir miydin?"

Yerinde doğruldu. Aramızdaki boşluğu bakışlarıyla doldurdu. O bakışlarda şüphe ya da çelişki aradım. Ama yoktu. Konuşmaya başladığında hem korkutacak kadar sakindi hem de tükenmişçesine sabırsız.

"Sen bana gerçek aşkın ne olduğunu gösterdin Emir. Anlamamı sağladın. Gerçek aşkın bencil olmadığını, cesur davranman, peşini bırakmaman gerektiğini, ken-

di mutluluğundan çok onunkini düşünmen gerektiğini gösterdin. Ve daha birçok şeyi..." Bir adım daha yaklaştı. "İşte bu yüzden, her şey olmana dayanabilirim ama bir korkak gibi benden uzak durmana dayanamam. Bana cesur olmayı, Juliet olmayı sen öğrettin. Şimdi aşkımdan şüphe ettiğin için Romeo olmaktan vazgeçmene izin veremem."

Parmakları yanağıma dokundu. Ve yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı. Parmak uçları tenime sanki daha önce duymadığım bir şarkıyı tuşluyor gibiydi. Sıcaklığı boynuma indiğinde yutkundum. Gözlerine bakmaya devam etmek bile içimde uzun zamandır bastırdığım dürtülerin canlanmasına sebep oluyordu. Parmak uçları boynumdan göğsüme indi, sonra diğer elini de uzatıp bir adım daha yaklaştı. Artık aramızdan ılık Verona rüzgârı bile geçemezdi. Uyuşmuş gibiydim. Ne yaptığını anlayabilmek için başımı zorla da olsa göğsüme indirdim. Gömleğimin ilk düğmesini açtığında afalladım. *Ne yapmaya çalışıyordu?* Panik olup elimle parmaklarını sardım.

"Ne yapıyorsun?" diyerek durdurdum.

Ama sesim dudaklarımdan değil de, acı çekiyormuş gibi boğazımdan çıkmıştı. Elimi yavaşça parmaklarından uzaklaştırıp önce gülümsedi, sonra fısıldadı.

"Sadece izin ver..."

Tepkisizce gözlerine baktım. *Neye izin verecektim ki, bana işkence çektirmesine mi?* Çaresizce acemi parmaklarının düğmelerimi tek tek açmasını izledim. Sanırım hepsini açması yirmi yıl falan sürmüştü, çünkü saklamaya çalışsam da, artık yokuş çıkmış kadar derin nefes almaya

başlamıştım. Ben işkencenin bittiğini düşünürken onun parmakları çıplak göğsüme dokundu. Anında nefesimi içime çekip gözlerimi kapattım. Tenimi yakan parmakları göğsümde suya yazı yazıyormuş gibi hareket ettiğinde, beni öldürmeye çalıştığını anlamıştım.

Kısa süren gezisi tam göğsümün üstünde sonlandı. Gözlerimi açmadan önce birkaç kez yutkunmak, içimdeki o ilkel dürtüyü bastırmak zorunda kalmıştım. Yüzüne bakmadan direk parmaklarının olduğu noktaya çevirdim başımı. Onun için yazılmış ismin üstünde durmuş, sanki ilk kez görüyormuşçasına inceliyordu. Dövmeyi seyreden güzel yüzüne baktım. Yanakları hafif pembeleşmiş, elbisesiyle daha da uyumlu olmuştu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Sonra bana baktı. Gecenin karanlığında siyaha dönen lacivert gözleri, doğmaya başlayan güneşle yeniden kendi rengine kavuşuyordu.

Elini göğsümden uzaklaştırdı. Birbirimizin gözlerine kilitlenmişken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Az önce görünmeyen hançerleri vücuduma saplayan elleri, şimdi kendi elbisesinin kalın askısına gitmişti. Uyuşmuş beynimle, şaşkın bakışlarım onu bir kukla gibi seyretmeye başladı. Tek kolunun askısını sıyırdı. Sonra biraz daha ve biraz daha... Tenini engelsiz göreceğimi fark ettiğim an yeni yetmeler gibi başımı yan tarafa çevirdim. *Ne yapmaya çalışıyordu?*

Defalarca yutkundum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Şu an Verona yerine Alaska'da olmayı diledim. Belki o zaman bedenimin alev aldığını hissetmezdim. Parmakları yeniden yanağıma dokundu. Sonra çeneme uzanıp yüzümü kendine doğru çevirmeye çalıştı. Bunun için

daha fazla güç uygulamalıydı, çünkü şu an kendimi ona bakacak kadar güçlü, daha doğrusu iradeli hissetmiyordum. Direndiğimi fark ettiğinde fısıldadı.

"Sadece bak..."

Çenemdeki kasları serbest bırakıp beni kendine döndürmesine izin verdim. Bakışlarımı yüzüne sabitlediğimde o gülümsüyordu. Bir şeyler beklediği belliydi ama ne olduğunu anlayamıyordum. Bunun sebebi beynimin çoktan vücudumu terk etmesi de olabilirdi. Sonunda dayanamayıp utanarak da olsa elime uzandı ve alıp kendi göğsüne koydu. Tam kalbinin üstüne...

Parmaklarımın altındaki teni sıcaktı, çok sıcak... Hızla inip kalkan göğsüne bakabildiğimde öylece kaldım. İri parmaklarımın altında, pürüzsüz teninde bir yazı vardı. Parmaklarımı oynatıp yazıyı ortaya çıkardım.

"Romeo"

Birkaç saniye donup kalmışken, onun tatlı sesi eritti beni.

"İnsan, yarası yarasına denk geleni severmiş."

Gülümseyerek fısıldadıktan sonra, kendi parmakları da benim göğsümdeki *Juliet'e* dokundu tekrar. "Ben sana aitim Romeo. Ve sen neredeysen, benim evim orası. İster Verona, ister Brezilya hiç fark etmez. Yeter ki seninle olayım."

Parmaklarım güzel bir melodi gibi inip kalkan göğsünden uzaklaştığında mutluluktan ağlamak üzereydim. Daha önce hiç mutlu olduğum için ağlamamıştım. Annem beni gıdıklarken gülmekten ağladığım olmuştu ama o gittiğinden beri gözyaşlarımın sebebi her seferin-

de yalnızlık oluyordu. Ama şimdi ilk kez bir çift göze baktığımda, koca bir orduya, hatta tüm dünyaya sahip olduğumu hissediyordum.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yine de Brezilya olmamasını tercih ederim. Bu ölçülerle oradaki kızlarla baş edebileceğimi sanmıyorum."

Huzurlu bir gülüşle onu kollarıma aldım. Sıcak tenine dokunup, yeni uyanan Verona'dan saklar gibi fısıldadım.

"Binlerce kez merhaba Juliet..."

Sanki bütün gece boyunca tuttuğu nefesini rahatlamış gibi dışarı bıraktı ve beni ilk gördüğü anda ki gibi gülümsedi.

"Şimdi yine eski Romeo'sun.

Huyunla suyunla, kişiliğinle eskiden neysen şimdi osun.

Binlerce kez hoş geldin Romeo."

Çenesine dokunup dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Sıcak tenine kibarca dokunduğumda çölde yağmura kavuşmuş Mecnun kadar mutluydum. Bu dokunuş gökyüzünden gelen ilk damlanın elime düşmesi gibiydi. Sadece birkaç küçük saniye sonra geri çekildim. Bu ilk öpücüğümüzden bile kısaydı. Daha şimdiden soluğu kesilen yüzüne baktım.

"Senin dudaklarınla, dudaklarım günahtan arındı."

Fısıldayarak karşılık verdi. *"Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı."*

Beklenti dolu yüzüne bakıp gülümsedim. *"Öyleyse ver bana günahımı geri..."*

Ve çöldeki Romeo ve Juliet'in üstüne sonsuz yağmurlar yağmaya başladı... Bu balo gecesindeki ikinci öpücüğümüz kadar aceleci ama kazadan sonraki veda öpüşmemiz kadar hüzünlüydü. Bu, bütün öpüşmelerimizi silecek kadar nefes kesiciydi...

Kaç dakika sürdüğünü bilmiyorum. Belki saatlerce, belki de sadece birkaç dakikaydı. Ama başımı alnına yasladığımda kollarımdaki bedeni titriyordu. Kendini tamamen bana bırakmıştı ve ben yorulmuş bedenini kucağıma alıp onu yatağa taşıdım. Yatak ikimizin ağırlığıyla çöküp yan yana uzandığımızda, güzel yüzünden başka bir yerine dokunmadım. Tatlı birkaç öpücük sonrası başını göğsüme yasladı. Ve huzurla nefes almaya başladı.

Onun sıcaklığı boynumdaki yerini aldı, ben de beni kurtardığı geceye gittim. Sonra aynı küvette beni zehrimden arındırırken kollarımda ölmemem için dua etmesini hatırladım. Yatağımda aynen böyle sabahlarken arada bir uyanıp, nefes alıp almadığımı kontrol etmesini düşündüm. Ve aynı huzurla gülümseyip kokusuyla gözlerimi kapattım.

"Kalbinin sesini dinlemeyi seviyorum," dedi sayıklar gibi.

Başımı saçlarına doğru çevirdim. "Kokunu seviyorum." diye karşılık verdim.

Parmak uçları çıplak karnımda dolaştı. "Yakışıklılarını seviyorum."

Elim nazikçe bel boşluğundan birkaç santim aşağı kaydı. "Küçük kalçalarını seviyorum."

Kıkırdadığını hissettim. Başını yukarı doğru kaldırıp uzun kirpikleri arasından gözlerime baktı.

"Seni seviyorum..."

"Seni seviyorum..."

22. Bölüm

Elma

Bazı insanlar farklıdır. Kalbinizde isyan çıkmış gibi hissettirirler. Gelirler, kalbinizde olan her şeyi yerle bir ederler. Sonra, giderler. Ve siz içinizdeki yıkıntıyla ne yapacağınızı bilemeden oradan oraya savrulursunuz. Emir de benim için böyleydi. Geldi, içimde var olduğunu sandığım her şeyi yerle bir etti. Göğsümün tam ortasında bıraktığı yıkıntıyla kendimi dünyanın bir ucuna atarken, aynı yıkıntıyı toparlaması için ona ihtiyacım vardı. Ve şimdi tek bir gece de bile, içimdeki o yıkıntı Babil'in Asma Bahçeleri'ne dönmüştü.

Gülümsemekten yanaklarınızın ağrıdığı günler olur ya, hani gülümsemenin tadını aldığınız o şahane günler... İşte ben son birkaç saattir o zaman dilimindeydim ve bu dilim, hayatımda tattığım en lezzetli dilimdi. Çünkü o yeniden benimleydi. Yine benimdi... Verona'daydık. Romeo ve Juliet'in şehrinde. *Bizim şehrimizde.* Bunca zaman onu beklemek benim için sorun değildi. Korkum ona geç kalmaktı ya da aşkını kaybetmiş olmaktı. Ama o hâlâ Romeo'ydu. Benimdi. Tıpkı hayallerimdeki gibi...

Zeynep Sahra

Gerçi itiraf etmeliyim ki, şu an yanı başımda uyuklayan adamla olmak kurduğum hayallerin hepsinden daha güzeldi. Fazla büyük olmayan yatağımda tatlı bakışmaların, uzun öpüşlerin arasında bir yerlerde uykuya dalmıştı. Yorgun olmalıydı. Aslında ben de yorgundum. Yediğimiz akşam yemeğinden sonra tüm geceyi Verona sokaklarını ve şehri ikiye bölen Adige Nehri boyunca yürüyerek geçirmiştik. Sabahın ilk ışıkları, birbirine yıllar sonra dokunan dudaklarımızın üzerimize doğmuştu. Onun göğsü sakin bir ritimle inip kalkmaya başladığında benim tenimde de huzurlu bir yorgunluk dolaşıyordu. Ama yine de o yanımda uyurken onu seyretmek sonsuz uykusuzluğa değerdi. Ben ufak yatağımda yan dönmüş, sağ koluma yaslanıp, onun huzurla kapanmış uzun kirpiklerine bakarken o uyku dolu bir iç çekti.

"Artık uyur musun Juliet?"

Hafifçe irkildikten sonra kıkırdadım. "Uyudum ki," diye yalan söyledim.

Tek gözünü açıp bana baktı. "Hayır uyumadın. Uyumuş olsaydın beni tekmelediğini hissederdim. Çünkü uyurken yetişkin bir at kadar sert tekme atabiliyorsun."

Mavi nazar boncuklarını hatırlatan tek gözüne doğru yüzümü buruşturdum.

"Artık bir hanımefendi gibi uyuyorum Hanzade!"

Keyifle gülümsediğinde diğer maviliği de ortaya çıkmıştı artık. Uyurken rahat etmesi için yavaşça göğsünden çekilmiştim. O da yüzüstü dönüp, kalın kollarıyla başının altındaki yastığa sarılmıştı. Evet, o yastığın ye-

rinde olmaya tercih ederdim. Ama bunu dile getirmek yerine, ince beyaz gömleğinin saklayamadığı geniş omuzlarını izlemekle yetinmiştim. Kıpırdanıp tamamen bana doğru yan döndü. Konuşmadan önce hafif kızarmış dudaklarını ıslattı. Puslu sesi kulağıma geldiğinde çoktan o dudaklara dokunma hissiyle dolup taşmıştım.

"Madem uyudun, öyleyse anlat bakalım rüyanda ne gördün hanımefendi? Çünkü sen mutlaka rüya görürsün."

Haklıydı, o etrafımdayken rüyalarım bile karnavala dönüyordu. Ukala gülümsemesini taklit ettim, biraz doğrulup kırmızı elbisemin eteklerini kucağıma doğru çekiştirdim ve uzanıp tüm bedenimi ona doğru çevirdim. Dirseğimden destek alarak yanağımı avucuma yasladım. Derin bir iç çekip, "Uzun bir rüyaydı," dedim uyarır gibi gülümseyerek.

Masal dinlemeye hevesli küçük bir çocuk gibi yerine daha çok yerleşti ve yüzüme dikkat kesildiğinde çoktan uykusu açılmıştı. Önce gülümsedim, sonra nazik bir öksürükle boğazımı temizledim.

"Uzun yıllar öncesine dönmüş gibiydim. Saçma bir okul partisine gidiyordum. Salonunda oldukça büyük, çirkin bir koltuğa sahip olan, berbat bir parti..."

Sırıttı. "O çirkin koltuğun oldukça fonksiyonel olduğuna eminim."

Tehditkâr bir bakışla omzuna zararsız bir yumruk attım. O koltuğun bana anımsattıkları pek de keyifli şeyler değildi. Aklıma dolaşan rahatsız edici görüntüleri başımı sallayıp uzaklaştırdım ve devam ettim.

"En az o parti kadar berbat olan siyah saçlarımla ve felaket kötü bir kıyafetle şuursuzca kalabalık içinde dolaşıyordum. Ayrıca kesinlikle çok çirkindim."

Gözlerini devirdi. "Sen çirkin olamazsın Juliet. Rüyanda bile."

Utanan bir gülümseme sonrası devam ettim. "Partide izinsiz girdiğim banyonun su dolu küvetinde, intihar etmeye çalışan, kanlar içinde bir aptal buluyordum sonra."

Aslında orada intihar etmeye çalışmıyordu ama ben uzun bir süre öyle sanıyordum. Bu yüzden itiraz etmesini bekledim ama o sadece yüzüme baktı, ben de devam ettim.

"Korkuyla solgun yüzüne bakarken, onun ölmüş olduğunu düşünüyordum."

"Zaten o güne kadar yaşadığı söylenemezdi."

Derin bir ima ile beni böldüğünde hüzünlü bir tebessüm yolladım güzel yüzüne. "Ama sonra o gözlerini açıyordu. Katıksız mavisi ile bana baktığında, ben hiç tanımadığım bu adam ölmediği için şükrediyordum."

Şu an aynı mavisiyle bana gülümsediğinde, bu kez hâlâ aynı gözlere bakabiliyor olduğum için şükrettim. Farkında olmadan anlatmayı kesince, "Eee sonra?" dedi sabırsızca. Yapmacık şekilde nefesimi dışarı bıraktım.

"Sonrası biraz sinir bozucuydu. O adamı küvetten çıkardığım ilk an, bir daha ondan kurtulamayacağımı anlamalıydım. Rüya boyunca peşimden ayrılmıyordu. Ukala, şımarık tavırlarıyla ve e biraz da yakışıklılığına güvenip sürekli beni tavlamaya çalışıyordu."

Yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi sırıttı. "Başarıyor muydu peki?"

Ukala bir tavırla gülümsedim. "Bunu söylemek zor... İlk öpücüğüne kadar onun sadece bir baş belası olduğu konusunda kararlıydım. Ama sonra..."

"Ama sonra, muhteşem bir öpücükle ona vuruldun, öyle değil mi?"

Sırıtmaya devam eden yüzüne bakıp alaycı tavra geçtim.

"Muhteşem mi? Muhteşem olduğunu söylemedim."

Sesli kahkaha attığında gülüşümü tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Muhteşem değil miydi yani?"

Dudak büktüm. "Kötüydü diyemem. Ama aldığım ilk öpücükle kıyasladığımda biraz zayıf kaldığını söylemeliyim."

Gülüşü artık güzel bir şarkı gibi bütün daireyi doldurduğunda yattığı yerden doğrulup bana doğru yaklaştı. "Demek ilk öpücüğün o kadar etkileyiciydi, öyle mi?"

Gözlerine kilitlenip kısık bir sesle meydan okudum. "Tahmin bile edemezsin!"

Hızlı bir hamleyle beni kendine doğru çekip sırtüstü yatağa düşmemi sağladı. Ağırlığını üstümde hissettiğimde ben nefesimi tuttum, o kollarını bana sardı. Gözlerimin içine bakarken maviliği artık biraz daha koyuydu.

"Dünya üzerinde bir keçiyi kıskanan tek erkeğim, biliyorsun değil mi?"

Kıkırdadım. Sekiz yaşında komşumuzun bahçesine bağlanan keçiyi kovalarken düşmüş ve aynı keçi tarafından ilk öpücüğümü almıştım. Alt dudağımın kenarını ısırdım.

"Çok çekici bir keçiydi," dedim fısıldayarak.

Önce gülümsedi. "Bu çıldırtan inadını nereden aldığını biliyorum artık," dedikten sonra büyük bir hazla dudaklarımı keşfetmeye koyuldu. Keçinin bende kalan bütün izlerini silmek ister gibi öylesine derindi ki öpücükleri, o keçi dâhil dünyadaki her canlının adını unutacak kadar nefessiz kalmıştım. Ellerim dakikalar önce izlediğim omuzlarında dans ederken dudaklarımdan ayrıldı. Geri çekilip yüzüme baktığında gözlerinin içi parlıyordu. Kollarıyla yataktan destek alıp ağırlığının canımı yakmasını engellemeye çalıştı. Ama kalbim çoktan onun varlığıyla dolmuş, bir demir kadar ağırlaşmıştı bile.

Uzanıp yeni kesilmiş kısa saçlarını okşadım. Parmaklarım saçlarından yanağına indi. Sıcak tenine dokunurken gülümsedim.

"Rüyamın sonunda neyi anladım biliyor musun? Herkesin dünyaya gelmesinin bir amacı vardır. Mesela İngilizlerin müzik yapmak için doğması gibi. Ya da çikolatanın insanları mutlu etmek için var olması gibi. Ve ben Romeo, ben de o berbat partiye, hatta belki de bu dünyaya, o küvetteki şımarık adamı bulmak için gelmiştim. Ve bunu, onu kaybettikten sonra anlayacak kadar da aptaldım."

Bu onun sözleriydi. Kısmen. Onu küvetten çıkardığım, beni ilk defa gördüğü o gece söylemişti. Hatırladığını gözlerinden anlamıştım. Tek kolunu yataktan ayırıp

kalın parmaklarıyla yüzüme düşen saçımı geriye doğru attı ve gülümsedi.

"Sen aptal değildin. Sadece ayçörekleri ve kelebekler yüzünden dikkatin dağılmıştı o kadar."

Yine haklıydı. Ahmet'i severek büyümüş olmam gerçek aşkı anlamamı zorlaştırmıştı ve mektuplaştığım Mutlu Kelebeğin bu konuda pek yardımcı olduğu da söylenemezdi. Emir'e kavuşmak için önüme çıkan engellerin hepsini ben koymuştum aslında. Keyifsiz bir suçlulukla gözlerimi ondan kaçırdım. Ama o çeneme dokunup tekrar ona bakmamı sağladı.

"Şu an birlikteyiz. Kollarımdasın. Ve ben dünya üzerindeki bütün keçilerle savaşmaya hazırım."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Şimdiden savaşı kazandığını söyleyebilirim. Sanırım o seksi öpücüğü unutmam çok da zor olmayacak."

Ona utanmaz şekilde göz kırptığımda, o çoktan tenime adını kazımaya başlamıştı bile. Öpüşmemiz dünden bugüne gözle görülür bir aşama kaydetmiş olsa da, hâlâ güvenli sınırlar içerisindeydik. Elleri yüzümden başka hiçbir yerime dokunmamıştı.

Ama birden, neden veya nasıl oldu bilmiyorum ama Kedi Kadın genlerim kanımı ateşledi. Bu Emir'le birlikte Cennet'i yok etmek için planladığımız gecedeki hisse benziyordu. Tehlikeli ama karşı koyulmaz. Sanırım o geceden sonra Kedi Kadın özelliği bir daha yok olmamak üzere kanıma karışmış olmalıydı. Birden Emir'i üzerimden itip tek hamleyle kontrolü elime almak iste-

dim. Kırmızı elbisemi savurup bu kez kendi ağırlığımı onun göğsüne indirdiğimde şaşkın yüzü dikkatimden kaçmadı. Şaşırmış olsa da kısa süre sonra sert öpücüklerime karşılık verdi. Parmaklarım artık ezberlediğim yüzünden hızlıca göğsüne doğru indiğinde nefes almak için bile durmadım. Parmaklarım onun üzerindeki beyaz gömleğin düğmelerini pek de kibar olmayan şekilde açmaya başladığında, otokontrolüm ne zaman devreye girecekti bilmiyordum ama o izin verdiği sürece içgüdülerime uymaya kararlıydım. *Ta ki Emir acıyla inleyene kadar!*

Buruşturduğu yüzüne bakıp korkuyla geri çekildim. Elini karın boşluğuna koyduğunda ise dün bu saatlerde pansumanını yaptığım yarasının varlığını yeni hatırlıyordum. Acı dolu birkaç nefes sonrası başını kaldırıp bana baktı. Kızaran dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Bunu bir kıza söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama sanırım biraz yavaşlamalıyız."

Bir elimle elbisemin düşmeye başlamış askısını kaldırırken, diğeriyle bacaklarımı olması gerekenden daha fazla açıkta bırakan elbisemi aşağı doğru çekiştirdim ve bu sırada ölmeyi isteyecek kadar utanmayı da ihmal etmedim. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettiğimde zıplayarak yataktan kalktım. Aceleyle ilaç dolabına doğru yürümeye başladığımda nefesim hâlâ düzene girmemişti. *Az önce ne kaçmıştı benim içime! Ve neden şu an deli gibi utanıyordum?*

Tamam, artık o birinci sınıf öğrencisi değildim. Hatta İtalya'da şu an benim yaşımda olan kadınlar çoktan yemek masalarını dolduracak kadar çocuk yapmaya baş-

lamışlardı ama yine de Emir'in yanında hâlâ o eski toy Sahra oluveriyordum işte.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

Ona bakmasam da sesi aldığı keyfi gizlemiyordu. Yatağımdan birkaç adım uzakta olan ilaç dolabına ulaşıp, açtığım çekmeceyi gürültüyle karıştırmaya başladım. Tam olarak neyi aradığımı bile bilmiyordum. Zira görüşüm hâlâ bulanıktı.

"Yaranı tekrar kontrol etsem fena olmayacak." Keşke bu cümlemi kekelemeden söyleyebilmiş olsaydım.

Birkaç dakika boyunca küçük bir operasyon yapmaya yetecek kadar tıbbı eşya bulunan çekmeceyi talan ettim. Ama ellerim en basit aleti bile tutamayacak kadar titriyordu. Hızla inip kalkan göğsüm daha yeni sağlıklı bir ritme kavuşmuşken Emir'in varlığını sırtımda hissettim. Panikle elime ilk gelen birkaç şeyi alıp ona doğru döndüm. Gömleği yeniden üstündeydi ama sadece tek düğmesi iliklenmişti. Eğlenen yüzü önce elimdekilere sonra tekrar, muhtemelen hâlâ kızarık olan yüzüme döndü.

"Hayrola, dikişimi beğenmedin sanırım. Yarayı açıp baştan mı dikeceksin?"

Ne söylemek istediğini anlamak için elimde tuttuğum metallere baktım. Parmaklarım henüz hiç kullanılmamış Bisturi ve makası öyle sıkı tutuyordu ki, koruma lastikleri olmasa çoktan ellerimi parçalayabilirdim. Ve haklıydı. Bunlar pansuman için lazım olan şeylerden çok uzaktı.

"Sana yavaşlayalım dedim. Baştan başlayalım demedim Juliet. Ne yapmayı düşünüyorsun, beni tekrar küvete sokup bileklerimi kesmeyi mi?"

Utandığımın farkında olmasına rağmen şu an öyle çok eğleniyordu ki, içimden yüzüne sıkı bir tokat atmak geldi. Ama hali hazırda yüzüm sayısız kere tokatlanmış kadar kızarıkken bu dediğimi yapamadım. Onun yerine suratımı buruşturup huysuzca söylendim.

"Banyomda küvet yok. Sanırım bu kez kanını akıtmak için duş başlığını kullanmam gerekebilir." Sesli şekilde güldü. "Eminim bunu yaparken keyif almayı da ihmal etmezsin."

Ukala yüzüne bakarken gözlerimi kıstım.

"Elimde değil, hak eden kişilerin canını yakmaktan tuhaf bir zevk alıyorum."

Aramızdaki olmayan boşluğu doldurup yüzünü tenime iyice yaklaştırdı. Gözleriyle gülme yeteneği sadece ona ait olmalıydı.

"Onu az önce fark ettim. Artık bir hanımefendi gibi uyuyor olabilirsin Juliet ama hâlâ Kedi Kadın gibi öpüşüyorsun."

Gözlerim iki kocaman daire olurken, sesli şekilde yutkundum. Omuzlarımı saçma bir panikle kendime çektiğimde sadece birkaç saniye daha gözlerine bakabildim. Ona sırtımı döndüm ve tekrar az önce karıştırdığım çekmeceye gömüldüm. Şu an devekuşu gibi başımı çekmeceye sokup, bu devasa utancım geçene kadar bu-

rada kalabilirdim. Yani sonsuza kadar! Ama o kıkırdadı, hem de iki kere. Sonra omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. Elimde sayısız malzemeyle ona döndüğümde avucuma sığamayanlar yere düşüp gürültülü bir ses çıkardı. Ona bakacak kadar cesur değildim, gözlerimin içine bakmak için çeneme dokundu. Parmakları yanaklarım kadar sıcaktı. Ona baktım, kusursuz dudakları keyifle yana kıvrılmıştı. Bu en etkileyici gülüşlerinden biriydi. Yanağımı okşadı.

"Parıldamayı öğretiyor bütün meşalelere,

Bir Habeş'in kulağındaki pırlanta gibi.

Asılmış gecenin yanağına sanki,

El sürülmeyecek kadar güzel,

Dünyaya fazla gelen değerli bir taş bu.

Akranlarından çok değişik ve başka,

Ak bir güvercin kargalar arasında.

Gönlüm hiç sevdi mi şimdiye dek?

Sevdiyse, yalanlayın gözlerim.

Görmedim çünkü bu güne dek gerçek güzelliği..."

Kalbim tekrar hızla çarptı ama bu kez utançtan çok, aşkla vuruyordu göğsüme. Sonra değişti atışı. Huzur pompaladı damarlarıma. Çünkü o yine Romeo'ydu. Benim güvenli limanım... Ve o Romeo ise ben Juliet'tim. Aklıma dudaklarımdan dökülmesi için birkaç replik getirmiştim ki, beyaz gömleğinde ufak, pembe bir leke gördüm. Kumaşa uzanırken yüzümü buruşturdum.

Bunu ben mi yapmıştım? Sanırım sevgimi gösterme şeklimi gerçekten düzeltmeliydim.

Kumaşı hafifçe yukarı doğru sıyırdım. "Gerçekten yarana bakmalıyım," dedim kendi kendime söylenir gibi.

Suçluluk duygusu utancımı çoktan bastırmıştı. Koltuğa oturup yanı başıma çektiğim sehpaya bu kez doğru malzemeleri dizdim. Beni izleyen yüzüne bakıp başımla yanıma oturmasını işaret ettim. Bir cerrah titizliği ile gerekli pansuman adımlarını hazırlıyordum, ta ki karşıma oturan adam üzerindeki beyaz kumaşı çıkarıp, ona bahşedilmiş harika bedeniyle arz-ı endam edene kadar. *Emir ve yakışıklıları!*

İtiraf etmeliyim ki, Emir'in karın kaslarına 'yakışıklılar' diye hitap ettiğini ilk duyduğumda bu durumu komik bulmuş olsam da, şu an baktığım açıdan kasları çikolata kalıbı gibi görünüyordu ve ben her bir parçasına farklı isimle seslenebilirdim. Karın boşluğundaki ufak sargı bezinin bu görüntüye zarar verememesi bir yana, aksine tehlikeli cazibe bile kattığı söylenebilirdi. Yutkunup aldığı zevki saklamayan yüzünü yok saydım. Ve tenini okşama arzusunu bastırıp, bir profesyonele yakışan şekilde yarasına odaklanıp, saçlarımı hızlı bir hareketle başımın üstünde topladım. Parmaklarım yarasının etrafındaki kızarmış, pürüzlü teninde ustaca hareket ederken kaşlarımı çattım. *Nasıl olmuştu ki bu yara?* Kısa ama oldukça derin bir kesikti. Besbelli ki bıçak yarasıydı. Sebebini ona ilk sorduğumda dalga geçerek geçiştirmesine göz yummuştum. Çünkü o an, onu bulmuş olmak her şeyin önüne geçiyordu ama şimdi keskin bakışlarımı yüzüne sabitlememi engelleyen bir durum yoktu. Bu yüzden işim bittiğinde doğrulup şüpheci bir tavırla sordum.

"Bu yara tam olarak nasıl oldu demiştin?"

Kabahatini kapatmak için şirin görünmeye çalışan yaramaz çocuklar gibi gülümsedi.

"Kapıya çarptım desem?"

Gözlerimi devirdim. "Ve o kapı tuttuğu bıçakla sana saldırdı, öyle mi?"

Sırıttı. "Nasıl dövüştüğünü görsen gözlerine inanamazdın."

Sargısını hızlıca kapatıp gözlerinin içine baktım. "Başını derde mi soktun?"

Birkaç saniye bekledi. Yaşadığı çelişki göz rengini bile değiştirdi sanki. Bu bakışı sebepsizce Cennet'i benden sakladığı günleri hatırlattı. Huzursuz oldum. Önce gözlerini kaçırdı benden, sonra ayağa kalktı. Bana tekrar baktığında yine sevimli köpeklerle yarışan şımarık suratına hızlı bir geçiş yapmıştı bile.

"Ne dert gelirse gelsin başıma,

Onu gördüğüm kısacık bir anın sevincine denk olamaz!

O aşk yutan ölüm elinden geleni geri komasın, yeter ki benim diyebileyim ona."

Elimdeki metalleri bıraktım. Ayağa kalkıp tam karşısında durdum. Gözlerim yüzündeki mimikleri inceledi bir süre. Emir buydu. Sorduğunda değil, kendi hazır olduğunda cevap veriyordu. Ve cevap vermek istemediği sorulardan kaçmak içinde hep Romeo'yu kullanıyordu. Nefesimi hoşnutsuzluğumu belli ederek dışarı bıraktım.

Zeynep Sahra

"Sen bir balık kadar anlaşılmazsın.
Boğulmaktır senin nefes alışın.
Senin çelişkin Romeo, senin çelişkin
Diğerlerinden daha derin."

Gözlerine bakıp karşılık bekledim ama vermedi. Yine kaçmayı seçiyordu. Ve bu tavrı canımı bir hayli sıktı. Gergin olduğumu ona hissettirip arkamı dönüyordum ki, parmakları koluma dokunup beni durdurdu. Yüzüne baktığımda en güçlü kozu olan gülüşünü kullanıyordu yine ama karşısında eski Sahra yoktu. Bu kez değil. Sert ve otoriter mimikler eşliğinde "Gerçekten ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

Direncini kırdığımı biliyordum. Tatlı gülüşü kıyıdan çekilen dalgalar gibi dudaklarından kayboldu. Ve sonunda pes etti. "Madrid'de bir kapkaççı fotoğraf makinamı çaldı. Ben de onu 3 km boyunca kovaladım."

"Eli bıçaklı kapıyla da yolda mı karşılaştın?"

Hazır cevaplılığıma gözlerini kıstı. "Hayır, hanımefendi. Kapıyla çocuğu takip ettiğim bodrum katında, çetesiyle tanıştığım sırada karşılaştım. Çete lideri yirmi yaşlarında sıska bir çocuktu ama bir kasap kadar iyi bıçak kullanıyordu. Makinamı kurtardım ama bıçağın tadına bakmaktan kendimi kurtaramadım."

Ukala tavrım çoktan bedenimi terk etmişti. Daha kötüsünün olma ihtimaliyle kaşlarımı çattım.

"Ne diye oralara kadar takip ettin ki çocuğu? Altı üstü bir makina, yenisini alamaz mıydın?" Uzanıp sargısına

dokundum. "Kendine yeni bir makina alabilirsin ama yeni bir böbreği o kadar kolay bulacağını sanmıyorum."

Kısa bir an gülümsedi ama sonra çekinen bir tebessümle kurdu cümlesini. "Alamazdım. Çünkü o makina benim her şeyimdi." Anlamadım. Ne söylediğini çözmeye çalışır gibi yüzüne bakınca elini ensesine götürdü. "İçinde sen vardın."

"Ben mi vardım?"

Başını salladı. "Evet. İstanbul'daki odamda olan, şu an duvarında asılı duran resim ondaydı. Aslında içinde olduğundan haberim bile yoktu. Amsterdam'da makinanın içindekileri aktarırken gördüm. İlk fark ettiğim an saatlerce ekrana bakıp durmuştum. Ordaydın. Aylardır görmediğim, deli gibi özlediğim yüzün, siyah beyaz duruyordu önümde. Fotoğrafı aktarmadım. Kopyasını almadım. Öylece bıraktım içinde. Onunla omuzumda gezmek seni yanımda hissetmenin tek yoluydu. Kaybedemezdim. Bu yüzden o çocuk Çin'e kadar koşsaydı bile peşinden giderdim."

Bir süre sadece kirpiklerimi oynatarak gözlerine baktım ve sonra kaşlarımı çatıp yarasına bilerek hızlı bir yumruk indirdim. O acıyla inledi, ben hiddetle işaret parmağımı ona uzattım.

"Bana tek bir fotoğraf bırakmadın ama sen benimkiyle dünyayı gezdin, öyle mi? Bu hiç adil değil Romeo!"

Parmağımı indirdim ve birkaç saniye acısının azalıp doğrulmasını bekledim. Sonra başımı kabullenemeyerek iki yana salladım. "Seni hafızamda canlı tutmak için

neler yaptım biliyor musun? Tüm o oyunları, filmleri, her ne bulduysam seninle izliyormuşum gibi izledim. Yanımda sen varmışsın gibi, elini tutuyormuşum gibi, gülüşünü duyuyormuşum gibi izledim. Oyuncu replik öncesi durakladığında ondan önce kulağıma fısıldadığını hayal edip gülümsedim. Her sabah seninle koşuyormuş gibi kıçımdan ter akana kadar şehrin yarısını koştum. Her gün seni beklemek için yemeğimi Juliet'in bahçesinde yedim. Her yemekten sonra seni gülümsetmek için ellerimi birbirine vurdum. Ben seni canlı tutabilmek için tüm bu küçük şeylere sarıldım. Ve sen bunca zaman benim resmime sahiptin, öyle mi? Bu hiç, hem de hiç adil değil Romeo!"

Alt dudağım titrediğinde beni kendine doğru çekip kollarına aldı. Saçlarımın arasından defalarca "Özür dilerim..." diye fısıldamaya başladığında, ben onu çoktan affetmiştim. Başım göğsündeki yerini aldı. Ben de kalp atışlarını dinlemeye koyuldum. Sakinleştim. Her zamanki gibi... Sıcak dudakları alnıma dokunduğunda tenim aşkıyla ısındı tekrar. Başımı oynatıp göğsündeki dövmesine baktım. Parmaklarım ***Juliet*** yazısının üstünde gezinirken sanki hayalimizde çalan bir müzik eşliğinde dans ediyor gibiydik. Başımı teninden uzaklaştırıp birkaç saniye karın kaslarına baktım. Sonra muzip bir ifadeyle yüzüne döndüm.

"Sanırım şu yakışıklılarını örtsen iyi olacak."

Öyle sesli güldü ki dört duvar çiçeklerle süslendi sanki.

"İstediğin kadar dokunabilirsin, gördüğün gibi tabusu sana ait."

Bunu söylerken göğsündeki dövmeyi işaret etti. Abartı bir hareketle uzanıp ellerimi kaslı karnının üzerinde dolaştırdım. Sonra alt dudağımı ısırıp başımı geriye doğru attım. Uluyan kurtlar gibi "Mamma mia," diye bağırdığımda, belki de Bayan Angela bile sesimi duymuştu. O kahkaha atarken, ellerimi çekmeden önce onu geriye doğru ittirdim.

"Kaldır şunları gözümün önünden, yoksa şu yavaş gitme işi rafa kalkabilir Romeo."

Böylesine açık olmam onun hoşuna gitmiş gibiydi. İştahla gülümsedi. Elbisemin askısından tutup beni tekrar kendine çekti ve belimden sıkıca kavradı.

"Aslında lafı açılmışken, şu benim tapuyu da tekrar görseydim fena olmazdı."

İşaret parmağını elbisemin göğsüne doğru uzattı. Kumaşın altında saklanan ***Romeo*** dövmesini Naz yapmıştı. Almanya'da koca bir yaz tatilini usta bir dövmecinin yanında geçirmiş ve artık deneyimli bir cerrah gibi kendi teni başta olmak üzere, vücudun her noktasını sanat eserleriyle süsleyebiliyordu. Emir'siz geçen üç koca yıldan sonra, yine Emir'le dolu bir rüya görmüş ve sabahın dördünde Naz'ın kapısını çalmıştım. Kapı açıldığında hiç düşünmeden, tek kelime etmeden ona sarılıp dakikalarca ağladım. Ona bakabilecek kadar sakinleştiğimde ise "Dayanamıyorum..." diyebildim sadece. O ise gözyaşlarıyla kaplanmış suratıma baktı ve kolumdan çekiş-

tirip beni çalışma masasının sandalyesine oturttu. Önce masanın ışığını yaktı, sonra tahta, geniş bir kutu çıkardı ortaya. Yanı başıma sürüklediği tabureye oturup, ne yaptığından emin bir şekilde gözlerime çevirdi ela gözlerini. "Onu yanında hissettiren bir şey söyle bana. Bir kelime, cümle, işaret, resim ya da her ne olursa! Anladın?"

O güne kadar Naz'a Emir'den hiç bahsetmemiştim. Ama o an hiç düşünmeden, burnumu çekip mavi saçlarının altından bana bakan gözlerine utanarak da olsa *"Romeo,"* diyebilmiştim. Dakikalar boyunca tenime bu adı kazırken, yüzünde anlamlı bir gülümseme vardı. O gece kalbimdeki ağırlığı hafiflettiği, dostum olduğu geceydi. O geceden sonra kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Dayanamayacağımı, onu kaybettiğimi düşündüğüm her an elimi kalbime götürüp, bu isimle onun varlığını hatırlamıştım. Şimdi Emir bana yoldaş olan o dövmemi işaret ederken, onun gülümseyen yüzüne bakıp sırıttım. "İlk öpücüğümün sahibinin izni olmadan bana elinizi sürmeseniz iyi olur beyefendi!"

Söylenir gibi başını iki yanına salladı. "Evlenmeden önce şu kahrolası keçiyi bulup, en yakın kasaba bıraksam fena olmayacak sanırım."

Donup kaldım. "Neyden önce?" dedim şaşkın ördek gibi.

Gözlerini kıstı. "Yoksa benden faydalanıp kaçmayı mı düşünüyordun Juliet?"

Bu sözüne gülümsemek istedim ama dudaklarımı oynatamadım. Arkamı dönüp sehpadaki eski kanlı sargıları topladım ve mutfak tezgâhının altındaki çöp kutusuna doğru yürüdüm. Sargıları attım. Ellerimi tezgâha yasla-

yıp öylece kaldım. Evlenmek kelimesi bile kulaklarımın uğuldamasına sebep oldu. Evlenmek çoğu kızın hayali sayılırdı. Emir ile evlenmek ise benim için hayalin bile ötesindeydi. Kendimi Emir'in gelmesine öylesine şartlamıştım, geldikten sonra olacakları düşünmemiştim bile. Sanırım bu gerçek beni biraz afallatmıştı. Omuzlarıma dokunan sıcaklıkla yavaşça arkamı döndüm. Mavi gözleri endişe doluydu.

"Yoksa beni evlenebilecek kadar sevmiyor musun hâlâ?"

Gülümsedim. Bu öyle saçma bir soruydu ki; Ağustosta kar yağması kadar saçmaydı, Mangaların sıkıcı olduğunu söyleyenler kadar, İtalyan pizzasının lezzetsiz olduğunu iddaa etmek, futbolun aptal bir spor olduğunu düşünmek kadar, kek hamurunun karnımızda kurt çıkarması, oyuncakların biz yanında yokken canlandığını düşünmek kadar saçmaydı. Uzanıp avuçlarımı sıcak parmaklarıyla doldurdum.

"Ancak dilencilerdir servetini sayanlar.
Benim sevgimse öyle büyüyüp çoğalmış ki içimde,
Varlığının yarısını saymak bile gelmez elimden."

Karşımda koca bir adam değil de, sevgiye doyamamış o küçük Emir vardı yine. Gözlerindeki bu endişeli bakıştan uzun bir süre kurtulamayacaktı sanırım. Elimi bu kez yanağına uzattım. Ve okşayarak, gözlerinin içindeki o küçük çocuğa bakarak konuştum.

"Doğrusunu istersen güzel Montague,
Çılgınca seviyorum seni."

Gülümsediğinde gözlerindeki küçük Emir yine uzaklara saklandı. Yanağındaki elimi avucuna alıp sıkıca sardı. Sonra dudaklarına götürüp minnet dolu bir öpücükle ısıttı. Sabırsızca dudakları aralandı.

"Öyleyse bu bir evet demek! Aşkının katıksız yemini veriyor musun bana?"

Cilveli bir tavırla omuz silktim.

"Onu sana verdim bile, daha sen istemeden,

Olsa da keşke bir kez daha versem..."

İkimizde kıkırdadık. Alnıma ufak bir öpücük bırakıp aniden hareketlendi.

"Öyleyse hemen beyaz bir elbise bul. Hatta elbise olması bile gerekmez, beyaz olması yeterli. Konsolosluk kapanmadan gidelim."

Ben şaka yaptığını düşündüm ama az önce pansumanını yaptığım sandalyenin üstüne bıraktığı gömleğini kollarından geçirirken pek şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Emir?"

"Endişe etme ufak tefek belge işleri dışında bir sorun çıkmaz. Birkaç saat içinde evlenmiş oluruz."

Kaşlarımı çattım. *Gerçekten ciddiydi!* Onu kendine getirmek için birkaç kez adını söyledim ama beni duymadı bile. Dairenin içinde sağa sola adımlayıp, kendi kendine

konuşarak planlar yapmakla meşguldu. Yatağımın kenarına oturup, uyurken çıkardığı ayakkabılarını aramaya başladığında bacaklarımı oynatmayı yeni akıl ettim. İki adım sonra beni yok sayamayacağı bir sesle adını söyledim. "Emir!"

İkinci teki ayağına geçirdiğinde durdu ve başını kaldırıp bana baktı. Gülümsüyordu hem de kulaklarına kadar. "Emir neden bu kadar acele etmek istiyorsun?"

Tamam, ben de sonsuza kadar onunla olmak istiyordum. Ama böyle değil. Yani sanırım bu şekilde olmasını istemezdim. Ailemin yanımda olmaması bir yana, en azından Naz benimle olabilirdi. Ve şu an Naz'ın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Ya da tanıdığım herhangi birinin. Böyle yangından mal kaçırır gibi evlenmek, anlamsızdı.

"Bekleyebiliriz," derken sakince omuz silktim. Gerçekten bu kadar acele gereksizdi. Ayağa kalkıp birkaç hızlı adımla yanıma geldi. Parmakları kollarıma dokundu. Gözlerime öyle kararlı bakıyordu ki yutkundum.

"Bir beş yıl daha bekleyemem Sahra! Artık sana dokunmamı engelleyen tek şeyin yaram olmasını istiyorum."

Mavi gözleri artık lacivertti, yalvarır gibiydi ve olumsuz bir cevabı kabul etmeyecek kadar da emin görünüyordu. Ona aksini söyleyen tek kelimemde beni sırtlayarak konsolosluğa götürecek gibi bakıyordu yüzüme. *Hem ne olurdu ki? Yanımda Naz bile yokken ona evet dersem ne olurdu? Ben herkesten vazgeçip buralara onu beklemek için gelmemiş miydim?* İşte o gelmişti. Şimdi ona evet demem için bana yalvararak bakarken, neden bekliyordum ki?

Çenemin altına dokunan parmakları dikkatimi düşüncelerimin sesinden onun gözlerine çevirdi.

"Çok azımız âşık olacak kadar cesur bir yüreğe sahiptir."

Kısa bir an düşünmek için kaşlarımı çattım. Bu Shakespeare'den değildi. Yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldığında hatırlamıştım. Beni ikna etmek için başka güçlü bir ortak bulmuştu kendine. Dudakları memnuniyetle yana doğru kaydı yine. Kollarımdaki parmakları yavaşça ellerime kaydı.

"Sen bana, gerçekten sevilmeye değer bir kadının sevgisini kazanabilmek için daha başka erdemlere sahip olmam gerektiğini öğrettin."

Gülümsedim. Yeni oyun bulmuş bir çocuk kadar mutluydum.

"Kibir ve gururu dize getirebilecek tek gerçektir, aşk." Parmaklarına sokulup gözbebeklerine baktım. *"Hem, karşısındakinden cesaret almadan gerçekten âşık olabilecek kadar pişkinlik gösterebilen de azdır."*

Utanırmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Onu kovaladığım, geri çevirdiğim sonsuz anları umursamayıp beni sevmeye devam ettiği her saniye için minnettardım. Şımarık bir tavırla kolunu dürttüm.

"Anlaşıldı, kalan ömrümüzü Jane Austen kitaplarında geçireceğiz."

Parmakları sırıtan şımarık yüzüme düşen birkaç saç telini kulağımın arkasına saklayıp tenimi okşadı.

"Sen yeter ki yanımda ol, ben istediğin kişi olmaya razıyım. Romeo, Bay Darcy, Batman, Sherlock, hatta Harry Potter. İstersen keçi bile olurum. Kim olursa olsun fark etmez. Yeter ki yanı başından ayrılmama izin verme!"

Titreyerek çıkan sesi dudaklarımı ısırmama sebep oldu. Hâlâ bir cevap beklediğini görebiliyordum. Kollarımı etrafına dolayıp göğsüne sarıldım. Çenemi yukarı kaldırıp hüzünlü yüzüne baktım.

"Sen sensin Romeo olmasan da.
Hem Romeo nedir ki? Ne eli bir erkeğin,
Ne ayağı, ne kolu, ne yüzü, ne de başka bir parçası.
Ne olur başka bir ad bulsan kendine.
Adın ne değeri var? Gülün adı değişse bile
Kokmaz mı aynı güzellikte?
Romeo'nun adı da Romeo olmasaydı,
Kusursuzluğundan hiçbir şey kaybolmazdı."

Yüzündeki hüzün biraz olsun dağılsa da, sorusundan Juliet olarak kaçtığımın farkındaydı. Hala keyifisizdi. Şımarık gülüşümle sarıldığım göğsünü dürttüm.

"Her ne kadar keçi fikri çok cazip olsa da, Romeo olman bana bir ömür yeter."

Ufak bir tebessümden fazlasını alamadım dudaklarından. Belindeki parmaklarımı çözüp iki elimi birden tutarak dik durmamı sağladı.

"Evlenelim Sahra, hemen şimdi. Dün geceki cesur kız nerede? Bana Romeo olduğumu hatırlatan o kız sen değil miydin? Bu kez sen başını kaldırıp etrafına baksana... Görmüyor musun, burası bizim şehrimiz. Etrafımızda tanıdık yüzler aramamıza gerek yok, koca bir şehir bizimle." Daha fazla ne söyleyeceğini bilemeden çaresizce avuçlarındaki ellerimi sıktı. "Evlen benimle Sahra. Artık seninle arama saniyelerin bile girmesini istemiyorum."

Biçare gözlerinde aşkımın yansımasını gördüm. Beni Verona'da, onu sürgünde Mecnun eden aynı aşktı. Gülümsedim. Heyecanla dudağımı ısırdım.

"Nerede, saat kaçta yapmak istiyorsan töreni,

O zaman tüm varlığımı sana adar,

Ardın sıra gelirim ta ölünceye kadar."

Dişlerini göstererek coşkuyla sırıttı ve eğilip beni gerçek anlamda kollarına aldı. Küçük dairemin içinde koca bedenimi kollarında döndürürken ikimizde aptallar gibi kahkahalar atıyorduk. Beni yere indirdiğinde başım döndü. Yüzümü avuçlarına aldı.

"Ey kutsanmış mutlu gece! Korkuyorum gecedir diye,

Bütün bu inanılmayacak tatlı şeylerin bir düş olmasından."

Fazlasını söylemedi, çünkü beni soluksuz şekilde öpmeye başlamıştı. Bu kez öpücükleri her şeyiyle daha fazlaydı. Değil yarasını, dünyayı bile umursamıyordu. Hayatta kalması buna bağlıymış gibi, evrendeki tek oksijen dudaklarımda kalmış gibi öpüyordu beni. Sırtım yumuşak bir yere dokunduğunda fark ettim onun kucağında ufak yatağıma taşındığımı. O beni öperken etrafıma bakınmak bir yana, düşünemiyordum bile. Parmaklarım saçlarına, omuzlarına ve sırtına dokunurken bu kez gezintiye çıkan tek eller benimkiler değildi. Dudakları boynumu geçip, açığa çıkan dövmemin üstüne geldiğinde, birkaç sıcak dokunuş bıraktı yılların imzasına. Başını kaldırdı, mavinin en güzel rengi gözlerimi bulduğunda sonsuza kadar bu yatakta kalabilmeyi diledim. Tabi gürültüyle açılan kapı ve çığlık atan kırmızı saçlı bir kız tarafından basılmış olmasaydık!

Korkuyla yerimizde sıçrayıp doğrulmaya çalıştık. Ama kız kısa bir şok sonrası elindeki torbaları atıp bağırmaya başladı.

"Scheiße! Ellerini arkadaşımdan uzak tut, seni pis sapık!"

Biz ne olduğunu anlayamadan Naz yere attığı torbalardan aldığı elmaları Emir'e doğru fırlatmaya başladı. Ben başımı korumaya çalışırken, o Almanca küfür ederek nişan almakla meşguldü. Hayır, Almanca bilmiyordum. Ama bir Türk, her dilde edilen küfrü anlayabilirdi ki, Naz bozuk Türkçesiyle ana dilinde birkaç küfür de iliştirmişti saldırısının arasına. Sonunda başımı koruyarak yataktan inmeyi başardım. Kendimi siper edip Emir'le Naz'ın arasına girebildiğimde

"Naz dur! Dur, o sapık falan değil!" diye bağırdım.

Birkaç elma sonrası durabildi. Ben korkarak o tarafa baktığımda o kaşlarını çatıp bana bakıyordu. Ama hâlâ elinde atılmaya hazır bomba gibi tuttuğu kırmızı elması vardı.

"Bu o Naz. Bu Romeo."

İntihara kalkışan birini ikna etmeye çalışan polis edasıyla ona yaklaşarak adımlamaya devam ettim. Ve Naz'ın gözleri şaşkınlıkla açıldığında artık güvende olduğumuzu anladım. Aynı bakış Bay Lorenzo ve Bayan Angela'da da olmuştu. Emir'i bu şehre geldiğim ilk aylar sadece Naz'a bahsetmiştim. Sonra bir akşamüstü beni ağlarken gören Bayan Angela'ya anlatmış ve bir başka günün sabahında Bay Lorenzo ile sebze seçip dertleşirken söyleyivermiştim. Ama bu kadardı. Ben sadece üç kişiye anlatmıştım ama haftalar sonra yüz yüze geldiğim çoğu kişinin gözlerinde özlemimi paylaştıklarını belli eden o bakış oluşmuştu. Başlarda rahatsız olsam da, sonraları bu durum kendimi güvende hissettirdi. Sahipsizlik hissim azalmıştı. Burayı neden sevdiğimi biraz daha anlamıştım. Tıpkı Çıkmaz'da ki gibi burada da sırlar, acılar, özlemler ve sevinçler paylaşılarak çoğalıyordu. Ve sanırım Emir biraz daha geç kalmış olsaydı bütün Verona onun yüzüne şu an Naz'ın ona baktığı gibi bakacaktı. Naz kafesteki vahşi hayvana yaklaşır gibi Emir'e doğru birkaç küçük adım attı. Gerçi Emir başını ve karnındaki yarasını tutarken yaralı bir aslandan farksız görünüyordu.

"Sen Romeo musun?" dedi şaşkınlıkla.

Emir başını kaldırıp zoraki bir gülüşle başını salladı. Elmalardan biri tam yarasının üstüne gelmiş olmalıydı.

Ama Naz en ufak bir vicdan azabı yaşamadan coşkuyla bana sarıldı. Birkaç sevinç zıplaması sonrası kollarımdan ayrıldığında, bu kez ağır basan mahcubiyetiyle hızlıca konuşmaya başladı.

"Çok özür dilerim yaa. Geceyi James ile vedalaşarak geçirdiğim için eve uğramadan hastaneye gittim. Seni öğlene kadar ortalarda görmeyince geveze bir İtalyan'la uğraşıyorsun sandım ama koca popolu Maria henüz mesaiye başlamadığını söyleyince panikledim. Belki hastasındır diye sana atıştıracak bir şeyler bile almıştım, sonuçta o sürtüğün bahçesindeki taşlara oturmaktan bir gün böbreğinden rahatsızlanacağını biliyordum, anladın? Ama pastanede Bayan Angela koşuya bile gitmediğini söylediğinde bu kez hasta olduğunu değil, öldüğünü düşündüm yaa! Koşarak yukarı çıkıp, içeri girdiğimde birde seni onunla üst üste, dudak dudağa görünce... Romeo'dan başkasını öpmeyeceğini bildiğim için... Romeo'nun gelmiş olma ihtimali aklıma gelmediğinden... Gelmeyeceğini düşündüğüm için değil yaa... Geleceğini biliyordum. Zaten bu yaz sonuna kadar gelmeseydi Bay Lorenzo akrabalık bağlantılarını kullanıp onu bulacaktı. Gerçi akraba derken, bildiğin eli silahlı göbekli İtalyan ailesinden bahsediyorum, anladın? Bu yüzden bir varil içinde eli kolu bağlı değil de, kendi ayağıyla gelmiş olmasına sevindim yaa... Ama..."

Elini artık susması için omzuna koydum sertçe. Elli saniye içinde söylediklerine ise inanamadım. "Anladım seni Naz, endişelenme sorun yok. Gördüğün gibi sapasağlam karşındayım. Attıklarının bize verdiği zarar dışında gayet iyiyiz, öyle değil mi?"

Ben söylediğimin doğru olduğunu ispatlaması için yatağımın kenarında oturan Emir'in gözlerine baktım. Hâlâ yüzünü buruşturuyordu. Naz ikimize de özür diler gibi bakınca gülümseyerek içimizi rahatlatmak istedi.

"Evet, sorun değil, endişelenme. Hem arkadaşından daha sert darbeler almışlığım var, birkaç elmanın aramızda lafı bile olmaz."

Naz'la aynı anda gülüşürken artık gözlerimle bile konuşabildiğim birine sahip olduğum için mutluydum. Emir ayağa kalkmaya çalıştığında, Naz yere eğilip panikle fırlattığı kâğıt paketlerden birini alıp bana uzattı.

"Beni affetmeniz için ufak bir hediye, anladın? Afiyet olsun."

Bana sarıldı, Emir'e ise içtenlikle göz kırptıktan sonra yerdeki dağılmamış torbalarını da alıp daireden dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra kulağımıza yan daire kapısının gürültülü kapanma sesi geldi. Utangaç bir gülümsemeyle Emir'e baktım.

"Değişiktir ama iyi kızdır. Seveceksin," dedim kısaca. O da hiç düşünmeden başını salladı. Benim sevdiğim her canlıyı sevmeye hazırdı. Bu; bir atmış boyunda, vücudu dövmelerle kaplı, kırmızı saçlı bir kız olsa bile.

Elimdeki kâğıt paketle çalışma masama yürürken ona seslendim.

"Gel bize ne getirdiğine bakalım. Pastaneden getirdiğine göre kesinlikle başının ağrısını unutturacak kadar lezzetli bir şey olmalı."

Ben paketi açmadan önce gülümsedim ama onun birden bire yüzü düştü. Dudakları aşağı doğru asıldığında sebebini sorar gibi asık yüzüne baktım. O da mırıldanarak kurdu cümlesini.

"Evlenmeye gideceğimizi sanıyordum."

Öyle sesli bir kahkaha attım ki, karnıma ağrı girdi. Lunaparka gidemeyen mutsuz çocuklar gibi dudak büküp yüzüme bakarken ölümüne tatlı görünüyordu. Elimdekileri bırakıp yanına yürüdüm. Ellerimi yüzüne uzatıp yanaklarını avucuma aldım. İşte şimdi gerçekten küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Gözlerinin içine bakarak tane tane konuştum.

"Seninle evleneceğim Emir Hanzade. Ama boş bir mide ile evlenemem. Hatta karnım açken 'hiçbir şey' yapamam. Bu yüzden evliliğimiz boyunca elinin altında sürekli atıştırmalık bir şeyler bulundurursan fena olmaz."

Ona göz kırptım, o da benimkinden daha büyük bir kahkaha atıp başını geriye doğru savurdu. Tekrar bana baktığında gözlerini kısmıştı. Ve bu, insanın midesindeki kelebeklerin yer değiştirmesine sebep olan o yaramaz bakışlarındandı.

"Kedi Kadın'ını beslemeyi unutma diyorsun yani?"

Utanmam gerekiyordu ama bu kez utanmadım. Onun yerine cüretkâr bir şekilde göz kırptım ve ona arkamı döndüm. İzlediğimi bilerek yavaş ve kıvrımlı adımlarla masadaki kâğıt paketin yanına yürüdüm. Masanın önünde durunca kalçamı geriye çıkarıp, omuzu-

mun üstünden ona baktım. Beni seyreden gözlerindeki küçük Emir bir milyon yıl uzağa gitmişti bile. Önce alt dudağını ısırdı, sonra gözlerini kapatıp sakinleşmek ister gibi seslice nefes alıp verdi. Hem de iki kez. Ben de kıkırdayarak başımı önüme çevirdim.

Masanın üstündeki kâğıt paketi yırtarak açtım. Ve parmaklarım havada asılı kaldı... *Birkaç tane ayçöreği öylece karşımda duruyordu.* Tam olarak Türkiye'deki gibi olmasalar da aynı familyadandılar. Yüzümdeki gülüş silindi. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Anılarımdaki tarçın kokulu hatıraları düşünmeye çalıştım. Şu an hepsi olabildiğine uzak ve yabancıydı. Gözümün önüne gelen bulanık görüntüler, başka birinin bana anlattığı ya da başkasının hayatından izlediğim parçalar gibiydi. Öylesine yabancıydı. Öylesine unutulmuş. Öylesine bayatlamış. Kokusu bile farklıydı. Artık bu koku kalbimi acıtmaktan çok uzaktı. Sıradan bir kokuydu. Üstünde taşıdığı his kaybolmuştu, üstünde taşıdığı kişiyi omuzlarından atmıştı. Artık sadece tarçın, vanilya ve taze hamur kokuyordu. Gözlerimi açtım. Paketin üstünü kapatıp ellerimle ittirirken Emir'in yanı başımda olduğunu yeni fark ediyordum.

Masa üstünde neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bir bana, bir istenmediğini belli ettiğim çöreğe bakıyordu. Tam olarak canımı sıkan şeyin ne olduğunu anlayamamış olacak ki; "Ayçöreğini sevdiğini sanıyordum," dedi sessizce.

Ama bakışlarına yine ona yakıştırmadığım korku yerleşmişti. Son bir bakış attım pakete doğru. Sonra başımı kaldırıp endişeli mavi gözlere döndüm ve o gözlerde sakladığı bütün korkulara bakarak başımı salladım.

"Hayır, ayçöreğini sevmiyorum."

Tepkisini beklemeden birkaç adım yakınımdaki koltuğa yürüdüm, üstündeki çantama uzanıp koluma astım. Saçlarımı omuzlarımdan aşağı sarkıtıp, diğer elimi Emir'in koluna doladım. Onu çekiştirmeye başlamadan önce yıllardır hasret kaldığım yüzüne baktım tekrar.

"Ayçöreğini boş ver. Gel, seni Bayan Angela'nın pastanesine götüreyim. Şahane elmalı turtalar yapıyor, âşık olacaksın."

Koluna sardığım parmaklarıma dokundu. "Sen oldun mu?"

Hiç tereddüt etmeden gülümsedim. "Evet, oldum. Ben Elmalı Turta'ya âşık oldum."

Dudakları yana doğru kaydı. Eğilip ufacık bir öpücük bıraktı dudaklarıma. Doğrulduğunda çok kısa bir an rahatlamış gibi iç çektiğini fark etmemiş gibi yaptım. Dairemin kapısına doğru yürürken; "Bayan Angela da kim bu arada?" diye sordu.

Sesli şekilde kıkırdadım. "Seni saatler önce patatese çeviren yaşlı boksör."

Önce çenesini, sonra başını ovuşturup kafasını salladı.

"Neden bu şehirdeki bütün kadınlar şiddete meyilli?"

Sırıttım. Kapının kolunu tutup açarken, "Bunun sebebini Bayan Angela ve Naz'a nikâh şahidimiz olmalarını isterken sorabilirsin hayatım," dedim.

Adımını dışarı atmadan önce bana bu söylediğimin doğruluğunu ölçmek ister gibi baktı. Gülmemek için

dudaklarımı birbirine bastırdım. Bay Lorenzo'yu da onun şahidi yapmayı düşündüğümü söylemedim. Kaderine boyun eğdiğini belli eden baş sallaması sonrası kıkırdamaya başladığımda daireden dışarı çıkıyorduk.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, içerideki masada paketinden çıkmış birkaç ayçöreğini de geride bırakmış olduk...

Teşekkürler...

Birbirini hiç görmeyen insanlar aynı kelimelerde, cümlelerde buluşur derler. Koca bir hikaye boyunca elimden tuttuğunuz için çok teşekkür ederim.

Ama yine de ayrıca teşekkür etmek istediğim bir dolu güzel insan var.

İlk cesur adımımı atmamı sağlayan Sevde, attığım korkak adımların sağlam olmasında destek veren Ayşegül; verdiğiniz moral motivasyonun faturasını ödeyebileceğim para birimi henüz icat edilmedi. Bu yüzden hayatım boyunca her an kullanabileceğiniz açık çek yazıyorum size.. İyi ki tanıdım sizi.

Merve ve Elif; Eğer bugün hayal gücüm genişse, bu, küçükken üstünüzde yaptığım deneyler yüzünden olabilir. Her çılgın fikrimde yanımda olduğunuz ve yaptığım yaramazlıkları örtbas ettiğiniz sayısız an

için teşekkür ederim. Sizden daha eğlenceli kardeşler düşünemiyorum.

Kuzen olmanın kardeş olmak kadar kıymetli olduğunu bana hissettiren, lise dostluğunun ömürlük olduğunu anlamamı sağlayan, burada isimlerini sayamayacağım sayısız teşekkürüm var. Sizi seviyorum kızlar...

İlk kitapta adını anmayı unuttuğum Filiz›e, yine ben koştururken yaramazlarımla ilgilenen Hacer ve Fatma annem›e tekrar tekrar teşekkür ederim.

Has daire'nin has kızları; başta Sena olmak üzere, hepinize bu kadar tatlı olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Beyza'ya, editörüm Fatih bey'e, çok kıymetli Orhan bey'e, müthiş yetenekli Ebru'ya, dünyanın en tatlı çizeri olan Açelya'ya değerli vakitlerini bana ayırdıkları için sonsuz teşekkürler.

Anne ve baba; iyi insan olmanın ve gülümsemenin en değerli miras olduğunu anlamamı sağladığınız için teşekkür ederim..

Kızım ve Oğlum; Bu hikayeyi siz daha karnımdayken yazmaya başladım. Belki de bu yüzden bu hikaye sizinle süslenen bir mucize oldu benim için. Büyüdüğünüzde torunlarıma anlatacağınız bu tatlı hikayeyi umarım beğenirsiniz. Sizi seviyorum...

Güzel kadın yoktur aslında, güzel seven adam vardır ve adam sevdikçe kadın güzelleşir... Beni güzelleştirdiğin her an için.. İyi ki yanımdasın güzel adam..

Çocuk kalbim hiç büyümedi. Kafamın içinde yaramazlık yapmamı söyleyen Zeynep hala etrafta koşturuyor. Bazen ona sakin ol ve otur diyorum ama çoğu zaman ben de onunla birlikte koşturuyorum aklımın içinde. Onunla koştururken soluklandığımda da bunları yazıyorum... O bana söylüyor, ben yazıyorum. Bazen kulağıma fısıldıyor. Bazen uykumdan uyandırıp bas bas bağırıyor. Umarım kafamın içindeki büyümeyen Zeynep konuşmaya devam eder ve ben hiç büyümeden, sonsuza kadar onun bana söylediklerini yazabilirim...

Her hikaye onu okuyanlarla güzelleşir. Ayçöreği ve Elmalı Turta da sizinle güzelleşti. Sayısız mesajıyla yanımda olduğunu hissettiren ve daha adını bilmediğim onlarca kişiye; Bu masalı çok daha güzel kıldığınız için *binlerce kez teşekkür ederim...*

Zeynep Sahra...

"Bu, ateşe uçmaktan korkan kelebeğin hikâyesi."

Ahmet; Sahra'ya yürümeyi, bisiklete binmeyi, erkek gibi dövüşmeyi öğretmişti. Ama hepsinden önemlisi ona, aşkın can yakıcı yanını tattırmıştı, hem de farkında bile olmadan...

Sahra, Ahmet'e olan karşılıksız aşkının ağırlığına dayanamayıp Çıkmaz'dan uzaklaşırken, boynunda ayçöreği kolyesi, dudaklarında tarçın tadı ve çantasında gizemli mektuplarının sahibi Mutlu Kelebek vardı.

Ancak tüm bunlara rağmen katıldığı okul partisinde trajik bir şekilde hayatına giren şımarık Romeo, bir şeyleri değiştirecekti. Belki de birçok şeyi...

"Yarayla alay eder yaralanmamış olan..."